

САРА ДЖ. МААС

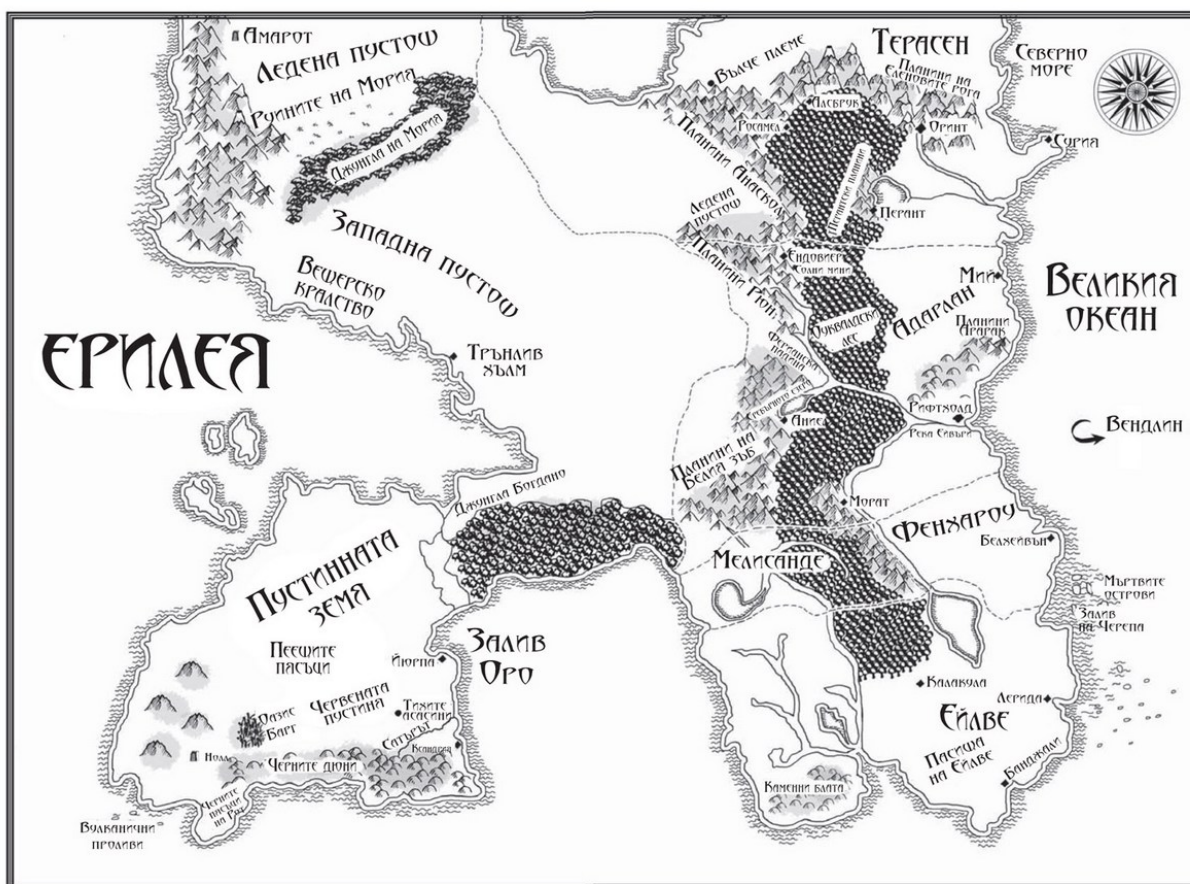
ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА

Част 3 от „Стъкленият трон“

Превод от английски: Александър Драганов, 2014

chitanka.info

И този път на Сюзан, чието приятелство промени живота ми и даде сърце на тази книга.

ПЪРВА ЧАСТ
НАСЛЕДНИЦА ОТ ПЕПЕЛ

Богове, в това противно кралство наистина беше топло.

А може би Селена Сардотиен се чувстваше така, защото от сутринта се излежаваше на ръба на керемидения покрив, закрила очи с една ръка и бавно изпичайки се на слънцето като хляба, който най-бедните жители на града оставяха на прозорците си, тъй като не можеха да си позволят тухлени фурни.

Богове, тя мразеше този хляб. *Тегия*, както го наричаха. Гадеше й се от хрупкавия лучен вкус, който дори шепи вода не можеха да отмият. Щеше да е щастлива, ако никога повече не й се наложеше да яде *тегия*.

Причината бе, че не можеше да си позволи нищо друго, след като пристигна преди две седмици във Вендлин и си проправи път до столицата Варес, точно както й бе наредил Върховния император и самодържец на Земята, кралят на Адарлан.

Налагаше й се да задига *тегия* и вино от каруците на търговците, тъй като парите й свършиха не много след като успя да огледа укрепения варовиков замък, елитната стража и кобалтовите знамена, които гордо се вееха на сухия горещ вятър. Тогава реши да *не* убива посочените й мишени.

Започна да краде *тегия*... и вино. Горчивото червено вино от лозята, опасващи хълмовете край крепостните стени на столицата — първоначално го бе изплюла заради горчивината му, но сега можеше да му се наслаждава. Така беше от деня, в който бе решила, че вече не й пука за нищо.

Протегна се към керемидите зад себе си, към глинената стомна, която бе оставила на покрива тази сутрин. Но, уви, ръцете й не хванаха нищо.

Изруга. Къде бе проклетото вино?

Когато се надигна на лакти, светът се завъртя и стана прекалено ярък. Над нея кръжаха птици, които се държаха на разстояние от белоопашатия ястреб, кацнал на най-близкия комин от сутринта в очакване на закуската си. Отдолу пазарът приличаше на гоблен от

звуци и цветове, пълен с ревящи магарета, търговци в познати или чуждестранни одеяния, които размахваха изделията си, колела, които скърцаха на светлия калдъръм. Но къде, по дяволите, бе...

А, ето го. Скрито под една от червените керемиди, за да остане хладно. Там го бе оставила преди цели часове, когато се бе покатирила на покрива на огромния покрит пазар, за да огледа периметъра на дворцовите стени на два квартала от нея. Или да свърши каквото там ѝ се беше струвало полезно, преди да осъзнае, че предпочита просто да се завре в сенките. Сенки, отдавна прокудени от жаркото слънце на Вендлин.

Селена отпи от виното или поне опита. Бе свършило, което ѝ се стори благословия. Богове, наистина ѝ се виеше свят. Трябваше ѝ вода и още малко *тегия*. А може би и нещо за напуканата устна и одраната буза, които си бе спечелила в една от *таверните* на града.

Завъртя се със стон по корем и огледа улицата на дванайсет метра под себе си. Знаеше, че стражите вече са на пост — както знаеше и какво правят онези стражи по стените на замъка. Бе запомнила смените им и как отварят масивните порти, водещи към замъка. Стори ѝ се, че рода Ашривер и потомците му приемат сигурността си много на сериозно.

Десет дни бяха изминали от пристигането ѝ във Варес, след като си домъкна задника от крайбрежието. Не понеже изгаряше от желание да избие мишените си, а понеже градът бе толкова огромен, че ѝ се стори по-подходящо да се промъкне, отколкото да се разправя с официалните лица, посрещащи емигрантите с *така великодушна* програма за работа. Да обиколи столицата ѝ се бе видяло забавно след седмиците бездействие в морето, където бе можела само да лежи в каютата си или да точи оръжията си в полурелигиозен транс.

„Ти си една страхливка, нищо повече“ — ѝ бе казала Нехемия.

Всеки звук от точилото беше ехо. *Страхливка, страхливка, страхливка*. Тази дума я преследваше на всяка левга, измината по вълните. Бе се заклела да освободи Ейлве. Затова между миговете на отчаяние, гняв и печал, между мислите за Каол, Ключовете на Уирда и всичко, което бе изгубила и оставила зад себе си, Селена реши да следва един план при пристигането си по тези брегове, колкото и безумен да бе той. Да намери и унищожи Ключовете на Уирда, преди

кралят на Адарлан да създаде ужасната си армия. Бе готова да се самоубие, само и само да постигне това.

Само тя, само той. Така трябваше да бъде, без повече изгубени животи, освен нейния, без повече покварени души, освен нейната. Само чудовище можеше да унищожи друго чудовище.

След като се налагаше да е тук заради неуместните добри намерения на Каол, поне можеше да получи отговорите, които търсеше. Имаше един човек в Ерилея, живял във времената, в които Ключовете бяха притежавани от нахлулата демонска раса, създава ги толкова могъщи, че се наложило да бъдат крити хиляди години, докато споменът за тях не изчезне. Кралицата на елфите Майев. Тя знаеше всичко и това не бе особено изненадващо, предвид факта, че бе по-стара и от смъртта.

Първата стъпка от глупавия ѝ план бе проста — да намери Майев, да разбере как е възможно да унищожи Ключовете и да се върне в Адарлан. Това поне можеше да направи. За Нехемия... и още много хора. Нищо друго не ѝ бе останало. Само пепел, бездна и ненарушима клетва, която бе издълбала в плътта си. За приятелка, която бе разбрала каква е всъщност.

Затова, когато стигнаха най-голямото пристанище във Вендлин, не можа да не се възхити на предпазливостта, с която корабът приближи брега — изчакаха безлунна нощ, а след това, като обиколиха тайните канали покрай защитния риф, натъпкаха Селена и останалите бежанки от Адарлан в камбуза на кораба. Това бе разбираемо — рифът бе основната защита, която задържаше legionите на Адарлан далеч от тези брегове. Това бе и част от мисията ѝ като кралски шампион.

Имаше и друга задача — да попречи на краля да екзекутира Каол и роднините на Нехемия. Той ѝ бе обещал, че ще направи тъкмо това, ако тя се провали в задачата си да открие плановете за морската отбрана на Вендлин и да убие краля и принца на традиционния летен бал. Тя обаче не мислеше за това, когато пристигнаха в пристанището и бегълките бяха поведени като овце от местните официални лица.

Много от жените бяха страшно изплашени. Очите им сияеха като ехо от ужасите, сполетели ги в Адарлан. Затова дори след като в хаоса на пристигането съумя да изчезне от кораба, Селена остана на един близък покрив, докато жените приближаваха сградата в търсене на дом и работа. Официалните лица от Вендлин обаче можеха да ги отведат

където си искат и да направят с тях каквото си искат. Да ги продадат или наранят. Те бяха бежанки. Нямаха права. Нямаха защита.

Не бе останала обаче само заради параноята. Нехемия щеше да остане, докато не се увери, че жените са в безопасност. След като бе сигурна, че бежанките ще са добре, Селена хвана пътя към столицата. Да научи как да влезе в замъка бе просто нещо, което да занимава ума ѝ, докато се мъчеше да реши как да изпълни първите стъпки от плана си. Първо се опита да спре да мисли за Нехемия.

Всичко се бе развило добре — лесно и просто. Криеше се в малките храсти и хамбари по пътя и преминаваше през провинцията като сянка.

Вендлин. Земя на митове и чудовища, на легенди и кошмари, придобили плът и кръв.

Самото кралство се ширеше върху топъл каменист пясък и гъста гора — все по-зелена по хълмовете, чиито върхове ставаха по-заострени и извисяващи се с навлизането във вътрешността на страната. И брегът, и земята около столицата бяха сухи, слънцето сякаш бе пощадило само най-здравите зеленчуци. Беше много различно от подгизналата и замръзнала империя, която бе оставила зад гърба си.

Това бе земя на изобилието и възможностите, в която хората не вземаха това, което искат, просто така, където вратите не се заключваха и всички по улицата вървяха усмихнати. Но Селена не се интересуваше дали ѝ се усмихват, или не. Напротив, с напредъка на дните осъзна, че ѝ става все по-трудно да се интересува от каквото и да било. Каквито и решителност и гняв да бе имала при напускането на Адарлан, те бяха отекли в нищото, което сега я поглъщаше.

Минаха четири дни, преди да съзре огромната столица, построена в подножието на планините. Варес, градът, в който майка ѝ бе родена. Биещото сърце на кралството.

Макар да бе по-чист от Рифтхолд и с не така неравномерно разпределени между висшите и нисшите класи богатства, Варес си оставаше столица — с крайни квартали и мрачни улички, с проститутки и измамници. Не ѝ бе трудно да намери подземния му свят.

На улицата под нея трима от стражите на пазара спряха да поговорят и Селена подпря брадичка на ръце. Като всички стражи в

кралството, и тези бяха облечени с леки брони и носеха по няколко оръжия. Според слуховете войниците на Вендлин бяха обучени от елфите да бъдат бързи, коварни и безпощадни. По десетки най-различни причини тя не искаше да научава дали това е вярно. Бе факт, че са много по-наблюдателни от колегите си в Рифтхолд, макар да бяха пропуснали асасина близо до тях. Но Селена разбираше, че тези дни е заплаха най-вече за себе си.

Дори и като се печеше на слънце по цял ден, дори и като се къпеше в един от градските фонтани всеки път, когато успееше, продължаваше да усеща лепкавата кръв на Арчър Фин по кожата си, по косите си. Въпреки шума и ритъма на Варес чуваше стона му от онзи тунел, когато го бе пробола в стомаха. Въпреки виното и жегата продължаваше да вижда Каол и ужаса, изкривил лицето му, когато осъзна елфическата ѝ кръв, чудовищната сила, която можеше да я погуби, и това колко куха и черна е отвътре.

Често се питаше дали е отгатнал загадката, която му бе казала в пристанището на Рифтхолд. И ако бе научил истината... Селена не си позволяваше да мисли за това. Сега не бе моментът да разсъждава за Каол, за истината или за онези неща, оставили душата ѝ толкова празна и изтощена.

Селена внимателно докосна напуканата си устна и се намръщи на стражите от пазара. От това устата я заболя още повече. Беше си заслужила синината от боя, който бе предизвикала снощи в таверната — бе изритала един мъж в топките и когато той се съвзе, бе, меко казано, ядосан.

Свали ръка от устата си и огледа стражите. Те не приемаха подкупи от търговците, не ги заплашваха и тормозеха като колегите си в Рифтхолд. Всички войници и официални лица на това място бяха еднакво... добри.

По същия начин, по който бе добър Галан Ашривер, престолонаследникът на Вендлин.

Селена събра някакви остатъци от раздразнението си и се изплези. На стражите, на пазара, на ястреба, кацнал върху близкия комин, на замъка и принца, който живееше в него. Искаше ѝ се да не бе свършвала виното толкова рано.

Бе минала седмица, откакто разбра как може да влезе в замъка — три дни, след като бе пристигнала във Варес. Седмица след ужасния

ден, в който плановете ѝ пропаднаха.

Поя хладен вятър, който ѝ донесе ароматите от близката улица — мащерка, кимион, лимон, върбинка. Тя вдиша дълбоко и им позволи да пречистят замаяната ѝ от слънцето и виното глава. От съседен планински град долетя звън на камбани и някъде оттам прозвуча весела песничка. Нехемия щеше да се влюби в това място.

И така, с една мисъл светът ѝ потъна в бездната, която живееше в нея. Нехемия никога нямаше да види Вендлин. Нямаше да се разходи из пазара за подправки. Нямаше да чуе планинските камбани.

Сърцето на Селена натежа в гърдите ѝ.

Планът, който бе имала при пристигането си във Варес, бе перфектен. През часовете, в които бе огледала защитите на краля, бе мислила как може да открие Майев и да научи истината за Ключовете. Всичко вървеше чудесно до...

До прокълнатия от боговете ден, в който бе забелязала пробойната в защитата на стражите от южната стена, образуваща се всеки ден в два часа следобед. Докато не бе разбрала как работи механизма на вратата. Докато Галан Ашривер не се бе появил през портите, видим ясно от мястото, където се бе свила върху покрива на един благородник.

Не външният му вид ѝ спря дъха. Не смуглата кожа и тъмна коса, не това, че дори отдалече видя тюркоазените му очи — *нейните* очи, причината, поради която обикновено вървеше със спусната качулка по улиците.

Спряха го *поздравите*. Начинът, по който хората го поздравиха. Него, техния принц. Те го обожаваха. Красивата му усмивка и леката му броня блестяха на прекрасното слънце, а той и войниците му минаха покрай тях по пътя за север, за да продължат да обикалят блокадата. Принцът, нейната мишена, лично участваше в блокадата срещу Адарлан. И хората го *обичаха* заради това.

Тя проследи принца и хората му през града, като скачаше от покрив на покрив. Една стрела между тюркоазените му очи и той щеше да е мъртъв. Тя обаче го последва чак до крепостните стени и поздравите ставаха все по-шумни. Хората хвърляха цветя. Всички те се гордееха със своя съвършен, прекрасен принц.

Стигна вратите на замъка точно когато те се отвориха, за да го пуснат. И когато Галан Ашривер препусна към залеза — на война, за

слава и в битка за мир и свобода, — тя остана на покрива загледана, докато той не се превърна в малка точица в далечината.

След това отиде до най-близката таверна, подпали най-кървавия и брутален побой, в който бе участвала досега, и изчезна миг преди градската стража да се появи и да арестува всички. Тогава, докато носът ѝ кървеше по ризата и докато плюеше кръв по калдъръма, тя реши, че няма да прави *нищо*.

В плановете ѝ нямаше никакъв смисъл. Нехемия и Галан можеха да поведат света към свободата. Стига Нехемия да бе жива. Заедно, принцът и принцесата щяха да победят краля на Адарлан.

Нехемия обаче бе мъртва, а глупавата и жалка клетва на Селена не струваше и калта, по която стъпваха хора като Галан. Тя бе постъпила глупаво, давайки тази клетва. Дори Галан не правеше особено впечатление на Адарлан, въпреки че командваше цяла армада. А тя бе само един човек. Нищожество. Щом Нехемия не бе успяла да спре краля... Планът да се свърже с Майев бе абсолютно безсмислен.

За щастие, все още не бе попаднала на елф — на нито един от тях, — нито пък на фея или на каквато и да е магия. Направи каквото можа, за да го избегне. Дори преди да забележи Галан, бе стояла настрана от пазара, на който имаше всичко — от бижута до отвари и зони, запазени за улични артисти или наемници, предлагащи талантите си, за да си изкарват хляба. Научи в кои таверни ходят магьосници и никога не отиде да ги види, понеже всеки път, когато доловеше частица от тази енергия, чувстваше гърчещото се древно нещо в себе си.

Бе изминала цяла седмица, откакто се бе отказала от плана и бе изоставила всеки опит да се интересува от каквото и да е. Подозираше, че ще минат още много седмици, преди да реши, че *тегията*, горчивото вино по покривите и побоите, целящи просто да я накарат да изпита нещо, наистина ѝ омръзват.

Но сега гърлото ѝ бе пресъхнало, а стомахът я болеше. Затова Селена внимателно се подаде от края на покрива. Бавно, но не заради стражите, а защото главата наистина я болеше. Не знаеше дали няма да падне. Погледна тънкия белег на дланта си, докато се спускаше по отточната тръба към улицата на пазара. Тя вече ѝ напомняше само за жалкото обещание, което бе дала над полузамръзвания гроб на Нехемия преди около месец, за всички, които бе провалила. Също

както аметистовия пръстен, който бе изгубила на хазарт и бе успяла да си върне още преди изгрев-слънце.

Въпреки всичко, което се бе случило, и ролята на Каол в смъртта на Нехемия, дори след като бе унищожила всичко, което можеше да съществува между тях двамата, не бе способна да остави пръстена му. Бе го изгубила три пъти на карти, но всеки път си го бе връщала — по един или друг начин. Понякога кинжал, опрян в ребрата, се оказваше по-убедителен от каквито и да е думи.

Селена предполагаше, че е цяло чудо, че е стигнала до уличката, където сенките за момент я ослепиха. Постави ръка на студената каменна стена, позволи на очите си да се приспособят към тъмното и накара света около себе си да спре да се върти.

Леле, беше се съсипала. Чудеше се защо ѝ пука.

Смрадта на скитницата я блъсна право в носа, още преди да успее да я види. Широките пожълтели очи и напуканите устни, оголили зъби, за да изсъскат:

— Повлекана! Да не съм те видяла пред вратата си отново!

Селена се отдръпна и премигна към скитницата и вратата ѝ... която бе ниша в стената, претъпкана с боклуци и торби — явно всичко, което жената притежаваше. Самата тя бе прегърбена, с немити коси и почти беззъба. Селена премигна отново и лицето ѝ се фокусира. Мръсна, луда, побъркана.

Селена вдигна ръце и отстъпи крачка назад, а после и още една.

— Извинете.

Жената се изхрачи на калдъръма пред прашните ѝ ботуши. Твърде уморена, за да бъде отвратена или ядосана, Селена щеше да се отдръпне, ако не бе видяла себе си, докато вдигаше очи от хракката.

С мръсни парцаливи дрехи на петна, некъпана и миризлива... тази женица я бе помислила за друга скитница като нея самата. Която ѝ иска дома на улицата.

Просто *прекрасно*. Бе ударила ново дъно. Някой ден можеше да ѝ е смешно, ако успееше да се сети за това. Вече не помнеше откога не се е смяла.

Поне се успокои, че по-зле не може да стане.

Но тогава зад гърба ѝ с дълбок глас се засмя мъж.

А мъжът на улицата бе елф.

След десет години, след всичките екзекуции и палежи, елф вървеше към нея. Истински елф. От плът и кръв. Нямахте как да му избяга, когато изникна от сенките на няколко метра. Скитницата в нишата и останалите пешеходци по улицата притихнаха напълно и Селена отново чу камбаните от далечните планини.

Висок, широкоплещест и сякаш изваян от мускули, той бе мъж, от който се излъчваше сила. Спря в един пращен стълб от светлина. Сребърната му коса блестеше.

И сякаш деликатно заострените уши и леко удължените зъби не бяха достатъчни, за да уплашат до смърт всички на улицата, включително вече хленчещата женица зад Селена, на лицето му имаше и зловеща черна татуировка, отпечата се на потъмнялата му от слънцето кожа.

Знаците можеха да минат и за украшение, но тя помнеше достатъчно от елфическия език, за да разпознае думите, макар и артистично изписани. Татуировката започваше от слепоочието му и се спускаше надолу по челюстта и врата, където се скриваше зад светлата туника и палтото, които носеше. Селена подозираше, че символите продължават надолу по цялото му тяло, скрити заедно с поне половин дузина оръжия. Когато посегна към собствения си скрит под палтото кинжал, тя осъзна, че елфът щеше да е красив, ако не бе блясъкът в боровозелените му очи, обещаващ насилие.

Щеше да е грешка да го нарече млад или да го сметне за нещо различно от воин, дори ако не броеше меч на гърба му и страховитите ножове на кръста му. Движеше се със смъртоносна грация и увереност и оглеждаше улицата все едно е бойно поле.

Дръжката на кинжала бе топла в ръката ѝ, а докато заставаше в бойна стойка, Селена с изненада установи, че се страхува. Достатъчно, че мъглата, притъпяваща чувствата ѝ през последните няколко седмици, да се разсее.

Елфът тръгна по уличката. Високите му до коленете ботуши не издаваха нито звук, докато стъпваше по калдъръма. Няколко от клошарите наоколо се скриха, други тръгнаха към слънчевата улица или най-близките врати. Където и да е, само да не му попадат пред очите.

Селена разбра, че е дошъл за нея, още преди погледите им да се срещнат. Досети се и кой го е изпратил.

Протегна се към амулета, Окото на Елена... и с изненада установи, че той вече не виси от врата ѝ. Бе го дала на Каол — единствената закрила, която бе способна да му задели, преди да напусне. Вероятно го бе хвърлил веднага след като бе узнал истината. А после се бе върнал към утешителната роля на неин враг. Може би бе казал и на Дориан. Може би двамата бяха в безопасност.

Преди да се поддаде на инстинкта да тръгне обратно по водосточната тръба нагоре по покрива, тя се замисли върху плана, от който се бе отказала. Ами ако някой от боговете все пак съществуваше и бе решил да ѝ подхвърли нещичко?

Трябваше да види Майев.

А този бе един от елитните ѝ воини. Готов. За нея. И не особено щастлив, ако съдеше от свирепата аура около него.

Докато елфът я оглеждаше, уличката остана тиха като гробище. Ноздрите му се разшириха внимателно, все едно...

Все едно я подушваше.

Изпита леко задоволство от това, че смърди ужасно, но не тази миризма бе привлякла вниманието му. Не, това бе миризмата, отбелязваща *нея* — нейния род, нейната кръв, това каква е. Ако изречеше името ѝ пред всички тези хора... тогава Галан Ашривер щеше да се върне на бегот у дома. Стражите щяха да вдигнат тревога. А *това* не бе част от плана ѝ.

Мръсникът изглеждаше готов на подобно нещо, само за да покаже кой командва. Тя обаче събра сили и тръгна бавно към него, като се опита да си спомни какво щеше да направи преди няколко месеца, преди светът да пламне с огньовете на ада.

— Добра среща, приятелю — измърка тя.

— Определено.

Тя пренебрегна смаяните лица около тях и го прецени на око. Стоеше неподвижен така, както само безсмъртен можеше. Наложил си

да успокои дишането и ритъма на сърцето си. Вероятно можеше да ги чуе, да надуши всяка емоция в нея. Нямаше да го заблуди с дързост, не и след хиляда години — вероятно бе живял толкова. Вероятно нямаше и как да го победи. Тя наистина бе Селена Сардотиен, но той бе елфически воин, и то не отскоро.

Спря на няколко крачки.

Богове. Беше огромен.

— Каква прекрасна изненада — каза тя достатъчно силно, че да я чуят останалите. Дори не можеше да си спомни последния път, когато бе изричала цели изречения. — Не трябваше ли да се видим при крепостните стени?

Слава на боговете, не се поклони. Свирепото му лице дори не помръдна. Нека мислеше каквото си иска. Бе сигурна, че тя не е каквото е очаквал. Бе се разсмял на това, че другата скитница я бе взела за себеподобна.

— Да вървим — каза само той с дълбокия си и някак отегчен глас, който отекна в камъните. Обърна се и излезе от уличката. Бе готова да заложи пари, че кожената броня по ръцете му крие оръжия. Изкуши се да му отговори нещо грубо, колкото да го изкара от равновесие, но хората все още зяпаха. Той вървеше бавно и спокойно, без да поглежда към тях. Тя не знаеше дали е впечатлен, или е отвратен от нея.

Последва елфическия воин на ярката улица и през гъмжащия от народ град. Той не се интересувахе от хората, които прекратяваха всякаква работа и го зяпаха. Не я изчака да го настигне, когато отиде до две съвсем обикновени кобили, вързани на съвсем обикновен площад. Ако паметта не я лъжеше, елфите по принцип имаха далеч похубави коне. Вероятно бе пристигнал в друга форма и бе купил тези тук.

Всички елфи имаха своя животинска форма. В момента Селена се намираше в своята — тленно човешко тяло, толкова животинско, колкото и птиците, които кръжаха над нея. Каква ли обаче бе неговата? Можеше да е вълк, помисли си тя, с тази туника, прилепнала по него като козина, с тези толкова тихи стъпки. Или дива котка, ако съдеше по елегантната му походка.

Той яхна по-едрата кобила и ѝ остави пъстрото животно, което изглеждаше по-заинтересувано от това да хапне нещо, а не от

препускане през полята. Така ставаха две. Но бяха отишли твърде далеч без каквото и да е било обяснение.

Тя натовари торбата си на седлото и наклони ръцете си така, че ръкавите да скрият следите от окови. Следите от това къде е била. В крайна сметка, не бе негова работа. Нито пък на Майев. Колкото по-малко знаеха за нея, толкова по-малко щяха да могат да използват срещу ѝ.

— Познавала съм и други мрачни воители, но ти май ги биеш.

Той килна глава към нея и тя продължи:

— О, здравей! Мисля, че знаеш коя съм, затова няма да ти се представям. Но преди да тръгна накъдето и да е, бих искала да знам кой си ти.

Той сви устни и огледа площада със зяпащите ги хора — и те веднага си намериха някаква работа. Когато се пръснаха, отвърна:

— Видя достатъчно от мен, за да научиш това, което ти трябва.

Говореше общия език, а акцентът му бе едва доловим и привлекателен, ако Селена си позволише да отбележи. Меко и протяжно мъркане.

— Чудесно. Но как да те наричам? — Тя сграбчи седлото, но не скоочи върху него.

— Роуан. — Татуировката му сякаш попиваше слънцето, толкова тъмна, че изглеждаше като току-що направена.

— Е, Роуан... — О-о, той изобщо не хареса тона ѝ. Очите му се присвиха предупредително, но тя продължи: — Мога ли да попитам накъде отиваме?

Сигурно бе пияна, от алкохол или от апатия, за да му говори така. Не можеше обаче да се спре, макар боговете, Уирда и нишките на съдбата да изглеждаха готови да я върнат към първоначалния ѝ план.

— Накъдето си призована.

Ако успееше да види и разпита Майев, не се интересуваеше как ще стигне до Доранел или с кого ще пътува. „Стори това, което трябва да бъде сторено“ — бе ѝ заръчала Елена. В типичния си стил, не ѝ каза какво трябва да стори във Вендлин, но сигурно бе по-добро от това да яде препечен хляб, да пие евтино вино и да я мислят за скитница. Може би след три седмици щеше да се върне с лодка до Адарлан с отговори на всичките си въпроси.

Това трябваше да я окуражи. Вместо това тя тихо се качи на кобилата, безмълвна и без желание за приказки. Последните минути разговор я бяха изтощили напълно.

Бе по-добре, че и Роуан не изглеждаше разговорлив, докато излизаха от града. Стражите само им махнаха от стените. Неколцина дори отстъпиха.

Докато яздеха, Роуан не я попита откъде е и какво е правила през последните десет години, когато светът бе отишъл по дяволите. Дръпна бялата качулка над сребърната си коса и продължи напред, макар да бе лесно да се разпознае, че е различен, че е воин, представляващ закона.

Ако бе толкова стар, колкото си мислеше, вероятно тя за него не бе нищо повече от прашинка, искрица живот на фона на безкрайния пламък, който представляваше безсмъртието му. Вероятно би я убил, без да се замисли, преди да продължи към следващата си задача, и нямаше да се смути от края на съществуването ѝ.

Но това не я притесни толкова, колкото очакваше.

Каол вече месец сънуваше един и същи сън. Всяка нощ, отново и отново, докато не започна да го вижда и наяве.

Арчър Фин, стенещ, докато Селена го намушква в сърцето. Тя, прегърнала красивия куртизан като любовница, но с мъртви очи, надничащи иззад рамото му.

Кухи.

Сънят се промени и Каол не може да каже или стори нищо, когато златистокафявата коса почерня и агонизиращото лице на Арчър се превърна в това на Дориан.

Престолонаследникът потръпна, а Селена го притисна по-плътно до себе си и завъртя кинжала още веднъж, преди да пусне принца на сивите камъни на тунела. Кръвта му вече течеше, прекалено бързо. Каол обаче все още не можеше да помръдне, не можеше да приближи нито най-добрия си приятел, нито жената, която обичаше.

Раните по Дориан се умножиха и всичко потъна в кръв. Каол знаеше какви са тези рани. Не бе виждал тялото, но бе чел докладите какво бе сторила Селена на изменника Грейв в онази уличка, за начина, по който го бе заклала заради убийството на Нехемия.

Селена свали кинжала си, а всяка от капките кръв, падащи от острието, предизвика кръгове в образувалия се около тях червен басейн. След това наклони глава на една страна и си пое дълбоко въздух. Вдиша от смъртта около себе си, прие я в душата си. Отмъщението и екстазът се смесиха в едно от смъртта на врага ѝ. На истинския ѝ враг. Империята Хавилиард.

Сънят отново се промени и Каол се озова прикован под Селена. Тя започна да се гърчи над него, все още отметнала глава, с изражение на екстаз, изписано по оплисканото ѝ с кръв лице.

Враг.

Любовница.

Кралица.

Споменът за съня се разсея, когато Каол премигна към Дориан, седнал до него на старата маса в Голямата зала, в очакване на отговор на въпрос, който бе задал преди малко. Каол се усмихна извинително.

Престолонаследникът не отвърна на усмивката му. Вместо това прошепна:

— Мислиш за нея.

Каол отхапа от агнешкото, но не усети вкуса му. Дориан бе прекалено наблюдателен, но той не възнамеряваше да говори за Селена. Нито с него, нито с никого. Това, което знаеше за нея, можеше да застраши не само нейния живот.

— Мислех за баща си — излъга Каол. — Когато тръгне за Аниел след няколко седмици, ще замина с него.

Това бе цената да изпрати Селена на безопасно място във Вендлин. Подкрепата на баща му в замяна на неговото завръщане край Сребърното езеро, където щеше отново да приеме титлата си на престолонаследник на Аниел. Бе готов на тази саможертва, бе готов на всяка саможертва, която можеше да опази Селена и тайните ѝ. Дори сега, когато знаеше коя е и каква е. Дори след като му бе казала за краля и Ключовете на Уирда. Щом това бе цената, която трябваше да плати, така да бъде.

Дориан се загледа към високата маса, където кралят и бащата на Каол вечеряха. Престолонаследникът трябваше да е с тях, но вместо това избра да седне до Каол. Правеше го за първи път от много време насам — първият път, в който разговаряха след решението му да изпрати Селена във Вендлин.

Дориан щеше да го разбере, ако знаеше истината. Но не биваше да научава коя е Селена и какво всъщност замисля кралят. Рискът от катастрофа бе прекалено голям. А и тайните на Дориан бяха достатъчно смъртоносни.

— Чух слуховете, че заминаваш — каза уморено принцът. — Не знаех, че са верни.

Каол кимна, като се мъчеше да каже нещо — каквото и да е — на приятеля си.

Все още не бяха говорили за другото, случило се между тях — за остатъка от истината за случилото се онази нощ в тунелите. Че Дориан е магьосник. Каол не знаеше какво да мисли за това. Ако кралят решише да го разпита... надяваше се, че ще издържи, ако се стигнеше дотам. Но кралят, знаеше той, имаше далеч по-черни методи за получаване на информация дори от мъченията. Затова не попита, не каза нищо. Нито той, нито Дориан.

Срещна погледа на престолонаследника. В него нямаше нищо добронамерено. И все пак Дориан каза:

— Опитвам се, Каол.

Опитваше се, понеже Каол не му каза нищо за плана да измъкне Селена от Адарлан. Така доверието между двамата бе изгубено, а самият Каол — посрамен, макар Дориан да нямаше как да знае това.

— Знам.

— И въпреки всичко случило се досега, почти сигурен съм, че не сме врагове. — Устата на Дориан се изкриви в опит за усмивка.

„Винаги ще си ми враг.“

Селена бе изкрещяла тези думи на Каол в нощта, в която Нехемия загина. Извика ги с десет години трупана омраза и дълбоко убеждение, десет години, през които бе пазела тайната за себе си. Толкова дълго, че се бе превърнала в друг човек. Понеже Селена всъщност бе Елин Ашривер Галантиус, наследница на трона и истинска кралица на Терасен.

Кое то я правеше негов смъртен враг. Правеше я враг на Дориан. Каол не знаеше какво може да направи по въпроса, какво означава това за него, за живота, който си бе представял, че ще води. Бъдещето, за което бе мечтал, си бе отишло безвъзвратно.

Видя мъртвешкия ѝ поглед в тунелите, гнева, изтощението и скръбта. Видя как се пречупи след смъртта на Нехемия и какво направи на Грейв в името на отмъщението. Не се съмняваше, че може да се пречупи отново.

В нея имаше толкова дълбок мрак, процеп, стигащ до сърцевината на душата ѝ.

Смъртта на Нехемия я бе разбила. Това, което *той* бе направил, участието му в нея, още повече. Знаеше го. Само се молеше, че ще успее да я събере отново. Понеже пречупен и непредвидим убиец бе едно нещо, но кралица...

— Изглеждаш, сякаш ще повърнеш — каза Дориан и постави ръце на масата. — Кажи ми какво не е наред.

Каол отново се бе загледал в нищото. За един удар на сърцето тежестта на всичко сторено го притисна толкова силно, че той отвори уста. Но звукът на мечове, ударени в щитове за поздрав, отекна в коридора и Едион Ашривер — страховитият генерал на краля на Адарлан в Севера и братовчед на Елин Галантиус — влезе в Голямата зала.

И всички притихнаха, включително и баща му и краля на високата маса. Преди Едион да пресече половината път през помещението, Каол застана в подножието на подиума.

Не че младият генерал бе заплахна. По-скоро начинът, по който Едион вървеше към масата на краля, с блеснала на светлината на факлите руса коса и самодоволна усмивка към останалите... Красив бе слаба дума за Едион. Зашеметяващ бе по-точната. Висок и мускулист, той бе точно такъв воин, като какъвто го описваха слуховите. Излъчваше го с всяка пора на тялото си. Макар дрехите му да бяха избрани за удобство, Каол можеше да види, че кожената му лека броня е отлично изработена и богато украсена. Наметка от бял вълк висеше от широките му рамене, кръгъл щит бе закачен на гърба му заедно с древен на вид меч.

Но лицето. И очите... Богове.

Каол постави ръка на меча си, като си наложи да запази спокойно и безизразно изражение, макар Вълкът на Севера да приближи достатъчно, че да може да го заколи.

Имаше очите на Селена. Очите на един Ашривер. Тюркоазеносини със златиста нишка като косата му. Косата им — дори в нея си приличаха. Можеха да минат за близнаци, ако Едион не бе на двайсет и четири и с тен от годините, прекарани под слънчевите лъчи, отразяващи се в снега на планините в Терасен.

Защо кралят бе пощадил Едион през всичките тези години? Защо го бе направил един от най-свирепите си генерали? Едион бе принц от кралския род Ашривер, отгледан в дома Галантиус. Въпреки това служеше на него.

Усмивката на Едион не изчезна от лицето му, когато спря пред високата маса и се поклони толкова ниско, че Каол за миг се смая.

— Ваше Величество — рече генералът с блеснали очи.

Каол погледна към масата, за да види дали кралят или някой друг забелязва приликите, които можеха да обрекнат не само Едион, но също и самия него, Дориан и всички, за които някога го бе било грижа. Баща му само се усмихна доволно.

Кралят обаче се намръщи.

— Очаквах те още преди месец.

Едион бе достатъчно дързък, за да свие рамене.

— Простете. Люта зима удари Еленовите рога. Тръгнах, когато можах.

Всички в залата затаиха дъх. Характерът и наглостта на Едион бяха почти легендарни и една от причините да го оставят в далечния север. Каол винаги бе считал за мъдро да го държат надалече от Рифтхолд, особено предвид факта, че Едион бе двуличен мошеник, а Гибелния легион, който командваше, бе добре известен с уменията и жестокостите си. Защо обаче кралят го бе извикал в столицата сега?

Владетелят вдигна бокала си, като завъртя виното вътре.

— Не получих съобщение, че легионът не идва.

— Защото не е дошъл.

Каол се подготви за заповедта за екзекуция и се помоли да не натоварят него със задачата. Но кралят просто каза:

— Наредих да ги доведеш, генерале.

— А аз мислех, че имате нужда от компанията ми.

Когато кралят изръмжа, Едион добави:

— Ще са тук до седмица и нещо. Но аз не исках да пропускам нищо. — Той отново сви масивните си рамене. — Все пак не идвам с празни ръце. — Изпука с пръсти зад гърба си и един паж дойде с огромна торба. — Дарове от Севера, събрани от последния бунтовен лагер, който размахаме. Ще Ви харесат.

Кралят завъртя очи и махна с ръка към пажа.

— Занесете ги в покоите ми. *Даровете* ти, Едион, обиждат възпитаните хора.

Чуха се смехове — от Едион и от някои от кралските хора. Генералът танцуваше по ръба. Селена поне си държеше устата затворена около владетеля.

Предвид трофеите, които кралят събираше от дните ѝ като шампион, предметите в торбата едва ли бяха просто злато и бижута.

Но Едион да събира главите и крайниците на хората от собствения си народ и народа на Селена...

— Утре има съвет. Искам да присъстваш, генерале — рече кралят.

— Волята Ви е и моя, Ваше Величество — постави ръка на гърдите си Едион.

Каол сподави ужаса си, когато видя какво има на ръката му. Черен пръстен — същият като този на краля, Перингтън и останалите от кликата им. Това обясняваше защо владетелят му позволяваше такава наглост. За важните неща двамата с Едион наистина имаха една и съща воля.

Каол запази изражението на лицето си неутрално, когато кралят му кимна късо в знак, че е свободен. Той се поклони тихо, нетърпелив да се върне обратно на масата и да е по-далеч от човека, който държеше съдбата на света в окървавените си ръце, от баща си, който бе видял прекалено много, и от генерала, който обикаляше залата, тупаше мъжете по рамената и намигаше на жените.

Когато седна на мястото си и видя Дориан намръщен, Каол вече бе овладял ужаса в стомаха си.

— Какви дарове само — промърмори принцът. — Този тип е непоносим.

Каол не възрази. Въпреки черния пръстен на краля Едион сякаш имаше собствена воля и бе толкова див извън бойното поле, колкото и на него. Пред неговите изстъпления Дориан изглеждаше непорочен. Каол никога не бе прекарвал много време с Вълка, нито пък го бе искал. Престолонаследникът обаче го познаваше отдавна. Още от...

От детството си. Бяха се видели като деца. Когато Дориан и баща му бяха посетили Терасен броени дни преди кралското семейство да бъде избито. Когато Дориан бе срещнал Елин — а не Селена.

Бе хубаво, че Селена не е тук да види в какво се е превърнал Едион. Не само заради пръстена. Да се обърнеш срещу собствения си народ...

Едион седна на пейката пред тях и се ухили като хищник, забелязал плячката си.

— Двамата седяхте заедно и последния път, когато ви видях. Хубаво е да знаеш, че някои неща не се променят.

Богове, лицето му. Лицето на Селена — другата страна на монетата. Същата арогантност, същата неконтролируема ярост. Но там, където Селена сякаш се пропукваше, Едион... пулсираше. А и в лицето му имаше нещо много по-лошо и горчиво.

— Здравей, Едион — усмихна се мързеливо Дориан и подпря ръце на масата.

Едион не му обърна внимание, а си взе едно агнешко бутче. Черният му пръстен проблесна.

— Харесвам новия ти белег, капитане — каза той и кимна с брадичка към бялата линия на бузата на Каол. Белегът, който Селена му бе оставила в нощта, когато Нехемия умря и тя се опита да го убие — за да му напомня вечно какво е загубил.

— Май още не са те схрускали — продължи Едион. — А вече си имаш меч за възрастни.

— Радостен съм, че бурята не е помрачила настроението ти — отвърна Дориан.

— Седмици, през които единствените ми занимания са тренировките и жените! Бе цяло чудо, че изобщо благоволих да слеза от планините.

— Не знаех, че благоволяваш каквото и да било, което не е в интереса ти.

— А, очарователният дух на Хавилиард — изсмя се Едион, след което се съсредоточи върху яденето си. Каол се канеше да го запита има ли причина да ги безпокои, освен за да ги дразни, както и преди бе обичал да прави, когато кралят не гледа... и тогава забеляза, че Дориан го е зяпнал.

Не заради ръста и бронята, а заради лицето.

Заради очите.

— Не трябва ли вече да си на някой пир? — попита Каол. — Изненадан съм, че все още не си във вертепите на града.

— Да не би да искаш да те поканя на празненството утре, капитане? Каква изненада. Винаги съм смятал, че си над тия неща. — Тюркоазените му очи се присвиха и той се ухили мазно на Дориан. — Ти, от друга страна, се забавлява много добре на последния купон. Червенокоси близначки, ако не се лъжа.

— Налага се да те разочаровам — отвърна Дориан. — Оставих този тип поведение зад гърба си.

— Значи ще останат повече за мен — върна се към яденето си Едион.

Каол стисна юмруци под масата. Селена не бе живяла като благородна дама през последните десет години, но не бе убила нито един човек, родом от Терасен. Беше отказвала да го прави. А Едион винаги се бе държал като копеле, но сега... знаеше ли изобщо какво носи на пръста си? Знаеше ли, че въпреки цялата му арогантност и дързост кралят може да го *принуди* да прави това, което поиска? Не можеше да го предупреди, не и без да гарантира екзекуция за себе си и за всички, които обича. Защото беше възможно Едион да е истински верен на краля.

— Как вървят нещата в Терасен? — попита Каол, тъй като Дориан отново се бе загледал в Едион.

— Какво би искал да чуеш? Че сме с пълни стомаси въпреки лютата зима? Че не изгубихме много войници заради болести? — Едион изсумтя. — Забавно е да ловиш бунтовници, ако имаш вкус за тая работа. Надявам се Негово Величество да е извикал Гибелния легион на юг за нещо сериозно.

Когато Едион посегна към водата, Каол забеляза ръкохватката на меча му. Тъп метал, осеян с издатини и драскотини, а ефесът бе обикновен напукан рог. Толкова прост меч за един от най-великите воители на Ерилея.

— Мечът на Оринт — измърка Едион, — Негово Величество ми го подари след първата победа.

Всички познаваха това оръжие. Той бе наследство от кралското семейство на Терасен, предавано от владетел на владетел. По право принадлежеше на Селена. Преди това бе принадлежал на баща ѝ. Фактът, че Едион го притежаваше и убиваше за краля с него бе шамар за Селена и семейството ѝ.

— Изненадан съм, че си толкова сантиментален — коментира Дориан.

— Не забравяй за силата на символите, принце — прикова го с поглед Едион. Погледът на Селена, непоколебим и предизвикателен. — Нямаш представа каква сила има този меч в Севера. Убеждава хората да не вършат глупости.

Явно уменията и интелекта на Селена бяха обичайни за семейството ѝ. Но Едион бе Ашривер, а не Галантиус. Това

означаваше, че прабаба му е Маб, една от трите легендарни кралици на феите, наречена от следващите поколения Деанна, богиня на лова.

Каол преглътна.

Настъпи тишина, напрегната като опънатата тетива на лък.

— Май сте се скарали — отхапа от агнешкото Едион. — Нека позная. За жена. За кралския шампион може би. Казват, че била интересна. Затова ли не се забавляваш като едно време, принце? — Той огледа залата. — Бих се запознал с нея.

— Не е тук. — Каол сподави подтика да стисне дръжката на мечата си.

— Язык — ухили се жестоко Едион, гледайки към Дориан. — Можеше да убеди и мен да загърбя купоните.

— Дръж си езика зад зъбите — изръмжа Каол. Можеше да се изсмее на думите си, ако не му идеше да удуши генерала с голи ръце. Дориан само потропа с пръсти по масата. — И покажи малко уважение.

Едион се изсмя, привършвайки с агнешкото.

— Оставам верен слуга на Негово Величество, както винаги. — Очите на Ашривер се спряха на Дориан. — Някой ден може би ще служи за теб.

— Ако си все още жив — измърка престолонаследникът.

Едион продължи да яде, но Каол усещаше вниманието му върху тях.

— Казват, че една вещерска матрона е била убита тук неотдавна — каза уж между другото Едион. — Изчезнала, но домът ѝ показал, че не е било без бой.

— Какво те интересува това? — попита рязко Дориан.

— Работата ми е да следя какво правят различните играчи в кралството.

Тръпки полазиха Каол. Той бе чувал за вещиците. Селена му бе разказала някои истории за тях и той се бе молил да са преувеличени. Но по лицето на Дориан пробяга тръпка на ужас.

— Това не те засяга — приведе се напред Каол.

Едион отново не му обърна внимание и намигна на принца. Ноздрите на Дориан се разшириха и издадоха гнева, който излизаше на повърхността. Въздухът в помещението се промени — проясни се. Магия.

— Ще закъснеем — постави ръка върху рамото на приятеля си Каол. Дориан послуша лъжата. Трябваше да го изведе оттук и да опита да разсее бурята, която се задаваше между двамата мъже. — Приятна почивка, Едион.

Дориан не каза нищо. Сапфирените му очи бяха замръзнали.

— Празненството е утре в Рифтхолд — изсмя се Едион, — ако искаш да си припомниш добрите стари времена, принце мой...

Генералът знаеше кой конец да дръпне и не му пукаше какъв хаос може да причини. Това го правеше опасен. Смъртоносен.

Особено за Дориан и магията му. Каол се принуди да пожелае лека нощ на някои от хората си, да изглежда спокоен и незаинтересуван, докато вървяха през столовата. Едион Ашривер бе дошъл в Рифтхолд и едва не бе намерил отдавна изгубената си братовчедка. Ако видеше, че Елин е още жива, ако разбереше в какво се е превърнала и какво знае за силите на краля, не бе ясно какво може да направи. Дали щеше да я подкрепи, или унищожи? Предвид деянията му досега и черния пръстен на ръката му...

Каол не искаше генералът да я приближава. Нея или Терасен.

Запита се колко ли кръв ще се пролее, ако Селена научи какво е сторил братовчед й.

Двамата с Дориан вървяха в тишина през по-голямата част от пътя си към кулата на принца. Когато застанаха в празния коридор, сигурни, че никой не може да ги чуе, Дориан отрони:

— Не ми трябваше помощта ти.

— Едион е гадно копеле — изръмжа Каол. Разговорът можеше да приключи тук и сега, а част от него го изкушаваше да стори тъкмо така, но си наложи да каже: — Притесних се, че ще избухнеш. Както в тунелите. — Въздъхна. — Ти... спокоен ли си?

— Някои дни да, някои не. Когато съм ядосан или уплашен... нещата излизат от контрол.

Влязоха в коридора, който свършваше с дървената врата към кулата на Дориан, но Каол го спря с ръка на рамото.

— Не искам подробности — прошепна той така, че стражите пред портата на Дориан да не могат да го чуят, — понеже не искам да ме използват срещу теб. Знам, че направих грешки, Дориан. Повярвай ми. Но винаги основната ми задача е била и продължава да бъде ти да си защитен.

Дориан се загледа в него, наклонил глава на една страна. Каол явно изглеждаше толкова зле, колкото се и чувстваше, понеже гласът на принца бе почти нежен, когато попита:

— Защо всъщност я изпрати във Вендлин?

Агонията го прониза, остра като бръснач. Но колкото и да искаше да разкрие истината за Селена на принца и да се освободи от тайните си, не можеше. Затова просто каза:

— Пратих я да стори това, което трябва да бъде сторено.

И закрачи обратно по коридора. Дориан не извика след него.

Манон уви кървавочервеното си наметало плътно около тялото си и се скри в сенките на килера, заслушана в тримата мъже, които бяха нахлули в колибата ѝ.

Бе вкусила нарастващия страх и гняв във вятъра през деня и бе прекарала целия следобед в подготовка. Седеше върху сламения покрив на варосаната колиба, когато забеляза как факлите им се клатушкат над високите треви в полето. Никой от селяните не се опита да спре тримата мъже, макар и никой да не се присъедини към тях.

Казаха, че крочанска вещица е дошла в тяхната малка зелена долина в северната част на Фенхароу. През всички мъчителни седмици, които бе изкарала в жалко съществуване сред тях, бе чакала тази нощ. Така ставаше във всяко село, което посетеше или в което се нанесе.

Затаи дъх, неподвижна като елен, когато един от мъжете — висок брадясал земеделец с ръце, широки като чинии, нахлу в спалнята ѝ. Дори от килера можеше да надуши бирата в дъха му, а също и жаждата за кръв. Да, селяните знаеха точно какво смятат да правят с вещицата, която продаваше билки и отвари през задната си врата и можеше да предвиди пола на детето още преди то да се роди. Бе изненадана, че на мъжете им отне толкова много време да дръзнат да дойдат тук, за да унижат и после да унищожат това, което не разбират.

Земеделецът спря в центъра на стаята.

— Знаем, че си тук — каза той убедително, макар да вървеше към леглото и да оглеждаше всеки ъгъл. — Само искам да поговорим. Някои от селяните са уплашени. Повече от теб, отколкото ти от тях, сигурен съм.

Тя знаеше, че не бива да слуша, особено предвид острието на ножа, който блестеше зад гърба му, когато той надникна под леглото. Все едно и също, във всеки град или село.

Когато мъжът се изправи, Манон се измъкна от гардероба и се скри в тъмнината зад вратата на спалнята.

Дрънченето и тупането ѝ подсказа какво правят другите двама. Не само че я търсеха, но си вземаха каквото искат. Не че имаше много за вземане. Колибата беше с мебели, още когато тя пристигна, а нейните неща бяха прибрани на сигурно място в една торба, която стоеше в ъгъла на гардероба, от който бе излязла. *Не вземай нищо, не оставяй нищо.*

— Просто искахме да поговорим, вещице.

Мъжът се обърна от леглото и най-сетне забеляза гардероба. Ухили се. Триумфално и нетърпеливо.

С нежните си пръсти Манон затвори вратата толкова тихо, че мъжът изобщо не я чу, докато вървеше към гардероба. Бе смазала пантите на всяка врата в къщата.

Огромната му ръка хвана дръжката на гардероба. Кинжалът бе вдигнат за удар.

— Излез, малко крочанче — подигра се той.

Тиха като смъртта, Манон пристъпи зад него. Глупакът дори не разбра, че е там, докато не доближи устни до ухото му и не прошепна:

— Сбърка породата вещица.

Мъжът се завъртя и се удари във вратата на гардероба. Вдигна кинжала между тях, а дишането му се учести. Манон просто се усмихна, а сребристойбалата ѝ коса блесна на лунната светлина.

Тогава забеляза затворената врата и отвори уста, за да извика. Манон обаче се усмихна още по-широко и разкри реда железни зъби в горната част на венците си, които изцракаха като вълчи капан. Мъжът се шокира и отново удари вратата зад себе си, толкова окован, че бялото зае почти целите му очи. Кинжалът падна на дъските.

И тогава, за да го подмокри, тя размърда китки във въздуха между двамата. Железните нокти изскочиха от пръстите ѝ и блеснаха ярко.

Мъжът започна да се моли на мекосърдечните си богове, а Манон го пусна да се отдалечи до прозореца. Нека си мисли, че има шанс, докато тя върви ухилена към него. Мъжът дори не можа да изпищи, когато разкъса гърлото му.

След като приключи с него, се промъкна през вратата на спалнята. Двамата мъже още грабеха, вярвайки, че всичко това е нейно. А всъщност къщата просто бе изоставена. Предишните

собственици или бяха починали, или бяха достатъчно умни, че да напуснат това западащо място.

Вторият мъж дори не можа да изпищи, когато тя го разкъса на две с железните си нокти. Третият селянин обаче дойде да потърси спътниците си. Когато я видя с една ръка в червата на приятеля му и друга, придържаща шията му, за да я разкъса с железните си зъби, той избяга.

Воднистият вкус на мъжа, пълен със страх и омраза, подразни езика ѝ. Тя плю на дъските, но дори не избърса кръвта, която капеше по брадичката ѝ, когато даде на оцелелия селянин време да се спотаи в зимната трева така, че тя да скрие главата си.

Преброи до десет, понеже ѝ се ловуваше. Бе такава от момента, в който разкъса утробата на майка си и дойде с рев в света на живите.

Тя бе Манон Черноклюна, наследница на клана на Черните клюнове. Бе тук вече от седмици, като се правеше на крочанска вещица с надеждата да намери истинските. Те бяха някъде там, досадните и непоносими праведни крочанки, скрити зад маскировката на лечителки. Първото ѝ славно убийство бе точно на шестнайсетгодишна крочанка. Тогава и Манон бе на толкова.

Тъмнокосото момиче носеше кървавочервеното наметало, което всички крочанки получаваха при първия си цикъл. То ѝ помогна да намери жертвата си.

След като остави трупа на крочанката в покрития със сняг планински проход, тя взе наметалото като талисман и сто години покъсно още го носеше. Някоя друга вещица от Железните зъби не би дръзнала такова нахалство, с което да си спечели гнева на трите матрони — задето носи цвета на вечните им врагове. Но от деня, в който Манон нахлу в Крепостта на Черноклюните с наметалото и сърцето на крочанката в кутия, поднесена като подарък за баба ѝ, ловът им бе станал неин свещен дълг. Докато не ги изстребеше до последната.

Това бе последният курс — шест месеца във Фенхароу, докато останалите от клана се пръснаха из Мелисанде и Северен Ейлве със същите заповеди. Но през месеците, в които бе обикаляла от село на село, не бе открила нито една крочанка. Тези прости селяни бяха единственото ѝ забавление за последните няколко седмици. Поне щеше да му се наслади.

Манон слезе в полето и облиза кръвта от стоманените си нокти. Мина през тревите, не по-плътна от сянка и мъгла. Намери селянина в средата на полето да блее като овца от страх. А после се обърна и се напика при вида на кръвта по железните зъби и отвратителната усмивка на Манон.

Вещицата го остави да креци на воля, докато го разкъсваше.

Селена и Роуан яздеха по прашния път, който разделяше тревистите поля от южните възвишения. Бе запомнила достатъчно карти на Вендлин, за да разбере откъде минават и да познае извисяващите се Камбрийски планини, които отбелязваха границата между смъртен Вендлин и земите на вечната кралица Майев.

Слънцето залязваше, докато изкачваха възвишенията, а пътят ставаше по-каменист, обграден в единия си край от дълбоки пропасти. За около километър и половина тя се чудеше дали да не попита Роуан къде възнамерява да спят. Но беше уморена. Не само от деня, виното или ездата.

Умората бе в костите ѝ, в кръвта, дъха и душата ѝ. Бе толкова уморена. Да разговаря с когото и да било бе изтощително. Това направи Роуан идеалния събеседник, тъй като той не ѝ продума и една дума.

Спусна се сумрак, а пътят ги изведе в гъста гора, която се простираше по планините и отвъд. Дърветата от кипариси преминаха в дъбове и се извисиха високо и гордо. На пътя се появиха гъсталаци и влажни, покрити с мъхове скали. Дори на тъмно гората сякаш дишаше. Въздухът трептеше и тя усети метален вкус на езика си. Далеч зад тях изтътна гръм.

Това нямаше ли да е прекрасно? Особено предвид, че Роуан най-после слезе, за да си направи лагер. По вида на седлата им тя се досети, че нямат палатка. Или спални чували. Или завивки.

Вече можеше спокойно да предположи, че посещението ѝ при Майев няма да е приятно.

Никой не продума нищо, когато изведоха конете до дърветата, на такова разстояние от пътя, че да са скрити от случайно минаващи пътници. След като остави багажа им на мястото, което бе избрал, Роуан изведе кобилата си до близкия поток, който сигурно бе чул с острите си уши. Дори не забави ход в мрака, докато Селена няколко пъти удари пръстите си в корените и скалите. Той виждаше отлично

дори и в тъмното. Черта, характерна за елфите. Черта, която и тя щеше да има, ако...

Не, нямаше да мисли за това. Не и след случилото се от другата страна на портала. Тогава се бе променила — и бе толкова ужасно, че ѝ се напомни защо никога няма да го прави отново.

След като конете пиха, Роуан не я изчака, а изведе и двата в лагера. Селена използва уединението, за да удовлетвори естествените си нужди, след което коленичи на тревата на брега и се напи до насита от извора. Богове, вкусът на водата... свеж и в същото време дъвен, могъщ и възхитителен.

Пи, докато не се досети, че дупката в стомаха ѝ е от глад, след което с олюляване се върна до лагера, който намери по блясъка на сребърната коса на Роуан. Той безмълвно ѝ подаде малко хляб и сирене, след което продължи да вчесва конете. Тя му промърмори „благодаря“, но не предложи да помогне, а се сви до един огромен дъб.

Когато коремът спря да я боли и осъзна колко шумно дъвче ябълката, която ѝ бе подхвърлил той, докато хранеше конете, събра сили да попита:

— Толкова много заплахи ли има във Вендлин, че не смеем да запалим един огън?

— Не и идващи от смъртни.

Това бяха първите му думи, след като бяха напуснали града. Може би опитваше да я сплаши, но тя все пак провери наум всичките си оръжия. Нямаше да пита. Не искаше да знае що за твар може да пропълзи към пламъка.

Плетеницата от дървета, камъни и мърх се извиси над тях, пълна с тежки есенни листа и отекваща с ромона на потока и плющенето на нечийи крила. А там, скрити зад близката скала, бяха три чифта блестящи очи.

Дръжката на кинжала се озова в ръката ѝ миг по-късно. Но очите само я гледаха. Роуан сякаш не забеляза. Само подпря глава на ствола на дървото.

Малките хора винаги я бяха познавали. Дори когато сянката на Адарлан се спусна над континента, те знаеха коя е. Оставяха ѝ малки подаръци — прясна риба, кошница с боровинки, корона от цветя. Тя не ги вземаше и странеше от Оуквалдския лес, доколкото можеше.

Но феите не я оставиха и продължиха да я гледат с немигащи очи. Селена съжали, че е изяла храната толкова бързо и отвърна на погледа им, готова да се защити. Роуан не помръдна.

Каквито и клетви да бяха дали феите в Терасен, те можеха да не важат тук. Щом го помисли, между дърветата се появиха още очи. Още тихи свидетели на появата ѝ. Селена бе елф или поне мелез. Прабаба ѝ бе сестрата на Майев, наречена богиня след смъртта си. Това бе глупаво, наистина. Маб бе станала смъртна, след като бе вплела живота си с този на човешкия принц, обичал я толкова силно.

Запита се колко от тези същества знаят за войните, опустошили родината ѝ, за погубените феи и елфи, за пламъците, погълнали древните гори, и за остриетата, посекли свещените елени на Терасен. Запита се дали знаят какво е сполетяло събратята им на Запад.

Нямаше представа защо се интересува. Но ѝ изглеждаха толкова... любопитни. Селена изненада дори и себе си, когато прошепна в нощта:

— Те са още живи.

Очите угаснаха. Когато погледна към Роуан, видя, че той дори не е отворил своите.

Но знаеше, че воинът е разбрал всичко.

Дориан Хавилиард стоеше пред масата със закуската на баща си с ръце зад гърба. Кралят бе пристигнал преди броени минути, но не му бе казал да седне. Някога Дориан щеше да възрази. Но след магията, бъркотията, в която Селена го бе забъркала, и другия свят, който видя в тунелите... всичко се бе променило. Най-доброто, което можеше да прави днес, е да се снишава, да не предизвиква вниманието на баща си или на когото и да било към себе си.

Затова Дориан остана прав и зачака.

Кралят на Адарлан привърши с печеното пиле и отпи от течността в кървавочервената си чаша.

— Много си мълчалив днес, принце. — Завоевателят на Ерилея посегна към чинията с пушена риба.

— Чаках да ме заговориш, татко.

Черните като нощта очи се спряха върху него.

— Доста необичайно.

Дориан се напрегна. Само Селена и Каол знаеха истината за магията му, но Каол му бе обърнал гръб толкова категорично, че той не искаше да дава обяснения на приятеля си. Този замък обаче бе пълен с шпиони и подмазвачи, които искаха да използват всичко научено, за да пробият нагоре. Бяха готови да предадат и самия престолонаследник. Кой знаеше дали някой не бе присъствал, скрит в коридорите или в библиотеката? Или пък не бе намерил книгите, скрити в стаята на Селена? Дориан вече ги бе преместил долу в гробницата, където ходеше всяка нощ. Не за да търси отговори на въпросите, които го измъчваха, а само за да изкара час в блажена тишина.

Баща му продължи да се храни. Дориан бе канен в личните му покои само няколко пъти досега. Те бяха големи колкото имение, с библиотека, столова и съвещателна зала. Заемаха цяло крило от стъкления замък, поставено срещу това на кралицата, майката на Дориан. Родителите му никога не споделяха ложето си и той не искаше да знае защо.

Видя, че баща му го гледа. Утринното слънце минаваше през изкривената стъклена стена и правеше всеки белег и всяка бръчка по лицето му още по-отвратителни.

— Днес ще забавляваш Едион Ашривер.

Дориан се постара да запази спокойствие, доколкото бе възможно.

— Мога ли да попитам защо?

— След като генерал Ашривер не успя да доведе хората си тук, има свободно време в очакване на Гибелния легион. Ще е добре и за двамата да се сблизите — особено предвид скорошния избор на приятели, който направи.

Студената ярост на магията полази по гръбнака му.

— При цялото ми уважение, татко, имам две срещи, за които да се приготвя, и...

— Това не е молба — продължи да яде баща му. — Генерал Ашривер е уведомен. Ще го намериш пред покоите си по обяд.

Дориан знаеше, че трябва да си замълчи, но попита:

— Как може да търпиш Едион? Защо го остави жив? Че и генерал?

Не можеше да спре да се чуди на това още от пристигането на нахалника.

Баща му се усмихна хитро.

— Гневът на Едион е полезно оръжие, а и той умее да държи народа си под контрол. Няма да рискува да ги избия, не и след като му отнех толкова много. Обуздам е много потенциални бунтове на север заради този си страх. Той знае, че именно неговият народ — обикновените хора — ще пострада първи.

Дориан не можеше да повярва, че е кръвен роднина с толкова жесток човек. И все пак каза:

— Въпреки това е изненадващо, че държиш генерала едва ли не като заложник, почти роб. Не е ли малко опасно да го управляваш само чрез страха му?

Наистина, той се запита дали баща му е казал на Едион за мисията на Селена във Вендлин — родината на неговия род, където братовчедите му от дома Ашривер продължаваха да управляват. Макар че Едион се хвалеше с многото си победи срещу бунтовниците и се

държеше все едно притежава половината империя... Колко ли помнеше от роднините си отвъд морето?

— Имам си начини да държа Едион на къс повод — отвърна кралят, — а дързостта му ме забавлява. — Той кимна с брадичка към вратата. — Няма обаче да ми е забавно, ако закъснееш за срещата с него.

И просто така го прати на Вълка.

* * *

Въпреки опитите на Дориан да покаже на Едион менажерията, кучкарника, конюшните и дори проклетата библиотека, генералът искаше само едно — да се разхожда из градините. Твърдеше, че е неспокоен и преял след предишната нощ, но усмивката му към Дориан подсказваше друго.

Едион не си направи труда да разговаря с него, прекалено зает да си тананика мелодии и да оглежда различните жени, покрай които минаваха. Свали полуцивилизованата си маска само веднъж, когато вървяха по тясна пътека, опасана с високи розови храсти — великолепни през лятото, но смъртоносни през зимата — и стражите се завъртяха и за миг застанаха с гръб към тях. Толкова трябваше на Едион, за да спъне Дориан в един от трънаците, без да спира да си тананика.

Само бързата реакция спаси принца от това да издере лицето си, но плащът му стана на парцали, а ръката го заболя. Когато стражите минаха през ъгъла и застанаха пред двамата, за да не достави удоволствие на генерала, като съска от болка и оглежда раните си, Дориан прибра замръзналите си пръсти в джобовете.

Заговориха само когато Едион спря край фонтана и опря белязаните си ръце на кръста си, оглеждайки градината все едно е бойно поле. Подсмихна се при вида на шестимата стражи и очите му засияха по начин, странно познат на Дориан.

— Ескорт за принца в собствения му дворец? — попита генералът. — Засегнат съм, че не са пратили повече стражи, за да те пазят от мен.

— Смяташ, че можеш да победиш и шестимата?

Вълкът се изкикоти и сви рамене. Белязаната дръжка на Меча на Оринт отрази лъчите на слънцето и заслепи принца.

— Не искам да отговарям. В противен случай татко ти може да реши, че не съм достатъчно полезен, за да компенсирам темперамента си.

Някои от стражите зад тях промърмориха, но Дориан отвърна:

— Вероятно не си.

И това бе всичко, което Едион му каза по време на мразовитата жалка разходка. Докато накрая генералът не му се ухили:

— По-добре върви при лекувател.

Тогава Дориан осъзна, че дясната му ръка кърви. Генералът просто му обърна гръб.

— Благодаря за разходката, принце — извика през рамо. Прозвуча почти като заплаха.

Едион не правеше нищо без причина. Може би опитваше да принуди краля да го екзекутира. Защо му бе това обаче Дориан не можеше да знае. Освен ако просто не искаше да провери какъв човек е престолонаследникът и дали от него може да стане играч. Нямахше как да е сигурен дали воинът го преценява като възможен съюзник, или като заплаха. Макар и надменен, Едион имаше лукав ум. Вероятно гледаше на дворцовите интриги като на друг тип бойно поле.

Дориан остави избраните лично от Каол стражи да го отведат в прекрасния топъл замък, а след това ги изпрати с едно кимване. Каол не бе дошъл днес и той бе благодарен за това. След разговора за магията и отказа му да приказват за Селена, Дориан не знаеше дали има нещо, за което да си разменят и дума. Не вярваше, че Каол с лека ръка би поръчал смъртта на невинни, все едно дали са приятели, или врагове. Би трябвало да е наясно, че Селена по някакви си свои причини не би убила благородниците от рода Ашривер. Нямахше обаче смисъл да говори с него, след като и той криеше тайни.

Дориан се замисли над пъзела от думите на приятеля си и влезе в катакомбите на лекувателите. Обгърна го мирис на розмарин и мента. Това бе лабиринт от складове и лаборатории, далеч от любопитните очи в стъкления замък. Горе в него имаше още една лечебница за онези, които не смееха да слязат до тук, но това бе мястото, в което работеха най-добрите лекуватели в Рифтхолд — и цял Адарлан — и развиваха уменията си от хиляди години. Избелелите камъни сякаш

бяха попили изсушените билки и придаваха на подземните коридори приятна атмосфера.

Дориан намери малък работен кабинет, в който млада жена се бе привела над голяма дъбова маса. На масата бяха подредени различни делви, везни и хаванчета, заедно със стъкленици, пълни с течности, сушени билки и отвари, бълбукащи над малки самотни огньове. Изкуствата на лечителството бяха сред малкото, които баща му не бе забранил преди десет години, макар Дориан да бе чувал, че някога са били по-силни. Тогава лечителите използвали магия, за да церят. Сега разчитаха само на това, което могат да намерят в природата.

Дориан влезе в кабинета и младата жена вдигна поглед от книгата, която четеше. Пръстът ѝ отбеляза мястото на страницата, където бе спряла. Не бе първа красавица, но все пак бе хубава. С нежни черти, кестенява коса, сплетена на плитка, и златиста кожа, подсказваща, че поне един от роднините ѝ произхожда от Ейлве.

— Може ли...?

Тя го погледна по-внимателно, след което се поклони.

— Ваше Височество. — Червенина покри врата ѝ.

Дориан вдигна окървавената си ръка.

— Тръни.

Да спомене, че са от рози, щеше да го направи още по-жалък. Тя продължи да гледа настрани, но прехапа долната си устна.

— Разбира се. — След което махна с тънката си ръка към дървения стол до масата. — Моля, седнете. Освен ако не искате да идем в лабораторията?

Дориан обикновено мразеше някой да се суети около него, но тази млада жена бе толкова изчервена и внимателна, че само каза „няма проблем“ и седна в стола си.

Тишината се спусна върху него, докато жената започна да се щура из кабинета, като първо смени мръсната си бяла престилка, изми ръцете си за около минута, взе различни игли и превръзки и най-последно придърпа един стол срещу него.

Не разговаряха и докато тя внимателно изми и разгледа ръката му. Той обаче се загледа в лешниковите ѝ очи, сигурните ѝ пръсти и червенината, която продължаваше да обагрят врата и лицето ѝ.

— Ръката е... сложна — промърмори тя накрая, заглеждана в драскотините. — Искан да проверя за по-сериозни щети, дали няма

заседнали тръни. — После добави бързо: — Ваше Височество. Мисля, че изглежда по-лошо, отколкото е. — Тя нежно разтри един мехлем по ръката му и той като истински лигльо направи гримаса. — Простете — промърмори тя, — трябва да дезинфекцирам раните. За всеки случай.

След това някак се сви, все едно си бе заповядала да мълчи.

Той се затрудни в отговора, но накрая каза:

— И по-лошо съм се наранявал.

От неговата уста прозвуча глупаво и тя спря за миг, преди да вземе превръзките.

— Знам — отвърна и го погледна.

Проклятие. Имаше невероятни очи.

Тя бързо сведе поглед и внимателно бинтова ръката му.

— Назначиха ме в южното крило на замъка. Често имам нощни смени.

Това обясняваше защо му е позната. Бе излекувала не само него онази нощ, но също и Селена, Каол, Лапичка... Бе се грижила за раните на *всички им* през последните седем месеца.

— Извинявай. Не мога да си спомня името ти...

— Сорша — каза тя, без да звучи ядосана, а трябваше. Разглезеният принц и неговите самовлюбени приятели, толкова погълнати от живота си, че не можеха да научат името на лечителката, която ги шиеше отново и отново.

Привърши с превръзката на ръката му и той добави:

— Знам, че не го казваме достатъчно често, но благодаря.

Зелено-кафявите очи го погледнаха, последвани от колеблива усмивка.

— За мен е чест, принце мой.

После събра цяровете си. Той го прие като знак, че трябва да си върви, затова се изправи и размърда пръсти.

— Добре си чувствам ръката.

— Това са дребни рани, но трябва да ги наглеждате. — Сорша изхвърли окървавената вода в мивката в задната част на стаята. — Няма нужда да идвате чак до долу, Ваше Височество. Само се обадете. С радост ще се погрижа за вас. — Тя направи реверанс с лекотата на опитен танцьор.

— Ти си отговаряла за южното крило през цялото това време?

Въпросът във въпроса бе достатъчно ясен: *Всичко ли си виждала? Всяко смъртоносно нараняване?*

— Ние имаме записки за пациентите — отвърна тихо Сорша, така че никой, случайно минал по коридора, да не може да я чуе, — но понякога забравяме да отбележим всички.

Не бе казала на никого за видяното и за нещата, които не си пасваха. Дориан се поклони в знак на благодарност и излезе от стаята. Колко ли още хора имаше, които бяха видели повече, отколкото показваха? Дори не искаше да знае.

* * *

За радост, когато престолонаследникът напусна катакомбите, пръстите на Сорша вече бяха спрели да треперят. По милостта на Силба, богинята на лечителите и носителката на мира — а също и на милостивата смърт, — тя бе успяла да им попречи да треперят и докато го превързваше.

Сорша се облегна на масата и въздъхна тежко. Нямаше нужда да превързва раните. Бе постъпила егоистично и глупаво с желанието си да задържи красивия принц до себе си колкото се може по-дълго.

А той дори не знаеше коя е.

Бе назначена за лечител преди година. Бяха я викали безброй пъти, за да се погрижи за раните на принца, капитана и тяхната приятелка. Но престолонаследникът нямаше и представа коя е в действителност.

Не го бе излъгала, че не е записала нараняванията им. Но помнеше всичко, особено случката преди месец, когато тримата се бяха появили мръсни и окървавени, а кучето на момичето бе ранено. Нямаше обяснение. Никой не каза нищо.

А момичето, тяхната приятелка...

Кралският шампион. Ето коя бе тя. Любовница на принца и капитана. Сорша бе помогнала на Амита да се погрижи за младата жена след жестокия дуел за титлата. Понякога проверяваше момичето и виждаше как принцът я държи за ръката в леглото ѝ.

Правеше се, че това няма значение, понеже престолонаследникът бе известен женкар... но сърцето ѝ пак се свиваше. После нещата се

промениха, след като момичето бе отровено с глориела и при нея остана капитанът. Капитанът, който се бе държал като звяр в клетка, обикаляше стаята и опъваше нервите и на самата Сорша. Не бе изненада, че след няколко седмици прислужницата на момичето Филипа бе дошла с молба за контрацептивна отвара. Филипа не бе казала за кого, но Сорша не бе идиот.

Когато посети капитана седмица след това и той бе с одрано лице и мъртъв поглед, Сорша разбра всичко. Схвана какво е станало и последния път, когато принцът, капитанът, момичето и кучето бяха дошли целите в кръв. Каквато и връзка да бе имало между тримата, си бе отишла.

Особено от страна на момичето. Селена. Бе чула името ѝ по случайност, когато мислеха, че вече бе излязла. Селена Сардотиен. Най-великият асасин в света, вече и кралски шампион. Още една тайна, която Сорша щеше да опази, без да я молят.

Тя бе невидима. И повечето дни бе доволна от това.

Сорша се намръщи към запасите си. Трябваше да приготви половин дузина отвари преди вечеря. Всички те бяха сложни и ѝ бяха оставени от Амители, която се възползваше от поста си при всяка възможност.

На всичко отгоре трябваше да пише седмичното си писмо на свой приятел, който искаше да научи всеки детайл за замъка. Само при мисълта за това я заболяваше глава.

Щеше да отпрати всеки към друг лечител, но не и принца.

Сорша се върна към работата си. Бе сигурна, че я е забравил в мига, в който си е излязъл. Дориан бе наследник на най-могъщата империя в целия свят, а Сорша бе дъщеря на мъртви имигранти, чийто дом във Фенхароу бе станал на пепел. Селце, за което никой не си спомняше.

Това обаче не ѝ пречеше да го обича, тайно, и в сенките, още от мига, в който го бе видяла преди шест години.

Тази нощ никой друг не обезпокои Селена и Роуан. Той не ѝ каза нищо по повод станалото, нито пък ѝ предложи наметалото си, за да се сгрее. Тя спа свита на една страна, като всяка минута трябваше да се обръща заради камък или корен, нараняващи гърба ѝ, или пък да се събужда от крясъците на совите... а може би и на по-лоши неща.

Когато светлината стана сива и над дърветата се спусна мъгла, Селена се почувства по-уморена от предишната нощ. След кратка закуска от хляб, сирене и ябълки, когато продължиха пътя през обраслите с гори могили, тя почти задряма на гърба на кобилата си.

Минаха покрай няколко души — най-често хора, каращи фургони към някакъв пазар. Всички те погледнаха боязливо към Роуан и им сториха път. Неколцина дори прошепнаха молитви.

Бе чувала, че елфите и хората живеят в мир във Вендлин, затова реши, че ужаса, който изпитват, е заради самия Роуан. Татуировката не помагаше особено. Зачуди се дали не трябва да го попита за значението ѝ, но тогава се налагаше да го заговори. А да говори с него означаваше да създаде някаква връзка.

А тя бе уморена от приятели. И най-вече от смъртта им.

Затова си остана със затворена уста през целия ден, докато яздеха през горите и навлязоха в Камбрийските планини. Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-пъстра и гъста ставаше гората, а мъглата се сгъсти до степен, че усещаше тежестта ѝ на лицето, врата и гърба си.

Изкараха още една студена и ужасна нощ на пътя, а после отново заяздиха призори. Мъглата се просмука в дрехите и кожата ѝ, за да стигне чак до костите.

На третата вечер се бе отказала от надеждата за огън. Дори прие студа, непоносимите корени и глада, който не можеше да потисне, независимо от количествата хляб и сирене, които поглъщаше. Болките ѝ действаха някак утешително.

Не успокояващо, но... разсейващо. Добре дошли. Заслужени.

Не искаше да знае какво означава това за нея. Не можеше да си позволи да се вгледа толкова в себе си. Бе го направила в онзи ден, когато видя принц Галан. Бе й достатъчно.

Отклониха се от пътя в притъмняващите часове на късния следобед, а мъхът сподавяше звука от всяка крачка на конете им. Не бе виждала град вече дни наред, а сивите скали бяха обсипани с руни и символи. Подозираше, че това са знаци към хората.

Да стоят настрана.

Трябваше да са на седмица от Доранел, но Роуан ги водеше покрай планините, а не през тях. Все пак се издигаха нагоре, но изкачването беше забавяно от време на време от плата и полета с диви цветя.

Не видя нищо познато, затова нямаше представа къде или колко високо се намират. Осъзнаваше само безкрайната гора, безкрайното изкачване, безкрайната мъгла.

Подуши дима, преди да види светлините. Не от огньове, а от сграда, издигаща се високо над дърветата, прегърнала гръбнака на планинския склон. Камъните бяха тъмни и стари и не бяха познатият гранит. Очите й се напрегнаха и не пропуснаха пръстена извисяващи се скали между дърветата, опасващ крепостта. Бе трудно да не ги забележи, при положение че язدهа между два мегалита^[1], възвишаващи се един към друг като рогата на огромен звяр. По кожата й премина странно напрежение.

Магически защити! Стомахът й се сви. Дори да не държаха враговете настрана, определено можеха да вдигнат тревога. Това означаваше, че трите фигури, които пазеха всяка една от трите кули, шестима на външната стена и трима при дървените порти, знаеха за приближаването им. Мъже и жени в леки кожени доспехи, въоръжени с мечове, кинжали и лъкове, наблюдаваха техния напредък.

— Бих останала в гората — каза тя. Това бяха първите й думи от дни, ала Роуан не й обърна внимание.

Дори не вдигна ръка, за да поздрави стражите. Явно мястото му бе познато, щом не си направи труда да каже едно „добър ден“. Когато приближиха старата крепост — която представляваше няколко наблюдателни кули, вплетени в огромна свързваща сграда, покрита с лишеи и мъхове, — Селена си направи сметката. Явно представляваше някакъв граничен пост на половината път между кралството на

смъртните и Доранел. Може би най-после щеше да намери топло място, в което да се наспи, дори и за една нощ.

Стражите отдадоха чест на Роуан, който дори не ги погледна. Всички носеха качулки, скриващи каква кръв тече в жилите им. Дали бяха елфи? Роуан може и да не си бе отворил устата по време на пътуването — показва толкова интерес към нея, колкото би показал и към настъпано парче тор, — но ако тя се озовеше сред елфите... можеха и да поискат да я разпитат.

Затова запомни всеки детайл, всеки изход, всяко слабо място, когато влязоха в големия двор отвъд стената и двете обикновени на вид конярски ръце, които им помогнаха да слязат. Бе толкова тихо. Все едно всички бяха затаили дъх, дори и камъните. Все едно я чакаха. Усещането се влоши, когато Роуан я поведе в мрачния коридор на главната сграда, а после по тесни стъпала към нещо, което приличаше на малък кабинет.

Не дъбовото бюро, избелелите зелени завеси и топлината на огъня я накараха да спре. А тъмнокосата жена, която седеше зад бюрото. Майев, кралицата на елфи и феи.

Нейната леля.

А след това чу думите, от които се бе страхувала през последните десет години.

— Здравей, Елин Галантиус.

---

[1] Мегалит — огромен камък, използван за изграждане на съоръжения или монументи, сам или заедно с други камъни. — Бел.ред. ↑

Селена отстъпи назад. Знаеше точно колко крачки трябва да направи, за да излезе от залата, но се удари в твърдо и неподвижно тяло и вратата се затвори зад гърба ѝ. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че дори не посегна към оръжията си или към тези на Роуан. Той щеше да я посече без колебание, стига Майев да му наредеше.

Кръвта нахлу в главата на Селена. Принуди се да си поеме глътка въздух, а после още една. И още една. След това прошепна:

— Елин Галантиус е *мъртва*.

Това да произнесе името си... Проклетото име, от което се бе страхувала и което бе проклинала. Което бе искала да забрави.

Майев се усмихна и разкри остриите си кучешки зъби.

— Да не си губим времето с лъжи.

Но това не бе лъжа! Онова момиче, принцесата, бе загинало в реката преди десет години. Селена вече не бе Елин Галантиус. Бе съвсем различен човек.

Стаята бе прекалено топла и прекалено малка, а извисяващият се зад гърба ѝ Роуан напомняше природна стихия.

Не ѝ бе останало време да събере сили, да измисли извинения и полуистини, както бе трябвало да направи последните няколко дни, вместо да потъва в тишината, студа и мъглата. Бе срещнала кралицата на елфите така, както Майев бе пожелала. В черна безименна крепост, която никак не подходеше на красавицата с гарвановочерни коси, гледаща я с тъмните си бездънни очи.

Богове. Мили богове.

Майев бе страховита в своето съвършенство, спокойна, напълно неподвижна, вечна. Тъмната сестра на светлокосата Маб. Селена се бе измамила сама, вярвайки, че ще е лесно. Все още се бе опряла на Роуан, сякаш той бе стена, толкова неразрушима и древна, колкото обсипаните с руни камъни около крепостта. Роуан отстъпи назад с грацията на могъщ хищник и се подпря на вратата. Нямаше да я пусне да излезе, докато Майев не позволише.

Кралицата на елфите остана притихнала. Дългите ѝ бели като луната на пръсти бяха скрити в полите на виолетовата ѝ рокля, а на стола ѝ бе кацнала бяла сова. Майев не си правеше труда да носи корона и Селена предположи, че такава не ѝ трябва. Всяко живо същество на земята знаеше коя е и каква е, дори да бе сляпо и глухо. Майев, героиня на хиляди легенди, злодей от още повече кошмари. Епоси, песни и поеми бяха писани за нея, толкова много, че мнозина се питаха дали тя не е просто мит.

Но този мит, този сън, този кошмар бе истински.

„Това може и да е за добро. Може да получиш отговорите на въпросите си веднага. Да се върнеш в Адарлан за броени дни. Просто дишай.“

Но дори дишането бе трудно, докато кралицата, известна с това, че подлудява мъжете за удоволствие, наблюдаваше всяко потръпване на гърлото ѝ. Совата, кацнала на стола ѝ — дали бе истинско животно, или елф? — също я наблюдаваше. Ноктите бяха свити около облегалката и дълбаеха в дървото.

За миг ѝ се стори някак нелепо. Това, че Майев я приема в този полуизгнил кабинет, на бюро, покрито с Уирда, знаеше какво. Богове, това, че изобщо Майев стои на бюро. Трябваше да е в етерна долина, обкръжена от светулки и деви, танцуващи на музиката на лютня и арфа, да е зачетена в звездите все едно са стихове.

Не тук.

Селена се поклони ниско. Предполагаше, че трябва да падне на колене, но и без това миришеше ужасно, а лицето ѝ вероятно все още носеше синините от побоя във Варес. Когато се изправи, Майев бе леко усмихната, като черна вдовица, забелязала муха в паяжината си.

— Предполагам, че след една хубава баня би заприличала на майка си.

Явно не бе от любезните. Нападаше веднага. Но Селена щеше да се справи. Можеше да не обърне внимание на болката и ужаса, за да получи това, което поиска. Затова само се усмихна леко и отвърна:

— Да знаех при кого отивам, щях да помоля моя придружител за време, в което да се подготвя.

Не ѝ бе жал, че изкарва Роуан виновен.

Обсидиановите очи на Майев се насочиха към Роуан, който остана облегнат на вратата. Можеше да се закълне, че усмивката на

кралицата е одобрителна. Сякаш целият дълъг път е бил част от плана ѝ. Но защо? Каква полза имаше да я вижда мръсна?

— Опасявам се, че вината за бързането е моя — отвърна Майев, — макар че той можеше да те остави да се изкъпеш в някое езеро по пътя. — Кралицата на елфите вдигна изящната си ръка и махна към воина: — Принц Роуан...

Принц. Едвам сподави подтика да се обърне към него.

— ... е от рода на моята сестра Мора. Води ми се нещо като племенник, благородник от моя дом. Далечен твой братовчед, по стара фамилна линия.

Още един ход, с който да я изкара от равновесие.

— Не думай.

Вероятно това не бе най-добрата възможна реакция. Вероятно трябваше да се е проснала раболепно на пода, умолявайки за отговори. Чувстваше обаче, че скоро ще се стигне и до там. Въпреки че...

— Вероятно ти е чудно защо помолих принц Роуан да те доведе до тук — запита се Майев.

Селена щеше да играе тази игра заради Нехемия. Прехапа езика си, за да не отговори нещо язвително.

— Дълго чаках срещата ни — постави белите си ръце на бюрото Майев, — но тъй като не напускам тези земи, нямаше как да те видя. Поне не и с очите си.

Дългите нокти на кралицата заблестяха.

Носеха се легенди за това какъв е животинският вид на Майев, ала никой не бе оцелял, за да опише нещо повече от *сенки, нокти и тъмнина, която поглъща душата*.

— Те нарушиха законите ми, знаеш ли. Когато те заченаха, родителите ти не се подчиниха на заповедите ми. Родовете им представляваха риск при смесване, но майка ти обеща да те покаже пред мен след раждането ти. — Майев наклони глава. Приличаше на совата зад гърба си. — Изглежда, че за цели осем години след раждането ти е имала твърде натоварен график, за да спази обещанието си.

Ако майка ѝ бе нарушила клетва... ако я бе крила от Майев, сигурно си имаше причина. Причина, която Селена смътно помнеше, без да може да я осъзнае.

— Но сега най-после си тук. — Майев сякаш я приближи, без да се движи. — Една зряла жена. Очите ми те проследиха през морето. Видяха странни, отвратителни истории. За белези и стомана. Питам се — истина ли е това? Асасинът с очи на Ашривер, забелязан окован преди година във фургон от рогатия господар на Севера...

— *Достатъчно.* — Селена погледна към Роуан, който слушаше внимателно, все едно чуваше това за пръв път. Не искаше той да разбира за Ендовиер. Не търсеше съжалението му.

Срязва го с поглед, изпълнен с посланието да си гледа работата. Но той само отклони отегчено очи с типичната надменност на безсмъртен. Селена се изправи срещу Майев и прибра ръце в джобовете си.

— Асасин съм, да.

Зад нея се чу изсумтяване, но тя не свали очи от Майев.

— А другите ти умения? — разшири ноздри кралицата. Душеше я. — Какво стана с тях?

— Нямах достъп до силите си, както и всички останали на континента.

Очите на Майев блеснаха и Селена разбра, че тя е отгатнала полуистината.

— Ала ти вече не си на континента — измърка кралицата.

Бягай. Всичките ѝ инстинкти нашепваха тази дума. Имаше чувството, че Окоето на Елена нямаше да може да ѝ помогне, но все пак съжали, че не е в нея. Прииска ѝ се самата мъртва кралица да дойде тук. Роуан бе на вратата, но ако бе хитра и го подлъжеше...

И тогава споменът я заслепи, разпален от инстинкта за самосъхранение. Майка ѝ рядко допускаше елфите в дома си, въпреки собствения си произход. Малцина, на които вярваше, живееха с тях, но всички гости бяха наблюдавани внимателно и Селена винаги бе принуждавана да се крие в личните си покои. Тогава бе смятала, че е прекалено, но сега...

— Покажи ми — прошепна Майев с усмивка на гладен паяк.

Бягай. Бягай.

Все още чувстваше синия пламък, изригнал от нея в земята на демоните, виждаше лицето на Каол, когато изгуби контрол над магията си. Един грешен ход и можеше да убие както него, така и Лапичка.

Совата махна с криле, а дървото изскърца под ноктите ѝ. Мракът набъбна в очите на Майев и се протегна към нея. Селена усети тих пулс във въздуха, пулс в кръвта си. Туптене, а после прорязване през разума ѝ, все едно Майев отваря черепа ѝ, за да види какво има вътре. Притиска, изпитва, опитва...

Селена се помъчи да запази дишането си спокойно и докато се стремеше да избута ноктите от ума си, премести ръцете си така, че да могат да стигнат ножовете. Майев се изсмя тихо и натискът над ума ѝ отслабна.

— Майка ти те криеше от мен години — рече кралицата. — Тя и баща ти имаха невероятния талант да разбират кога очите ми се мъчат да се спрат на теб. Толкова рядка дарба — да призоваваш и владееш огъня. Малцина са онези, които владеят повече от искрица, на пръсти се броят тези, които наистина покоряват стихията. Ала ето че майка ти искаше да задуши силата ти, макар да разбираше, че ти искаш да ѝ се покориш.

Сърцето на Селена се качи в гърлото. Още един спомен изплува в ума ѝ, за уроци как не бива да пали пожари, а да ги угасява.

— И виж какво стана с тях — продължи Майев.

Кръвта на Селена се смрази. Всичките ѝ инстинкти за самосъхранение угаснаха.

— А къде беше ти преди десет години?

Изрече думите тихо, от недрата на душата си. Прозвуча като ръмжене.

— Не обичам да ме лъжат — наклони глава Майев.

Гневът на Селена слезе обратно в стомаха. Помощ за елфите в Терасен така и не бе дошла от Вендлин. И само защото...

— Нямам повече време, което да ти отделя — отсече Майев, — затова ще бъда кратка. Очите ми видяха, че имаш въпроси. Въпроси, които никой смъртен няма право да задава. За Ключовете.

Легендите твърдяха, че Майев може да общува със света на духовете. Дали Нехемия и Елена не ѝ бяха казали? Селена отвори уста, но Майев вдигна ръка.

— Все пак ще ти дам отговорите. Трябва да дойдеш в Доранел, за да ги получиш.

— Защо не...

Роуан изръмжа, задето бе прекъснала кралицата.

— Понеже отговорите изискват време — отвърна Майев, а сетне добави, наслаждавайки се на всяка дума: — и трябва да се заслужат.

— Кажи ми какво трябва да сторя и ще го направя.

Глупачка. Отговори като кръгла глупачка.

— Опасно нещо предлагаш, без дори да си чула цената.

— Искаш да ти покажа магията си? Няма проблем. Но не и тук. Не...

— Магията ти не ме интересува — все едно е чувал с брашно. Искам да видя какво умееш да правиш с нея, Елин Галантиус. За момента не е много.

Стомахът на Селена се сви, когато чу проклетото име.

— Искам да видя каква може да станеш при правилните обстоятелства.

— Аз не...

— Не допускам смъртни и мелези в Доранел. За да може мелез да влезе в столицата ми, трябва първо да се докаже като достоен. Мъглив рид, както се нарича тази крепост... — Тя махна с ръка към стаята. — ... е едно от полетата за доказване. Място, в което тези, които не преминат изпитанието, прекарват дните си.

Под нарастващия страх Селена усети и прилив на погнуса. *Мелез*. Майев го бе произнесла с такова презрение.

— И какво изпитание трябва да очаквам, за да ме прецениш като достойна?

Майев махна към Роуан, който така и не бе мръднал от вратата.

— Ще дойдеш при мен, щом принц Роуан реши, че си овладяла дарбите си. Ще те обучи тук. Няма да стъпиш в Доранел, докато той не каже, че си готова.

След всичките гадости в стъкления замък — демони, вещици, самият крал — обучението при Роуан, дори и по магия, й се стори глупаво.

То обаче можеше да отнеме седмици. Месеци. Години. Познатата мъгла отново припълзя към нея, като заплашваше да я задуши. Тя я прокуди навътре в себе си, за да каже:

— Това, което трябва да знам, не може да чака...

— Искаш отговори за Ключовете, нали така, наследнице на Терасен? Те те очакват в Доранел. Останалото зависи от теб.

— Истината — изригна Селена. — Ще ми кажеш истината за Ключовете.

Майев се усмихна. Не беше красиво.

— Значи не си забравила *всичко* за нас. — Когато Селена не отговори, кралицата добави: — Ще отговоря *истината* на всичките ти въпроси за Ключовете.

Бе лесно да отстъпи. Да потърси някое друго древно същество, от което да иска отговори на въпросите си. Селена си пое дълбоко въздух, а после издиша. Майев бе тук. От зората на света. Отпреди войните с Валгите. Бе *държала* Ключовете. Знаеше как изглеждат, какво представляват. Може би дори знаеше къде ги е скрил Бранън, особено последният, неназованият Ключ. Ако Селена успееше да намери начин да открадне Ключовете от краля и да го унищожи, да сложи край на завоеванията му и да освободи Ейлве... Ако намереше поне един Ключ...

— Какво обучение...

— Принц Роуан ще обясни подробностите. Засега ще те придружи до стаята ти за почивка.

Селена погледна Майев право в мъртвешките очи.

— Заклеваш ли се, че ще ми кажеш каквото трябва да знам?

— Не нарушавам обещанията си. Подозирам, че и ти не си се метнала на майка си.

Кучка. Искаше да го изсъска. Тогава обаче очите на Майев се спряха на дясната ѝ ръка. Знаеше всичко. Дали заради шпионите, или по логика, Майев бе научила всичко за нея и клетвата ѝ към Нехемия.

— И за какво? — попита тихо Селена. Гневът и страхът я притискаха, изтощението я надви. — За какво искаш да ме обучаващ? Само за да направя шоу с дарбите си?

Майев погали главата на совата с белия си като луната пръст.

— Искам да станеш това, за което си родена. Да станеш кралица.

* * *

Да стане кралица.

Думите преследваха Селена през цялата нощ, попречиха ѝ да заспи въпреки изтощението, заради което бе готова да заплаче към

тъмнооката Силба с молба да я отърве от мъките ѝ. Кралица. Думата пулсираше заедно с напуканата устна, която също ѝ пречеше да заспи.

Можеше да благодари на Роуан за това.

След заповедта на Майев Селена дори не бе казала довиждане преди да си излезе. Роуан ѝ стори път само защото Майев ѝ кимна, и последва Селена по тесния коридор, който ухаеше на печено месо и чесън. Стомахът ѝ изкъркори, но вероятно щеше да повърне след първата хапка. Затова тръгна с Роуан нататък по коридора, а после и по стълбите. С всяка крачка редуваше железен самоконтрол и нарастващ гняв.

Ляво. Нехемия.

Дясно. Даде клетва и ще я спазиш, каквото и да отнеме това.

Ляво. Обучение. Кралица.

Дясно. Кучка. Манипулативна, студенокръвна, садистична кучка.

Стъпките на вървящия пред нея Роуан не отекваха в тунела. Факлите още не бяха запалени и в сумрака тя почти не го различаваше. Но знаеше — почти чувстваше гнева, който се излъчваше от него. Чудесно. Поне да има още някой, който не е очарован от тази сделка.

Обучение. Обучение!

Цял живот се бе обучавала, от мига, в който се роди. Роуан можеше да я обучава до посиняване — стига така да получеше отговорите на въпросите си за Ключовете, тя щеше да играе. Но това не означаваше, че когато мигът настъпи, трябва да прави нещо. Със сигурност не и да вземе трона.

Тя дори *нямаше* трон, корона или двор. Не ги искаше. Предпочиташе да свали краля като Селена Сардотиен.

Сви ръце в юмруци.

Не срещнаха никого, докато слизаха по витото стълбище. Озоваха се в нов коридор. Дали обитателите на крепостта — Майев я бе нарекла Мъглив рид — знаеха кой се крие в кабинета горе? Майев вероятно ги ужасяваше. Вероятно тя бе събрала всичките — как се изрази, *мелези*? — и ги бе поробила чрез някой даден от тях обет. Отвратително. Бе отвратително, че са принудени да стоят тук само защото са със смесена кръв, нещо, за което нямаха никаква лична вина.

Селена накрая отвори уста.

— Явно си много важен за Нейно Безсмъртно Величество, щом те направи моя бавачка.

— Предвид миналото ти, нямаше вяра на никого, освен на най-добрия, който да подсигури, че ще се държиш възпитано.

Охо, принцът бе готов за бой. Целият му самоконтрол по време на пътуването висеше на тънък косъм. Чудесно!

— Да си играеш на горски не подсказва голям талант.

— Бил съм се на бойните полета много преди ти, родителите ти или дори прачичо ти да са се родили.

Тя настръхна — точно както бе искал той.

— И с кого можеш да се бориш тук, освен с птици и зверове?

Настъпи тишина. И после...

— Светът е много по-голямо и опасно място, отколкото си представяш, момиче. Радвай се, че ще бъдеш обучена от мен. Така ще получиш шанса да се докажеш.

— Видяла съм много от големия и опасен свят, принце.

Той само се изсмя.

— Само почакай, *Елин*...

Пак я уязви. И тя реши да ухапе кукичката.

— Не ме наричай така.

— Това е името ти. Не възнамерявам да използвам друго.

Тя застана на пътя му, приближавайки остриите му кучешки зъби.

— Никой не бива да знае коя съм. Ясно ли е?

Зелените му очи заблестяха в мрака, все едно принадлежат на животно.

— Леля ми е дала по-трудна задача, отколкото осъзнава.

Леля ми. Не леля ни.

Тогава тя каза едно от най-отвратителните неща, които бе изричала през живота си, къпейки се в собствената си омраза.

— Елфи като теб ме карат да разбирам действията на краля на Адарлан.

Той я удари. По-бързо, отколкото тя можеше да реагира. По-бързо, отколкото бе възможно.

Отмести глава, за да не й счупят носа, но пое удара с устата си. Блъсна се в стената, цапардоса си главата и усети собствената си кръв. Чудесно.

Той я удари отново със скоростта си на безсмъртен — или по-скоро щеше да го направи. Но със същата неземна лекота спря ръката си преди да ѝ счупи челюстта и изръмжа ниско в лицето ѝ.

Дишането ѝ се учести, когато му измърка:

— Направи го.

Той изглеждаше по-готов да разкъса гърлото ѝ, но не прекрачи линията, която сам бе прокарал.

— Защо ми е да ти давам това, което искаш.

— И ти си безполезен като останалите от своя народ.

Той се изсмя подигравателно и сякаш прокара нокти по опънатите ѝ нерви.

— Ако толкова ти се целува пода, давай. Ще ти позволя да опитаеш да нанесеш удар.

Знаеше, че не бива да го слуша. Но кръвта ѝ бушуваше, бе неспособна да разсъждава, дори да диша. Затова, без да мисли за последиците, замахна.

Но удари само въздуха — а след това кракът му я подсече по начин, който отново я запрати в стената. Това бе невъзможно. Бе я спънал все едно е последната новачка.

Вече бе на няколко крачки от нея, кръстосал ръце. Тя изплю кървава хрчка и изпсува. Той се ухили. Това бе достатъчно, за да я накара да се хвърли отново към него, без да знае дали иска да го удари, или удуши.

Той се хвана на лъжливия ѝ удар вляво, но когато тя замахна отдясно, се отмести с такава лекота, че въпреки всичките си тренировки, Селена се удари в потъмнелия мангал зад него. Звънът отекна в притихналия коридор, а тя се приземи с лице на каменния под. Зъбите ѝ изтракаха.

— Както казах — подигра ѝ се Роуан, — имаш много да учиш. За всичко.

С устна, която вече се подуваше и я болеше, тя му каза какво точно може да отиде да прави.

Той продължи надолу по коридора.

— Следващият път, като кажеш нещо подобно — заяви той, без да поглежда през рамо, — ще те оставя да цепиш дърва цял месец.

Селена се изправи с лице, пламнало от срам, гняв и омраза. Той я остави в много малка, много студена стая, която приличаше на

затворническа килия, като ѝ позволи да направи две крачки преди да нареди:

— Дай ми оръжията си.

— Защо? Няма.

Никога нямаше да му остави кинжалите си.

С едно движение той взе кофа вода зад вратата и изсипа вътрешността ѝ в пода на коридора преди да я протегне към нея.

— Дай ми оръжията си.

Щеше да е страхотно обучение, не ще и дума.

— Кажи защо.

— Не съм длъжен да ти се обяснявам.

— Тогава пак ще се пердашим.

В мрачния коридор татуировката му изглеждаше невъзможно тъмна. Той изгледа Селена изпод вежди, все едно за да намекне, че предишния път пердахът е бил много еднопосочен, но вместо това изръмжа:

— Призори ще трябва да си платиш престоя в крепостта, като работиш в кухнята. Освен ако не планираш да убиеш всички, не ти трябва да си въоръжена. Нямах нужда от оръжия и по време на обучението. Затова ще задържа кинжалите, докато си ги заслужиш обратно.

Това ѝ прозвуча познато.

— Кухнята, значи.

Той оголи зъби в свирепа усмивка.

— Всички тук работят на една нога, включително принцесите. Никой не е по-голям от хляба. Най-малко пък ти.

Не бе като да няма белези, с които да го докаже. Нямаше обаче да му споделя това. Не знаеше какво ще прави, ако той разбере за Ендовиер и реши да ѝ се подиграе за това. Или по-лошо, да я съжалява.

— Значи ще ме обучаваш за слугиня.

— Това също.

Отново имаше чувството, че може да разчете думите в погледа му: „И ще се насладя на всяка твоя несгода“.

— За всичките тези години живот не си се научил на обноски. — Реши да не обръща на внимание, че той изглежда на по-малко от трийсет.

— Че за какво ми е да лаская дете, което вече е влюбено в себе си.

— Ние сме роднини, нали знаеш?

— Толкова обща кръв имам с теб, колкото и със свинаря на крепостта.

Ноздрите ѝ се разшириха, а той вдигна кофата под носа ѝ. Прииска ѝ се да го цапне с нея, но реши, че не иска да ѝ чупят носа и започна да се разоръжава.

Роуан преброи всички оръжия в кофата, все едно знаеше точно колко носи, в това число и скритите. След това я взе в една ръка и затръшна вратата, като дори не каза довиждане, а само:

— Призори да си на линия.

— Дърто, гадно копеле — промърмори тя и огледа стаята.

Легло, нощно гърне, кофа с ледена вода за къпане. Тя използва водата, за да се измие и да се погрижи за разбитата си устна. Бе гладна като вълк, но за да намери храна трябваше да се срещне с други хора. Затова, след като излекува устната си, доколкото може, Селена се стовари върху леглото, все още със смрадливите парцаливи дрехи, и остана там за няколко часа.

В стаята имаше малко прозорче без завеси. Тя се завъртя в леглото така, че да гледа към звездите над дърветата, заобикалящи крепостта.

Бе постъпила глупаво, като се нахвърли на Роуан и му наговори онези неща в опит да се *сбие*... заслужаваше си удара. И още как. Ако трябваше да бъде честна със себе си, напоследък не се държеше като човешко същество. Прехапа сцепената си устна и направи гримаса.

Огледа нощното небе, докато не намери Елена, Господаря на Севера. Неподвижната звезда над рогата му — вечната корона — сочеше към Терасен. Бе чувала, че великите владетели на Терасен създали тези звезди, така че народът им никога да не е сам и винаги да може да намери пътя към дома. Но не бе стъпвала там от десет години. Докато Аробин Хамел бе неин господар, не ѝ бе разрешено, а след това не бе посмяла.

Бе прошепнала истината онзи ден над гроба на Нехемия. Бе бягала толкова дълго, че не знаеше какво е да се изправиш и да се биеш. Въздъхна и потърка очи.

Това, което Майев не разбираше и никога нямаше да разбере, е колко лошо ги бе проклела малката принцеса от Терасен преди десет години. По-лошо, отколкото го бе сторила самата Майев. Бе проклела всички им и бе оставила света да изгори в шепа пепел.

Затова Селена се извърна от звездите и се сви под грубата завивка в опит да се защити от студа. Затвори очи с надеждата да засънува един по-различен свят.

Свят, в който нея я няма.

Манон Черноклюна стоеше на брега на придошлата от снега река. Стоеше със затворени очи, докато влажният вятър хапеше лицето ѝ. Малко звуци ѝ харесваха повече от стенанията на умиращи мъже, но вятърът бе един от тях.

Да се остави на вятъра бе най-близкото нещо до летене в днешно време — с изключение на редките сънища, в които отново се издигаше в облаците, а здравата ѝ метла все още работеше. Не като сега, когато се бе превърнала в безполезна пръчка и бе прибрана в килера ѝ в Крепостта на Черноклюните.

Десет години бяха минали от деня, в който за последен път вкуси от облаците и мъглата, яхнала вятъра. Днес щеше да бъде идеален ден за летене, със силен и опасен вятър. Днес щеше да се извиси в небесата.

Зад нея Майка Черноклюна все още говореше с огромния мъжага от кервана, който наричаше себе си херцог. Не бе съвпадение, че скоро след като напусна окървавените поля на Фенхароу, бе извикана от баба си. Не бе съвпадение и че са на около шейсет километра от границата с Адарлан.

Манон бе на пост, докато нейната баба, Върховната вещица от клана на Черноклюните, разговаряше с херцога край свирепата река Акантус. Останалите вещици бяха заели позиции около малкото укрепление. Бяха дванайсет, всички на възрастта на Манон, отгледани и обучавани заедно. Подобно на нея, не носеха оръжия, но явно херцогът разбираше, че Черноклюните нямат нужда от такива, за да бъдат смъртоносни.

За какво ти бе оръжие, когато ти самата си родена такава?

А когато си една от Тринадесетте на Манон, заедно с които тя се бе била и бе летяла последните сто години... понякога само името на клана бе достатъчно, за да накара врага да побегне. Тринадесетте не се славеха с милостта си. Или пък с грешни преценки.

Манон огледа въоръжените стражи около лагера. Половината наблюдаваха Черноклюните вещици, другите — херцога и баба ѝ. Бе

чест, че Върховната вещица бе повикала Тринадесетте, за да я охраняват. Нямаше нужда от други, щом те са наоколо.

Манон насочи вниманието си към най-близкия страж. Потта, нотката страх и тежкия аромат на умора плъзнаха край нея. По вида и миризмата прецени, че пътуват вече седмици наред. С тях имаше два затворнически фургона. От единия се носеше много характерен мъжки аромат, придружен от дъха на одеколон. Другият бе женски. И в двата имаше някаква нередна миризма.

Манон бе родена без душа, казваше баба й. Без душа и без сърце, такава, каквато трябваше да бъде една Черноклюна. Бе зла до мозъка на костите си. Въпреки това хората във фургона, както и дука, й се сториха *сбъркани*. Различни. Чужди.

Близкият страж се размърда неспокойно и тя му се усмихна. Ръката му се стегна около дръжката на меч.

Понеже й бе скучно, Манон отпусна челюст и разкри железните си зъби. Стражът направи крачка назад, а дишането му се учести. Острият мирис на страх се усили. С бялата си като луната коса, алабастрова кожа и златисти очи, тя бе смятана от някои злощастни мъже за красива като елфическа кралица. Те обаче разбираха прекалено късно, че красотата е само част от естествения й арсенал.

Но това правеше всичко толкова забавно.

В снега и мъртвата трева се чува стъпки. Манон обърна гръб на треперещия страж и ревящата река Аркантус, за да види как баба й приближава.

След изчезването на магията нещо в остаряването им се бе объркало. Макар да бе на повече от столетие, допреди десет години Манон изглеждаше на не повече от шестнайсет. А днес — към края на двайсетте си години. Остаряваха като смъртни, осъзнаха всички в паника. А баба й...

Пищната обемна рокля на Майка Черноклюна се вееше като вода на вятъра. Лицето й бе обсипано от бръчици, сиви кичури прошарваха абаносовата коса. Върховната вещица на Черния клон не бе просто красива. Бе съблазнителна. Дори сега, когато тленността съсухряше кожата й, в нея имаше нещо завладяващо.

— Трябва да вървим — каза Майка Черноклюна, крачейки на север, успоредно на реката. Зад тях мъжете на херцога се събраха

около укреплението. Бе мъдро от страна на смъртните да внимават, когато Тринадесетте са наоколо. И им е скучно.

С едно кимване на брадичката си Манон събра Тринадесетте. Дванайсетте пазителки останаха на почтително разстояние зад нея и баба й. Стъпките им потъваха в зимната трева. Никоя от тях не намери нито една крочанка през месеците, в които обикаляха от град на град. Манон очакваше някакво наказание за това. Може би бичуване, може би счупване на пръстите. Нищо трайно, но пък щеше да е публично. Така наказваше баба й. Не бе важно самото наказание, а унижението.

Ала черните и със златни петънца очи на старицата, наследница на най-чистия клан на Черните клюнове, гледаха към северния хоризонт, към Оуквалдския лес и извисяващите се Планини на Белия зъб отвъд него. Поръсените със златно очи бяха най-голямата гордост на клана по причина, която Манон не си бе направила труда да научи. Когато баба й видя, че тези на Манон са чисто златни, матроната я измъкна от още топлия труп на дъщеря си и я обяви за своя наследница.

Баба й продължи да върви, но Манон не бързаше да я заговори. Не искаше да изтръгнат езика от зъбите й.

— Ще отидем на север — каза баба й, след като укреплението изчезна в хълмовете зад тях. — Искам да пратиш три от Тринадесетте на юг, на запад и на изток. Трябва да намерят нашите сестри и да им кажат, че се събираме във Ферианската падина. Всяка Черноклюна. Не искам да пропуснат нито една вещица.

Днес всяка вещица бе част от сборище и сама по себе си пазителка. След падането на Западното кралство, когато бяха започнали да се борят със зъби и нокти за оцеляването си, всяка Черноклюна, Жълтонога и Синьокръвна трябваше да е готова за бой. За да върне земите си или да умре за народа си. Самата Манон не бе стъпвала в някогашното Вещерско кралство, не бе виждала нито руините, нито зелените полета, простиращи се до западното море. Никоя от Тринадесетте не го бе виждала. Всички те бяха бегълки и скитници, все заради проклятието на последната крочанска кралица, издъхнала на онова прословуто бойно поле.

Матроната продължи, все така загледана в планините:

— Ако пазителките ти видят вещици от другите кланове, трябва да кажат и на тях да се съберат в Падината. Без битки и провокации.

Просто да се разпространи.

Железните зъби на баба ѝ заблестяха на следобедното слънце. Като всяка от древните вещици — онези, родени в кралството и борели се в Алианса на Железните зъби срещу кралиците на Крочан, — Майка Черноклюна винаги бе с оголени зъби. Манон никога не я бе виждала да ги скрива.

Манон преглътна въпросите си. Ферианската падина — смъртоносната и опустошена земя между Планините на Белия зъб и Планините Рюн — бе един от малкото проходи, водещи от плодородните източни земи към западната пустош.

Манон бе минавала през заснежения лабиринт от пещери и клисури пеш — само веднъж, заедно с Тринадесетте и още две сборища вещици, малко след като магията бе изчезнала и те се бяха почувствали слепи, глухи и оглупели от внезапната си тленност.

Половината вещици загинаха в Падината. Тринадесетте оцеляха с мъка, а Манон едва не изгуби ръката си в една ледена пещера. Бе я запазила само заради бързите си реакции и намесата на Астерин, втората по старшинство в групата им, а също и заради грубата сила на третата, Сорел.

Ферианската падина. Не се бе връщала в нея оттогава. Последните месеци се говореше, че там има неща, по-лоши и от вещиците.

— Баба Жълтонога е мъртва.

Манон се обърна рязко към баба си, която се бе усмихнала леко.

— Убита е в Рифтхолд. Херцогът ми го предаде. Никой не знае как и защо.

— Крочанки?

— Може би. — Усмивката на Майка Черноклюна се разшири и разкри още повече железните, на места ръждясали зъби. — Кралят на Адарлан ни покани във Ферианската падина. Каза, че там ни очаква подарък.

Манон се замисли за свирепия смъртоносен крал, решен да завладее целия свят. Отговорността ѝ както към сборището, така и като наследница, бе да опази баба си жива. Инстинктът ѝ бе да търси заплаха на всяка крачка.

— Това може да е капан. Събере ли ни на едно място, ще е способен да ни унищожи. Като нищо може да работи с крочанките.

Или дори с клана на Синята кръв. Те винаги са искали да застанат начело на Железните зъби.

— Не, не мисля — измърка Майка Черноклюна. Бездънните ѝ черни очи засияха. — Кралят ни направи предложение. На нас и на всички вещици от клановете на Железните зъби.

Манон зачака, макар че бе готова да изкорми някого от нетърпение.

— На краля му трябва ездачи — каза Майка Черноклюна, загледана в хоризонта. — Ездачи за неговите уивърни. За въздушна кавалерия. През всичките тези години ги е отглеждал в Падината.

Бе минало много време, прекалено много, но Манон усети как нишките на съдбата се затягат около тях.

— Когато приключим, ще ни остави да задържим уивърните. За да си върнем Пустошта от смъртните свине, които сега живеят там.

Дива радост мина през сърцето на Манон, остра като нож. Тя проследи погледа на матроната към хоризонта, към върховете на планините, където още царуваше зимата. Да полети отново, да профучи през проходите, да лови плячката така, както бе родена да го прави.

Не с метла, наистина.

Но и с уивърн не звучеше никак, никак лошо.

След тежък ден, през който обучаваше новите попълнения, избягваше Дориан и се пазеше надалече от зоркото око на краля, Каол почти стигна покоите си, нетърпелив да поспи, когато забележа, че двама от хората му не са на поста си пред Голямата зала. Когато спря, другите двама направиха гримаса.

Не бе необичайно понякога стражите да пропуснат смяна. Ако на някой му прилошееше, ако станеше нещо със семейството му... Каол винаги бе готов с резерва. Но да отсъстват двама, без да има кой да ги замести...

— Добре ще е някой да ми обясни какво става — излая той.

Единият се прокашля. Беше по-млад страж, завършил обучение едва преди три месеца. Другият също бе относително нов, което обясняваше защо са го изпратили на пост за през нощта пред празната Голяма зала. Каол обаче ги бе оставил под наблюдението на двама постари и на теория по-отговорни стражи, били на това място от години.

Стражът, който се прокашля, почервения.

— Те... ами, казаха... ох, капитане. Казаха, че никой няма да забележи, ако ги няма, тъй като това е Голямата зала и е празна, и... ъ-ъ-ъ...

— С твои думи — сопна се Каол. Щеше да заколи двамата дезертьори.

— Празненството на генерала, сър — обади се другият. — Генерал Ашривер дойде чак от Рифтхолд, за да ги покани. Каза, че няма да имат проблеми с вас, затова се съгласиха.

Едно мускулче по челюстта му потрепна. Разбира се.

Едион.

— А вие двамата — изръмжа Каол. — Не ви ли се стори за уместно да докладвате това на някого?

— При цялото ми уважение, сър — обади се вторият, — ние бяхме... не искахме да ни мислят за портаджии. А това е само Голямата зала...

— Не биваше да го казваш — изръмжа Каол. — И двамата сте на двоен пост за месец. В градините. — Където все още бе леденостудено. — Няма да имате почивка. Ако пак не ми докладвате за страж, напуснал поста си, заминавате. Ясно ли е?

Когато му измънкаха някакъв отговор, той излезе през централната порта на замъка. И без това вече нямаше да може да заспи. Трябваше да намери двама стражи в Рифтхолд... както и един генерал, с когото да си размени няколко приказки.

* * *

Едион бе наел цялата кръчма. Мъжете на входа трябваше да пречат на неканените гости, но един поглед към Каол и орловата дръжка на меча му ги накара да отстъпят настрани. Кръчмата бе претъпкана с известни благородници, жени, които можеха да бъдат както придворни, така и куртизанки, и много пияни развеселени мъже. Играеха се карти и зарове, пееха на музика, изпълнявана от малък квинтет край разпаления огън, разнасяха се халби бира, бутилки с пенливо вино...

Дали Едион възнамеряваше да плати с личните си кървави пари, или сметката бе за краля?

Каол забеляза двамата стражи с неколцина от останалите. Играеха на карти с жени в скута, ухилени като демони. Докато не го видяха.

Все още пълзяха, когато ги изпрати обратно към замъка, като им обеща да се разправа с тях утре. Не можеше да прецени дали трябва да ги изгони, тъй като Едион бе излъгал, а и мразеше да взема подобни решения преди да се наспи. Затова просто ги отпрати навън, в мразовитата нощ. След това тръгна да издирва генерала.

Никой обаче не знаеше къде е той. Най-напред пратиха Каол на горния етаж, в една от спалните. Там наистина намери две жени, с които Едион се бе замъкнал, но в момента между тях имаше друг мъж. Каол попита къде е генералът и жените отговориха, че играе на зарове в избата с маскирани благородници. Каол отиде там. Наистина имаше маскирани благородници. Правеха се на обикновени посетители, но

той ги разпозна, макар да не ги извика по име. Настояваха, че за последно са видели как Едион свири на цигулка в главната зала.

Така Каол се качи обратно до нея. Едион не свиреше на цигулка. Нито на барабан, лютня или гайда. Изглеждаше, сякаш Едион Ашривер не е благоволил да присъства на собственото си празненство.

Една куртизанка му се предложи и се канеше да избяга от ръмженето му, докато Каол не ѝ даде една сребърна монета в замяна на информация за генерала. Каза, че го е видяла да излиза преди около час — хванат за ръка с една от съперничките ѝ. Бе тръгнал към по-усамотено място, но тя не знаеше къде.

Каол се върна в замъка.

Не научи нищо повече. Гибелният легион щеше да пристигне всеки момент и когато се спуснеше в града, щеше да разкрие пред Рифтхолд нови низини на морално разложение. Всички стражи на Каол бяха поканени.

Това бе последното нещо, което му трябваше — цял легион смъртоносни убийци, които да предизвикат хаос в града и да разсейват хората му. Ако това станеше, кралят можеше и да се вгледа по-внимателно в капитана и да попита къде изчезва понякога.

Трябваше да си размени нещо повече от няколко думи с Едион. Трябваше да намери нещо, което да използва срещу него, за да може да сложи край на тези тържества и да накара генерала да се закълне, че ще държи Гибелния легион под контрол. Следващата нощ щеше да отиде на каквото и тържество да организираше Едион.

И да види какво може да открие срещу него.

Замръзнала и посиняла от треперенето през нощта, Селена се събуди призори в жалката си стаичка, за да намери малка кутийка от слонова кост пред вратата. Бе пълна с мехлем, който ухаеше на мента и розмарин, а под него имаше бележка с внимателно изписани букви.

„Заслужи си го. Майев ти пожелава скорошно възстановяване.“

Селена изсумтя при мисълта за конското, което Роуан бе получил — колко ли го бе стреснало то, за да ѝ изпрати подарък? Тя намаза подутата си устна с мехлема. Огледа се в парчето огледало на петна над шкафа и видя, че не е в най-добрата си форма. Никога повече нямаше да пие вино и да яде *тегия*. Или да изкарва повече от ден без баня.

Явно Роуан би се съгласил, тъй като бе оставил няколко стомни вода, малко сапун и нови дрехи — бяло бельо, свободна риза, светлосива туника и наметало, подобно на онова, което бе носила предишния ден. Макар и простичък, платът бе дебел и с добро качество.

Селена се изкъпа, доколкото можа, като трепереше от студа, процеждащ се от мъгливата гора навън. Внезапно почувства носталгия към огромния басейн в замъка. Бързо се изсуши и се намъкна в дрехите си, доволна от това, че са плътни.

Зъбите ѝ не спираха да тракат. Не бяха спрели цяла нощ. А сега мократа коса не помагаше, дори и след като я сплете на плитка. Обу високите си до коляното ботуши и върза дебелия червен колан на кръста си колкото се може по-здраво, без да пречи на подвижността ѝ. Надяваше се да си предаде *някаква* форма, но...

Намръщи се пред огледалото. Бе отслабнала и лицето ѝ изглеждаше толкова кухо, колкото се и чувстваше. Дори косата ѝ бе изгубила цвета си и висеше някак безжизнено. Мехлемът бе оправил подутината на устната ѝ, но не и цвета ѝ. Поне бе чиста. Макар и замръзнала и прекалено добре облечена за работа в кухнята. Тя въздъхна, свали колана и наметалото и ги остави на леглото. Богове, ръцете ѝ бяха толкова студени, че пръстенът ѝ се плъзгаше по пръста.

Знаеше, че е грешка, но въпреки това погледна към аметиста, тъмен на светлината на утрото.

Какво ли щеше да каже Каол за това? В крайна сметка, бе тук заради него. Не само на това място, но и в това душевно състояние — постоянната умора, болката в сърцето. Не бе виновен за смъртта на Нехемия, принцесата я бе организирила сама. Но пазеше тайни от Селена. Бе предпочел краля. Макар да твърдеше, че я обича, служеше вярно на онова чудовище. Може би бе постъпила глупаво, че го бе допуснала до себе си, че си бе помечтала за свят, в който може да пренебрегне факта, че той е капитан, служещ на мъжа, разбил живота ѝ не един, а няколко пъти.

Болката в гърдите ѝ се усили до степен, че дишането ѝ се учести. Застина за миг, облегна се назад и потъна в мъглата на душата си, а после се насочи към вратата.

* * *

Едно от предимствата на слугинската работа бе, че кухнята е топла. Дори гореща. В голямата тухлена фурна и в камината беше напален жарък огън, който прогони сутрешната мъгла, която се плъзгаше от дърветата отвъд реда прозорци над медните мивки. В кухнята имаше само още двама души — прегърбен старец, който наглеждаше бълбукащите гърнета над огъня в камината, и младеж на дървена маса, която разделяше кухнята на две. Той режеше лук и наблюдаваше нещо, което приличаше на хляб. Хлябът ухаеше прекрасно. Какво ли обаче имаше в гърнетата?

Въпреки безумно ранния час веселото бърборене на младежа отекваше в камъните на стълбището. Той обаче притихна и заедно с другия мъж спряха работа, когато Роуан влезе в кухнята. Елфическият принц я бе чакал долу в коридора, скръстил ръце и вече отегчен. Животинските му очи обаче се бяха присвили, все едно се надяваше тя да закъснее и да му даде повод да я накаже. Като безсмъртен, той имаше безкрайно търпение и изобретателност, когато трябваше да измисля обидни наказания.

Роуан се обърна към стареца край огнището, като стоеше толкова неподвижно, че Селена се запита дали се е научил да го прави, или си е

роден така.

— Имате нова слугиня за сутрешната смяна. След закуска я вземам за остатъка от деня.

Очевидно това, че не поздравява, не бе лично отношение към нея. Погледна я с повдигнати вежди и тя прочете думите в очите му толкова ясно, все едно ги бе изрекъл. „Искаше да останеш неразпозната, затова давай, принцесо. Представи се с каквото име искаш.“

Поне я бе чул снощи.

— Елентия — успя да изрече тя. — Казвам се Елентия.

Стомахът ѝ се сви. За щастие Роуан не изсумтя. Щеше да го изкорми, или поне да се опита да го направи, ако се подиграеше на името, дадено ѝ от Нехемия.

Старецът се затътри напред и избърса кривите си ръце в бялата престилка. Кафявите му дрехи бяха прости и износени, кърпени на места, и явно имаше някакъв проблем с лявото си коляно. Бялата му коса обаче бе стегната на опашка и разкриваше смуглото му лице. Той се поклони леко.

— Благодарни сме за допълнителната помощ, принце. — Той насочи към Селена кафявите си като лешници очи и я изгледа изпитателно. — В кухня работила ли си?

След всичко, което бе сторила, и всички хора, които бе видяла, бе принудена да каже „не“.

— Дано тогава си пъргава и се учиш бързо — отвърна той.

— Ще дам най-доброто от себе си.

Това явно бе достатъчно за Роуан, който излезе, като пристъпваше тихо и с движения, издаващи грация и сила. Само като го погледна, Селена разбра, че вчера е съдържал силата на ударите си. Стига да искаше, можеше да ѝ счупи челюстта.

— Аз съм Емрис — рече старецът, изтича към фурната и взе една дълга дървена лопата, за да извади кафявия хляб. С поздравите бе свършено. Нямаше да ѝ се усмихват и да ѝ се правят на мили. Но ушите му...

Мелез. Заострени и подаващи се от бялата коса, ушите издаващи елфическата му кръв.

— Това е Лука — каза старецът и посочи младежа на масата. Макар железните гърнета и тенджери, висящи от тавана, да го

закриваха, той се усмихна широко на Селена. Имаше къдрава коса, стърчаща на всички страни. Изглеждаше поне две години по-малък от нея, тъй като още бе съвсем кльощав. Явно нямаше дрехи по мярка, предвид колко къси бяха ръкавите на кафявата му туника.

— Боя се, че двамата ще си споделяте доста слугинска работа.

— Много е гадно — обади се Лука и подсмръкна от лука, който режеше, — но се свиква. Освен с ранното ставане. — Емрис изгледа момчето кръвнишки и Лука добави: — Поне сме в добра компания.

Тя се опита да му кимне учтиво и огледа обстановката. Зад Лука имаше второ каменно стълбище, което се издигаше в спирала високо нагоре, а също и два внушителни шкафа, натъпкани до пръсване с чинии и чаши. Горната половина на дървената врата край прозорците бе отворена и разкриваше стена от дървета и мъгла, издигаща се над малката тревиста полянка. Отвъд тях мегалитите бяха като вечни пазители.

Забеляза, че Емрис изучава ръцете ѝ, затова ги протегна, въпреки белезите.

— Вече са съсипани, така че няма да ме видиш да ридая за някой счупен нокът.

— Майчице. Какво ти се е случило?

Но Селена видя, че старецът събира парченцата от пъзела, още докато говореше — акцента на Селена, подутата устна и сенките под очите ѝ.

— Адарлан се отразява така на хората. — Ножът на Лука падна на масата, но Селена не отклони очи от стареца. — Дай ми каквато работа искаш. Няма значение.

Нека Роуан си мислеше, че е глезена и егоистична. Такава си беше, но искаше болящи мускули и с ръце с мехури, за да си легне толкова изтощена, че да не сънува, да не мисли или чувства каквото и да е.

Емрис изцъка с език. В очите на стареца имаше толкова съжаление, че Селена се изкуши да му откъсне главата. Той каза:

— Просто нарежи останалия лук. Лука, ти се заеми с хляба. Аз почвам яхнията.

Селена зае мястото, което Лука бе освободил на края на масата, като мина покрай огромното огнище — гигантско и издялано от древен камък, украсен със символи и странни лица. Дори дръжките на

мангала бяха оформени като изправени фигури, а отгоре върху тънката рамка на камината имаше девет железни статуетки. Богове и богини.

Селена бързо отклони поглед от двете жени в центъра — едната бе с корона звезда и въоръжена с лък и колчан стрели, а другата бе с полиран бронзов диск във вдигнати ръце. Можеше да се закълне, че я гледат.

* * *

Закуската беше истинска лудница.

Когато лъчите на зората осветиха прозорците със златиста светлина, в кухнята настана хаос. Хора започнаха да влизат и излизат. Те не бяха слуги, а просто уморени хора, които си вършеха работата или помагаха, защото го смятаха за редно. Големият съд с яйца, картофи и зеленчуци изчезна веднага, след като ги оставиха на масата. Бе понесен нагоре по стълбите към място, което сигурно бе столова. Каните с вода, мляко и още, боговете знаеха какво, също бяха грабнати. Селена бе представена на няколко души, но повечето дори не я погледнаха.

Това бе приятна промяна в сравнение с обичайните погледи на ужас и на шепота, съпътствали последните десет години от живота ѝ. Имаше чувството, че Роуан няма да издаде самоличността ѝ, дори и само защото точно като нея мразеше да говори с останалите. В кухнята, където режеше зеленчуци и миеше чинии, тя бе никоя и се радваше на това.

Тъпият нож обаче се превърна в кошмар, когато трябваше да нареже гъбите, праса и лавината картофи. Никой, освен може би всевиждащият Емрис не забеляза колко хубаво се справя. Някой просто ги събра и хвърли в чинията, след което ѝ нареди да нареже нещо друго.

А после нищо. Всички, освен двамата ѝ колеги, изчезнаха нагоре по стълбите със сънени смехове и охкания, придружени от дрънченето на съдове. Прегладняла, Селена погледна с копнеж към останалата храна, тъкмо когато забеляза, че Лука я зяпа.

— Давай — ухили се той, преди да отиде да помогне на Емрис с един голям железен казан, който трябваше да отнесат до мивката.

Въпреки врявата през последния час, Лука бе успял да заговори всички, влезли в кухнята, а гласът и смехът му се разнасяха над тракането на гърнетата и излаяните заповеди. — Доста време ще си над тия съдове, затова хапни сега.

И наистина ги очакваше *кула* от съдове край мивката. Само казанът щеше да отнеме цяла вечност. Затова Селена се отпусна на масата, сипа си малко яйца и картофи, изпи чаша чай и се зае със закуската си.

Всъщност направо я омете. Бе великолепна. За броени мигове бе изяла две пържени филийки с яйца и се бе заела с пържените картофи. Които вървяха абсурдно добре с яйцата. Заряза чая заради най-вкусното мляко, което бе пила някога. Не че някога бе пила мляко, тъй като в Рифтхолд бе карала на по-силни напитки, но...

Вдигна очи от чинията и видя как Емрис и Лука я гледат, потресени, от огнището.

— Мили богове — каза старецът и отиде до масата. — Кога за последно си яла?

Толкова хубава храна? Преди много време. И понеже очакваше Роуан да се домъкне по някое време, не искаше да остава гладна. Трябваша й сили за обучението. За магическото обучение. Кое то сигурно щеше да бъде ужасно, но тя щеше да се справи. За да изпълни своята част от сделката с Майев и да спази клетвата си към Нехемия. Внезапно апетитът ѝ отмина и тя остави вилицата.

— Съжалявам — каза тя.

— О, яж си, колкото искаш — каза Емрис. — За един готвач няма нещо по-хубаво от това да види, че някой харесва гозбите му.

Каза го с толкова хумор и топлота, че сърцето ѝ се сви.

Как ли щяха да реагират, ако знаеха какви неща е вършила? Колко кръв е проляла, как е измъчвала Грейв, режейки го къс по къс, как е изкормила Арчър? Как бе провалила приятелката си. И не само нея.

Бяха забележимо по-тихи, когато седнаха. Не я разпитваха, което бе страхотно, тъй като не ѝ бе до приказки. Едва ли щеше да се задържи още дълго тук. Емрис и Лука говореха един с друг за обучението със стражите, което очакваше днес момчето на бойниците, за пайовете с месо, които готвачът смяташе да направи за обяд, за предстоящите пролетни дъждове, които можеха да съсипят фестивала

за Белтейн, както бе станало миналата година. Тъй обикновени неща, за които човек да говори и да се тревожи. Държаха се толкова добре един с друг — като семейство.

Не бяха покварени от зла империя, от години жестокости, робия и кръвопролития. Почти можеше да види душите им, наредени една до друга тук, в кухнята. Техните — светли и чисти, нейната — пукащ черен пламък.

„Не се оставяй да бъдеш угасена.“ Последните думи, които Нехемия ѝ бе изрекла онази нощ в тунелите. Селена разрови храната в чинията си. Не бе познавала никого, чийто живот да не е в сянката на Адарлан. Едвам помнеше броените години преди континента да бъде заробен — когато Терасен все още бе свободен.

Не можеше да си спомни какво е да бъде свободна.

Почувства как под нея се отваря бездна, толкова голяма, че трябваше да помръдне, за да не потъне в нея.

Накани се да започне с чиниите, когато Лука се обади от масата.

— Трябва да си или много важна, или с много лош късмет, щом Роуан ще те обучава за Доранел.

По-правилната дума беше *прокълната*, но тя реши да си затвори устата. Емрис гледаше с предпазлив интерес.

— Затова те обучават, нали?

— Не си ли и ти обучаван за същото? — Думите прозвучаха по-грубо, отколкото очакваше.

— Е да — отвърна Лука. — Но ме очакват години, докато разбера дали отговарям на изискванията.

Години. *Години*? Майев не можеше да очаква от нея да изкара тук толкова много. Тя погледна към Емрис.

— А твоето обучение колко време продължи?

Старецът изсумтя.

— Бях на петнайсет, като дойдох тук, работих им едно десет години, но така и не ме одобриха. Решиха, че съм твърде обикновен. После прецених, че е по-добре да имам дом и кухня тук, отколкото да ме гледат отвисоко в Доранел до края на дните ми. Това, че моят вrecен се чувстваше по същия начин, не навреди. Скоро ще го срещнеш. Винаги идва да открадне малко храна за себе си и хората си.

Той се изкикоти и Лука се ухили.

Вречен, а не съпруг. Елфите се вричаха един на друг завинаги и това бе по-силно от брака на смъртните, продължаваше и след смъртта. Селена попита:

— Значи всички тук са мелези?

Лука замръзна, но успя да се усмихне.

— Само чистокръвните елфи ни наричат така. Ние предпочитаме термина полуелфи. Но да, повечето от нас са рожби на смъртни майки. Бащите ни така и не разбрали, че ни зачеват. По-даровитите ги водят в Доранел, но ние, *обикновените*... хората не ни обичат много, затова идваме тук, в Мъглив рид, или в някоя от другите гранични крепости. Малцина получават разрешение да отидат в Доранел. Но повечето просто пристигат, за да живеят с останалите. — Очите на Лука се спряха на ушите ѝ. — Ти май имаш повече човешко, отколкото елфическо в себе си.

— Защото не съм полуелф. — Не искаше да споделя подробности.

— Да не си превръщенка? — попита Лука. Емрис го погледна предупредително.

— А *ти*? — отвърна тя.

— О, не. Никой от нас не го може. Ако можехме, вероятно щяхме да сме с останалите даровити, които Майев колекционира.

— Полека, Лука — изръмжа Емрис.

— Майев не го отрича, защо ми е аз да го правя? Така казват и Бас, и останалите. Но все пак някои пазители имат вторични форми — като Малакай, вречения на Емрис. Тук са, понеже така са избрали.

Не бе изненадана, че Майев се интересува само от даровитите и заключава останалите по крепостите си.

— И никой от вас няма... дарби.

— За магията ли говориш? — усмихна се Лука. — Не, никой. Чух, че вашият континент винаги имал повече и по-разнообразни вълшебства. Вярно ли е обаче, че там всички са изчезнали?

Тя кимна. Лука подсвирна. Отвори уста да зададе още някакъв въпрос, но тя не бе в настроение, затова попита:

— Някой в крепостта владее ли магията?

Може би щяха да ѝ кажат какво може да очаква от Роуан и Майев.

— Някои — сви рамене Лука, — ама само от скучния вид. Да карат зеленчуците да растат, да намират вода, да вали дъжд. Не че имаме нужда от последното.

Значи нямаше да могат да й помогнат с Роуан и Майев. Чудно.

— Но — продължи Лука — никой не владее нещо вълнуващо. Като превръщането в друго същество или контролирането на огъня... — Стомахът ѝ се сви. — Или дарбата на оракул. Имахме една жена с дива магия, дойде преди две години. Можеше да прави каквото си иска, да призовава всеки елемент. Остана тук за седмица, преди Майев да я извика в Доранел. Никой повече не я видя. Жалко, защото беше хубавица. Но тук е като навсякъде, онези, които владеят слаби елементални сили, ги държат на село.

Емрис изцъка с език.

— Помоли се на боговете да не пуснат гръм отгоре ти за тези думи. — Лука изсумтя и завъртя очи, но Емрис продължи да го хока, като размаха чашата си в неговата посока. — Тези дарби са ни дадени преди много време и са ни трябвали за оцеляването. Предават се от поколение на поколение. Разбира се, че са свързани с елементите, иначе щяха да изчезнат.

Селена погледна към железните фигури на камината. Понечи да спомене, че някои вярваха, че боговете също се бяха сродявали с древните хора и по този начин им бяха дали от магията си, но... това щеше да отнеме твърде много приказки.

Наклони глава на една страна.

— Какво знаете за Роуан? На колко години е? — Колкото повече научеше, толкова по-добре.

Емрис сви набръчканите си ръце около чашата.

— Той е от малкото чистокръвни, които идват в Мъглив рид редовно. Докладва разни неща на Майев, но е много саможив, не остава за през нощта. Понякога идва с други като него, шестима, които служат на кралицата като военачалници или шпиони. Никога не говорят с нас, но всички сме чували слухове къде отиват и какво правят. Познавам Роуан още откакто дойдох тук. Не че го познавам истински. Понякога го няма цели години, през които служи на Нейно Величество. Не знам дали някой знае колко стар е всъщност. Когато бях на петнайсет, старците го познаваха от деца, така че... е много стар.

— И е проклет като пепелянка — обади се Лука.

— Дръж си езика — стрелна го предупредително с очи Емрис. След това се озърна към вратите, все едно Роуан можеше да е там.

Когато погледът му се върна към Селена, изглеждаше пълен с тревога.

— Признавам, че вероятно няма да ти е леко.

— Той е студенокръвен убиец садист, стига да поиска — добави Лука. — Най-злият от личната клика воини на Майев. Така казват.

И това не бе голяма изненада. Фактът, че има още петима като него обаче, беше.

— Ще се справя — каза тихо тя.

— Не ни дават да учим Древния език, докато не влезем в Доранел — отвърна Лука, — но чувам, че татуировката му е с имената на всички хора, които е убил.

— Мълчи! — скара му се Емрис.

— Не е като да се прави, че не е така. — Лука се намръщи на Селена. — Помисли дали Доранел си струва. Тук не е толкова лошо.

Тя обаче бе уморена от приказки.

— Ще се справя — повтори тя. Майев не можеше да я държи тук години. В противен случай Селена щеше да избяга. И да намери друг начин, по който да спре краля.

Лука отвори уста, но Емрис отново му изшътка. Погледът му се спря на белязаните й ръце.

— Остави я на мира.

Лука започна да бърбри за времето, а Селена се насочи към планината чинии. Докато ги миеше, потъна в ритъм, все едно чистеше оръжията си на онзи кораб.

Звуците от кухнята заглъхнаха и тя се остави да потъне надолу, към ужасната мисъл, която ехтеше в главата ѝ отново и отново. Че не помни какво е да бъде свободна.

Кланът на Черния клюн пристигна последен във Ферианската падина.

В резултат получи най-малките и отдалечени зали в плетеницата от коридори, издълбани в Омега, последната от планините Рюн и най-северната от опасващите заснежения проход.

От другата страна на Падината се издигаше Северен зъб, последният връх от Планините на Белия зъб, в момента окупиран от хората на краля — огромни грубияни, които не знаеха какво да мислят за прииждащите от всички страни вещици.

Бяха тук вече ден, а Манон още не бе зърнала и малко от уивърните, които кралят им бе обещал. Бе ги чула, макар зверилникът им да се намираше в другия край на прохода, до Северен зъб. Без значение колко дълбоко навлезеше в каменните коридори на Омега, писъците и ревовете отекваха в скалата, а въздухът пулсираше от плющенето на кожени криле. Подовете съскаха от драскането на нокти в камък.

Бяха минали пет века от последния сбор на трите клана. Някога бяха наброявали двайсет хиляди. Сега имаше не повече от три хиляди и това — при най-щедра оценка. Всичко, останало от някога могъщото кралство.

И все пак коридорите на Омега не бяха безопасно място. Вече й се бе наложило да разтърве Астерин и една Жълтонога кучка, която не бе научила, че Черноклюните пазителки — особено Тринадесетте — мразят да ги наричат мекосърдечни.

Лицата им бяха опръскани със синя кръв и макар че Манон бе доволна, че красивата и дръзка Астерин е нанесла поражения, все пак трябваше да я накаже.

Три удара, на които втората по ранг да не може да отвърне. Един в стомаха, за да може Астерин да почувства безсилието си, един в ребрата, за да преценява всяко действие, докато диша, и един в лицето, та счупеният нос да й напомня колко по-лошо е могло да бъде наказанието.

Астерин ги понесе без писък или оплакване, както щеше да го направи всяка от Тринадесетте.

Тази сутрин Втората, с подут и натъртен в основата си нос, се бе ухилила на Манон при вида на жалката закуска от овесени ядки. Заради нахалството ѝ Манон би изкарала всяка друга вещица за врата от столовата, но на Астерин можеше да прости.

Макар Астерин да ѝ бе братовчедка, тя не бе нейна приятелка. Манон нямаше приятели. Никоя вещица нямаше, особено ако беше от Тринадесетте. Астерин обаче я бе пазила цяло столетие, а усмивката бе знак, че няма да ѝ забие ножа в гърба при следващата битка.

Не, Астерин бе достатъчно луда, за да си носи счупения нос с гордост и щеше да се радва на извивката му до края на дните си, които нямаше да са толкова много след изчезването на безсмъртието.

Наследницата на Жълтоногите, едра вещица на име Искра, просто бе смъмрила своята пазителка, бе ѝ наредила да си държи устата затворена и я бе пратила долу в лазарета, в недрата на планината.

Глупачка.

Всички водачки на сборища имаха заповеди да държат пазителките си под контрол, за да предотвратят битките между клановете. В противен случай трите матрони щяха да се стоварят върху тях като чук. Без наказание, без пример, който Искра да даде, нахалната вещица щеше да продължи да им досажда, докато за нея не се погрижеше новата Върховна вещица на Жълтоногите.

Предишната вечер бяха имали пародия на помен за Баба Жълтонога в пещерната столова, осветена от обикновени стари свещи, а не от традиционните черни. Бяха облечени с каквито наметала намерят. Дори минаха през Светите думи на Триликата богиня, все едно четат рецепта.

Манон никога не бе срещала Баба Жълтонога и не се интересуваше как точно е умряла. Повече я вълнуваше кой я е убил и защо. Всички мислеха за това, а въпросите се разменяха между очакваните думи за загуба и печал. Както обикновено, Астерин и Веста заговаряха останалите вещици, а Манон слушаше наблизко. Никой обаче не знаеше. Дори двете ѝ Сенки, скрити в тъмните ъгли на столовата така, както бяха обучени, не научиха нищо.

Това, че не знаеше какво е станало, накара раменете ѝ да се стегнат, докато вървеше към скосения проход, където се събираха матроните и водачките на сборища. Черноклюните и Жълтоногите отстъпиха в страни, за да ѝ направят път. Дразнеше се, че не знае нищо полезно, с което да спечели предимство за Тринадесетте или за клана си като цяло. Разбира се, от Синьокръвните ги нямаше никакви. Тези саможиви вещици бяха пристигнали първи и си бяха запазили горните зали в Омега с аргумента, че се нуждаят от сутрешния вятър за ежедневните си ритуали.

Религиозни фанатици с вирнати носове, така ги наричаше Майка Черноклюна. Но именно тяхната безумна отдаденост на Триликата богиня и виждането им за вещерското кралство, обединено под властта на Железните зъби, бе събрало клановете преди пет века, макар пазителките на Черноклюните да бяха печелили битките.

Манон се отнасяше към тялото си като към всяко друго оръжие — пазеше го чисто, изваяно и готово за защита и унищожаване. Дори тренировките ѝ обаче не можаха да ѝ помогнат да не се задъха, когато стигна атриума край черния мост, свързващ Омега със Северен зъб. Мразеше каменното пространство, дори без да го докосне. Миришеше на нещо лошо.

Като онези двама затворници, които бе видяла с херцога. Цялото място смърдеше така. Това не бе естествена миризма и не трябваше да съществува в този свят.

Петдесетина вещици — най-висшите водачки на сборища от клановете — се събраха до огромния процеп от едната страна на планината. Манон веднага забеляза баба си — бе застанала до самия мост заедно с тези, които трябваше да са матроните на Синята кръв и Жълтоногите.

Новата Жълтонога матрона бе полусестра на Баба Жълтонога и определено изглеждаше като такава — свита в кафявата си рокля с подаващи се от нея шафраненожълти глезени и бяла коса, сплетена на плитка така, че да разкрие жестокото сбръчкано лице. По правило Жълтоногите носеха железните си нокти и зъби открити. Тези на новата Върховна вещица сияеха на слабата утринна светлина.

Съвсем очаквано, матроната на Синьокръвните бе висока и стройна като върба, повече жрица, отколкото воин. Носеше традиционната дълга синя роба, а над веждите ѝ бе кацнала корона от

сребърни звезди. Когато Манон приближи тълпата, успя да види, че звездите са извити като шипове. И това не бе изненада.

Според легендата всички вещици получили от Триликата богиня железни зъби и нокти, за да останат на света, когато магията опитала да ги завлече. Желязната корона трябваше да предполага, че магията на Синьокръвните е толкова силна, че тяхната предводителка имала нужда от допълнително желязо и болка, за да остане сред смъртните.

Пълни глупости. Особено сега, след като магията си бе отишла. Манон обаче бе чувала слухове за ритуалите, които Синьокръвните извършваха в своите гори и пещери — обреди, в които болката бе ключ към магията и сетивата. Оракули, мистици, фанатици.

Манон мина покрай събраните Черноклюни водачки. Те бяха най-многолюдният от клановете, с двайсет предводителки, управлявани от нея и Тринадесетте. Всяка от водачките докосна с два пръста веждите си, за да отдаде чест. Тя не им обърна внимание, а застана пред тълпата, където баба ѝ я погледна одобрително.

За всеки бе чест да бъде забелязан лично от Върховна вещица.

Манон сведе глава и докосна с два пръста веждите си. Покорство, дисциплина и жестокост. Това бяха най-обичаните думи в клана на Черните клюнове. Всичко друго трябваше да се унищожи без остатък.

Все още бе с вдигната глава и ръце, прибрани зад гърба, когато видя, че и другите две наследници я наблюдават.

Наследницата на Синьокръвните Петра стоеше най-близо до Върховните вещици. Групата ѝ бе в центъра на тълпата. Манон се напрегна, но отвърна на погледа ѝ.

Луничавата кожа на Петра бе бледа като нейната, а сплетената ѝ на плитка коса бе като на Астерин, с дълбок меден цвят, който блестеше на сивата светлина. Бе красива като мнозина от клана си, но злокобна. Вместо корона с железни звезди над сините ѝ очи имаше захабена кожена превръзка. Нямаше как да се разбере на колко години е, но едва ли бе много по-голяма от Манон, щом изглеждаше по този начин и след изчезването на магията. В изражението ѝ нямаше агресия, но не бе и усмихната. Вещиците рядко се усмихваха и обикновено това ставаше, когато убиват.

Жълтоногата наследница обаче... Искра се хилеше самодоволно, а Манон едвам се стърпя да не отговори на предизвикателството. Тя не

бе забравила вчерашната битка между техните пазителки. Нещо повече, ако съдеше по погледа ѝ, битката бе покана. Манон се запита колко ли проблеми ще си навлече, ако разкъса гърлото на Жълтоногата наследница. Това със сигурност щеше да спре битките между пазителките им.

Но щеше да сложи край и на живота ѝ, ако атаката бъдеше непровокирана. Вещиците съдеха по бързата процедура. Битките за надмощие можеха да приключват и със смърт, но предизвикателството трябваше да бъде явно. Без формална провокация от страна на Искра Манон бе с вързани ръце.

— Сега, след като сме се събрали — каза Кресеида, матроната на Синьокръвните, с което привлече вниманието на Манон, — можем ли да узнаем защо?

Майка Черноклюна махна с ръка към моста, а черната ѝ рокля се развя на вятъра.

— За да полетим отново в небето, вещици!

* * *

Преминаването през черния мост се оказа по-страховито изживяване, отколкото Манон искаше да признае. Първо, дразнеше я ужасният камък, който пулсираше под краката ѝ. От него ѝ се гадеше, макар никой друг да не го забеляза. След това бе виещият вятър, който ги брулеше по целия път и се опитваше да ги събори през издълбаните перила.

Не можеха дори да видят дъното на Падината. Мъглата покриваше всичко под моста — мъгла, която така и не се бе вдигнала в деня, в който бяха дошли тук, или в дните, в които бяха изкачвали Падината. Това, подозираше тя, бе някакъв номер на краля. Но обмислянето само щеше да доведе до нови въпроси, които не смееше да изрече и от чиито отговори не се интересувахе чак толкова много.

Докато стигнат входа на пещерата в Северен зъб, ушите на Манон бяха замръзнали, а лицето — изтръпнало. Бе летяла нависоко и във всякакви условия, но не и за дълго, не и без скорошно ядене на топло месо, което да задържи топлината във вените ѝ.

Избърса течащия си нос с крайчеца на червеното си наметало. Бе видяла как другите водачки на сборища гледат аления плат — както правеха винаги, с копнеж, завист и укор. Искра бе гледала най-дълго и изсъска. Щеше да е приятно — повече от приятно — някой ден да издере лицето на Жълтоногата.

Стигнаха зейналата пещера в горния край на Северен зъб. Тук камъкът бе издълбан и неравен, опръскан със само Триликата богиня знаеше какво. По миризмата приличаше на кръв. Човешка кръв.

Петима човеци — всички изглеждаха като издялани от същия камък — срещнаха трите матрони с мрачни кимвания. Манон застана зад баба си и огледа едновременно мъжете и околностите. Другите две наследници направиха същото. Поне за това бяха на едно мнение.

Като наследници основната им задача бе да пазят Върховните вещици, дори това да означаваше да пожертват себе си. Манон погледна към Жълтоногата матрона, която се държеше толкова гордо, колкото и двете Древни до нея, докато вървяха в сенките на планината. Манон не свали и за миг ръка от меча си Ветросеч.

Писъците, плющенето на крилете и трясъкът на метал отекваха много шумно.

— Тук ги отглеждаме и обучаваме, докато могат да прелетят над Прохода към Омега — говореше един от мъжете, като показваше с ръка множеството пещери, покрай които бяха минали, докато вървяха през огромния тунел. — Люпилните са в недрата на планината, едно ниво над пещите за оръжията, за да пазим яйцата топли. Зверилниците са на още едно ниво над тях. Разделяме ги по пол и порода. Мъжките са в собствени клетки, освен ако не ги вземаме за разплод. Убиват всичко, което стъпи в клетките им. Научихме го по трудния начин.

Мъжете се изхилиха, но не и вещиците. Той описа различните типове — мъжкарите бяха най-силни, но женските можеха да бъдат също толкова свирепи и два пъти по-умни. По-малките умееха да се промъкнат и бяха селектирани така, че да са напълно черни на фона на нощното небе или светлосини за летене през деня.

Цветовите на останалите не ги интересуваха толкова много, тъй като видът им стигаше, за да уплаши до смърт враговете — или поне така обясни мъжът.

Слязоха по издълбаните в скалата стълби и ако смрадта на кръв и нечистотии не бе заляла напълно сетивата ѝ, то звуците на уивърните

— ръмженето, драскането и плющенето на криле и плът по скалите — едва не заглушиха думите на мъжа. Манон обаче остана съсредоточена в позицията на баба си и на останалите около нея. Знаеше, че застаналата на крачка зад гърба ѝ Астерин прави същото за нея.

Водачът им ги заведе на наблюдателна площадка в една масивна пещера. Подът ѝ бе на поне дванайсет метра под тях. Единият край на пещерата завършваше с ръба на скала, а другият бе запечатан с железен капак — не, врата.

— Това е една от тренировъчните ями — обясни мъжът. — Лесно е да отделим родените убийци, но разбираме истински колко струват тук, в ямите. След вас... дами. — Той се опита да скрие потръпването в думите си. — Разгледайте ги, те ще дойдат и ще се бият за вас.

— А кога — прикова го с погледа си Майка Черноклюна — ще изберем зверовете си?

Мъжът преглътна.

— Обучихме някои от по-миролюбивите за начало.

Искра изръмжа. Манон също щеше да изсъска от намека за обида, но Синьокръвната матрона се намеси.

— Не се учите да яздите върху боен кон, нали?

Мъжът едва не падна от облекчение.

— След като свикнете с летенето...

— Родени сме върху вятъра — обади се една от водачките на сборища отзад. Неколцина изсумтяха одобрително. Манон продължи да мълчи, както и водачките на Черноклюните. Подчинение. Дисциплина. Жестокост. Нямаше да се хвалят.

Мъжът се размърда и остана съсредоточен върху Кресеида, все едно тя единствена бе безопасна в стаята, въпреки назъбената ѝ желязна корона от звезди. Глупак. Понякога Манон смяташе Синьокръвните за най-смъртоносни от всички.

— След като сте готови — каза той, — ще изберем зверовете ви. Яхнете животните си и започнете обучение.

Манон дръзна да свали очи от баба си, за да разгледа ямата. На стените имаше заковани огромни вериги, а в камъните се бяха просмукали грамадни петна кръв, все едно някой от зверовете бе бил смачкан върху тях. От центъра се спускаше гигантска пукнатина. Каквото и да бе ударило стената, бе го направило здраво.

— За какво са веригите? — попита Манон. Баба ѝ я погледна предупредително, но тя остана съсредоточена в мъжа. Очаквано, очите му се изцъклиха от красотата ѝ, а после останаха ококорени, щом съзряха смъртта, дебнеща под нея.

— Веригите са за примамките — каза той. — Те са уивърни, които използваме, за да показваме на останалите как да се бият, за да превърнем агресията им в оръжие. Имаме заповеди да не убиваме нито един уивърн, дори ранените и изтърсаците. По този начин и от слабите има полза.

Като бой с кучета. Тя погледна към кървавото петно и пукнатината на стената. Звярът, служил за примамка, вероятно бе запратен в нея от някой от по-едрите. Щом уивърните можеха да се хвърлят едни други така, какво ли можеха да сторят на хората...

Сърцето ѝ се сви от нетърпение, особено след като мъжът попита:

— Искате ли да видите мъжкар?

Кресеида махна с железните си нокти и мъжът подсвирна. Никоя от тях не проговори, когато веригите изтракаха и изплющя бич. Желязната врата на ямата се вдигна със скърцане. И после, придружен от мъже с копия и бичове, се появи уивърнът.

Всички ахнаха, дори Манон.

— Титус е от най-добрите — каза мъжът, не без известна гордост в гласа.

Тя не можеше да откъсне очи от страховития звяр — сбръчканото му сиво тяло, покрито с дебела кожа, масивните му задни крака, завършващи с нокти, дълги като ръцете ѝ, огромните криле, всяко от които завършваше с гигантски нокът. Можеше да ги използва като крайници и да се придвижва напред с тях.

Триъгълната глава се въртеше, а олигавената паст разкри жълти извити зъби.

— На върха на опашката има отровен шип — каза мъжът, когато уивърнът се появи от ямата и изръмжа на мъжете долу при него. Тътенът на ръмженето отекна през камъка в ботушите и краката на Манон, чак до сърцето.

Верига бе приковала задния му крак. Бе поставена там, за да му попречи да излети от ямата. Опашката, дълга колкото тялото му и завършваща с два извити шипа, тупаше нервно като котешка.

— Могат да прелетят стотици километри за един ден и да са готови за бой, когато пристигнат — каза мъжът, а вещиците изсъскаха. С такава скорост и издръжливост...

— Какво ядат? — попита Петра. Луничавото ѝ лице остана спокойно и гробовно.

Мъжът потърка врата си.

— Всичко. Но обичат да е прясно.

— Точно като нас — ухили се Искра. Ако някоя друга, а не Жълтоногата го бе казала, Манон също щеше да се ухили като останалите.

Титус внезапно се стрелна към най-близкия мъж, като използва огромната си опашка, за да строши копията зад себе си. Изплющя бич, но прекалено късно.

Чуха се писъци и хрущене на кости. Пръсна кръв. Краката и главата на мъжа паднаха на земята. Торсът бе погълнат на една хапка. Мирисът на кръв изпълни въздуха, а всяка една от вещиците Железни зъби си пое дълбоко дъх. Мъжът пред тях направи прекалено очевидна крачка назад.

Мъжкарят сега гледаше към тях, а опашката му продължаваше да тупа по пода.

Магията си бе отишла, но тези великолепни зверове все пак бяха създадени. Магията си бе отишла и все пак Манон усети увереност. Беше ѝ *писано* да е тук. Титус щеше да е неин. Неин и само неин.

Нямаше да понесе друго създание, освен най-свирепия, чиято чернота призоваваше собствената ѝ. Когато очите ѝ се срещнаха с безкрайния мрак в тези на Титус, тя се усмихна на уивърна.

Можеше да се закълне, че и той ѝ се усмихва в отговор.

Селена не осъзна колко е уморена, докато всички звуци — тихото пеене на Емрис от масата, ударите му по тестото, кълцането от ножа на Лука и бърбуренето му за всичко — не спряха. Знаеше какво ще види, когато се обърне към стълбището. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, пръстите я боляха, гърбът и врата също, но... Роуан се бе облегнал със скръстени ръце под арката на стълбището. От иначе безжизнените му очи струеше насилие.

— Да вървим.

Макар изражението на лицето му да остана студено, тя имаше чувството, че е някак разочарован от нея, че не се цупи в ъгъла и не се оплаква от състоянието на ноктите си. Докато тя излизаше, Лука прокара пръст по врата си и ѝ прошепна:

— Късмет.

Роуан я изведе на малкия двор, където пазачите се опитаха да се престорят, че не следят всяко тяхно движение. Оттам излязоха в гората. Магическата преграда, изтъкана между мегалитите, отново накара кожата ѝ да изтръпне. Испита прилив на гадене. Докато вървяха сред покритите с мъхове дървета, без постоянната горещина от кухнята се почувства полузамръзнала, но дори и това усещане бе някак далечно.

Роуан я поведе нагоре по една камениста могила към най-високия край на гората, който все още бе забулен в мъгла. Селена едвам спираше, за да разгледа хълмовете под тях, полетата, ширнали се пред очите им, зелени, тучни и в безопасност от Адарлан. Роуан не продума и дума, докато не стигнаха нещо, което изглеждаше като обветрените руини на храм.

Сега не бе нищо повече от плоско легло от каменни блокове и колони, чиито руни бяха захабени от вятъра и дъжда. Вляво от Селена се намираше Вендлин, с неговите хълмове, полета и спокойствие. Вдясно се издигаха Камбрийските планини, които скриваха от очите безсмъртните земи отвъд. Зад нея, далеч долу можеше да различи крепостта, построена по протежение на гръбнака на планината.

Роуан пресече напуканите камъни. Сребърната му коса бе мокра от влажния силен вятър. Селена остави ръцете си отпуснати, но свободни. Бе повече рефлекс, отколкото нещо друго. Той бе въоръжен до зъби, а лицето му бе маска, изразяваща безкрайна жестокост.

Накара се да се усмихне леко, което бе най-добрият ѝ опит да изглежда нетърпелива и жадна за знания.

— Дай най-лошото от себе си.

Той я огледа от глава до пети. Влажната ѝ от мъглата риза, вече замръзваща по кожата, също толкова влажните и лекъосани панталони, позицията на краката ѝ...

— Изтрий наглата усмивка от лицето си. — Гласът му бе мъртвешки като очите, но остър като бръснач.

Тя я запази.

— Не знам за какво говориш.

Той пристъпи към нея, а кучешките му зъби се показаха от устата.

— Време е за първия ти урок, момиченце. Спести ми простотиите си. Не ми се занимава с тях и вероятно съм единственият, на когото не му пука колко ядосана, свирепа и ужасна си всъщност.

— Не мисля, че искаш да видиш колко ядосана, свирепа и ужасна съм всъщност.

— Бъди колкото си искаш гадна, принцесо, понеже аз съм бил десет пъти по-гаден за десет пъти по-дълго време от целия ти живот.

Тя не избухна, защото той не разбираше какво всъщност се опитва да излезе от кожата ѝ и изгаря вътрешностите ѝ. Но престана да се мъчи да контролира изражението си. Устните ѝ се отдръпнаха и тя оголи зъби.

— По-добре. Сега се превъплъти.

Не си направи труда да звучи мило, когато отвърна:

— Не мога да го контролирам.

— Ако исках извинения, да съм те питал. *Превъплъти се!*

Не знаеше как. Така и не го бе овладяла като дете, а през последното десетилетие не бе имала възможност да се научи.

— Дано да си донесъл закуска, понеже ако урокът зависи от превъплъщението ми, днес ще останем дълго тук.

— Май ще ме накараш да ми хареса обучението ти.

Селена имаше чувството, че можеше да смени „обучението ти“ с „да те изям жива“.

— Вече съм участвала в няколко версии на взаимоотношенията между учител и ученик, затова да си спестим и тези простотии, става ли?

Усмивката му стана някак по-тиха и смъртоносна.

— Стига си плямпала. Превъплъти се.

Цялата потръпна — все едно мълния бе проблеснала в тъмнината на душата ѝ.

— Няма.

И след това нападна.

Бе преценявала походката му цяла сутрин. Как се движи, как се мести. Избегна първия му удар, като мина под юмрука му. Косата ѝ се развя на вятъра.

Дори се отдалечи достатъчно в другата посока, за да избегне втория. Той обаче бе толкова невероятно бърз, че тя едва регистрираше движенията му и не можа да избегне, блокира или дори да предвиди третия удар. Който не бе в лицето, а в краката ѝ като предната нощ.

Едно подсичане и я събори. Тя се завъртя, но не достатъчно бързо, за да предотврати сблъсъка на челото си в обветрената скала. Завъртя се, а сивото небе надвисна над нея. Опита се да си спомни как се диша, докато ударът продължаваше да отеква в черепа ѝ.

Роуан врхлетя с плавна лекота. Мощните му крака се заключиха около ребрата ѝ и започна да я души. Останала без дъх, замаяна и с мускули, изцедени от работата в кухнята сутринта и седмиците без почти никаква храна, тя не можеше да се измъкне или да го хвърли. Не можеше да направи нищо. Той бе по-силен, по-тежък... за пръв път живота си осъзна, че е напълно безпомощна.

— *Превъплъти се* — изсъска той.

Тя му се изсмя. Мъртворешки и окаян звук, дори за собствените ѝ уши.

— Добър опит. — Богове, главата я болеше. Топла струя кръв капеше от челото ѝ, а сега той бе седнал на гърдите ѝ. Отново се изсмя, макар да се задушаваше под тежестта му. — Смяташ, че като ме ядосаш, ще се превъплътя?

Той изръмжа. Лицето му се появи между звездичките, избили пред очите ѝ. Всяко мигване водеше до пронизваща болка, все едно я

мушкаха с кинжали. Вероятно това бе най-лошата синина в живота ѝ.

— Виж, имам идея. Богата съм като дявол — каза тя в опит да надвика бумтенето на главата си. — Нека да се направим, че сме тренирали около седмица, а после ти ще кажеш на Майев, че съм готова да вляза в територията ѝ. И аз ще ти дам колкото злато си поискаш.

Той доближи кучешките си зъби толкова близо до врата ѝ, че можеше да го разкъса с едно движение.

— И аз имам идея — изръмжа. — Не знам какво по дяволите си правила през последните десет години, освен че си се шляела насам-натам и си се наричала асасин. Мисля обаче, че си свикнала нещата да стават както ти искаш. Мисля още, че не можеш да се контролираш. Нямах и дисциплина, не и такава, каквато ти трябва наистина — вътрешна. Ти си едно разглезено *дете*. Освен това... — В зелените му очи прочете само неприязън. — Ти си една страхливка.

Ако не бе приковал ръцете ѝ, щеше да му издере очите. Размърда се и опита всяка техника, която знаеше, за да го помести, но той не помръдна и на сантиметър.

— Не ти харесва думата? — изсмя се жестоко, след което се приведе още по-напред. Татуировката му изпълни замъгления ѝ поглед. — *Страхливка*. Страхливка, бягала десет години, докато невинни са били изгаряни, избивани и...

Спря да го чува.

Просто... спря.

Все едно отново беше под вода. Както когато влезе в стаята на Нехемия и завари красивото ѝ тяло обезобразено на леглото. Както когато видя Галан Ашривер, обичан и смел, да се отдалечава към залеза, приветстван от хората си.

Остана неподвижна, загледана в облаците над себе си. Чакаше го да свърши с думите, които не чуваше, да нанесе удар, който бе сравнително сигурна, че няма да почувства.

— Ставай — каза внезапно той и се изправи. Светът внезапно стана по-светъл и ясен. — *Ставай*.

„Ставай.“ Каол ѝ бе казал това веднъж, когато болката, страхът и мъката я бяха избутали на ръба. Но крачката към дъното бе направила след като Нехемия почина, в нощта, когато изкорми Арчър и каза на

Каол ужасната истина... Каол ѝ бе помогнал, избутвайки я от ръба. Все още падаше. Не можеше да се изправи, защото под нея нямаше дъно.

Мощни ръце я хванаха за раменете. Светът ѝ се завъртя, а после татуираното озъбено лице се появи пред нейното. Нека хванеше главата ѝ с мощните си ръце. Нека ѝ счупеше врата.

— Жалка история — излая той и я пусна. — Безгръбначна. Жалка.

Трябваше да опита. Заради Нехемия.

Но когато се протегна вътре в себе си, към мястото в сърцето ѝ, където се криеше чудовището, намери там само паяжини и пепел.

* * *

Селена още бе замаяна, а лицето започна да я сърби от засъхналата по него кръв. Не си направи труда да я избърше, дори не се интересувахе от синината, която вероятно се бе появила по време на километрите, които изминаха от руините на храма през покритите с гори хълмове. Но не в посока Мъглив рид.

Олюляваше се, когато Роуан изтегли меч и кинжала си и спря на края на едно обрасло с треви плато, осеяно с малки хълмове. Не хълмове, а могили, древни гробници на владетели и принцове, отдавна починали и погребани до другия край на гората. Имаше десетки, всяка от които отбелязана с каменна плоча и запечатана с желязна врата. Въпреки замъгленото си зрение и пулсиращото ѝ главоболие, косъмчетата на врата на Селена настръхнаха.

Зелените могили сякаш... дишаха. Спяха. А желязните врати бяха направени, за да държат тварите вътре, заключени със съкровищата, които бяха откраднали. Бяха проникнали в могилите и чакаха от хилядолетия, като се хранеха с всеки празноглав глупец, осмелил се да дири злато.

Роуан кимна към могилите.

— Смятах да изчакам, докато овладееш поне малко силите си. Да дойдем нощем, когато могилните твари са нещо, което *наистина* си струва да се види. Считай това за услуга — малко от тях дръзват да се появят денем. Премини през могилите, изправи се срещу тварите и

излез от другата страна. Тогава, Елин, ще отидем в Доранел веднага щом поискаш.

Това беше капан. Знаеше го. Той обичаше опасните игри и ги играеше вече векове наред. Нетърпението, тленността и фактът, че всеки удар на сърцето ѝ я приближават до смъртта, бе залог, който той използваше срещу нея. Да се изправи срещу тварите.

Оръжията на Роуан заблестяха, толкова близо, че можеше да ги грабне. Той сви мощните си рамене, докато казваше:

— Може и да изчакаш, докато си заслужиш оръжията отново. А може и да влезеш и веднага.

Гневът ѝ отново се пробуди.

— Ръцете ми са достатъчно силно оръжие.

Той се усмихна подигравателно и я поведе в лабиринта от хълмове.

Тя го последва отблизо, минаваше плътно след него около всеки насип. Знаеше, че ако се забави прекалено, той ще я изостави от чиста злоба.

Изад железните врати се чуваше тежко дишане и прозевки от пробуждащи се твари. Вратите не бяха украсени. Бяха приковани към железните панти с шипове и пирони, които вероятно бяха по-стари от самия Вендлин.

Стъпките ѝ шумоляха в тревата. Дори птиците и насекомите не смееха да повишат глас тук. Хълмовете се разделиха, за да разкрият вътрешен кръг от мъртва трева, обикалящ най-порутената от могилиите. Другите изглеждаха кръгли, а тази — все едно някой древен бог бе стъпил отгоре ѝ. Смачканият връх бе обрасъл с криви корени и храсталаци. Трите масивни камъка на прага бяха порутени, на петна и килнати настрани. Желязната врата я нямаше.

А вътре се виждаше само мрак — вечен и жив. Сърцето ѝ бясно ускори ритъма си, когато тъмнината се протегна към нея.

— Ще те оставя тук — каза Роуан. Така и не бе пристъпил в кръга, ботушите му бяха на сантиметър от мъртвата трева. Усмивката му стана груба. — Ще се видим на другия край на полето.

Очакваше от нея да избяга. Което бе и желанието ѝ. Богове, това място, тази могила, която бе на по-малко от сто метра от нея, я караше да иска да бяга и да бяга, докато не намери място, в което слънцето грее и денем, и нощем. Но ако се справеше сега, можеше да е в

Доранел утре. А тварите в другата половина на полето... едва ли можеха да са по-лоши от тези, които вече бе виждала и бе преборвала — в света на живите и в самата себе си.

Затова само кимна на Роуан и навлезе в мъртвата трева.

Всяка стъпка към централната могила караше кръвта на Селена да бучи в ушите ѝ. Тъмнината между мръсните древни камъни сякаш набъбна и се завъртя. Стана по-студено. И по-сухо.

Нямаше да спре. Не и докато Роуан гледаше. Не и когато имаше толкова работа за вършене. Не смееше да се взира прекалено дълго в отворения портал и нещото, което дебнеше в него. Остатъците от гордостта ѝ — от глупавата ѝ гордост на смъртна — не ѝ позволиха да избяга обратно в полето. А и бягането, спомни си тя, само привличаше някои хищници. Затова продължи да върви бавно, призовавала всичко, научено от тренировките, дори и когато тварта се приближи до прага на портала — просто вълна пулсации от свиреп глад, обгърнат в парцали. И все пак тварта си остана в могилата, макар Селена да бе достатъчно близо, че да я завлече в леговището си. Като че ли... се колебаеше.

Подминаваше могилата, когато усети застоял въздух да профучава покрай ушите ѝ. Може би все пак трябваше да побегне. Ако магията ѝ бе едничкото оръжие срещу тварите, ръцете ѝ щяха да са безполезни. Ала тварта остана на прага.

Странният застоял въздух отново профуча. Високо жужене отекна в главата ѝ. Селена се забърза. Тревата захрущя, а тя се опита да запомни всеки детайл, за да го използва срещу всеки евентуален нападател. Върховете на дърветата се люлееха на мъгливия вятър в другия край на полето. Не беше честно.

Селена мина покрай централната могила и стисна зъби от бученето в ушите си, което се превърна в пулсиращо главоболие. Ставаше все по-лошо и по-лошо, с всяка следваща крачка. Дори тварта се бе оттеглила. Но не заради нея или заради Роуан.

Кръгът от мъртва трева свършваше след няколко крачки. Само няколко. Само няколко, след които щеше да побегне от това, което беше накарало дори тварта да потрепери.

И тогава го съзря. Мъжът, застанал зад могилата. Не беше могилна твар. Видя само бялата му кожа, черната като нощта коса,

невероятната красота и ониксовата огърлица, висяща от силния му врат, а после...

Тъмнина. Която я заля.

Не припадък. Истинска тъмнина, все едно някой бе хвърлил покров над двамата.

Усети тревата по земята, но не можа да я види. Не виждаше нищо. Нито напред, нито настрани, нито назад. Съществуваха само тя и завихреният мрак.

Селена прилекна и изруга, като огледа тъмнината. Където и да бе той, не бе смъртен, въпреки външния си вид. В това съвършенство, в бездънните му очи нямаше нищо човешко.

Кръв прокапа от горната ѝ устна. Носът ѝ кървеше. Бученето в ушите започна да заглушава мислите ѝ, плановете ѝ, все едно тялото ѝ бе отвратено от това нещо. Мракът остана, непробиваем и безкраен.

Спри. Поеми си дъх.

Ала някой дишаше зад нея. Мъжът или нещо друго?

Дишането стана по-силно и по-близко. Леден вятър лъхна носа ѝ, устните, кожата. Тя се затича. Бе по-умно да тича, отколкото да чака. Направи няколко крачки, които *трябваше* да ѝ остават до края на кръга, но...

Нищо. Само безкрайната тъмнина и дишащото *нещо*, което вече приближаваше. От него се носеше смрад на ръжда, мърша и още някаква миризма, която не бе надушвала цяла вечност, но не можеше да забрави никога, не и след нощта в онази стая...

Богове. Издишване във врата ѝ, промъкващо се вътре в ухото ѝ. Тя се завъртя и пое може би последния си дъх. Светът засия. Но не с облаци или мъртва трева. Не с елфически принц, чакащ наблизо.

А със стая.

С онази стая.

Слугинята пицеше. Пицеше като чайник. Все още имаше локви под затворените прозорци — прозорци, които Селена лично беше затворила предишната вечер, когато бяха започнали да се тресат заради бързата и внезапна буря.

Бе мислила, че е влажно заради дъжда. Бе влязла, тъй като бурята я бе накарала да чуе ужасяващи неща, да се почувства, сякаш има нещо *лошо*, сякаш някой стои в другия край на помещението. Но не дъжд бе напоил леглото в елегантната стая на провинциалното имение.

Не дъждът бе засъхнал по нея, по ръцете, по кожата и по нощницата ѝ. А миризмата — не просто на кръв, а и на нещо друго...

— Това не е истинско — каза Селена на висок глас и отстъпи от леглото, на което бе застанала като призрак. — *Това не се случва наистина!*

Но родителите ѝ лежаха там, проснати на кревата, с прерязани гърла от ухо до ухо.

Баща ѝ, широкоплещест и красив, с вече посивяла кожа.

Майка ѝ, със златиста коса, сплъстена от кръв, а лицето ѝ... лицето ѝ...

Бяха заколени като животни. Раните бяха толкова грозни, толкова дълбоки и груби... Родителите ѝ изглеждаха толкова... толкова...

Селена повърна. Падна на колене. Пикочният ѝ мехур се изпусна и тя повърна повторно.

— Това не е истина, не може да е истина — простена тя, докато топлата течност напои панталоните ѝ. Не можеше да си поеме дъх, щеше да се задуши, щеше...

Стана на крака, изскочи от стаята, затича се право към дървените стени, мина през тях, все едно самата тя бе призрак, докато...

Друга стая, друго тяло.

Нехемия. Обезобразена, разкъсана, омърсена и пречупена.

Нещото зад нея се протегна към кръста ѝ, като я хвана за корема, а после я притисна към гърдите си с нежността на любовник. Обзе я паника, толкова силна, че замахна назад с лакът и удари нещо, което почувства като плът и кост.

То изсъска и я пусна. Само това ѝ трябваше. Тя се затича, право през илюзията за кръвта и органите на приятелката ѝ, а после...

Бледата слънчева светлина, мъртвата трева и тежковъоръженият среброкос воин, към когото се затича, без да я е грижа за повърнатото по дрехата си, подмокрените панталони и писъците, излизащи от гърлото ѝ. Тичаше, докато не го стигна и не падна на зелената трева. Стисна туфите и ги закъса, а след това отвори уста да повърне отново, макар вече да нямаше какво. Не знаеше дали плаче, дали крещи, дали изобщо издава някакъв звук.

След това усети промяната и превъплъщението, което зейна в стомаха ѝ, за да я изпълни с неумолим изгарящ пламък.

Не, не...

Агонията мина през нея като пулс, а погледът ѝ ту се избистряше с неестествена яснота, ту се замъгляваше със слабото зрение на смъртна. Челюстите я заболяха, когато зъбите ѝ изскочиха напред и после отново се прибраха. Ту смъртна, ту безсмъртна, променяше се бързо като пърхането на крилцата на колибри.

С всяко следващо превъплъщение кладенецът ставаше все по-дълбок, а огънят се издигна нагоре и още по-нагоре...

И тогава наистина изпищя, тъй като гърлото ѝ пламна. А може би магията ѝ най-сетне бликна, освободена след толкова време.

Магията...

* * *

Селена се събуди под плетеницата листа на гората. Бе още ден, а от мръсотията по ризата, панталоните и ботушите ѝ изглеждаше сякаш Роуан я е влачил от могили до тук.

По ризата и панталоните ѝ имаше повърнато. Освен това...

Беше се подмокрила. Лицето ѝ пламна, но тя прогони мисълта защо е станало това, защо е повърнала. И последната мисъл, за магията...

— Никаква дисциплина, никакъв самоконтрол, никаква смелост — долетя ръмжащ глас.

С пулсираща от главоболие глава тя намери Роуан, седнал на камък и поставил мускулестите си ръце на коленете си. От лявата висеше кинжал, все едно го бе подхвърлял във въздуха, докато тя лежеше в собствената си мръсотия.

— Провали се — отсече той. — Стигна другата страна на полето, но ти казах да се изправиш срещу тварите, не да направиш магическа сценка.

— Ще те убия — каза тя с дрезгав глас. — Как *смееш*...

— Онова не беше твар, принцесо.

Той насочи погледа си към дърветата зад нея. Можеше да му изреве, че ѝ отказва пътя до Доранел заради техническа подробност, но когато очите им се срещнаха, той като че казваше: „Онова нещо не трябваше да е там“.

„Какво тогава беше, по дяволите, тъпо копеле такова“ — отвърна на погледа му тя.

Той стисна зъби, преди да отговори.

— Не знам. Със седмици бродеха кожоходи, които ръмжаха откъм хълмовете и търсеха хора, които да одерат, но това... бе нещо съвсем различно. Не съм срещал подобно нито по тези земи, нито където и да е. Понеже трябваше да те извлека оттам, не мисля, че ще науча нещо в скоро време. — Той я погледна критично. — Когато се върнах, си беше отишло. Кажи ми какво стана. Видях само мрак, а когато се върна... беше различна.

Тя дръзна да погледне към себе си. Кожата ѝ бе бяла като кост, все едно малкото цвят, който бе придобила по покривите във Варес, бе изстърган от нея. Не просто от страх или болест.

— Не — отвърна тя. — Върви по дяволите.

— Други хора може да умрат от това.

— Искам да се върна в крепостта — въздъхна тя. Не искаше да знае за съществата, за караконджулите или другите подобни изроди. Всяка дума ѝ костваше огромно усилие.

— Ще приключим, когато аз кажа.

— Може да ме убиеш, измъчваш или хвърлиш от скала, но днес не съм способна да направя *нищо* повече. В онази тъмнина видях неща, които никой не бива да вижда. Върнах се в спомените си. Не в най-хубавите от тях. Това стига ли ти?

Той изплю шумно, но стана на крака и закричи. Селена се изправи с олюляване и тръгна подире му, по целия път към коридорите на Мъглив рид, където сви тялото си така, че никой от стражите или работниците да не види подмокрените ѝ панталони или повърнатото. Не можеше обаче да скрие лицето си. Задържа вниманието си върху принца, докато той не отвори една дървена врата и оттам не я лъхна облак пара.

— Това са женските бани. Стаята ти е на горния етаж. Утре призори те искам в кухнята.

С тези думи той я остави отново.

Селена влезе в горещата стая, без да се интересува кой е вътре. Свали дрехите си, стовари се в една от каменните вани и дълго време дори не помръдна.

Каол не бе особено изненадан, когато баща му закъсня с двайсет минути за срещата. Нито когато влезе в кабинета му и седна на стола срещу бюрото му, без да обясни закъснението си. С преценена дистанция и неприязън той огледа помещението — нямаше прозорци, килимът бе захабен, имаше отворен сандък със захвърлени оръжия, за които Каол така и не бе намерил време да полира или даде за поправка.

Поне беше подредено. Бележките на бюрото бяха на купчина, стъклените писалки — на мястото си, бронята, която понякога носеше, блестеше върху манекена в ъгъла.

— Това ли дава нашият велик крал за капитана на стражата си? — попита накрая баща му.

Каол сви рамене, а баща му загледа тежкото дъбово бюро. Бюро, което бе наследил от предшественика си, на което двамата със Селена...

Потисна спомена, преди кръвта му да кипне, и вместо това се усмихна на баща си.

— Имаше и по-голям кабинет в стъклената надстройка, но исках да съм близо до хората си.

Това бе самата истина. Освен това не бе искал да е до административното крило на замъка, в коридора с плетящите интриги придворни и съветници.

— Мъдро решение. — Баща му се облегна назад на вехтия дървен стол. — Имаш инстинктите на водач.

Каол го погледна изпод вежди.

— Връщам се с теб в Аниел. Изненадан съм, че си губиш времето с ласкателства.

— Тъй ли? От това, което виждам, дори не подготвяш евентуалното си завръщане. Не си търсиш заместник.

— Въпреки ниското ти мнение за позицията ми, аз я приемам насериозно. Не мога да оставя двореца на някой случаен.

— Дори не си казал за Негово Величество, че ще заминаваш. — Неприятната студена усмивка остана на лицето на баща му. — Когато

го помолих да ме пусне да си вървя следващата седмица, той дори не спомена, че ще ме придружиш. Вместо да те оставя да се пържиш, момче, си сдържах езика.

Каол запази изражението на лицето си спокойно и неутрално.

— Както вече казах, няма да напусна, без да съм намерил достоен заместник. Затова те помолих да дойдеш. Трябва ми време.

Това бе вярно. Поне донякъде.

Както и последните няколко нощи, Каол бе посетил едно от тържествата на Едион. В друга кръчма, този път по-скъпа и по-претъпкана.

Едион отново не бе там. Всички смятаха, че генералът е при тях — дори куртизанката, която бе оставил първата нощ, му каза, че той ѝ е платил златна монета, без да се възползва от услугите ѝ, а след това е излязъл да търси още пенливо вино.

Каол отиде до ъгъла на улицата, към който го бе упътила куртизанката, ала не откри нищо. И не беше ли невероятно, че никой не знае кога точно ще пристигне Гибелния легион или пък къде лагерува в момента. Само че са на път. Денем Каол бе твърде зает, за да следи Едион, а по време на различните срещи и обеди на краля бе невъзможно да заговори генерала. Тази вечер обаче беше смятал да отиде по-рано на тържеството, за да види дали Едион изобщо се появява и къде точно ходи. Колкото по-скоро научеше нещо за него, толкова по-рано можеше да приключи с глупостите и да попречи на краля да гледа в неговата посока преди да му предаде оставката си.

Бе поискал срещата само защото една мисъл го бе събудила през нощта — малко луд и много опасен план, който вероятно щеше да го убие, преди да постигне каквото и да било. Бе прелистил всички книги за магия, намерени от Селена. Не откри нищо за това как да помогне на Дориан — и на Селена — за освобождаването ѝ. Селена обаче някога му бе казала, че бунтовниците на Арчър и Нехемия твърдят две неща — първо, че знаят къде е Елин Галантус, и второ, че са близо до откриването на начин, по който да прекършат загадъчната власт на краля над целия континент. Първото се бе оказало лъжа, разбира се, но ако имаше и най-малкият шанс бунтовниците да знаят как да освободят магията... той трябваше да провери. Вече се бе заел да проследи Едион и бе изчел всичките бележки на Селена за тайните

скривалища, затова имаше идея къде може да ги открие. Трябваше да пипа внимателно и имаше нужда от колкото се може повече време.

Студената усмивка на баща му угасна. Появи се стоманеното изражение, изваяно от десетилетия власт в Аниел.

— Според слуховете ти си мъж на честта. Понякога се чудя какъв мъж би бил някой, който не спазва дадената дума. Питам се... — Баща му театрално прехапа долната си устна. — Питам се какви са истинските ти мотиви да изпратиш онази жена във Вендлин. — Каол сподави подтика си да настръхне. — За благородния капитан Уестфол не би било странно да иска шампионът на Негово Величество да унищожи враговете в чужбина. Но за клетвопрестъпника и измамника...

— Не нарушавам обещанието си към теб — отвърна съвсем искрено Каол. — Възнамерявам да ида в Аниел. Бих се заклел във всеки храм, пред всеки бог. Но само след като намеря заместник.

— Закле се за месец — изръмжа баща му.

— Ще съм до теб до края на проклетия си живот. Какво значение имат месец или два?

Ноздрите на баща му се разшириха. Защо искаше от него да се върне толкова бързо у дома? Каол отвори уста да попита, за да го постави в неудобно положение, когато един плик падна на бюрото му. Бяха минали много години, но той все още помнеше почерка на майка си, изящния начин, по който тя изписваше името му.

— Какво е това?

— Майка ти прати писмо до теб. Предполагам, че изразява радост от това, че се връщаш у дома.

Каол не докосна плика.

— Няма ли да го прочетеш?

— Нямам какво да ѝ кажа. Не се интересувам и какво има да ми казва тя — излъга Каол.

Това бе поредният капан, поредният начин, по който да го изнервят. Но имаше толкова работа тук, толкова много неща, които да разкрие. Скоро и без това щеше да изпълни обещанието си.

Баща му прибра писмото в туниката си.

— Много ще се натъжи, като чуе това.

Каол познаваше баща си. Въпреки че бе доловил лъжата му, той щеше да предаде на майка му точните му думи. За миг кръвта забуча в

ушите му, както ставаше винаги когато баща му обижда, хока и пренебрегва жена си.

— След четири месеца идвам. Кажете дата и ще стане.

— Два.

— Три.

Бавна усмивка разтегли лицето на баща му.

— Мога да ида при краля още сега и да го помоля да те освободи, вместо да чакам три месеца.

— Назови цената си, тогава — стисна зъби Каол.

— Няма цена. Просто ми е приятно да мисля, че ми дължиш услуга. — Студената усмивка отново огря лицето му. — Всъщност идеята ми харесва много. Два месеца, момчето ми.

Дори не се сбогуваха.

* * *

Сорша бе извикана в покоите на престолонаследника, точно когато правеше ободрителна отвара за едно преуморено момиче от кухните. И макар да се стараеше да не изглежда жалка и нетърпелива, намери начин бързо да остави задачата на една от чирачките и да тръгне към кулата на принца.

Никога не бе ходила там, но знаеше къде е, както всички лечителки. Стражите я пуснаха, без дори да кимнат. Когато стигна края на витото стълбище, видя, че вратата към покоите му вече е отворена.

Пълен хаос. Покоите му бяха пълен хаос от книги, бележки и изоставени оръжия. А там, на масата, на която си бе почистил местенце, колкото да седне, бе Дориан. Изглеждаше някак засрамен. Може би от хаоса, може би от пукнатата си устна.

Тя успя да се поклони, макар предателската горещина отново да плъзна по тялото ѝ. Вратът и лицето ѝ пламнаха.

— Негово Височество ме е призовал?

— Аз, ъ-ъ-ъ... — Той се прокашля. — Сама виждаш, че се нуждаем от кърпене.

Пак си бе наранил ръката. Този път изглеждаше като след тренировка, но устната... Щеше да е трудно да го приближи толкова.

Първо ръката. Нека това я поразсее, за да си стъпи на краката.

Остави кошницата с лековете и се изгуби в работата по мехлемите и превръзките. Той ухаеше на сапун, толкова силно, че тя се запита дали не е излязъл скоро от банята. Бе ужасно, че стои до стола му, тъй като бе професионална лечителка. Да си представя пациентите си голи не бе...

— Няма ли да попиташ какво е станало? — погледна я принцът.

— Не е моя работа. Ако не се отнася до раната, няма нужда да ми казвате каквото и да е било.

Прозвуча студено, повече, отколкото бе искала. Но беше вярно.

Тя бързо превърза ръката му. Тишината не я притесни. Понякога прекарваше цели дни в катакомбите, без да говори с никого. Бе тихо дете, когато родителите ѝ починаха, а след клането в центъра на града се бе свила още повече. Чак когато дойде в замъка, намери приятели, с които понякога обичаше да си говори. Но сега, с него... изглеждаше, че принцът не е от онези, които обичат тишината, понеже отново я погледна и попита:

— Ти откъде си?

Това бе труден въпрос, тъй като подробностите защо и как бе дошла в замъка бяха опетнени от действията на неговия баща.

— Фенхароу — каза тя, като се надяваше, че няма да я разпитва повече.

— Къде по-точно?

Едва не потрепери, но след пет години лечение на ужасни рани се бе научила на самоконтрол. Дори мимолетно пробягване на отвращение или страх по лицето ѝ можеха да пречупят пациента.

— Малко селце на юг. Повечето хора не са го чували.

— Фенхароу е красиво място — каза той. — Цялата тази открита земя, която сякаш продължава безкрай.

Тя не си спомняше достатъчно, за да прецени дали е обичала селцето си, сгушено между планините на запад и морето на изток.

— Винаги ли си искала да бъдеш лечителка?

— Да — отвърна тя. Наследникът на империята бе оставен на нейните грижи. Не можеше да покаже нещо различно от абсолютна увереност!

— Лъжкиня — ухили се той.

Не издържа и срещна погледа му. Сапфирените му очи бяха толкова ясни на следобедното слънце, чиито лъчи влизаха през

прозореца!

— Ваше Височество, не искам да...

— Говоря си. — Той опипа превръзките. — Искам да се разсея.

Тя кимна, понеже нямаше какво да каже, а и най-вероятно щеше да изтърси някоя глупост. Извади кутийката с мехлем за дезинфекция.

— За устната Ви, ако нямате нищо против. Искам да проверя дали няма мръсотия или...

— Сорша. — Тя се опита да не показва какво означава за нея фактът, че е запомнил името ѝ, че чува как той го произнася. — Направи каквото трябва.

Тя прехапа устни, глупав нервен тик, след което кимна и вдигна брадичката му, за да огледа устата по-добре. Кожата му бе толкова топла. Докосна раната и той изсъска. Дъхът му докосна пръстите ѝ, но не ѝ се скара и не я удари, както правеха някои от другите придворни.

Постави мехлема върху устните му, доколкото можа. Богове, колко нежни бяха!

В деня, когато го видя да върви с капитана подире му, не знаеше, че е принц. Едва бяха навлезли в юношеството си, а тя бе обикновена чирачка с дрехи втора ръка. За миг обаче той я погледна и ѝ се усмихна. Бе я *видял*, когато никой друг не го бе правил от години, затова тя все си намираше извинения да е на горните етажи на замъка. Но когато следващия месец го издебна отново, горчиво плака, тъй като чу шепота на други две чирачки колко красив е престолонаследникът Дориан.

Увлечението ѝ по него бе тайно и глупаво. Когато отново го срещна след години, докато помагаше на Амита с един пациент, той дори не я погледна. Тя бе станала невидима, една от многото лечителки, точно както бе искала.

— Сорша?

Ужасът ѝ стигна нови дълбини, когато осъзна, че е зяпнала устата му, с пръсти, потопени в мехлема.

— Простете — каза тя, като се запита дали не трябва да се метне от кулата и да сложи край на мъките си. — Денят бе дълъг.

Това не бе лъжа. Но се държеше като глупачка. Беше спала с мъж преди — с един от стражите, само веднъж и за достатъчно дълго, че да разбере, че не иска в скоро време някой отново да я докосва. Но да бъде толкова близо до принца, с рокля, опираща се в краката му...

— Защо не каза на никого? — попита тихо той. — За мен и приятелите ми?

Тя отстъпи и го погледна в очите, макар да я бяха обучавали да свежда поглед.

— Никога не сте бил лош с лечителите или с когото и да било. Мисля си, че светът има нужда... — Бе казала прекалено много. Бе говорила за света на неговия баща.

— От добри хора — довърши той и се изправи. — И според теб баща ми би използвал знанието за... подвизите ни срещу нас.

Значи знаеше, че Амити докладва всичко. Тя бе казала и на Сорша да прави същото, ако не иска проблеми.

— Не бих казала, че Негово Величество би...

— Селото ти съществува ли още? Родителите ти живи ли са?

Въпреки че бяха минали много години, не успя да скрие болката в гласа си, когато отвърна:

— Не. Опожариха го. И не. Отведоха ме в Рифтхолд, а тях убиха в чистката срещу емигранти.

Сянката на ужас премина през очите му.

— Защо тогава дойде да работиш тук?

— Нямаше къде другаде да ида — събра лековете си тя.

Лицето му се изкриви в агония.

— Ваше Височество, да не би...

Но той я гледаше, сякаш я разбира. И я вижда.

— Съжалявам.

— Не Вие сте взел решението. Не Вашите войници отведоха родителите ми.

Той я погледна за един продължителен миг, преди да ѝ благодари. Учтиво отпращане. Докато напускаше разхвърляната кула, съжали, че изобщо си е отворила устата — сега вероятно никога повече нямаше да я повика, нямаше да му е удобно. Нямаше да изгуби позицията си, понеже той не бе жесток, но ако откажеше услугите ѝ, това щеше да предизвика много въпроси. Затова Сорша реши да намери начин да му се извини... или да си намери оправдания, с които да попречи на принца да я види отново. Утре щеше да измисли нещо.

На следващия ден след закуска неочаквано се появи пратеник, който попита за името на селото ѝ. Когато тя се поколеба, той каза, че престолонаследникът искал да го научи.

За да го добави върху личната си карта на континента.

От всички места в Омега столовата несъмнено бе най-опасното.

Трите клана на Железните зъби бяха разделени на смени, които да ги държат отделно едни от други. Обучаваха се с уивърните, обучаваха се с оръжията, обучаваха се на тактика. Манон предполагаше, че е умно да ги държат разделени, тъй като напрежението бе високо и щеше да продължи да е такова, докато не изберяха уивърните. Всички искаха мъжкар. Манон очакваше именно такъв, може би дори Титус, но това не намаляваше порива ѝ да избие зъбите на всяка, която желае същото.

Броени минути бяха минали между смените и водачките на сборища даваха най-доброто от себе си, за да не им позволят да се сблъскат една с друга. Поне Манон правеше така. Тези дни нервите ѝ бяха опънати. Ако Жълтоногата наследница кажеше още нещо, щеше да настъпи кървава баня. Същото важеше и за Тринадесетте, две от които — зеленооките близначки Фалин и Фалон, повече демони, отколкото вещици — се бяха сбили с някакви Жълтоноги идиотки. Никаква изненада. Наказа ги, както наказва и Астерин — с три удара, публични и унижителни. Битките между клановете обаче ставаха по часовник всеки път, когато ги съберяха близко един до друг.

Точно това правеше столовата толкова смъртоносна. Двете хранения бяха единственото, което си споделяха — и макар да стояха на собствените си маси, напрежението бе толкова гъсто, че Манон можеше да го среже с нож.

Сега се бе наредила за паницата помия — това бе най-доброто име, с което можеше да нарече недопечената гадост, която сервираха в столовата, — а до нея бе Астерин. Последната от Синьокръвните бе пред нея на опашката. Синьокръвните някак винаги се нареждаха първи — за храна, за уивърните (Тринадесетте дори не бяха летели още), вероятно първи щяха да изберат и зверовете си. Ръмжене се надигна от гърлото ѝ, но тя само побутна подноса, докато пребледнелият сервитьор изсипваше сивкавобяла топка храна в купата на Синьокръвната пред нея.

Не си направи труда да отбележи детайлите на лицето му, докато сините вени на гърлото му пулсираха. Вещиците не се нуждаеха от кръв, за да оцелеят, но и хората не се нуждаеха от вино. Синьокръвните бяха придирчиви към кръвта, която пият — избираха девизи, млади мъже и хубави момичета, — но на Черноклюните не им пукаше толкова.

Черпакът на мъжа се разклати и затрака по ръба на котела.

— Правилата са си правила — измърка глас до нея. Астерин изръмжа предупредително и на Манон не ѝ трябваше да поглежда, за да разбере, че там дебне Искра, наследницата на Жълтоногите. — Не ядем от изметта — добави тъмнокосата и бутна паницата си към мъжа, пререждайки опашката. Манон погледна към железните зъби и нокти, към грубоватата ръка, която толкова нахално показваше превъзходство.

— А пък аз се чудих защо още никой не те е изял — отвърна Манон.

Искра си проби път до нея. Манон усети как погледите на всички в стаята се насочват към тях, но сподави яростта си и позволи неуважението. Репченето в столовата не струваше нищо.

— Чух, че Тринадесетте ще полетите днес — каза Жълтоногата наследница, когато Манон получи порцията си.

— Това не ти влиза в работата.

Искра сви яките си рамене.

— Казват, че сте били най-добрите летци от трите клана. Жалко ще е, ако се окаже просто клюка.

Беше вярно. Бе не просто наследила, а спечелила мястото си на водачка в сборището.

Искра продължи, като подаде чинията си на следващия сервитьор, който сипа същия блед зеленчук в паницата ѝ.

— Казват, че си струва да прескочим тренировки, само и само да видим как легендарните Тринадесет политат за пръв път от десетилетие.

Манон изцъка с език, правейки се на замислена.

— Аз пък чух, че Жълтоногите се нуждаели от много помощ по време на тренировките. Но все някой трябва да остане и в обоза на армията.

Астерин грубо се изсмя, а кафявите очи на Искра пламнаха. Стигнаха края на масата за сервиране и Искра се изправи срещу

Манон. С чинии в ръце никой не можеше да стигне оръжията си. Столовата притихна, дори високата маса, на която се хранеха трите матрони.

Венците на Манон я заболяха, когато железните ѝ зъби излязоха напред и изщракаха. Тя каза тихо, но достатъчно ясно, че да я чуят всички:

— Ако ти трябва урок как да се биеш, Искра, само кажи. С радост бих ти показала тънкостите на войниклъка.

Преди наследницата да успее да отговори, Манон прекоси стаята. Астерин кимна подигравателно на Жълтоногата, а Тринадесетте последваха примера ѝ. Искра обаче продължи да се взира в Манон, като трепереше от яд.

Манон седна на масата и видя, че баба ѝ се е усмихнала. Когато дванадесетте пазителки седнаха около нея — Тринадесет, докато Мракът ги прегърне — Манон също си позволи да се усмихне.

Днес щяха да летят.

* * *

Като че ли стръмните скали не бяха достатъчни, за да накарат двете събрани сборища Черноклюони да пристъпват от крак на крак, ами и двадесет и шестте вързани на малко разстояние уивърни, никой от които не бе особено спокоен, изнервяха Манон. Тя обаче не показва никакъв страх, когато приближи уивърна в центъра.

Две редици от по тринадесет стояха оковани и готови. Тринадесетте поеха първата. Другото сборище взе следващата. Приспособленията за езда на Манон бяха тежки и странни — кожа с козина, покрита със стоманени предпазители и кожени гривни за китките. Това бе повече, отколкото бе свикнала да носи, особено с червеното си наметало.

Вече два дни се бяха обучавали как се слагат седла, макар обикновено да имаше слуги, които да вършат тази работа. Звярът на Манон за днес — млада женска — легеше по корем, толкова ниско, че тя лесно се покатери по задния ѝ крак и се метна на седлото, поставено на мястото, където дългият врат достигаше масивните рамене. Един мъж се появи да намести стремената, но вещицата се оправи сама.

Закуската бе толкова лоша, че близостта до човешко гърло щеше да бъде твърде изкусителна.

Уивърнът се размърда. Тя усети тялото му топло до студените си крака. Стисна по-здраво юздите. Долу по редицата пазителките ѝ яхнаха зверовете. Астерин, разбира се, бе готова. Златистата коса на братовчедка ѝ бе опъната назад, кожената ѝ яка се вееше на свирепия вятър, идващ от цепнатината пред тях. Тя се усмихна на Манон, а тъмните ѝ поръсени със злато очи проблеснаха. Нямаше и следа от страх. Само вълнение.

По думите на гледачите им, зверовете знаеха какво трябва да правят. Знаеха по инстинкт как да минат през Прохода — така наричаха острото спускане между двата планински върха, последното изпитание за един ездач и звяра му. Ако уивърните не се справеха, щяха да се размажат в скалите долу. Заедно с ездачите си.

Долови движение от наблюдателните площадки около тях. Сбора Жълтоноги, водено от наследницата, се затътри по тях. Всички бяха ухилени, а най-широко от тях — Искра.

— Кучка — промърмори Астерин. Все едно не им стигаше, че Майка Черноклюна стои на срещуположната наблюдателна площадка заедно с другите две Върховни вещици. Манон вдигна брадичка и погледна напред към цепнатината.

— Както сме се обучавали — каза надзирателят и се покатери от зейналата бездна към наблюдателната площадка на трите матрони. — Сритайте ги, за да полетите. Оставете ги сами да намерят пътя през Прохода. Най-добрият ми съвет е да се държите все едно можете да паднете в ада и да се наслаждавате на преживяването.

Няколко вещици се изсмяха нервно зад тях, но Тринадесетте останаха притихнали. Чакаха. Така, както щяха да се изправят срещу всяка армия. Така, както заставаха пред битка. Манон премигна. Мускулите зад златистите ѝ очи придърпаха надолу тънката ципа, който щеше да ги предпази от вятъра. Тя си позволи един миг, в който да свикне с допълнителния клепах. Без него щяха да летят като смъртни, присвили очи и ронещи сълзи.

— Очакваме заповедите Ви, господарке — каза мъжът до нея.

Манон огледа процепа пред себе си. Скрит в мъглите и сивотата на небето, мостът над тях почти не се виждаше. Погледна надолу към редицата, към всяко от лицата, застанали от двете ѝ страни. След това

се обърна отново напред, към спускането и към света, който ги очакваше след него.

— Ние сме Тринадесетте, от сега до момента, когато Мракът ни погълне. — Каза го тихо, но така, че всички да я чуят. — Нека им напомним защо.

Пришпори звяра си. Три огромни стъпки право напред бяха последвани от скок в мразовития въздух, облаците, моста и снега наоколо... а после в процепа.

Стомахът ѝ се качи в гърлото, когато звярът се приведе напред и прибра крилете си. Както бе научена, Манон се сви към врата му и скри лице в дебелината му кожа. Вятърът плющеше в лицето ѝ.

Въздухът зад нея се размърда и Тринадесетте се появиха на няколко метра отзад. Падаха една по една от скалите и снега, право към земята.

Манон стисна зъби. Размазаните скали около нея, целувката на мъглата, косата, отвързала се от плитката ѝ, за да се развее като флаг зад гърба ѝ...

Мъглата се раздели и Мракът я погълна. Дъното на Падината бе близо, толкова близо...

Манон се задържа на седлото, хванала юздите и останала в съзнание, когато огромните криле се разпериха и светът се наклони, а тялото под нея се понесе нагоре по течението на вятъра, към страховитото изкачване по Северен зъб.

Триумфални викове долетяха под и над нея, а уивърнът продължи да си лети нагоре към моста и откритото небе, по-бързо дори отколкото Манон бе летяла на метлата си.

Озова се толкова бързо отново в небето!

Безоблачното, безкрайно, вечно небе, което обхвана нея, Астерин, а после Сорел и Веста, и останалите от Тринадесетте. Лицето на Манон придоби победоносно изражение.

Астерин бе грейнала до нея, а железните ѝ зъби блестяха като от сребро.

Вляво от нея червенокосата Веста просто клатеше глава, зяпнала към планините под тях. Физиономията на Сорел бе каменна като тази на Манон, но черните ѝ очи светеха.

Тринадесетте бяха полетели отново.

Светът под тях се разкри, а пред тях, далеч на Запад, бе домът, в който някой ден щяха да си върнат. Засега обаче...

Вятърът сякаш ѝ запя, разказа ѝ за теченията си. Това бе повече инстинкт, отколкото магия. Инстинкт, който я бе превърнал в най-добрия летец сред трите Клана.

— А сега какво? — извика Астерин. Манон не бе виждала никоя от Тринадесетте да плаче. Никога. Сега обаче можеше да се закълне, че вижда сълзи, плуващи в ъгълчетата в очите на братовчедка ѝ.

— Смятам да ги изпробваме — каза Манон, като потисна дивата радост в гърдите си и насочи звяра към мястото, където ги очакваше първият каньон. Смеховете и възклицанията на Тринадесетте, докато се носеха по течението, бяха много по-благозвучни от която и да е музика на смъртните.

* * *

Следобеда Манон стоеше в малката стая на баба си, загледана в далечната каменна стена, докато не я заговориха. Майка Черноклюона седеше на дървеното бюро с гръб към нея и четеше някакво писмо или друг вид документ.

— Добре се справи днес, Манон — каза накрая баба ѝ.

Вещицата докосна с два пръста чело, макар баба ѝ все още да гледаше документа.

Нямаше нужда да чува от надзирателя, че това е най-успешното минаване през Прохода, което е виждал досега. Бе забелязала празната наблюдателна площадка на Жълтоногите и разбра, че са напуснали веднага, след като е станало ясно, че Манон няма да се размаже в земята.

— Тринадесетте и останалите Черни клюнове се справиха добре — продължи баба ѝ. — Работата ти в поддържането на дисциплината им през всички тези години заслужава похвала.

Сърцето на Манон щеше да се пръсне от гордост, ала тя каза само:

— За мен е чест да ти служа, бабо.

Баба ѝ си записа нещо.

— Искам ти и останалите от Тринадесетте да поведете полета. И с него — всички кланове. — Вещицата се обърна към Манон с неразгадаемо изражение на лицето. — След два месеца ще има военни игри, които ще решат реда. Не ме интересува как смяташ да го направиш, но очаквам да спечелиш.

На Манон не ѝ трябваше да пита защо.

Очите на баба ѝ попаднаха на червеното наметало на Манон и тя се усмихна слабо.

— Не знаем кои ще са враговете ни, но щом приключим войната на краля и си върнем Пустошта, не Жълтонога или Синьокръвна трябва да седне на трона. Ясна ли съм?

Да поведе Крилото, да командва армиите на Железните зъби, да запази контрол върху тях, когато матроните се обърнат една срещу друга...

Манон кимна. Щеше да се справи.

— Подозирам, че другите матрони ще дадат същите заповеди на наследниците си. Направи така, че Втората в командата ти да е винаги до теб.

Астерин вече я чакаше пред вратата, ала Манон рече:

— Мога и сама да се грижа за себе си.

Баба ѝ изсъска.

— Баба Жълтонога бе на седемстотин години. Тя разруши стените на крочанската столица с голи ръце. Въпреки това някой успя да я убие в собствения ѝ фургон. Дори ако доживееш хиляда години, ще имаш късмет, ако си наполовина вещица, колкото бе тя.

Манон остана с вирната брадичка.

— Пази си гърба. Няма да съм доволна, ако ми се наложи да си търся друга наследница.

— Както желает, бабо — сведе глава Манон.

Селена се събуди премръзнала и стенеца от продължаващото главоболие. Знаеше, че това е, защото си бе ударила главата в камъните на храма. Изсъска, когато се изправи. Всяка част от тялото ѝ, от ушите та чак до пръстите и зъбите, изпъшка от болка. Чувстваше се все едно я бяха били с хиляда железни юмруци и я бяха оставили да гние на студа. Това бе от вчерашните гърчове. Боговете знаеха колко пъти се бе превъплътила от едната си форма в другата. Ако съдеше по болката в мускулите, няколко десетки.

Но така и не бе изгубила контрол над магията, напомни си тя, докато се изправяше, хванала се за захабения край на нощната масичка. Притисна бледата нощница по-плътено около себе си, докато приготвяше легена. След банята осъзна, че няма с какво да се облече, и бе откраднала една от многото роби, като остави вонящите си дрехи на купчина до вратата. Едвам стигна стаята си, преди да падне на леглото. Зави се презглава и заспа.

И спа. И спа. Не ѝ се говореше с никого и никой не дойде за нея.

Селена постави ръка на тоалетната си масичка и се намръщи на отражението си. Изглеждаше и се чувстваше отвратително. Дори по-мрачна и кльощава от вчера. Взе кутийката с мехлем, която Роуан ѝ бе дал, но после реши, че той трябва да види какво ѝ е направил. Освен това бе изглеждала и по-зле — преди две години Аробин я бе бил до кръв за това, че не се бе подчинила на заповедите му. Състоянието ѝ сега не бе нищо пред онова тогава.

Отвори вратата, за да открие, че някой ѝ е оставил дрехи — същите като вчерашните, но чисти. Ботушите ѝ бяха почистени от калта и прахта. Или Роуан ги бе почистил, или някой друг бе забелязал мръсните дрехи. Богове... беше се подмокрила пред него.

Не допусна да размишлява над унижението, а се облече и отиде в кухните. Коридорите бяха притъмнели в последните минути преди настъпването на зората. Лука вече бърбеше неспирно за ловния си нож, с който някакъв страж му бе услужил за тренировките.

Явно бе подценила колко ужасно изглежда лицето ѝ, понеже Лука спря да говори и изруга. Емрис се завъртя към нея и изпусна глинената си чаша пред огнището.

— Велика майко!

Селена отиде до купчината чеснови скилидки на масата и взе един нож.

— Изглежда по-зле, отколкото е в действителност.

Това бе лъжа. Главата все още я болеше от удара в челото, а очите ѝ бяха насинени.

— Имам мехлем в стаята си — отвори уста Лука над чиниите, които бе започнал да мие, но тя само го изгледа.

След това започна да бели чесъна. Пръстите ѝ веднага станаха мазни. Все още я зяпаха, затова заяви:

— Не ви влиза в работата.

Емрис остави счупената чиния до огнището и закуцука към нея. Гняв пламна в умните му будни очи.

— След като си в моята кухня е моя работа.

— Била съм и по-зле.

— Как така? — попита Лука и огледа обезобразените ѝ ръце, насиненото око и белезите по врата, оставени ѝ от Баба Жълтонога.

Тя го остави сам да разбере — живот в Адарлан с елфическа кръв, живот в Адарлан като жена... Лицето му пребледня.

— Остави я, Лука. — Каза след един дълъг момент Емрис и се наведе да вдигне парчетата от чашата.

Селена се върна към чесъна, а Лука се зае притихнал с работата си. Закуската бе направена и стигна до горния етаж по същия хаотичен начин, по който бе станало и предишния ден. Няколко полуелфи обаче я забелязаха. Тя или не им обръщаше внимание, или ги поглеждаше кръвнишки, като запомни лицата им. Мнозина имаха заострени уши, но повечето изглеждаха като хора. Някои бяха с обичайните дрехи — туники или прости рокли, — докато стражите бяха с леки кожени брони, тежки сиви наметала и арсенал от оръжия, кое от кое по-неудобни за носене. Воините най-често гледаха към нея, както мъжете, така и жените, а любопитството им се сблъскваше с предпазливостта.

Бе заета да бърше медната паница, когато някой подсвири тихо и одобрително към нея.

— На това му се вика славна синина.

Висок стар човек, останал красив, макар да бе на възрастта на Емрис, мина през кухнята с празна чиния в ръка.

— Остави я на мира, Малакай — обади се Емрис откъм огнището. Съпругът му. Вреченият. Старият човек се усмихна широко и остави чинията на мивката до Селена.

— Роуан има тежка ръка, нали? — Сивата му коса бе подстригана така, че да разкрива остриите уши, но лицето си оставаше човешко. — А ти май не се занимаваш с лековити мехлеми. — Тя издържа на погледа му, но без да отговоря. Усмивката на Малакай угасна. — Вреченият ми работи колкото може. Не го натоварвай и ти допълнително, става ли?

Емрис изръмжа името му, но Селена сви рамене.

— Не искам да безпокоя никого от вас.

Малакай схвана предупреждението — *затова не ме безпокойте и вие* — и кимна сдържано. Тя повече чу, отколкото видя как отива до Емрис и го целува, след което му промърмори строго нещо и стъпките му отекнаха, за да подсказват, че си тръгва.

— Дори полуелфите мъже воители имат навика да се пресилват в покровителските си напъни — каза Емрис престорено леко.

— В кръвта ни е — вирна брадичка Лука. — За нас е въпрос на дълг и чест да опазим семействата си. И най-вече вреченияте.

— Кое то ви прави трън в петата ни — изсмя се Емрис. — Със силно чувство за собственост и защитаващи територията си.

Старецът отиде до мивката и остави изстиналия котел на Селена, за да го изчисти.

— Вреченият ми не ти мисли злото, момиче. Ти обаче идеш отдалеко, чак от Адарлан. И тренираш с някого... когото никой от нас не разбира.

Селена остави котела в мивката.

— Не ми пука — отвърна тя.

И не лъжеше.

* * *

И този ден тренировката премина ужасно. Не само защото Роуан я попита дали няма да се напикае или да повърне отново, но и заради

часовете, през които я накара да стои до руините на храма, брулена от мъгливия вятър. Часове! Искаше от нея да се превъплъти. Това бе едничката му заповед.

Тя поиска да разбере защо не може да я научи на магията и без да се превъплъщава, ала той всеки път ѝ отговаряше едно и също: че не се ли превъплътеше, нямаше да научи нищо. След вчерашния ден обаче можеше да я принуди да се превъплъти само ако ѝ отрежеше ушите с дългия си кинжал. Тя пробва веднъж, когато той отиде в гората да се облекчи. Опита се да стигне дълбините на душата си, но не намери нищо, ни светлина, ни болка.

Така си стояха в планината, а Селена измръзна до кости. Поне не изгуби контрол отново, независимо от обидите, които ѝ подхвърляше Роуан, и на висок глас, и по време на един от тихите им язвителни разговори. Тя го попита защо не потърси създанието, което бе видяла в полето на тварите, а той отвърна само че го издирва и останалото не е нейна грижа.

Следобед облаците в небето се състиха. Роуан я принуди да остане на бурята, докато зъбите ѝ не затракаха и кръвта ѝ не се смрази. Най-накрая се върнаха в крепостта. Той отново я изпрати до банята, а очите му блестяха от заканата, че на следващия ден ще е още по-лошо.

Когато Селена най-накрая излезе оттам, в стаята ѝ имаше сухи дрехи, сгънати с такава грижа, че тя се запита дали няма наглеждащ я невидим слуга. Нямаше начин безсмъртен като Роуан да направи това за човек.

Запита се дали да не остане в стаята си до края на нощта, особено предвид дъжда, който брулеше прозореца ѝ, и мълниите, осветяващи дърветата навън. Стомахът ѝ обаче изкъркори. Отново ѝ прилоша. Знаеше, че яде като идиот. С насиненото си око нямаше какво друго да стори, освен да яде. Дори ако това означаваше, че трябва да се върне в кухните.

Изчака, докато не реши, че останалите са се качили горе. След закуска винаги оставаше храна, значи така бе и след вечеря. Богове, бе уморена до смърт. Болеше я дори повече, отколкото сутринта. Чу гласовете преди да влезе в кухнята, но никой не я бе заговорил от закуска насам, освен Малакай. Надяваше се отново да не я забележат.

Видя, че в кухнята има много хора, но се изненада от това колко. Бяха донесени столове и дивани, всички — обърнати към камината,

където Емрис и Малакай говореха на събралите се. Навсякъде имаше храна, все едно вечерята се бе състояла тук. Скрита в сенките на края на стълбите, тя се загледа в тях. Столовата бе широка, макар и малко хладна. Защо се бяха събрали край огнището?

Не че я интересуваеше особено — не и след като бе видяла храната. Мина с отработена ловкост и лекота през събралата се тълпа и си напълни чинията с печено пиле, картофи (богове, щеше да ѝ прилошее от тия картофи) и топъл хляб. Всички си говореха, тези, които нямаха столове, стояха по ъглите или до стените, смееха се и отпиваха от питиетата си.

Горната част от кухненската врата бе отворена, за да изпуска топлината от толкова тела, а звукът на дъжда изпълни стаята като барабан. Долови движение навън, но когато погледна, не видя никого.

Селена се намери да тръгне отново нагоре по стълбите, когато Малакай плесна с ръце и всички млъкнаха. Тя се спря в сенките на стълбището. Всички се усмихнаха и се настаниха удобно. На стола пред Емрис бе Лука, прегърнат с красива млада жена. Ръката му спокойно обгръщаше раменете ѝ — спокойно, но и с достатъчно сила, за да покаже на останалите мъже в стаята, че тя е негова. Селена завъртя очи. Не бе като да е изненадана.

И все пак, когато видя как Лука гледа момичето, пламъкът в очите му я накара да изпита ревност. Бе гледала към Каол по същия начин, но тяхната връзка бе натоварена с тайни и дори да не я бе прекратила, никога нямаше да бъдат като Лука и онова момиче. Пръстенът на ръката ѝ натежа.

Блесна мълния, която разкри тревата и гората навън. Секунди след това гръм разтърси камъните. Няколко души извикаха, други се разсмяха. Емрис се прокашля и всички загледаха сбръчканото му лице.

Древното огнище осветяваше сребристите му коса и хвърляше сенки в стаята.

— Преди много години — започна Емрис, а гласът му заглуши барабанящия дъжд, гръмотевиците и припукващия огън, — когато на трона на Вендлин не е имало смъртни крале, феите все още ходели между нас. Някои били добри и справедливи, други — склонни да пакостят, а трети били по-черни и от най-тъмната нощ.

Селена преглътна. Това бяха думи, изричани пред огнищата вече хилядолетия наред. В кухни като тази. Традиция.

— От тези лоши феи — продължи Емрис, а думите отекнаха във всяка пукнатина и всяка ниша — трябва да се пазите по старите пътища или в гората, или в нощи като тази, в които вятърът шепти името ви.

— О, не и това — изпъшка Лука, но не бе искрен.

Неколцина се разсмяха, макар и нервно. Някой се обади:

— Сега няма да спя цяла седмица.

Селена се облегна на каменната стена и започна да тъпче храната в устата си, докато старецът разказваше своята приказка. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха и тя видя всеки ужасен миг от разказа така ярко, все едно го бе преживяла.

Когато Емрис завърши, отекна гръм. Дори Селена потрепери и едва не изпусна чинията си. Няколко души се изсмяха предпазливо, други се подиграха и сръчкаха наплашените. Селена се намръщи. Ако знаеше тази история — за отвратителните създания, които деряха кожи, мачкаха кости и печаха жертвите си на бавен огън, — никога нямаше да се съгласи да тръгне с Роуан.

Роуан не бе напалил огън нито веднъж, за да не привлича внимание. Дали не се боеше от тези създания? Не бе знаел за онова нещо в могилите. Щом един безсмъртен не знаеше... Тя използва дихателни упражнения, за да успокои сърцето си. Въпреки това щеше да има късмет, ако заспеше тази нощ.

Макар всички да чакаха следващата приказка, Селена се изправи. Когато понечи да си тръгне, тя погледна отново към полуотворената кухненска врата, за да е сигурна, че нищо не дебне навън.

Но под дъжда нямаше отблъскващо същество. В сенките се бе свил голям ястреб с бяла опашка.

Стоеше неподвижен, но в очите му имаше нещо странно. Бе виждала ястреба и преди. Той я бе наблюдавал с дни на покрива във Варес, бе гледал как пие, краде и се бие.

Веднага разбра коя е животинската форма на Роуан. Това, което не знаеше, е защо му е да слуша такива истории.

— Елентия — махна ѝ Емрис от огъня, — защо не разкажеш приказка от вашите земи? Бихме се радвали да чуем такава. За нас би било чест.

Селена погледна към стареца, докато всички очи се обърнаха към нея. Никой не я подкани да започне, освен Лука, който рече:

— Да, разкажи ни!

Ала тя нямаше право да им разказва тези истории, все едно са нейни. Не можеше да си ги спомни правилно, не и така, както ѝ ги бяха разправяли в леглото.

Тя потисна мисълта доколкото може и каза спокойно:

— Не, благодаря. — След което се отдалечи. Никой не я последва. Не ѝ пукаше какво си бе помислил Роуан в този момент.

Шепотът заглъхваше с всяка нейна крачка, но чак когато затвори вратата на студената си спалня и се мушна в леглото, си позволи да въздъхне. Дъждът бе спрял, а облаците се бяха разпръснали. През прозореца видя как звездите греят над дърветата.

Нямаше какво да им разкаже. Бе забравила старите легенди на Терасен, помнеше само откъслечни моменти, пръснати като камъчета в паметта ѝ.

Тя придърпа завивката по-нависоко и покри очите си с ръка, за да не гледа към всевиждащите звезди.

За щастие Дориан не бе принуден отново да забавлява Едион и почти не го виждаше извън официалните вечери и на срещите, където генералът се правеше, че той не съществува. Почти не видя и Каол, което бе облекчение, предвид колко неловко се получаваха разговорите им напоследък. Бе започнал обаче да тренира със стражите рано сутрин. Това бе толкова забавно, колкото и да легнеш върху нажежени пирони, но поне му позволяваше да изхажва по някакъв начин нервната енергия, която го преследваше денем и нощем. Освен това всичките драскотини, синини и натъртвания му позволяваха да слиза в катакомбите на лечителите. Сорша явно се съобразяваше с разписанието на тренировките му, тъй като вратата ѝ винаги бе отворена за него, когато пристигнеше.

Не можеше да спре да мисли за това какво му бе казала в стаята му или да се пита защо някой, изгубил всичко в живота, би помагал на сина на човека, отговорен за това. Когато бе казала, че няма къде другаде да иде... за миг сякаш видя не Сорша, а Селена, пречупена от скръб, болка и гняв, дошла в стаята му, защото няма към кого друго да се обърне. Той не познаваше такава загуба, но топлотата на Сорша към него — на която се бе отплащал толкова зле досега — го удари като мокър парцал.

Дориан влезе в кабинета ѝ, а Сорша вдигна очи от масата и се усмихна. Широко, красиво и... Е, нали затова си намираше извинения да идва тук всеки ден!

Той се хвана за китката, която вече бе изтръпнала и го болеше.

— Паднах лошо — каза вместо поздрав. Тя заобиколи масата, което му даде достатъчно време да се наслади на дългите извивки, които фигурата ѝ изписваше в простичката си рокля. „Движи се като водата — помисли си той — и често се сепва, че се чудя колко вещи са ръцете ѝ.“

— Ами, не мога много да помогна с това — каза тя, след като прегледа китката му. — Имам обезболяващо, което ще притъпи болката, а мога и да превържа ръката ти...

— Богове, не, без превръзки. Стражите ще ме скъсат от подигравки.

Очите ѝ светнаха за миг, както ставаше всеки път, когато ѝ бе смешно и се мъчеше да не го показва.

Но ако нямаше нужда от превръзка, нямаше защо да е тук и макар да имаше досадна среща на Съвета след час и да трябваше да се изкъпе...

Той се изправи.

— Върху какво работиш?

Тя внимателно отстъпи с крачка назад. Винаги го правеше, за да запази дистанция.

— Трябва да приготвя няколко отвари и мехлеми за слугите и стражите днес, тъй като запасите им свършват.

Знаеше, че не бива, но пристъпи напред, за да надникне иззад слабицкото ѝ рамо към работната маса, към купите и стъклениците. Тя изсумтя тихо и той преглътна усмивката си, като приближи още малко.

— Това обикновено е задача за чираците, но днес те са много заети и предложих да ги отменя.

Обикновено говореше така, когато се притесни. Кое то, отбеляза Дориан с известно задоволство, се случваше винаги, щом я приближи. И не като нещо лошо — ако бе усетил, че ѝ е неприятно, щеше да се държи на разстояние.

Бе по-скоро... развълнувана. Това му допадаше.

— Но — продължи тя, като се опита да отстъпи настрани — ще Ви приготвя отварата още сега, Ваше Височество.

Той ѝ остави нужното разстояние и тя се забърза към масата с елегантна изпълнителност, като смесваше праховете и мачкаше сушените листа, спокойна и самоуверена... Усети се, че я зяпа, когато тя проговори отново:

— Твоята... приятелка. Кралският шампион. Тя добре ли е?

Мисията ѝ във Вендлин бе строго секретна, но той можеше да я заобиколи.

— Следващите няколко месеца няма да е тук. Заета е с работа за баща ми. Надявам се да е добре, но не се съмнявам, че може и сама да се погрижи за себе си.

— А кученцето ѝ? То добре ли е?

— Лапичка? И още как. Крачето ѝ е напълно излекувано. — Сега хрътката спеше в *неговото* легло и не спираше да си проси храна, но... бе хубаво да има нещо от приятелката си, докато я няма. — Благодарение на теб.

Последва кимване. Настъпи тишина, докато тя премери, а после отсипе от зеленикавата течност. Надяваше се да не му се наложи да пие от нея.

— Казват... — Сорша задържа погледа си сведен надолу, — че в коридорите на замъка имало някакво диво животно. Че то убило онези хора преди Юледа. Не знам дали са го хванали, но... кучето на приятелката ти изглеждаше все едно бе нападнато.

Дориан си наложи да остане спокоен. Тя наистина можеше да събере две и две. И не бе казала никому.

— Питай смело, Сорша.

Гърлото ѝ се сви, а ръцете ѝ потрепериха — достатъчно, че му се прииска да се протегне и да ги хване. Но не можеше да мръдне, не и докато тя не отговори.

— Какво беше? — прошепна тя.

— Искаш отговор, който ще ти гарантира здрав сън, или такъв, който ще те държи будна цяла нощ?

Сорша вдигна очи и той разбра, че иска истината. Затова въздъхна и ѝ отговори.

— Това бяха две различни... същества. Шампионът на баща ми се справи с първото. Дори не разкри това на капитана, докато не се натъкнахме на второто. — Все още чуваше рева на създаването в тунела, все още виждаше как се издига срещу Каол. Все още сънуваше кошмари за него. — Остатъкът от историята е загадка.

Не бе излъгал. Имаше много неща, които не разбираше и не искаше да разбира.

— Негово Величество ще те накаже ли за станалото?

Тих въпрос. Опасен.

— О, да. — Кръвта му се смрази при мисълта. Ако баща му разбереше за това, че Селена е отворила портал... Той не можеше да спре студа, плъзнал се по жилите му.

Сорша потърка ръце и погледна към огъня. Той все още гореше високо, но... По дяволите. Трябваше да върви. Веднага.

— Ще я убие, нали? — попита Сорша. — Затова не каза нищо.

Дориан заотстъпва бавно, като се бореше с паниката, надигаща се в него. Не можеше да удържи леда, не знаеше откъде идва, но продължаваше да вижда създаването в тунелите, да чува скимтенето на Лапичка, да гледа как Каол се жертва, за да се измъкват...

Сорша приглади черната си плитка.

— Ще убие и капитана, нали?

Магията му изригна.

* * *

След като принуди Сорша да чака два̀сет минути в претъпкания кабинет, Амити най-после влезе вътре. Стегнатата ѝ плитка караше и без това строгото ѝ лице да изглежда още по-заплашително.

— Сорша — каза тя и седна намръщена зад бюрото, — какво да те правя? Какъв пример даваш на младите чираци?

Сорша остана със сведена глава. Тя бе накарана да чака, за да осмисли какво е направила, като бе съборила цялата работна маса и унищожила не само безбройни часове и дни на работа, но също и множество скъпи приспособления и съставки.

— Подхлъзнах се. Разсипах малко масло и забравих да го избърша.

— Чистотата, Сорша — изцъка с език Амити — е едно от най-важните ни достойнства. Ако не можеш да задържиш работната си маса чиста, как да ти доверим някой от пациентите си? Какво ли си е казал Негово Височество, като е видял такъв непрофесионализъм? Позволих си да му се извиня лично и му предложих аз да се грижа за него в бъдеще, но... — Амити присви очи. — Каза, че ще плати щетите. И иска ти да му служиш.

Лицето на Сорша пламна. Всичко се бе случило толкова бързо.

Когато внезапният порив от вятър, лед и *още нещо* забушува, писъкът ѝ бе заглушен от затръшването на вратата. Това вероятно бе спасило живота и на двама им, но тя бе мислила само как да се махне от пътя на стихията. Затова се сви под масата, скри глава с ръце и започна да се моли.

Щеше да го помисли за случайност и да се сметне за глупачка, ако очите на принца не бяха засияли миг преди вятъра и студа, ако

стъклениците не се бяха счупили и ако ледът не бе покрил пода, докато той стоеше там, недокоснат от всичко.

Това бе невъзможно. Принцът... Той се бе задавил, след което бе паднал на колене и бе надникнал под масата.

— Сорша, Сорша...

Тя го бе зяпнала, изгубила ума и дума.

Амити потропа с дългите си костеливи пръсти по бюрото.

— Извини ме, ако съм нетактична — каза тя, ала Сорша знаеше, че добрите обноси не я интересуват. — Но бих искала да ти напомня, че връзки с пациентите извън рамките на работата ни са забранени.

Разбира се, не можеше да има друга причина, поради която принц Дориан да предпочита нейните услуги пред тези на Амити. Сорша задържи очи на ръцете си, свити в скута ѝ. По тях все още имаше драскотини от пръсналите се стъкълца.

— Не се безпокой за това, Амити.

— Хубаво. Ще е жалко да изгубиш мястото си. Негово Височество има славата на голям женкар. — Лека, самодоволна усмивка. — А в двора има много красиви жени.

„И ти не си сред тях.“ Сорша кимна и преглътна обидата, както правеше винаги. Така бе оцеляла. Така бе останала невидима през всичките тези години.

Това бе обещала и на принца няколко минути след експлозията, когато тътенът бе престанал и тя го бе видяла. Не магията, а паниката в очите му, страха и болката. Не враг използваше забранените сили, а младо момче, което се нуждаеше от помощ. От нейната помощ.

Не можеше да му откаже. Не и на него. Не можеше да каже на никого какво е видяла. Щеше да постъпи по същия начин и за всеки друг.

Със спокойния и хладен глас, който пазеше за най-тежко ранените пациенти, бе заявила на принца:

— Няма да кажа на никого. Сега обаче ще ми помогнеш да съборим тази маса, а после и да почистим.

Той просто се бе взрял в нея. Тя се бе изправила, забелязвайки тънките драскотини по ръцете си, които вече започваха да смъдят.

— Няма да кажа на никого — повтори тя и хвана единия край на масата. Без да продума, той отиде до другия и ѝ помогна да я събори.

Всички стъкла и съдове паднаха на земята. За останалия свят щеше да изглежда като инцидент. Сорша бе отишла до ъгъла да вземе метлата.

— Когато отворя вратата — бе му казала тя, все още тиха, спокойна и не съвсем на себе си, — ще се преструваме, но след това, след станалото днес... — Дориан се бе напрегнал, все едно очакваше да го ударят. — След станалото — бе продължила тя, — ако нямаш нищо против, ще намерим начин да попречим на това да се случва. Сигурно има някаква отвара, която да го потисне.

Лицето му бе останало пребледняло.

— Съжалявам — бе казал той и тя знаеше, че е искрен.

Затова бе отишла до вратата с думите:

— Ще започна проучването още тази нощ. Намеря ли нещо, ще ти кажа. А може би не сега, но по-късно... ако Негово Височество иска, може да ми каже как е възможно това. Може пък да помогне.

Не му бе оставила време да отговори, а вместо това бе отворила вратата, бе се върнала до бъркотията и бе произнесла на малко по-висок глас от обичайното:

— *Простете*, Ваше Височество... имаше нещо на пода, аз се подхлъзнах и...

След това бе лесно. Слухтящите наоколо лечители бяха пристигнали да видят какво е предизвикало шума. Един от тях бе отишъл веднага при Амители. Принцът си бе тръгнал, а на Сорша бяха заповядали да чака тук.

Амити опря ръце на бюрото.

— Негово Височество е необичайно щедър, Сорша. Нека това ти бъде за урок. Щастливка си, че не се нарани.

— Днес ще благодаря на Силба — излъга Сорша, тиха и мъничка. И излезе.

* * *

Каол се притисна в тъмната ниша на сградата, затаил дъх, докато Едион приближаваше закачулената фигура в уличката. От всички места, на които бе очаквал Едион да отиде, след като се измъкна от тържеството в кръчмата, гетата бяха най-невероятното.

Едион направи голямо шоу, като се престори на щедрия щур домакин — купуваше питиета, поздравяваше гостите си, правеше така, че всички да го виждат как прави нещо. Но точно когато никой не гледаше, излезе през главния вход, сякаш го мързеше да иде до задния. Надменен, пиан, дързък и невнимателен.

Каол почти се хвана. Почти. После обаче Едион бе минал покрай една сграда и бе спуснал качулката над главата си, за да потъне в нощта, трезвен като камък.

Каол го бе проследил през сенките. Едион напусна богатския квартал и навлезе в бедняшките квартали, вървейки през криволичещи улички и сокаци. Можеше да мине за богат мъж, търсещ лека жена, докато не бе спрял пред тази сграда и закачулената фигура с две остриета не го бе приближила.

Каол не можеше да чуе какво си говорят Едион и странника, но разпозна напрежението в телата им. След миг генералът последва новодошлия, макар и не преди да огледа уличката, покривите и сенките.

Каол остана на разстояние. Ако хванеше Едион да купува забранени вещества, това можеше да е достатъчно, за да го укроти и да намали тържествата до минимум, като така овладее Гибелния легион при пристигането му.

Проследи ги, като внимаваше за погледите, които му хвърляха пияниците, сираците и просяците, покрай които минаваше. На една забравена уличка до пристанището на Ейвъри, Едион и закачулената фигура се вмъкнаха в порутена сграда. Не каква да е, не и предвид пазачите на ъгъла, на вратата и на покрива. Имаше пазачи дори и на улицата — обикаляха я, като се опитваха да се слеят с минувачите. Не бяха нито кралски стражи, нито войници.

Това не бе място за закупуване на опиати или свежа плът. Бе запомнил информацията, която Селена имаше за бунтовниците, бе ги следял, както следеше и Едион, най-често без резултат. Селена твърдеше, че търсят начин, по който да победят краля. Като сложеше последиците настрани, ако научеше начина, по който кралят потиска магията, можеше и да разкрие как да я освободи, преди да бъде завлечен в Аниел — това щеше да помогне тайната на Дориан да бъде по-малко опасна. А Каол бе винаги готов да му помогне. Дориан бе негов приятел. Неговият принц.

Не можа да сподави трепета си, когато докосна Окото на Елена и установи, че изоставената сграда с всичките пазачи вероятно е бърлога на бунтовниците. Може би не съвпадение го бе довело тук.

Бе толкова съсредоточен в ударите на сърцето си, че нямаше шанса да се обърне, когато кинжалът прониза тялото му.

Каол не се съпротивляваше много, макар да знаеше, че е вероятно да намери смъртта си, отколкото отговори на въпросите си. Разпозна пазачите по износените им оръжия и прецизните им движения. Никога нямаше да забрави тези детайли, не и след като бе прекарал цял ден като техен затворник в склада — и не бе видял как Селена минава през тях като сърп през ечемик. Така и не бяха разбрали, че тяхната изгубена кралица бе дошла лично, за да отнеме живота им.

Пазачите го поставиха на колене в празна стая, която миришеше на старо сено. Каол осъзна, че Едион и един познат старец се взират в него. Старецът бе човекът, молил Селена онази нощ в склада да спре. В него нямаше нищо отличително — захабените му дрехи бяха съвсем обикновени, тялото му беше слабо, но все още не съсухрено. Зад него имаше младеж, когото Каол позна по мекия, ала свиреп смях — стража, който му се бе подигравал, когато бе затворник. Дълга до раменете черна коса висеше около лице, което бе повече жестоко, отколкото красиво, особено предвид грозния белег, минаващ от веждата надолу по бузата му. Той кимна с брадичка на пазачите, за да ги разкара.

— Я виж ти — каза Едион и обиколи Каол. Бе изтеглил меча си, блестящ на слабата светлина. — Капитанът на стражата, наследникът на Аниел. Шпионин? Може би любовницата ти те е научила на нещо?

— Когато вдигаш тържества и убеждаваш хората ми да бягат от постове си, а после *не* си на тези тържества, а бродиш по улиците, е мой дълг да разбере защо, Едион.

Белязаният младеж с двата меча приближи и започна да прави кръгове около него заедно с Едион. Двама хищници, които преценяваха плячката си. Вероятно щяха да се сбият за трупа му.

— Колко жалко, че шампиона ти го няма, за да те измъкне — прошепна белязаният.

— Колко жалко, че не бе на поста си, за да спасиш Арчър Фин — отвърна Каол.

Ноздрите на белязания се разшириха, а в коварните му кафяви очи блесна ярост. Но щом старецът вдигна ръка, младежът притихна.

— Кралят ли те прати?

— Дойдох заради него — Каол посочи Едион с брадичка, — ала търсех и вас двамата заедно с малката ви група. Вие сте в опасност. Не знам какво знаете за това, което Едион иска, но кралят го държи на къса каишка.

Може би тази откровеност щеше да му спечели желаното. Доверие и информация.

Ала Едион само се изсмя.

— Какво?

Спътниците му се обърнаха към него с вдигнати вежди. Каол погледна към пръстена на ръката на генерала. Не бъркаше. Бе същият като тези, носени от краля, Перингтън и още няколко от най-верните им слуги.

Едион видя накъде гледа Каол и спря да го обикаля. За миг генералът се взря в него, а на лицето му се смениха израженията на изненада и на веселие. След това измърка:

— Интересен човек се оказа, капитане. Повече, отколкото си мислех.

— Обясни, Едион — рече старецът. Говореше тихо, но не и немощно.

Едион се усмихна и свали черният пръстен от ръката си.

— Денят, в който кралят ми връчи Меча на Оринт, той ми предложи и този пръстен. Заради кръвта ми имам по-остри... сетива. Долових, че пръстенът мирише на зло. Знаех, че само глупак би приел такъв дар. Затова направих копие. Истинският изхвърлих в морето. Ала винаги съм се чудил какво прави. — Той подхвърли пръстена с една ръка и го улови. — Изглежда, капитанът знае. И не одобрява.

Мъжът с двата меча спря да крачи, а усмивката, с която дари Каол, бе като гримаса на див звяр.

— Прав си — рече той, без да сваля погледа си от капитана. — По-интересен е, отколкото си мислех.

Едион прибра пръстена в джоба си, сякаш наистина бе фалшив. Каол осъзна, че е разкрил много повече, отколкото бе възнамерявал. Генералът отново започна да крачи в кръг около него, а младежът с белезите повтори движенията му.

— Вълшебна каишка в свят, в който няма магия — каза генералът. — И все пак ти ме последва, убеден, че съм омагьосан от краля. Смяташ, че си можел да си спечелиш приятелството на бунтовниците? Забележително.

Каол продължи да мълчи. Бе изрекъл достатъчно, за да се обрече на гибел.

— Казват, че твоята приятелка асасин симпатизирала на бунта — продължи Едион, — че предала, каквото знае, на Арчър Фин, без да мисли за последиците. Че позволила на бунтовниците да се измъкнат, след като ѝ наредили да ги убие. Тя ли ти каза за пръстените на краля, или сам откри тази информация? Какво става в този стъклен дворец, когато кралят не гледа?

Каол сподави думите си. Когато стана ясно, че няма да отговори, Едион поклати глава.

— Знаеш как ще приключи това — рече Едион. В гласа му нямаше подигравка. Само студена пресметливост. Това бе истинското лице на Вълка от Севера. — Като гледам как стоят нещата, когато реши да ме проследиш, сам си подписа смъртната присъда. Сега вече знаеш прекалено много. Имаш две възможности, капитане. Можем да те измъчваме и после да те убием или пък да ми кажеш каквото да знаеш и да те даря с бърза смърт. Колкото се може по-безболезнена. Имаш думата ми.

Спряха да крачат около него.

Каол бе срещал смъртта в очите няколко пъти през последните месеци. Бе се справял с нея. Но да умре без Селена, Дориан и майка му да разберат как... това някак го отврати. Разгневи.

Едион приближи до коленичилиия Каол.

Можеше да се справи с белязания, а после да се изправи срещу Едион или дори да побегне. *Щеше* да се бори. Само така можеше да приеме смъртта си.

Едион изтегли меча си. Меч, който по право и кръв принадлежеше на Селена. Каол го бе смятал за лицемерен касапин. И Едион наистина бе предател, но не на Терасен. Бе играл опасна игра от пристигането си насам, всъщност още отпреди десет години, когато кралството му бе паднало. Бе измамил краля, че носи черния пръстен, и това бе информация, която Едион със сигурност щеше да иска да

запази в тайна. Но имаше още нещо, което Каол можеше да използва, за да се измъкне.

Независимо колко пречупена бе, когато замина, Селена бе в безопасност, далеч от Адарлан. Но Дориан, заради магията си и заплахата, която представляваше, не беше. Едион си пое въздух, готов да го убие. На Каол му оставаше само да защити Дориан. Това бе единственото, което имаше значение. Ако тези бунтовници наистина знаеха нещо — *каквото и да е* — за магията, което би помогнало за освобождаването ѝ, той можеше да използва Едион, за да научи тази информация...

Това бе риск — най-големият, който бе поемал досега.

Едион вдигна меча си.

Каол каза наум молитва за опрощение, след което погледна право към генерала.

— Елин е жива.

* * *

Едион Ашривер бе наричан вълк, генерал, принц, предател и убиец. Той бе всичко това и много повече. Измамник, лъжец, мошеник — тези бяха любимите му определения. Титли, които само най-близките знаеха.

Курвата на Адарлан. Така го наричаха онези, които не го познаваха. И това бе вярно донякъде, пък и не му пречеше. Позволи му да запази контрол над Севера, да задържи кланетата до необходимия минимум и често да лъже. Половината войници от Гибелния легион бяха бунтовници, а другата половина ги подкрепяха. Много от „битките“ им в далечния север бяха нагласени, а труповете — преувеличени, особено когато станеха от бойното поле по свечеряване и се върнеха при семействата си.

Курвата на Адарлан. Не се бе обиждал. Досега.

Братовчедът. Това бе най-любимата му титла. Братовчедът, братът, защитникът. Това бяха тайните имена, които носеше в себе си, имената, които си нашепваше, докато северният вятър виеше през Еленовите рога. Понякога вятърът звучеше като писъците на хората му, водени на заклание. А друг път като Елин — Елин, която обичаше и

която трябваше да бъде негова кралица, на която един ден щеше да даде кръвна клетва.

Едион застана на разлагащите се дъски на празния док и се загледа в река Ейвъри. Капитанът на стражата бе зад него и плюеше кръв във водата заради боя, нанесен му от Рен Алсбрук, най-новия съзаклятник на Едион — още един мъртвец, надигнал се от гроба. Рен, наследник и господар на Алсбрук, се бе обучавал заедно с Едион като дете. Някога бяха съперници. Преди десет години Рен и дядо му Муртауг бяха избегнали кланетата чрез диверсия, предизвикана от родителите на Рен. Тя им бе струвала живота и бе дала на сина им грозния белег по лицето. Ала Едион не бе знаел това. Бе смятал, че са мъртви. Бе изумен, когато научи, че са част от тайното бунтовническо движение, което бе проследил след пристигането си в Рифтхолд. Бе чул слуховете, че Елин е жива и вдига армия и бе дошъл чак от далечния север, за да научи истината и да унищожи измамниците, като по възможност преди това ги нареже на парчета.

Призивът на краля бе удобен повод. Рен и Муртауг бяха признали веднага, че слуховете са пуснати от техен бивш съзаклятник. Нито бяха виждали мъртвата кралица, нито бяха чували нещо за нея. Но след като ги видя, той се запита кой ли още бе оцелял. Никога не се бе надявал, че Елин...

Едион постави меча на дървения парапет и прокара белязаните си пръсти по острието, като се спираше на всяка драскотина, на всеки белег от легендарна битка, напомнящ за велики, ала отдавна отишли си крале. Мечът бе последният остатък от могъщото кралство, издигало се някога на север.

Мечът не бе наистина негов. През първите дни на кръвопролития кралят на Адарлан го бе взел от изстиващия труп на Рои Галантиус и го бе отнесъл в Рифтхолд. Там и бе останал. Мечът, който трябваше да принадлежи на Елин.

Едион се бе борил години на бойното поле, за да докаже на краля, че е незаменим, че е понесъл всичко, което са му сторили. Когато той и Гибелния легион спечелиха първата битка и кралят го нарече Вълка на Севера, му предложи дар. Едион поиска меча. Кралят отдаде желанието на романтичната носталгия на едно осемнайсетгодишно момче и Едион се окъпа в собствената си слава, докато всички не повярваха, че е предател и убиец, осквернил меча с

докосването си. Това, че си го бе спечелил обратно, не намаляваше провала му.

Макар когато Елин бе убита в провинциалното си имение, той да бе едва на тринадесет години и на седемдесет километра от Оринт, трябваше да го предотврати. След смъртта на майка му решиха да го изпратят в земите ѝ, за да стане щит и меч на Елин, да ѝ служи в двора, в който тя да управлява като потомка на крале. Трябваше да тръгне на път веднага, но в замъка се разнесе мълвата, че Орлон Галантиус е убит. Докато някой изобщо съумее да тръгне, Рои, Евалин и Елин вече бяха мъртви.

Той носеше това напомняне на гърба си — напомняне на кого е принадлежал мечът и на кого ще го даде, когато най-послед поеме последния си дъх и отиде в отвъдния свят.

Но сега този меч, тежестта, която бе носил през всички тези години... усети го по-лек, по-остър, далеч по-крехък. Безценен. Бяха му издърпали килимчето изпод краката.

За миг след думите на капитана на стражата никой не бе проговорил. *Елин бе жива*. А после капитанът бе заявил, че ще говори само с Едион за това.

Само за да покаже, че не блъфират за мъченията си, Рен го бе пребил до кръв с умение, на което Едион се възхити. Капитанът обаче понесе ударите. Всеки път, когато Рен се спреше, а Муртауг погледнеше неодобрително, капитанът повтаряше същото. След като стана ясно, че Каол би казал истината само на Едион или би умрял, той спря Рен. Наследникът на Алсбрук настръхна, но Едион се бе справял с доста младежи като него в бойните лагери. Не им трябваше много. Изглежда го кръвнишки и Рен подвиг опашка.

И така се озоваха тук. Каол чистеше лицето си в ризата си. Последните няколко минути Едион бе чул най-невероятната история в живота си. Историята на Селена Сардотиен, невероятната убийца, обучена от Аробин Хамел — за това как бе изгубила всичко и се бе озовала в Ендовиер, за участието ѝ в нелепото съревнование за кралски шампион. Историята на Елин, неговата кралица, затворена в лагер на смъртта и служеща на техния враг.

Това бе невъзможно.

Едион опря ръце на парапета. Не можеше да е истина. Не и след толкова години. Десет години без надежда, без никакво доказателство.

— Тя има твоите очи — каза Каол, раздвижвайки челюстта си.

Ако онзи асасин — богове, асасин! — наистина бе Елин, то тя бе кралският шампион. Което пък означаваше, че тя и капитана...

— Изпратил си я във Вендлин — процеди Едион. После щеше да плаче. Сега се чувстваше кух. Като изкормен. Всяка лъжа, всички слухове, които бе пуснал, всички тържества, които бе вдигнал, всяка битка, истинска или измислена, всеки живот, който бе отнел, за да оцелеят повече... как можеше да ѝ обясни това?

Курвата на Адарлан.

— Не знаех коя е. Реших, че ще е в безопасност там заради това коя е.

— Осъзнаваш ли, че ми даваш допълнителна причина да те убия? — стисна зъби Едион. — Разбираш ли какъв риск пое, като ми каза? Може и наистина да работя за краля — ти самият смяташе, че съм негова пионка и единственото доказателство срещу това бе моята история. Все едно я убиваш лично.

Глупак. Немарлив глупак. Но капитанът имаше предимство. Благородният капитан, крачещ на ръба на държавната измяна. Зачуди се за лоялността му, когато Рен му разказа за контакта на кралския шампион с бунтовниците, но уви! Елин бе кралският шампион, тя бе помогнала на бунтовниците и бе изкормила Арчър Фин. Коленете му омекнаха, но той преглътна изненадата, ужаса, шока и искрата на задоволство.

— Знаех, че рискувам — каза капитанът, — но хората, които носят пръстените... нещо в очите им се променя. Тъмнина, която се проявява физически. Не я бях видял в теб, откакто си тук. И не съм виждал човек, който вдига толкова много тържества, за да присъства само няколко минути на тях. Не би вършил всичко това, за да прикриеш срещите си с бунтовниците, ако бе роб на краля, особено не и през всичкото това време, през което Гибелният легион така и не пристигна въпреки уверенията ти, че ще е тук всеки момент. Няма логика. — Капитанът срещна погледа му. Май не бе чак такъв глупак. — Мисля, че тя би искала да знаеш.

Каол погледна надолу към реката и морето. Това място смърдеше. Едион бе надушвал и по-лоши неща във военните лагери, но бедняшките квартали на Ренарил определено им съперничеха. И столицата на Терасен, Оринт, някога сияйна бяла кула, а сега къс

мръсен камък, бе на път да изпадне до същото ниво на немотия и отчаяние. Но някой ден, може би скоро...

Елин бе жива, убийца като него, при това работеше за същия човек.

— Принцът знае ли?

Никога не бе способен да говори с принца, без да си спомни дните отпреди падането на Терасен. Не можеше да потисне омразата.

— Не. Дори не знае, че аз съм я пратил във Вендлин. Както и че двамата сте... елфи.

Едион никога не бе притежавал и частица от силата, бушуваща във вените на Елин, сила, която изгаряше цели библиотеки и предизвикала такава паника, че в месеците, преди светът да отиде по дяволите, се говореше, че трябва да я пратят някъде, където да се научи да я владее. Бе дочул спорове в коя точно академия или при кой точно специалист от далечна земя трябва да отиде, но тяхната леля, кралица Майев, която чакаше като паяк племенницата си, никога не бе споменавана.

И ето че сега Елин бе във Вендлин, на прага на владенията на леля им.

Майев никога не бе знаела и не се бе интересувала от неговите дарби. Не, той имаше само чисто физическите черти на безсмъртния народ — силата, пъргавината, острите слух и обоняние. Те го правеха страховит противник на бойното поле и бяха спасили живота му повече от веднъж. Бяха спасили и душата му, стига капитанът на стражата да не лъжеше за тези пръстени.

— Ще се върне ли? — попита тихо Едион. Първият от многото въпроси, който имаше за капитана сега, след като той бе доказал, че не е безполезен слуга на краля.

В очите на Каол се изписа агония, от която Едион разбра, че той е влюбен в нея. Усети ревност само заради това, че капитанът я познаваше толкова добре.

— Не зная — призна той. Ако не бе негов враг, Едион щеше да се възхити на саможертвата, която този човек бе направил. Елин обаче трябваше да се върне. *Щеше* да се върне. И това не трябваше да й спечели само разходка до дръвника на палача.

Генералът щеше да подреди мислите си, когато остане сам. Стисна влажния парапет по-силно и потисна порива да зададе още

въпроси. Капитанът обаче го изгледа преценяващо, все едно можеше да свали всичките му маски. За миг Едион се изкуши да го намушка и да хвърли тялото му в Ейвъри, въпреки всичко, което бе научил. Капитанът също погледна към меча си и Едион се запита дали и той не си мисли същото. Дали не съжaliaва, че му се е доверил. Трябваше да съжaliaва. Трябваше да се прокълне, че е бил такъв глупак.

— Защо следеше бунтовниците? — попита Едион.

— Защото мислех, че могат да имат полезна информация. — Явно беше нещо наистина ценно, щом рискуваше да се разкрие като предател заради него.

Едион искаше да измъчва капитана. Бе готов дори да го убие. Но да стори това с любимия на кралицата нямаше да е добре, особено при завръщането ѝ. А и капитанът бе най-ценният му източник на информация. Искаше да разбере повече за Елин, за това каква е и как може да я намери. Искаше да научи абсолютно всичко. Особено сега, когато бе разбрал от коя страна на барикадата е този човек и какво знае за краля. Затова просто каза:

— Разкажи ми повече за пръстените.

Ала капитанът поклати глава.

— Искam да сключа сделка с теб.

Насиненото око на Селена все още изглеждаше ужасно, но се подобри през седмицата, през която работеше в кухните, проваляше се в опитите си да се превъплъти и като цяло избягваше всички. Пролетният дъжд не преставаше и всяка вечер кухнята се пълнеше, затова Селена се хранеше в сенките на стълбите и пристигаше малко преди Пазителят на приказките да започне да разказва.

Това бе титлата на Емрис — Пазител на приказките. Тя бе почетна и във Вендлин се даваше както на хора, така и на елфи. Означаваше, че когато той започне да разказва приказка, ти сядаш и го слушаш. Означаваше още, че е крачеща библиотека с легенди и митове от кралството.

По това време Селена вече се бе запознала с повечето от обитателите на крепостта, дори и само колкото да добави имена към лицата им. Бе ги наблюдавала по инстинкт — да научи какво е обкръжението ѝ, да разпознае възможните врагове и заплахи. Знаеше, че и те я гледат, когато смятаха, че не внимава. Всяко чувство за вина, че не ги приближава, изчезна заради факта че никой не си направи труда да доближи и нея.

Единственият човек, който положи някакви усилия, бе Лука. Той не спираше да я разпитва, докато работят, и продължаваше да бърбори за тренировките си, за клюките в крепостта, дори за времето. Само веднъж ѝ бе споделил нещо — в една сутрин, когато бе станала с огромно усилие на волята от леглото и само белегът на дланта я накара да докосне с крака ледения под. Миеше съдовете на закуска и гледаше през прозореца, без да вижда каквото и да е. Чувстваше как самите ѝ кости натежават, когато Лука постави котела в мивката и каза шепнешком:

— Дълго време не можех да приказвам за това, което ми се случи преди да дойда тук. Някои дни изобщо не можех да говоря. Не можех дори да ставам от леглото. Но все пак... ако ти се говори...

Бе го накарала да млъкне само с един поглед. Оттогава не бе продумал нищо подобно.

За радост Емрис ѝ оставаше свободно пространство. Особено когато Малакай пристигаше на закуска, за да е сигурен, че Селена не притеснява вречения му. Обикновено избягваше да зяпа другите двойки в крепостта, но тук, където не можеше да се отдалечи... мразеше близостта им и начина, по който очите на Малакай светваха, щом видеше Емрис. Мразеше го дотолкова, че ѝ идеше да се задави.

Така и не попита Роуан защо идва да слуша приказките на Емрис. За тях двамата другият не съществуваше извън тренировките.

Разбира се, думата *тренировки* бе прекалено щедро описание за това, което правеха, тъй като тя не бе постигнала *нищо*. Така и не успя да се превъплъти. Той ръмжеше, съскаше и ѝ се подиграваше, ала тя не можеше да го стори. Всеки ден, когато Роуан се скриеше за известно време, тя опитваше, но без да постигне нищо. Елфът заплашваше, че ще я върне обратно в могилите. Това бе едничкото нещо, предизвикало реакция. За нейна изненада обаче, когато тя му каза, че по-скоро би си прерязала гърлото, отколкото да се върне на онова място, той отстъпи. Затова двамата само се наругаха, после млъкнаха в тишината покрай руините на храма, но от време на време започваха да си викат. Ако бе в особено лошо настроение, той я караше да цепи дърва — греда след греда, докато накрая не можеше да вдигне брадвата, а ръцете ѝ се напукваха целите. „Щом предпочиташ да си сърдита на целия свят — казваше той — и смяташ да ми губиш времето, като отказваш да се превъплътиш, по-добре да свършиш някаква работа.“

Цялото това чакане — заради нея. Превъплъщението обаче я караше да потръпва от ужас.

На осмия ден от пристигането ѝ, след като чисти тенджери и тигани, докато гърбът я заболя, Селена спря по средата на изкачването на вече познатото било.

— Имам една молба. — Никога не го бе заговаряла, освен да го наругае. Ала сега каза: — Искам да видя как *ти* се превъплъщаваш.

Зелените му очи премигнаха, а после заблестяха.

— Нямаш привилегията да ми заповядваш.

— Покажи ми как става.

Спомените ѝ от елфите в Терасен бяха замъглени, все едно някой ги бе залял с олио. Не можеше да си спомни някой от тях да се превъплъщава — къде отиват дрехите им, колко бързо става...

Той я погледна, сякаш за да каже, че го прави само този път, а после...

Мек блясък на светлина, вълна от цветове и един ястреб се появи във въздуха и полетя към най-близкия клон на дървото. Тя огледа покритата с мъх земя. От дрехите и оръжията му нямаше и следа. Всичко стана за няколко удара на сърцето.

Той изкряка и се спусна към нея, замахнал с нокти към очите ѝ. Тя се скри зад най-близкото дърво, след което отново блесна светлина и цветовете се размиха. Роуан се появи облечен и въоръжен и ѝ се озъби в лицето.

— *Твой ред е.*

Нямаше да му достави удоволствието да я види трепереща. Но бе невероятно. Да види промяната.

— Къде отидоха дрехите ти?

— Някъде по средата. Какво значение има?

Имаше мъртви и безрадостни очи. А тя имаше чувството, че последните дни и нейните са били такива. Знаеше как е изглеждала в нощта, в която Каол я бе видял да изкормва Арчър. Но какво ли бе направило Роуан такъв?

Той оголи зъби, но тя не отстъпи. Бе виждала полуелфите воини в крепостта. Всички те ръмжаха и се зъбеха на *всичко*. Не бяха ефирните нежни същества от смътните ѝ спомени от Терасен. Не се държаха за ръце, не танцуваха около дърветата с цветя в косите. Бяха си хищници, поне повечето от тях. Някои от властните жени не отстъпваха по агресия на мъжете и имаха навика да ръмжат, когато бъдат предизвикани, подразнени или дори просто гладни. Предполагаше, че ако се постараете, би се вписала отлично сред тях.

Без да изпуска Роуан от поглед, Селена успокои дишането си. Представи си въображаеми пръсти, с които изважда елфическата си форма. Представи си цветовете и светлината. *Притисна* себе си срещу смъртната си плът.

Нищо не се случи.

— Понякога се питам дали това не е наказание за *теб* — процеди тя през зъби. — Какво ли си направил, за да си навлечеш гнева на Нейно Безсмъртно Величество?

— Няма да говориш за нея с такъв тон.

— Ще говоря с какъвто си искам тон. Може да ми се подиграваш, да ръмжиш и да ме караш да цепя дърва, но освен ако не ми извадиш езика...

Ръката му се стрелна напред и тя зяпна, а после подскочи, когато той хвана езика и с пръсти. Тя ухапа силно, но той не я пусна.

— Я пак? — измърка.

Селена се задави, а той продължи да натиска езика ѝ. Тя посегна към кинжалите му, като в същото време вдигна коляно между краката му. Той обаче я притисна с подобното си на стена от мускули тяло, като използва вековете си опит в тренировките, за да я блъсне в едно дърво. Тя изглеждаше *комично* до него. *А езикът ѝ...*

Роуан пусна езика ѝ, а тя отвори уста за глътка въздух. Напсува го по отвратителен начин, а после плю в краката му.

Тогава той я ухапа.

Изпищя, когато кучешките му зъби пронизаха кожата между врата и раменете ѝ. Това бе първичен жест на агресия. Силно ухапване, което я изненада толкова, че тя не можа да мръдне. Притисна я до дървото и след това увеличи натиска върху нея. Зъбите му задълбаха в кожата ѝ, кръвта ѝ потече по ризата му. Бе притисната като малко дете. Но тя бе станала точно това. Малко, жалко дете.

Изръмжа. Звучеше като животно, а не като разумно същество. След което се отгласна назад.

Роуан отстъпи крачка назад, а зъбите му разкъсаха кожата ѝ, когато тя го блъсна в гърдите. Не изпита болката, не я интересуваха кръвта или блесналата светлина.

Искаше да разкъса гърлото му с дългите зъби, които оголи към него след края на превъплъщението си.

А после изрева.

— Ето те — ухили се Роуан.

Кръвта ѝ — нейната кръв — бе по зъбите, устата и брадичката му. А мъртвешките му очи заблестяха, когато я изплю на земята. Вероятно за него имаше вкуса на канавка.

Ушите ѝ запищяха, след което Селена скочи към него. А после се спря. Виждаше света с кристална яснота. Можеше да го подуши, вкуси, вдиша, като че бе първокласно вино. Богове, това място... Кралството ухаеше *божествено*. Като...

Беше се превъплътила.

Изпъшка, макар дробовите да ѝ нашепваха, че вече не е задъхана и няма нужда да диша толкова учестено. Кожата по гърба я засърбя. Започваше да оздравява. Оздравяваше много по-бързо в тази форма. Заради магията. *Дишай. Дишай!*

Но ето, огънят запука във вените ѝ, след което се надигна към върха на пръстите ѝ. Гората около нея бе толкова леснозапалима и тогава...

Тя го потисна. Пое страха и го използва като таран към самата себе си, срещу силата си, притисна я все по-навътре и по-навътре.

— Пусни я — приближи Роуан, — не се бори с нея.

Ритъм отекна в тялото ѝ с уханието на сняг и борове. Силата на Роуан, която я предизвикваше. Не бе като пламъка ѝ, а като смес от вятър и лед.

Смразяващ удар в лакътя я тласна в дървото. След това магията я ухапа по бузата. Нападаха я с магия!

Пожарът избухна като стена от син пламък, спусна се към Роуан, обви дърветата, света, самата нея...

Докато не изчезна, всмукан в нищото, заедно с въздуха, който дишаше.

Селена падна на колене. Докато стискаше врата си, все едно може да издере път към въздуха за себе си, ботушите на Роуан се появиха пред очите ѝ. Бе издърпал въздуха, за да изгаси пламъка ѝ.

Такава сила. Такъв контрол. Майев не ѝ бе дала за наставник някой равностоеен, а такъв, който можеше да задуши огъня ѝ и който не би се поколебал да го направи, ако прецени, че е заплаха.

Въздухът нахлу в гърлото ѝ със свистене. Тя изпъшка и отвори уста алчно, като почти не обърна внимание на агонията, настъпила, когато се превърплъти обратно в смъртното си тяло. Светът отново стана тих и сив.

— Любовникът ти знае ли каква си?

Колко студен въпрос! Тя вдигна глава, без да се интересува как е узнал.

— Знае всичко.

Това не беше съвсем вярно.

Очите му проблеснаха. Селена не можа да разбере с каква емоция.

— Няма да те хапя повече — каза той и тя се запита какво ли още бе усетил в кръвта ѝ.

Тя изръмжа, но звукът бе тих. Беззъб.

— Дори ако това е единственият начин да се превърплътя?

Той тръгна нагоре към билото.

— Не може да хапеш женските на други мъжки.

Тя повече чу, отколкото почувства как нещо умира в гласа ѝ, докато отговаряше:

— Вече не сме... заедно. Изоставих го, преди да дойда тук.

— Защо? — погледна той през рамо. Отегчен, но леко заинтригуван.

Какво я интересуваше дали знае? Сви ръката си в юмрук в скута, а кокалчетата ѝ побеляха. Всеки път, когато погледнеше към пръстена, потъркаше го или забележеше как блести, чувстваше как в душата ѝ се отваря дупка.

Трябваше да свали проклетото нещо. Но знаеше, че няма, дори само защото заслужаваше почти постоянната агония, която то ѝ носеше.

— Понеже за него е по-безопасно, ако е отвратен колкото теб.

— Значи вече си научила първия урок.

Когато тя наведе глава, той поясни:

— Хората, които обичаш, са оръжия, които ще бъдат използвани срещу теб.

Не искаше да мисли за това как Нехемия я бе използвала — как бе използвала самата себе си — срещу нея, за да я принуди да действа. Искаше да се преструва, че не започва да забравя как точно е изглеждала Нехемия.

— Превъплъти се отново — кимна с брадичка към нея Роуан, — този път опитай...

Но тя забравяше как е изглеждала Нехемия. Сенките на очите ѝ, извивката на устните ѝ, аромата ѝ. Смеха ѝ. Бученето в главата на Селена притихна, заглушено от познатата празнота.

„Не се оставяй да бъдеш угасена.“

Но Селена не знаеше как да го спре. Единственият човек, на когото можеше да каже и който я разбираше... Тя бе погребана в безименен гроб, далече-далече от огряната от слънцето земя, която бе обичала толкова.

— *Слушаш ли ме?* — хвана я за раменете Роуан.

Тя го погледна уморено, макар пръстите му да се впиваха в кожата ѝ.

— Защо просто не ме ухапеш отново?

— Защо просто не те бичувам, както си заслужаваш?

Изглеждаше толкова решен на това, че тя премигна.

— Вдигнеш ли бич срещу мен, жив ще те одера.

Той я пусна, отиде до сечището и я погледна като хищник, който преценява плячката си.

— Не се ли превъплътиш отново, получаваш двойна смяна в кухните следващата седмица.

— Ами, хубаво. — Работата в кухнята поне даваше видими резултати, а и там можеше да разбере какво прави. Но това... това обещание, което бе дала, сделката, която бе сключила с Майев... Бе глупачка.

— Безполезна си — спря да обикаля Роуан.

— Кажи ми нещо, което не знам.

— Може би щеше да си по-полезна на света, ако наистина бе умряла преди десет години.

Тя го погледна в очите и отговори:

— Тръгвам си.

Роуан не я спря, когато се върна в крепостта и събра багажа си. Всичко ѝ отне не повече от минута, тъй като дори не бе опразнила раницата си и още нямаше оръжия. Предполагаше, че може да претърси крепостта, за да намери къде ги е заврял Роуан, или да ги открадне от полуелфите, но това щеше да ѝ отнеме време и да привлече нежелано внимание. А тя не искаше да говори с никого, докато си тръгваше.

Щеше да намери друг начин, по който да научи истината за Ключовете на Уирда, да унищожи краля на Адарлан и да освободи Ейлве. Ако продължаваше така, нямаше да има сили да се бори.

Бе си отбелязала пътищата, по които бяха минали, но когато навлезе в покритите с дървета склонове, разчиташе главно на местоположението на слънцето, за да се ориентира. Щеше да намери пътя обратно, да си набави храна и да измисли нещо друго. Тази задача бе глупава от самото начало. Поне не се бе забавила много. Сега, разбира се, щеше да се наложи да побърза с намирането на отговорите и...

— Така ли правиш винаги? Бягаш, когато играта загубее?

Роуан стоеше между две дървета на пътя ѝ. Несъмнено бе прелетял до тук.

Тя мина покрай него. Краката я боляха от вървенето надолу по хълма.

— Свободен си от задължението да ме обучаваш. Нямам какво повече да ти кажа. Ти нямаш какво повече да ми кажеш. Направи услуга и на двама ни и върви по дяволите.

— Трябвало ли е да се бориш за нещо в живота си? — изръмжа той.

Тя се изсмя горчиво и ускори крачка на запад. Не я интересувахе къде ще стигне. Важното бе да се отдалечи от него. Той обаче не изостана. Дългите му мускулисти крака с лекота вървяха по покритата с мъх земя.

— Потвърждаваш думите ми с всяка твоя крачка.

— Не ме интересува.

— Не знам какво искаш от Майев, какви отговори търсиш, но...

— Не знаеш какво искам от нея? — повече извика, отколкото попита тя. — Например да спася света от краля на Адарлан?

— За какво? Може би светът не си струва!

Разбра, че е искрен. Мъртвешките му очи бяха достатъчно красноречиви.

— Дадох обещание. На приятелката си. Че ще видя кралството ѝ свободно. — Тя натика белязаната си ръка в лицето му. — Дадох ненарушима клетва. Ти, Майев и всички проклети от боговете гадини само ми пречите.

Тя отново продължи надолу по хълма, а той я последва.

— Ами твоят народ, твоето кралство?

— Без мен им е по-добре. Сам го каза.

Татуировката му се набърчи, когато изръмжа:

— Значи ще спасиш друга земя, но не и собствената си. Защо приятелката ти не спаси сама кралството си?

— Защото е *мъртва*! — Тя изкрещя думата толкова силно, че гърлото я заболя. — Мъртва! А аз останах сама с *безполезния* си живот!

Той я погледна с животинското си спокойствие. Но когато Селена се отдалечи, не я последва.

* * *

Вече не знаеше колко време пътува и накъде. Не я интересуваше. Не бе произнасяла на глас, че Нехемия е мъртва, от деня, в който ѝ я отнеха. Но Нехемия наистина бе мъртва. И на Селена ѝ бе мъчно за нея.

Нощта се спусна по-рано заради облаците, а температурата падна рязко. В далечината отекна гръмотевица. Тя си направи оръжия по пътя — намери остър камък, за да издялка клони в първобитни копия. По-дългите ползваше вместо бастун и макар да бяха обикновени пръчки, си каза, че две от по-късите са кинжали. Все пак бе по-добре от нищо.

Всяка стъпка ѝ тежеше повече от предишната, но имаше достатъчно чувство за самосъхранение, за да започне да търси място за

през нощта. Почти се бе стъмнило, когато намери такова — плитка пещера в една гранитна скала.

Бавно събра дърва за огън. Иронията не ѝ убягна. Да владееше поне малко магията си... Сподави мисълта за това, преди да се е оформила. Години наред не си бе палила огън, но след няколко опита стана.

Точно когато гърмът разтърси пещерата ѝ, а от небесата заваля като из ведро.

Бе гладна, но за щастие намери няколко ябълки в дъното на чантата си, заедно със стара *тегия* от Варес, която все още бе ядовита, макар и трудна за дъвчене. След като яде, колкото можа, тя се уви с наметалото си и се сви в края на пещерата. Не пропусна малките блестящи очички, които се бяха събрали и надничаха иззад близките скали и дървета. Никой не я притесни през тази първа нощ и така и не я приближиха повече от това. Инстинктите ѝ, макар и изкривени от последните седмици, не я предупредиха за нищо. Затова не ги прогони. Всъщност не ѝ пречеха.

С припукващия огън и дъжда ѝ бе почти уютно. Повече, отколкото в замръзналата стая. Макар да бе уморена, тя почувства как мозъкът ѝ се прояснява. „Стори това, което трябва да бъде сторено“ — ѝ бе казала Елена. Е, трябваше да си тръгне, преди Роуан да я насече на толкова малки късчета, че да не може да се събере повече.

Утре щеше да започне отначало. Забеляза един стар път, който можеше да последва надолу. Докато вървеше към полята, нямаше да има проблеми и щеше да стигне брега. А пътят щеше да измисли нов план.

Добре бе сторила, като си бе тръгнала.

Умората я налегна толкова силно, че заспа минути след като се отпусна до огъня, хванала с една ръка копието си. Вероятно щеше да спи до зори, ако внезапно настъпилата тишина не я бе събудила.

Огънят на Селена продължаваше да припуква, а дъждът капеше откъм входа на пещерата. Гората обаче бе притихнала. Малките очички, които я наблюдаваха, бяха изчезнали.

Тя изпъна крака, взе копие в едната си ръка и кол в другата, след което допълзя до входа на пещерата. Не можеше да види нищо от дъжда и огъня. Всяко косъмче по тялото ѝ обаче бе настръхнало, а от гората пред нея лъхна ужасно зловоние на кожа и мърша. Бе различно от това, което надуши в могилите.

По-старо, по-земно и...

По-гладно.

Внезапно напускането ѝ се стори като най-глупавото решение през живота ѝ.

Да не палят огънове. Това бе едничкото правило на Роуан по пътя към крепостта. И да странят от пътищата, особено по-старите, обрасли в бурени. Като този, който бе забелязала наблизо.

Тишината стана по-плътна.

Тя влезе в подгизналата гора, като удряше пръстите на краката си в корени и коренища, докато очите ѝ свикваха с тъмното. Но не спря да върви напред — надолу и надалеко от древния път.

Беше се отдалечила толкова, че пещерата на хълма над нея заприлича на далечна светлинка, осветяваща гората. Като проклет сигнал. Тя сведе кола и копието в по-добра позиция, когато блесна мълния.

Пред пещерата имаше три дългнести високи силуета. Макар да стояха изправени като хора, тя осъзна до мозъка на костите си, които помнеха миналото на човешкия род, че не са такива. Не бяха и елфи.

По-тиха от лисица, тя направи още една крачка, а после още една. Те все още оглеждаха входа на пещерата. По-високи от мъже, ала не бяха такива, нито пък жени.

Роуан бе предупредил още в първия ден от тренировките, че кожоходите са излезли. Че търсят човешки кожи, които да отнесат в

пещерите си. Бе твърде замаяна, за да разпита. Но сега това безгрижие и разточителство щяха да ѝ костват живота.

Щяха да я одерат жива.

Вендлин. Земя на кошмари, придобили плът и кръв, в която легендите ходеха по земята. Въпреки годините тренировки в занаята на асасин, ѝ се струваше, че всяка нейна стъпка отеква като пукот, че дишането ѝ е прекалено шумно.

Прозвуча гръм и тя използва прикритието на звука, за да направи няколко крачки. Спря зад друго дърво, като дишаше колкото се може по-тихо, и се огледа към хълма зад нея.

Отново блесна мълния.

Трите фигури ги нямаше, но отвратителната миризма на мърша плъзна покрай нея.

Човешки кожи.

Тя огледа дървото, зад което се бе скрила. Дървесната кора бе твърде хлъзгава от мъха и дъжда, за да се покатери по нея, а клоните бяха твърде високо. Другите дървета бяха същите. А и какво добро щеше да излезе, ако се покатереше на дърво по време на гръмотевична буря?

Тя се стрелна към съседното дърво, като внимателно отбягваше клони и листа и ругаеше тихо колко бавно се движи. А после... Прокле и хукна да бяга. Мъховете правеха земята под краката ѝ коварна. Виждаше дърветата и някои от по-големите камъни, но изкачването бе стръмно. Остана на крака, макар храстите зад нея да пукаха, и се затича все по-бързо и по-бързо.

Не посмя да отклони внимание от скалите и дърветата, докато слизаше надолу по склона. Отчаяно искаше да стъпи на здрава земя. Може би тази ловна зона приключваше някъде, а може би щеше да успее да ги надбяга до зори. Отиде на изток, като продължаваше да тича надолу, и се хвана за едно дърво, за да се завърти. Едва не падна, когато се блъсна в нещо твърдо и неподатливо.

Замахна с кола си, но я хванаха две силни ръце. Китките ѝ пламнаха в агония, когато пръстите я стиснаха достатъчно силно, че да не може да удари с нито едно от оръжията си своя похитител. Завъртя се, вдигна крак да изрита нападателя си и тогава видя зъбите му... които не бяха зверски.

Нямаше и човешки кожи по него. Имаше само сребърна коса, блеснала от дъжда.

Роуан я повлече зад себе си и я притисна към нещо, което изглеждаше като хралупа на дърво.

Тя се опита да не стене, но дишането ѝ не се улесни, когато елфът я завъртя за раменете и опря уста в ухото ѝ. Тътенът на стъпките зад нея бе заглъхнал.

— Ще слушаш внимателно какво ти казвам. — Гласът му бе тих и от дъжда. — Или ще загинеш още тази нощ. Ясен ли съм? — Тя кимна и той я пусна, само за да извади меча си заедно с една злокобна на вид томахава. — Твоето оцеляване зависи единствено от теб. — Миризмата отново се усили. — Искam да се превъплътиш *сега*. Или мудността ти на смъртна ще те убие.

Тя се скова, но потърси следа от силите си. Не намери нищо. Трябваше да има някакъв спусък, някакво *място*, от което да я призове.

Звукът от стърженето на метал в камък отекна в дъжда. А после отново. И отново.

Точеха ножовете си.

— Магията ти...

— Те не дишат, затова няма смисъл да им спирам въздуха. Ледът ще ги забави, ала не ще ги спре. Вятърът ми вече издухва миризмата ни настрани от тях, но няма да е задълго. *Превъплъти се*, Елин.

Елин. Това не бе изпитание, не бе някакъв номер. Кожоходите не се нуждаеха от въздух.

Татуировката на Роуан просветна, когато мълния освети малкото им скривалище.

— Ще трябва да бягаме след само миг. Формата, в която ще стане това, е определяща за съдбата и на двама ни. *Поеми си въздух и се превъплъти*.

Макар всичките ѝ инстинкти да крещяха срещу това, тя притвори очи. Пое си дълбоко дъх. После още веднъж. Дробовете ѝ се изпълниха със свежия въздух и се успокоиха. Тя се запита дали Роуан ѝ помага за това.

Помагаше. Не я бе оставил сама. Бе готов да понесе ужасна смърт, за да запази живота ѝ. Не бе сама.

Той изруга тихо и стовари тялото си върху нея, за да я прикрие. Или не... за да прикрие светлината от превъплъщението.

Едвам усети болката — защото в мига, в който елфическите ѝ сетива се разтвориха, трябваше да постави ръка на устата си, за да не повърне. Богове, каква смрад на гнилоч! По-лоша от който да е труп.

С деликатно изострените си уши вече можеше да чуе всяка крачка на троицата, която си проправяше път по хълма. Говореха с ниски и странни гласове — едновременно мъжки и женски. И всичките — неудържимо гладни.

— Вече са двама — изсъска единият. Тя не искаше да знае как така е способен да говори, след като не диша. — Елфически мъж е отишъл при женската. Искam го за себе си, ухае на северен вятър и стомана.

Селена се задави, когато вонята стигна до гърлото ѝ.

— Женската ще вземем с нас. Зората е прекалено близо. После ще си я одерем както си му е редът.

Роуан се отдръпна. Вече нямаше нужда да е близо до нея, за да го чуе как описва гората около тях:

— Има бърза река на около половин километър на изток, в основата на голяма скала.

Дори не я погледна, когато извади двата ѝ дълги кинжала, а тя не кимна в знак на благодарност, когато бавно пусна саморъчно изработените си оръжия и сграбчи дръжките им от слонова кост.

— Когато кажа да бягаме, ще тичаш все едно животът ти зависи от това. Стъпвай там, откъдето минавам аз, каквото и да стане, не се обръщай. Разделим ли се, тичай право напред. Ще чуеш реката.

Редеше заповеди като командир на бойното поле, силен и смъртоносен. Надникна иззад дървото. Вонята вече се стелеше навсякъде, бликаше от всеки ъгъл.

— Ако те хванат, знай, че не можеш да ги убиеш. Не и с оръжия на смъртна. Най-добрият вариант е да се измъкнеш и да избягаш. Ясен ли съм?

Тя отново кимна. Дишането ѝ отново се учести. Валеше като из ведро.

— По мой знак — каза Роуан, надушвайки и чувайки неща, скрити дори за нейните изострени сетива. — Готови...

Тя приклекна заедно с него.

— Хайде, излезте де — изсъска едно от съществата, толкова близо, че все едно бе в хралупата с тях. Внезапно храсталакът на запад от тях изшумоля, все едно тичаха двама души. Вонята на кожоходите отслабна, когато се затичаха по пукащите клони и листа, отведени в грешна посока от вятъра на Роуан.

— Сега — изсъска той и изскочи от дървото.

Селена се затича или поне опита да го направи. Но дори с подобреното ѝ зрение храстите, камъните и дърветата се оказаха пречка. Роуан се понесе към бученето на реката, придошла от пролетните дъждове. Темпото му бе по-бавно, отколкото бе очаквала... заради нея. Понеже това тяло на елфа бе различно, а тя го използваше неправилно и...

Хлъзна се, но една ръка я хвана за лакътя и я задържа на крака.

— По-бързо — каза само той. Веднага щом тя запази равновесие, елфът хукна отново и профуча като пума през дърветата.

Отне около минута преди зловонието отново да надвисне над нея, а чупенето на храсти да приближи. Нямаше да сваля обаче очи от Роуан и от светлика пред тях. Гората свършваше. Не оставаше много време, докато скочат, а после...

Четвърти кожоход изникна незабелязан от храста, в който се бе спотаил. Той се стрелна към Роуан и протегна кожестите си дългнести крайници, осеяни с множество белези.

Не, това не бяха белези. Бяха кръпки. Кръпки, които задържаха кожата цяла.

Тя изкрещя при скока на кожохода, но Роуан дори не забави крачка, приведе се и се завъртя с нечовешка скорост, като замахна едновременно с меча и томаховката си.

Ръката на кожохода падна в същия миг, в който главата се отдели от раменете му.

Селена щеше да се възхити на движенията му и на начина, по който убиваше, но Роуан така и не забави ход, затова тя продължи да тича след него, като погледна само веднъж към тялото, което елфическият воин бе оставил на части.

Парчетата кожа бяха паднали по мокрите листа като забравени дрехи. Но все още се движеха и шумоляха — сякаш очакваха някой да ги зашие.

Затича се по-бързо. Роуан все още бе пред нея.

Кожоходите приближиха подире им и пицяха от яд. След това притихнаха, докато...

— Мислите, че реката ще ви спаси? — изхриптя един от тях и след това се изсмя с кикот, който отека до костите ѝ. — Смятате, че ако се намокрим, ще изгубим формата си? Носил съм рибешки кожи във времената, когато смъртните бяха редки, момиче.

Тогава тя получи видение за хаоса, който я очакваше в реката — на плясъци, даване и замаяност, — докато някой не я дръпваше надолу към дъното.

— *Роуан* — простена тя, но него вече го нямаше. Едрото му тяло скочи от скалата с едно мощно движение.

А преследването не спря. Кожоходите щяха да скочат подире им. И нямаше начин, по който да ги убият, нямаше оръжие, което да използват.

В нея се надигна ярост, огромна, непоколебима и ужасна. Роуан бе казал, че никое оръжие на смъртен не може да ги засегне. А такова на безсмъртен?

Селена излезе от дърветата и се затича към ръба, като придаде сила на ръцете, дробовете и краката си, след което скочи.

Докато падаше, се завъртя към тях, за да ги посрещне. Три кльощави тела, скочили в дъждовната нощ. Надаваха триумфиращи писъци на предстоящо удоволствие.

— *Превъплъти се!* — бе единственото предупреждение, което даде на Роуан. Блесна светлина, която ѝ подсказа, че той се е подчинил.

След това отприщи кладенеца в себе си с две ръце и изля яростта на изстиналото си от мъка сърце.

Докато падаше с коса, плющяща около лицето ѝ, Селена вдигна ръце към кожоходите.

— Изненада — изсъска тя. Светът потъна в сини пламъци.

* * *

Селена потрепери на брега на реката, както от студ, така и от умора и ужас. Ужас от кожоходите и от това, което бе направила. Роуан, чиито дрехи бяха останали сухи заради превъплъщението,

стоеше на няколко крачки и наблюдаваше скалата. Селена бе изпепелила кожоходите. Дори не бяха имали време да изкрещят.

Тя обгърна коленете си с ръце. Гората и от двата края на реката гореше. В радиус, който нямаше нервите да изчисли. Силата ѝ бе оръжие. Различно от остриетата, стрелите или ръцете ѝ. Проклятие.

Отне ѝ известно време, но накрая проговори.

— Можеш ли да го изгасиш?

— Ти можеше да го направиш. Стига да бе опитала. — След като тя не отвърна нищо, той каза: — Почти приключих.

След миг огньовете над най-близките скали угаснаха. Колко ли време му бе отнело да ги задуши?

— Не ни трябва още нещо, което да забележи пламъците.

Щеше да отговори на заяждането, ако не бе толкова уморена и изстинала. Дъждът изпълни света ѝ и за известно време се възцари тишина.

— Защо бе толкова важно да се превъплътят? — попита тя накрая.

— Защото това те ужасява — каза той. — Да го овладееш е първата крачка към контрола над собствените ти сили. Без такъв контрол можеш да се изпепелиш в ситуация като тази.

— Какво имаш предвид?

Той отново я погледна навъсено.

— Какво е усещането, когато докосваш тази сила?

Тя се замисли, след което каза:

— Все едно точа вода от кладенец.

— Почувства ли дъното?

— Нима има дъно? — Молеше се да има.

— Всяка магия има дъно. Точка на пречупване. Тези със слаба дарба го стигат лесно, а после лесно го и запълват отново. Могат да използват магията си наведнъж. Ала онези със силна дарба могат да използват магията си с часове, преди да стигнат дъното, да използват всичките си сили.

— Ти колко дълго можеш?

— Цял ден.

Тя подскочи.

— Преди битка се готвим така, че на бойното поле да бъдем в най-добра форма. Можеш да правиш и други неща по същото време, но част от теб иска още и още, докато стигнеш дъното.

— А когато го стигнеш, всичко се излива като гигантска вълна?

— Ако искаш. Може и на по-малки залпове или продължително. Но е трудно да го удържаш. Понякога, когато използваш такава магия, не можеш да различиш приятеля от врага.

Когато бе използвала магията от другата страна на портала, бе усетила тази липса на контрол, бе знаела, че може да нарани Каол с такава лекота, с каквата и демона, срещу който се бе изправил.

— И колко време ти трябва да се възстановиш?

— Няколко дни, до седмица, ако съм изхабил всяка капка от силата си. Някои правят грешката да се пробват да поемат повече, отколкото са готови, или продължават да използват магията прекалено дълго. Тогавя полудяват или буквално изгарят. Не трепериш само заради реката. Тялото ти се опитва да ти каже да не правиш това отново.

— Заради желязото в кръвта ни, което пречи на магията?

— Понякога враговете ни, ако нямат собствена магия, се опитват да ни спрат по този начин. Покриват всичко с желязо. — Явно бе видял как веждите ѝ се повдигат, затова добави: — Веднъж ме плениха. По време на кампания на изток, в кралство, което вече не съществува. Оковаха ме от глава до пети, за да не изтръгна дъха от дробовете им.

— Измъчвали са те? — подсвирна тя.

— Две седмици бях на масите им, преди хората ми да дойдат и да ме спасят. — Той разкопча бронята на дясната си ръка и дръпна ръкава, за да разкрие дебел грозен белег, който стигаше чак до лакътя. — Режеха ме малко по малко, след което стигнаха костите и...

— Виждам какво е станало. Знам точно как е направено.

Стомахът ѝ се сви. Не заради раната. Заради Сам. Сам бе прикован на маса, разрязан и начупен от един от най-жестоките убийци, който бе познавала някога.

— На теб ли са го правили — попита Роуан тихо, но не и мило, — или на някой друг?

— Закъснях. Той не оцеля. — Настъпи тишина и тя се прокле, задето му е казала. Бе постъпила като глупачка. Ала накрая изграчи: — Благодаря, че ме спаси.

Той сви рамене. Почти не помръдна. Все едно благодарността ѝ му бе по-трудна за възприемане от омразата и мълчанието.

— Прикован съм от ненарушима клетва към кралицата. Нямах друг избор, освен да се погрижа за оцеляването ти.

Част от по-ранната тежест отново налегна вените й.

— Но — продължи той — не бих оставил никого в ръцете на кожоходите.

— Нямаше да е лошо да ме предупредиш.

— Още преди седмици ти казах, че вилнеят. Но и да те бях предупредил вчера, нямаше да ме послушаш.

Това беше вярно. Тя отново потрепери, този път толкова силно, че тялото й се превъплъти обратно в светлина и болка. Бе смятала, че й е студено в тялото на елфа, но това бе нищо пред мраза да си отново човек.

— Какво ти помогна да се превъплътиш одеде? — попита той, все едно този миг бе почивка от реалния свят и ледената буря и придошлата река заглушаваха думите им от боговете. Тя потърка ръце, отчаяно търсейки някаква топлина.

— Нищо. — Мълчанието му изискваше информация за информация — честна сделка. Тя въздъхна. — Да кажем, че бе страх, нужда и невероятно силен инстинкт за самосъхранение.

— Не изгуби контрол след превъплъщението. Когато най-последно използва магията си, дрехите ти не пламнаха, нито пък косата. Кинжалите ти не се стопиха.

Все едно спомнил си току-що, че те още са в нея, той й ги взе.

Беше прав. Магията не я бе заляла в мига, в който се превъплъти, нито дори когато експлодира във всички посоки. Бе имала достатъчно контрол, за да се опази. Не си бе опърлила нито косъм.

— Какво бе различното сега? — настоя той.

— Не исках да умреш, докато ме защитаващ — призна си тя.

— Би ли могла да се превъплътиш, за да опазиш и себе си?

— Мнението ти за мен е сходно с моето, така че знаеш отговора.

Той остана притихнал за толкова дълго, че тя се запита дали не започва да разбира всичко за нея.

— Няма да си тръгваш — каза накрая Роуан, скръстил ръце. — Няма да те пращам на двойна смяна в кухните, но оставащ.

— Че защо?

Той свали плаща си.

— Защото аз казвам, затова!

Можеше да му отвърне, че това е най-лошата причина, която някога бе чувала, че е надменен перко... но той ѝ подхвърли плаща си, топъл и сух. След това остави и жилетката си в скута ѝ.

Когато тръгна обратно към крепостта, тя го последва.

Последната седмица малко неща се промениха за Манон и Черноключните.

Все още летяха ден след ден, за да овладеят уивърните, и успяваха да избегнат откритата война в столовата цели два пъти на ден. Жълтоногата наследница се опитваше да изнерви Манон при всяка възможност, но тя не ѝ обръщаше повече внимание, отколкото на досадна конска муха.

Промени се само денят на селекцията, в който наследниците и техните сборища щяха да изберат зверовете си.

С трите клана и трите матрони около тренировъчната яма на Северен зъб се бяха събрали общо четиридесет и две вещици. Надзирателите се хвърлиха под наблюдателните платформи и се подготвиха. Уивърните щяха да бъдат извикани един по един и с употребата на други, служещи за примамка зверове, щяха да покажат възможностите си. Както и останалите вещици, Манон обикаляше клетките всеки ден. Все още искаше Титус.

Искаше. Каква човешка дума. Титус бе неин. Щеше да изкорми всяка вещица на пътя си, ако се стигнеше до това. Тази сутрин бе подстрила ноктите си от нетърпение. Както и останалите от Тринайсетте.

Разбира се, споровете щяха да се решат по цивилизован начин. Матроните щяха да теглят жребий, ако повече от една вещица пожелаеше звяра. Що се отнася до Титус, Манон знаеше точно кои ще го поискат — Искра и Петра, Жълтоногата и Синьокръвната наследници. Бе видяла как и двете го гледат с жадни очи. Ако зависеше от Манон, трите щяха да се борят на арената за него. Дори предложи това на баба си, но ѝ бе казано, че няма нужда да се карат повече от необходимото.

Късметът щеше да определи победителя.

Това не се понрави на Манон, която стоеше в открития край на платформата с Астерин до себе си. Нервността ѝ само се изостри, когато тежката врата в края на ямата се вдигна. Звярът, оставен за

примамка, вече бе вързан на окървавената стена — пречупен и белязан уивърн, едва наполовина голям колкото мъжките. Крилата му бяха оплетени здраво. От платформата успя да види, че отровните шипове на опашката му са подрязани, за да не може да се защити от безценните мъжкар.

Бедното животно сведе глава, когато портата изскърца и първият уивърн се появи, воден на тънка верига от силно пребледнели мъже. Те хукнаха да бягат веднага щом чудовището бе пуснато, и се прибраха зад падащата врата, като избегнаха удара на отровната опашка.

Манон въздъхна. Това не бе Титус, а един от средно големите мъжки.

Три пазителки пристъпиха към него, но Синьокръвната матрона Кресеида вдигна ръка.

— Нека първо го видим в действие.

Един от мъжете подсвири шумно. Уивърнът се обърна към примамката.

Дори Манон затаи дъх от бурята зъби, люспи и нокти, която се разрази пред нея. Прикован, звярът, служещ за примамка, нямаше никакъв шанс. Бе сграбчен за секунда, а мощните челюсти се склупиха около врата му. С едно подсвирване уивърнът щеше да му пречупи врата.

Мъжът обаче изсвири по-тихо и мъжкарят отстъпи. Последва ново подсвирване и той седна на задните си крака. Още две пазителки пристъпиха напред. Общо пет. Кресеида вдигна шепа клечки към претендентките.

Падна се на пазителка от Синята кръв, която се ухили на останалите, а после и на уивърна си, докато го водеха обратно към тунела. Звярът, служещ за примамка, се сви в сенките до стената в очакване на следващото нападение. Вече бе ранен.

Уивърните бяха изкарвани един след друг и атакуваха със сила и бързина. Пазителките ги взимаха един по един. Но не и Титус. Манон подозираше, че матроните провеждат някакво изпитание, за да видят как наследниците контролират себе си в очакване на най-добрите зверове, за да преценят коя може да издържи най-дълго. Манон продължи да гледа с едно око зверовете и с другото наследниците, които като нея наблюдаваха парада на уивърни.

Но първата истински голяма женска привлече интереса на Петра. Синьокръвната наследница пристъпи напред. Женската бе почти с размера на Титус и изяде част от опашката на примамката, преди звероукротителите да я отдръпнат настрана.

Дива, непредвидима. Великолепна.

Никой не дръзна да предизвика Синьокръвната. Майката на Петра само кимна, все едно вече знаеше кое животно иска дъщеря ѝ. Астерин взе най-свирепия от по-малките уивърни, женска с лукави очи. Братовчедка ѝ винаги бе била най-добра в следотърсачеството. След разговор с Манон и останалите пазителки, който продължи до късно през нощта, бе решено Астерин да запази тази си роля и при новите задачи на Тринадесетте.

Затова, когато дребната синя женска бе представена, Астерин я запази за себе си. Очите ѝ обещаваха такава жестокост на всеки, дръзнал да застане на пътя ѝ, че буквално сияеха. Никой не се осмели да я предизвика.

Манон гледаше към входа на тунела, когато надуши аромата на мирта и розмарин, идващ от Синьокръвната наследница до нея. Астерин изръмжа тихо и предупредително.

— Чакаш Титус, нали? — промърмори Петра. Очите ѝ не слизаха от тунела.

— И какво, ако е така?

— Бих предпочела ти да го яздиш, а не Искра.

Благото лице на вещицата оставаше неразгадаемо.

— И аз така. — Не бе сигурна какво точно означава този разговор, но бе сигурна, че означава *нещо*.

Не само тя го осъзна. Искра се дотътри от другата страна на Манон.

— Заговорничите вече, а?

Синьокръвната вирна брадичка.

— Смятам, че Титус би бил подходящ звяр за нея.

„Това е начертана предупредителна линия“ — помисли си Манон. Какво бе казала Синьокръвната матрона на Петра? Какви планове подготвяше?

Устата на Искра се изкриви в полуусмивка.

— Ще видим какво ще каже Триликата майка по въпроса.

Манон щеше да отговори, но тогава Титус излезе с тътен напред.

Както всеки път, дъхът ѝ спря от огромните му размер и свирепост. Мъжете бягаха през вратите, преди той да се извърне да ги захапе. Имаше само няколко успешни полета с него, така ѝ бяха казали. Но с правилния ездач той щеше да покаже силите си.

Титус не изчака изсвирването, за да се втурне към примамката, и удари с бодливата си опашка. Окованият звяр се приведе с изненадваща лекота, все едно бе предвидил атаката на мъжкаря. Опашката на Титус се удари в камъка.

Скали паднаха по прикованото животно, а когато то се сви, Титус удари отново.

И отново.

Вързан за стената, звярът не можеше да направи нищо. Мъжът изсвири, но Титус не се спря. Движеше се с плаващата грация на необузdana жестокост.

Прикованият звяр изскимтя и Манон можеше да се закълне, че Синьокръвната наследница е потреперила. Никога не бе чувала уивърните да пицят, но когато Титус седна на задните си лапи, видя къде е ударил — точно върху по-старата рана на хълбока на животното.

Сякаш Титус знаеше как да причини най-много болка. Тя знаеше, че уивърните са интелигентни, но колко точно? Мъжът подсвири отново и камшикът изплющя. Титус продължи да обикаля около примамката. Чудеше се как да нападне. Не заради стратегията — искаше да се наслади на болката. Да се изгаври с жертвата.

Манон усети как я полазват тръпки на наслада. Да язди звяр като Титус, да разкъсва враговете си с него...

— Щом го искаш толкова силно — прошепна Искра и Манон осъзна, че тя все още е до нея, само на крачка встрани, — защо не идеш да си го вземеш?

Преди Манон да успее да мръдне — преди който и да било да успее да мръдне, тъй като бяха омагьосани от славния звяр — железни нокти блъснаха гърба ѝ.

Писькът на Астерин отекна, ала Манон падаше право към дълбоката дванайсет метра каменна яма. Тя се извъртя и се сблъска с малка разпадаща се издатина от стената. Това забави падането и спаси живота ѝ, но тя продължи надолу, докато...

Не се удари в земята. Глезенът ѝ се изкриви. Отгоре долетяха писъци, но Манон не вдигна очи към тях. Ако го бе сторила, може би щеше да види как Астерин напада Искра със зъби и нокти. Как баба ѝ дава заповед никой друг да не слиза в ямата.

Ала Манон не гледаше към тях.

Титус се обърна към нея.

Уивърнът стоеше между нея и портата, където мъжете се щураха насам-натам, все едно се чудеха дали да рискуват да я спасят, или да изчакат да стане на мърша.

Опашката на Титус се люшна напред-назад. Тъмните му очи се спряха върху вещицата. Манон извади Ветросеч. Мечът изглеждаше като кинжал пред гигантския звяр. Трябваше да стигне до онази порта.

Тя го прикова с очи. Титус седна на задните си лапи, готов за атака. Знаеше къде е портата. Знаеше какво означава за нея. За неговата плячка.

Не господарка или дори ездачка. *Плячка.*

Вещиците притихнаха. Мъжете на портата и горните площадки притихнаха.

Манон завъртя меча. Титус се хвърли напред.

Трябваше да отскочи настрани, за да избегне пастта му, а след секунда се изправи и се затича като луда към изхода. Глезенът я болеше и тя куцаше, но сподави писъка на болка. Титус се извърна, бърз като планински поток, и удари с опашка точно когато тя скочи към портата.

Манон запази достатъчно спокойствие, за да избегне отровните шипове, но горният край на опашката я стигна и я хвърли във въздуха. Ветросеч отхвърча от ръката ѝ. Тя падна в праха близо до стената и заби лице в скалите. Ребрата ѝ изхрущяха в агония, докато допълзяваше до седнала позиция и преценяваше разстоянието между себе си и Титус.

Но Титус се колебаеше. Очите му се преместиха зад нея, над нея, към...

Мракът я погълна. Бе забравила примамката. Прикованото създание зад нея бе толкова близо, че можеше да надуши смрадливия му дъх. Погледът на Титус подканяше прикования да отстъпи и да го остави да изяде Манон.

Вещицата дръзна да погледне през рамо към меча в сенките, толкова близо до веригата на примамката. Би дръзнала да скочи, ако звярът не бе там, ако не я гледаше все едно...

Не е плячка.

Титус изръмжа предупредително към примамката, толкова силно, че тя усети рева му с костите си. Но другият звяр, макар и малък, я гледаше със смес от гняв и решителност. Може би емоция. Глад, ала не и за нея.

Не, осъзна тя, когато прикованият погледна към Титус и изръмжа тихо в отговор. Това не бе звук на подчинение. А заплаха. Обещавахе. Звярът искаше да стигне до Титус.

Съюзник. Макар и само за този момент.

Манон отново почувства как светът се заплита около нея. Невидимото течение, което някои наричаха Съдба, а други — приближаването на Триликата богиня. Титус изръмжа за последно.

Манон скочи на крака и побягна.

От всяка крачка ѝ изскачаха звезди пред очите. Земята се разтърси, когато Титус тръгна подире ѝ. Бе готов да мине покрай примамката, за да я убие. Манон взе меча си и се завъртя, като удари ръждясалата верига с всички сили.

Ветросеч. Така наричаха оръжието ѝ. Вече щяха да го наричат Железосеч. Веригата падна, точно когато Титус скочи към нея.

В очите му пролича шок, когато примамката го удари и двата уивърна се завъртяха.

Титус бе два пъти по-голям и не бе ранен. Манон не изчака изхода от битката, а тръгна към тунела, където мъжете отчаяно вдигаха портата.

Но тогава се чу *тътен* и изненадан шепот. Вещицата се осмели да се обърне и видя как уивърните се разделят и примамката напада отново.

Ударът от белязаната и безполезна опашка бе толкова силен, че главата на Титус се удари в прахта.

Когато опита да се изправи на крака, примамката направи залъгващо движение с опашка и захапа Титус с нащърбените си зъби. Гигантът изпищя от болка.

Манон замръзна. Бе на не повече от четири метра от вратата.

Уивърните се обикаляха един друг. Крилата им се влачеха по земята. Това трябваше да е шега. Но ето че звярът примамка не се даваше. Въпреки че бе куц. Въпреки белезите. Въпреки че бе ранен.

Опашката отново удари Титус в главата. Титус залитна назад, но след това нападна, с челюсти и плююща опашка. Ако отровните шипове стигнеха примамката, щеше да го довърши. Малкият уивърн блокира опашката, като удари собствената си в нея, но не можа да избегне челюстите, захапали врата му.

Това беше краят. Трябваше да бъде краят.

Примамката започна да се гърчи. Но не можеше да се измъкне. Манон знаеше, че трябва да се маха. Другите крещяха. Бе родена без съчувствие, милост или топлота. Не й пукаше кой ще оцелее и кой ще умре. Важно бе тя да оцелее.

Но течението... то я повлече към битката. Не встрани от нея. А и тя дължеше живота си на този звяр.

Затова направи най-голямата глупост в дългия си проклет живот.

Затича се към Титус и нанесе удар по опашката му с Ветросеч. Отрязва плът и кости. Титус изпищя и пусна плячката. Остатъкът от опашката блъсна Манон право в стомаха. Въздухът ѝ изскочи още преди да е ударила земята. Когато се изправи, видя края.

Оголил гърло заради болката, Титус нямаше никакъв шанс. Примамката скочи и склочи зъби около могъщата му шия.

Титус имаше един последен гърч, последен опит да се измъкне. Примамката не го пусна. Бе чакал за това седмици, ако не и месеци и години. Отметна глава назад и разкъса гърлото на Титус.

Настъпи тишина. Светът сякаш замръзна, когато тялото на Титус рухна на земята. Черната кръв опръска всичко.

Манон остана напълно неподвижна. Примамката бавно изправи глава от трупа. Кръвта на Титус капеше от челюстта му. Очите им се срещнаха. Хората ѝ викаха да бяга, но Манон остана загледана в тези черни очи. Едното от тях бе ужасно белязано, но цяло.

Той направи крачка към нея. А после още една.

Манон не отстъпи. Това бе невъзможно. *Абсолютно невъзможно.* Титус бе два пъти по-голям. Два пъти по-тежък. Обучаван от години.

Но другият звяр го бе размазал. Не защото бе по-голям или по-силен, а защото го искаше. Титус бе грубиян и убиец... този уивърн бе воин.

Мъжете се затичаха към тях с копия и камшици и примамката изръмжа.

Манон вдигна ръка. А светът отново замря.

— Той е мой.

Бе й спасил живота. Неслучайно, а по избор. И той бе усетил течението.

— Какво? — излая баба й отгоре.

Манон осъзна, че върви към уивърна, и спря на около метър и половина от него.

— Той е мой — повтори, загледана в белезите, в куция крак, в огъня, горящ в очите на звяра.

Вещицата и уивърнът се взряха за миг, продължил колкото един удар на сърцето и колкото цяла вечност.

— Ти си мой — заяви Манон.

Уивърнът премигна. Кръвта на Титус капеше от изпочупените му зъби. Тя почувства, че и той бе взел същото решение. Може би го бе знаел отпреди тази нощ. Може би битката с Титус не бе за оцеляване. А за нея.

Неговата ездачка. Неговата господарка. *Неговата.*

* * *

Манон нарече уивърна си Абраксос, на името на черния змей, който държеше света в люспите си по повеля на Триликата богиня. И това бе едничкото хубаво нещо, което й се случи тази нощ.

Когато се върна при останалите, Абраксос бе отведен да се погрижат за раните му, а трийсет мъже издърпаха трупа на Титус. Манон изгледа на кръв всяка вещица, дръзнала да срещне погледа й.

Жълтоногата наследница бе задържана от Астерин пред матроните. Манон я погледна косо, преди просто да каже:

— Изгубих равновесие.

Ушите на Искра пламнаха от яд, но Манон сви рамене, избърса прахта и кръвта от лицето си и се върна в Омега. Нямаше да достави удоволствие на Искра, като признае, че тя едва не я е убила. А и не бе във форма за истинска битка.

Астерин обаче бе наказана от Майка Черноклюна за падането на наследницата в ямата, без значение дали заради непохватност или нападение. Манон бе помолила да я бичува лично, но бабата не ѝ обърна внимание. Остави наследницата на Жълтоногите да стори това. Провалът на Астерин се случи пред всички матрони и техните наследници. Това бе наказанието ѝ.

Манон стоеше в столовата и гледаше всеки тежък удар. Искра нанесе и десетте с пълна сила. На челюстта ѝ имаше синуина, дело на Астерин.

Но Астерин дори не извика. Нито веднъж. Въпреки това на Манон ѝ отне върховно усилие на волята да не вземе камшика от Искра и да не я удуши с него.

Последва разговорът с баба ѝ. Не бе истински разговор, а шамар и ругатни, които цял ден по-късно караха ушите на Манон да горят.

Бе унизила баба си и всички Черноклюни в историята, вземайки някакъв помиар. Въпреки победата му. Баба ѝ беснееше, че бил победил Титус с късмет. Абраксос бе най-малкият уивърн измежду останалите. На всичко отгоре заради ръста си изобщо не бе летял през живота си. Не го били пускали от зверилника.

Дори не знаеха дали още може да лети след всички удари по крилете му. Звероукротителите смятаха, че ако Абраксос опита да мине през Прохода, ще сплеска себе си и Манон на дъното на падината. Не вярваха, че другите уивърни ще приемат да ги ръководи.

Манон бе съсипала плановете на баба си.

Всичко това ѝ бе повтаряно с крясъци отново и отново. Знаеше, че дори и ако *поискаше* да смени Абраксос, баба ѝ ще я принуди да го задържи, само за да я унижи за провала ѝ. Дори ако загинеше.

Баба ѝ обаче не бе слизала в ямата. Не се бе вглеждала в очите на Абраксос, не бе чувала сърцето на воин, което туптеше в гърдите му. Не бе забелязала, че се бори с повече коварство и свирепост от всички останали. Затова Манон си прие шамара, изслуша лекцията, а след това изтърпя и втория шамар, от който бузата я заболя.

Лицето още я болеше, когато стигна клетката, в която сега живееше Абраксос. Бе се свил до далечната стена, тих и неподвижен, макар много от другите същества да вървяха напред-назад или да ръмжаха. Неговият надзирател гледаше през решетките. Астерин се бе

свила в сенките. След побоя от миналата нощ, Втората нямаше да я изпусне от поглед.

Манон обаче не се извини за боя. Правилата си бяха правила. Братовчедка ѝ се бе провалила. Заслужаваше си бичуването. Така както Манон си заслужаваше плесницата.

— Защо е свит така? — попита Манон мъжа.

— Подозирам, че не е имал своя клетка досега. Не и толкова голяма.

Манон огледа клетката.

— Къде са го държали преди?

Мъжът посочи надолу.

— С другите примамки в кочината. Той е най-старият от тях. Оцелял е в ямите и кочините. Но това още не значи, че е подходящ за теб.

— Ако исках мнението ти, щях да попитам — каза Манон, без да изпуска от очи Абраксос, докато приближаваше решетките. — Колко време има, докато може да лети отново?

Мъжът се почеса по главата.

— Може да са дни, седмици или месеци. Може и никога.

— Ще започнем обучение този следобед.

— Няма да стане. — Манон вдигна вежди и той продължи: — Този първо трябва да го обучим сам. Ще изберем най-добрите тренъори и ще можеш да използваш друг уивърн, докато...

— Първо, човеко — прекъсна го Манон, — не ми давай заповеди. — Железните ѝ зъби се издължиха и изщракаха. Той потрепери. — Второ, няма да тренирам с друг уивърн. А с него.

Мъжът пребледня като смъртник.

— Всички животни на пазителките ще го нападнат. Първият полет ще го уплаши толкова, че ще се съпротивлява. Ако не искаш войниците и зверовете ти да се разкъсат взаимно, предлагам да тренирате сами. — Той отново потрепери и добави: — Милейди.

Уивърнът ги гледаше. Чакаше.

— Те разбират ли ни?

— Не. Някои заповеди и подсвирвания, нищо повече. Като кучета.

Манон изобщо не повярва на това. Не че я лъжеше. Не знаеше. А може би Абраксос бе различен.

Щеше да използва всеки миг до военните игри, за да го обучи. Когато с Тринадесетте спечелеха, щеше да накара всички вещици, усъмнили се в нея, включително и баба й, горко да съжаляват. Тя бе Манон Черноклюна и никога не се проваляше. В нищо.

А и какво по-голямо удоволствие от това Абрассос да отхапе главата на Искра на бойното поле?

Когато се върна в замъка, за Каол бе прекалено лесно да излъже хората си откъде е получил синините и драскотините си — неприятен инцидент с пиян скитник в Рифтхолд. Да издържи на лъжите и нараняванията си бе по-добре, отколкото да е труп. Сделката му с Едион и бунтовниците беше проста — информация за информация.

Бе им обещал още информация за кралицата, както и за черните пръстени на краля. В замяна трябваше да му кажат какво знаят за силите на владетеля. Това му спаси живота онази нощ, а и всяка следваща, в която чакаше да променят мнението си. Те така и не дойдоха за него, а тази вечер с Едион изчакаха до полунощ, преди да се промъкнат в старите стаи на Селена.

Това бе първият път, когато дръзна да посети гробницата, от нощта, която изкара там със Селена и Дориан. Черепът Морт този път не проговори. Въпреки че Каол носеше Окото на Елена на врата си, чукалото остана застинало. Вероятно отговаряше само на тези, носещи кръвта на Бранън Галантиус във вените си.

Така двамата с Едион обиколиха гробницата и прашните коридори и претърсиха всеки сантиметър за следи от шпиони или за начин, по който могат да бъдат разкрити. Когато и двамата се увериха, че никой не може да ги чуе, Едион каза:

— Кажи ми какво търся тук долу, капитане.

Генералът не бе нито изненадан, нито изпитваше благоговение от мястото, в което почиваха Елена и Гавин, макар очите му да се разшириха леко при вида на Дамарис. Но дори и да знаеше какъв е този меч, Едион не каза нищо. При все цялата му надменност и дързост, Каол имаше чувството, че този човек пази много тайни и е дяволски умел в прикриването им.

Това бе другата причина, поради която бе предложил сделката на Едион и спътниците му — ако дарбата на Дориан бъдеше разкрита, на принца щеше да му се наложи да се скрие някъде. Щеше да се нуждае от някого, който да го отведе на безопасно място, ако Каол е възпрепятстван.

— Готов ли си да споделиш това, което си научил от съюзниците си? — попита Каол.

— Докато си готов да споделиш това, което знаеш ти самият — усмихна се лениво Едион.

Каол се помоли на всички богове, които чуват, да не прави грешка, след което свали Окото на Елена от туниката си.

— Кралицата ти ми даде тази огърлица, когато тръгна за Вендлин. Тя е принадлежала на нейната предтеча, която я е призовала тук, за да я даде на нея.

Очите на Едион се присвиха, когато взе амулета. Синият камък блесна на лунната светлина.

— Това, което се каня да ти кажа — рече Каол, — променя всичко.

* * *

Дориан стоеше в сенките на стълбището, заслушан. Не искаше да приеме, че Каол е слязъл в гробницата с Едион Ашривер.

Това бе първата изненада. През последната седмица бе слизал долу, за да търси отговори на въпросите за взрива при Сорша. Особено предвид, че тя бе излъгала и бе рискувала всичко, за да опази тайната му и да му помогне да намери начин, по който да контролира силите си.

Тази нощ, когато видя тайната врата леко открехната, бе ужасн. Не трябваше да идва тук, но го бе направил, като си измисли списък с оправдания, ако види неприятел. Тогава приближи достатъчно, за да чуе двата мъжки гласа... и едва не избяга.

Докато не осъзна кой с кого разговаря.

Това бе невъзможно. Двамата се мразеха един друг. Но ето че бяха тук, в гробницата на Елена. Съюзници. Това бе достатъчно. Прекалено. Но после чу какво Каол каза на генерала, толкова тихо, че едва не го пропусна:

— Кралицата ти ми даде тази огърлица, когато тръгна за Вендлин.

Това трябваше да бъде грешка. Трябваше, защото... сърцето му се сви, сякаш гърдите, в които биеше, се бяха стегнали.

„Винаги ще си ми враг.“

Това бе изкрещяла Селена на Каол в нощта на смъртта на Нехемия. Бе казала, че е изгубила близките си преди десет години, но това...

Но...

Дориан не можеше да помръдне, докато Каол не започна друга история и не разкри още една ужасна истина. За собствения баща на Дориан. За силата, която кралят владееше. Селена я бе открила. Селена искаше да намери начин, по който да я унищожи.

Баща му бе създал онова нещо, с което се бяха борили в катакомбите на библиотеката. Човекоподобното изчадие. Ключовете на Уирда. Портите на Уирда. Камъкът на Уирда.

Бяха го излъгали. Бяха решили, че не могат да му имат доверие. Селена и Каол се бяха обединили срещу него. Каол знаеше коя е Селена и каква е.

Затова я бе изпратил във Вендлин — за да я изведе от замъка. Дориан стоеше замръзнал на стълбите, когато Едион излезе от гробницата с меч в ръка, готов да нападне всеки враг, когото намери.

Когато го видя, изпсува тихо и свирепо. Очите му блестяха на светлината на факлата.

Очите на Селена. На Елин Ашривер Галантиус. Едион бе неин братовчед. Бе верен на нея. Лъжеше за всяко действие, за това кому е лоялен.

Каол излезе в коридора и вдигна умолително ръка.

— Дориан.

За миг принцът се взря в приятеля си. След това успя само да промълви:

— Защо?

— Колкото по-малко хора знаят, толкова по-безопасно е — въздъхна Каол — за нея. За всички. Те пазят информация, която би могла да помогне.

— Мислиш, че бих отишъл при баща си? — Думите прозвучаха като измъчен шепот. Температурата в помещението спадна.

Каол пристъпи напред и застана между Дориан и Едион, разперил ръце. Искеше да го умиротвори.

— Не мога да гадая. Нямам право да се надявам. Дори на теб...

— От колко време? — Мразът стигна зъбите и езика му.

— Каза ми за баща ти преди да напусне. Сам се сетих коя е скоро след това.

— И сега работиш с него.

Дъхът на капитана излезе на пара.

— Ако намерим начин, по който да освободим магията, това може да те спаси. Те мислят, че може би имат някои отговори за това какво е станало и как да обърнат нещата. Но ако заловят Едион и съюзниците му, ако заловят нея... ще ги убият. Баща ти ще ги унищожи, като започне от Селена. В момента имаме нужда от тях, Дориан.

— Ще убиеш ли баща ми? — обърна се Дориан към Едион.

— Нима той не го заслужава? — отвърна генералът.

Дориан видя как капитанът потръпва. Но не от думите на генерала, а от студа.

— И ти му каза? — попита Дориан. — За мен?

— Не — отвърна Едион вместо Каол, — но ако не се научиш да владееш силите си, скоро няма да има човек в кралството, който да не знае, че си магьосник. — Едион плъзна така характерните си очи към капитана. — Значи това е причината да си толкова отчаян, че да разменяш тайни — искаше информация, за да спасиш него.

Каол кимна. Едион се ухили на Дориан, а коридорът се покри с лед.

— Значи магията ти се проявява като сняг и лед, така ли, принце?

— Ела и разбери сам — усмихна се леко Дориан. Може би щеше да метне Едион надолу по коридора, както бе направил с онова същество.

— Може да имаме вяра на Едион, Дориан — каза Каол.

— Той е двуличник. Не вярвай, че не би ни предал, ако това подпомогне каузата му.

— Няма да го направи — сопна се Каол и попречи на Едион да отговори. Устните му бяха посинели от студ.

Дориан знаеше, че му причинява болка. И не му пукаше.

— Понеже искаш да си негов крал един ден, нали?

Лицето на Каол пребледня, от студ или от страх, а Едион се изсмя.

— Кралицата ми по-скоро би умряла бездетна, отколкото да се омъжи за адарланец.

Каол се опита да скрие болката си, но Дориан познаваше достатъчно добре приятеля си, за да я забележи. За миг се запита какво ли би казала Селена за твърдението на Едион. Селена, която бе лъгала — Селена, всъщност Елин, с която си бе играл преди десет години в красивия ѝ замък. А онзи ден в Ендовиер, първият ден... бе почувствал, че му е смътно позната. О, богове.

Селена бе Елин Галантиус. Бе танцувал с нея, бе я целувал, бе спал до нея. Със смъртния си враг. „Ще се върна за теб“ — бе казала в последния си ден тук. Дори тогава бе усетил, че има предвид нещо друго. Щеше да се върне, но не като Селена. Дали за да му помогне, или за да го убие? Елин Галантиус знаеше за магията му и искаше да ликвидира както баща му, така и кралството му. Всичко, което бе правила, което бе изричала... Някога бе мислил, че това е маскарад, за да спечели благоволенieto му и да стане шампион, но дали целта не бе тронът на Терасен? Затова ли се бе сдружила с Нехемия? Ами ако след онази година в Ендовиер...

Елин Галантиус бе изкарала една година в онзи трудов лагер. Кралицата на континента бе станала робиня. Белезите от това щяха да останат с нея навеки. Може би това даваше право на нея, Едион и дори на влюбения Каол да заговорничат и да предадат баща му.

— Дориан, моля те — каза Каол, — правя това за теб. Кълна се.

— Не ми пука — отвърна Дориан и ги погледна за последно, преди да си тръгне. — Ще отнеса тайните ти в гроба. Но не желая да съм част от тях.

Той изсмука ледената магия от въздуха и я насочи навътре. Към сърцето си.

* * *

Едион излезе през тайния подземен изход на замъка. Бе казал на Каол, че е за да избегне подозрения и да заблуди всеки евентуален преследвач, който би могъл да ги забележи на път към покоите им. Но един поглед на капитана бе достатъчен, за да разбере, че той знае отлично накъде отива.

Едион се замисли за това, което Каол му бе казал. Друг човек щеше да се ужаси. И Едион трябваше да се ужаси.

Но всъщност не беше изненадан. Бе подозирал, че кралят владее някаква смъртоносна сила още от мига, в който бе получил онзи пръстен преди години. Това пасваше с информацията, която шпионите му бяха събрали.

Жълтоногата матрона не бе дошла тук просто така. Едион бе готов да се обзаложи, че чудовищата и оръжията, които кралят подготвя, скоро ще се разкрият. Вероятно вещиците бяха част от плана. Хората не събираха армии и не ковяха нови оръжия, освен ако не смятат да ги използват. И със сигурност не раздаваха омагьосани бижута, освен ако не искат абсолютна власт.

Той обаче щеше да посрещне задаващото се също като всяко друго изпитание в живота си. Точен, непоколебим, смъртоносен.

Забеляза две фигури, застанали в сенките на порутената сграда до доковете. Мъглата на Ейвъри ги караше да изглеждат като тъмни сенки.

— Е? — попита Рен, когато Едион се облегна на влажната тухлена стена. Двата му меча бяха извадени. Добрата стара адарланска стомана, белязана, за да покаже, че е използвана, и добре наточена, за да свидетелства, че Рен умее да се грижи за нея. Мечовете бяха единственото нещо, което имаше значение за Рен. Косата му бе чорлава, а дрехите — износени.

— Както вече ви казах, можем да вярваме на капитана. — Едион погледна към Муртауг. — Здравсти, старче.

Не можеше да види лицето на Муртауг от сянката на качулката му, но гласът му бе твърде мек, когато той отвърна:

— Надявам се, че информацията си струва рисковете, които поемаш.

Едион изръмжа. Не можеше да им каже истината за Елин. Не и преди тя да се върне на тяхна страна и да им го съобщи лично.

Рен направи крачка към него. Движеше се със самоувереността на някой, свикнал да се бие и да побеждава. Въпреки това Едион имаше предимството на девет килограма мускули. Ако Рен нападнеше, щеше да му скрита задника.

— Не знам каква игра играеш, Едион — каза той, — но ако не ни кажеш къде е тя, как може да ти се доверим? Какво знае капитанът? В ръцете на краля ли е?

— Не — отвърна Едион. Не бе лъжа, но я чувстваше такава. Като Селена, която бе оставила свой белег, следа за него. — Както виждам нещата, Рен, ти и дядо ти нямате какво толкова да предложите на мен или Елин. Нямате армия, нямате земи, капитанът ми каза за дружбата ви с онзи боклук Арчър Фин. Трябва ли да ви напомням какво стана с Нехемия Итгер, докато вие бяхте на пост? Затова сега няма да ви кажа нищо. Ще получавате информацията, когато аз реша.

Рен настръхна, но Муртауг вдигна ръка между двамата.

— По-добре е да не знаем. За всеки случай.

Рен не искаше да отстъпи и кръвта на Едион кипна от предизвикателството.

— Какво да кажем тогава на придворните? — настоя Рен — Че няма лъжа и тя наистина е жива, но ти не искаш да ни кажеш къде е?

— Да — отвърна Едион. Чудеше се колко лошо може да пребие Рен, без да нарани Муртауг. — Точно това ще им кажете. Ако изобщо ги намерите.

Настъпи тишина.

— Нали знаеш, че Рави и Сол все още са живи в Сурия? — обади се Муртауг.

Едион знаеше историята. Търговските тайни на семейството бяха твърде важни, за да може кралят да екукутира и двамата родители. Затова бащата бе отишъл при палача, а на майката бе разрешено да задържи пристанището Сурия. Двете сурийски момчета днес трябваше да са на двайсет и двайсет и две. След смъртта на майка си Сол бе станал владетел на Сурия. По време на годините си като предводител на Гибелния легион Едион не бе стъпвал в крайбрежието. Не искаше да знае дали го мразят. Курвата на Адарлан.

— Ще се борят ли на наша страна — попита Едион, — или ще преценят, че златото им е по-важно?

— Чух, че Рави е по-дивият от двамата — въздъхна Муртауг. — Ще се наложи да говорим с него.

— Не искам никого, когото се налага да убеждаваме — отвърна Едион.

— Ще искаш хора, които не се боят от Елин — или пък от *теб* — сопна се Муртауг. — Разумни хора, които не биха се поколебали да зададат неудобни въпроси. Верността се печели. Не се дава.

— Тя не трябва да прави абсолютно нищо за верността ни.

Муртауг поклати глава и качулката му се спусна напред.

— За някои от нас е така, за други — не съвсем. Има десет години, за които да отговаря. За кралството, потънало в руини.

— Тя беше *дете*.

— Вече е жена. От няколко години е жена. Може пък да даде добро обяснение. Дотогава обаче трябва да разбереш, Едион, че не всички споделят фанатизма ти. Някои ще трябва да убедим. За това кому служиш наистина. Защото през последните години...

Искаше да разбие зъбите на Муртауг и да ги натика в гърлото му. Защото беше прав.

— Кой още от доверениците на Орлон е жив?

Муртауг назова четирима.

— Чухме, че се крият вече с години — добави бързо Рен. — Бягат като нас. Няма да ги намерим лесно.

Четирима. Стомахът на Едион се сви.

— Това ли е всичко?

Бе бил в Терасен, но не бе преброил точния брой на телата. Не бе искал да научава кой е оцелял след клането. Кой е пожертвал всичко, за да измъкне дете, приятел или роднина. Разбира се, дълбоко в себе си знаеше, че е глупаво да се надява, че има много живи, които чакат завръщането на кралицата.

— Съжалявам Едион — прошепна тихо Муртауг. — Някои дребни благородници се измъкнаха, други дори запазиха земите си и благоденствието им.

Едион ги познаваше и ги мразеше. Егоистични свине.

— Върнън Локан оцеля — продължи Муртауг, — но само защото вече бе марионетка на краля. След екзекуцията на Кал Върнън наследи титлата на брат си като лорд на Перант. Знаеш какво стана с лейди Мериън. Така и не разбрахме какво точно се е случило с Елида.

Елида — дъщеря и наследница на лорд Кал и лейди Мериън, с около година по-голяма от Елин. Ако бе жива, сега щеше да е на почти седемнайсет.

— Много деца изчезнаха първите седмици — завърши Муртауг.

Едион не искаше да мисли за онези малки гробчета. Наложил му се да погледне настрани за момент. Дори Рен се умълча. Накрая генералът каза:

— Пратете агенти при Рави и Сол, но не бързайте с останалите. Засега забравете за малките лордове. Малки крачки.

— Съгласен — изненада го Рен. За миг очите им се срещнаха и той разбра какво изпитва другият. Същото като него — спомени, които иска да погребее. Бяха оцелели тогава, когато мнозина други не бяха. Никой не можеше да разбере какво е. Освен ако не бяха изгубили толкова, колкото и те.

Рен се бе спасил с цената на живота на родителите си. Бе изгубил дома, титлата, приятелите, кралството си. Бе се крил, бе тренирал и никога не бе забравял каузата.

Не бяха приятели. И никога не бяха били. Бащата на Рен не бе одобрил, че Едион, а не неговия син, е дал кръвната клетва на Елин. Клетвата за пълно покорство. Клетвата, която го правеше нейния доживотен защитник, човека, на когото тя можеше да има пълно доверие. Всичко, което притежаваше и което беше, ѝ принадлежеше.

Но сега цената не бе просто кръвна клетва, а цяло кралство. Шанс да отмъстят и да съградят наново света си. Едион се отдалечи, но погледна назад. Само две качулати фигури, едната изгърбена, а другата — висока и въоръжена. Брънка от двора на Елин, който бе създал, за да строши веригите на Адарлан. Щеше да продължи играта още известно време.

— Когато тя се върне — обеща Едион, — това, което ще направи на краля на Адарлан, ще накара касапницата от преди десет години да изглежда милостива.

С все сърце се надяваше, че казва истината.

Измина седмица, в която никой не се опита да одере Селена жива. Затова тя я сметна за успешна, макар да не постигна абсолютно никакъв напредък с Роуан. Той удържа на думата си за двойната смяна в кухните — единственият плюс от нея бе, че от умора не сънуваше нищо. Може би друг бе този, че докато миеше чиниите след вечеря, можеше да слуша приказките на Емрис. Лука молеше за тях всяка нощ, все едно дали валеше, или не.

Въпреки случилото се с кожоходите Селена не бе и на крачка по-близо до овладяването на превъплъщението си. И макар Роуан да ѝ бе предложил наметалото си онази нощ край реката, на следващата сутрин се държеше гадно както винаги. *Омраза* бе твърде силна дума за чувствата ѝ към него, тъй като я бе спасил, но *нехаресване* съответстваше напълно. Не се интересуваше от това какви точно са неговите чувства към нея, но очевидно имаше много време, докато я одобри за Доранел.

Всеки ден я водеше до руините на храма — достатъчно далеч, та ако успее да се превъплъти и изгуби контрол над магията си, да не изпепели никого. Всичко, *абсолютно всичко* зависеше от тази простичка заповед: „превъплъти се“. Ала споменът за магията сякаш я изцеждаше — усещането как заплашва да погълне целия свят. Това я преследваше денем и нощем. Бе почти толкова лошо, колкото и безкрайните превъплъщения.

Сега след два мизерни часа тя изпъшка и започна да се разхожда сред руините. Денят бе необичайно слънчев и камъните изглеждаха все едно грееха. Всъщност можеше да се закълне, че ехото от отдавна промълвени молитви още кънти наоколо. Магията ѝ потръпваше странно в отговор. Дори докато Селена се намираше в човешката си форма, където принципно трябваше да е дълбоко запечатана.

Докато разглеждаше руините, тя постави ръце на кръста си, за да не започне да си скубе косите.

— Какво е било това място?

Само натрошените камъни напомняха къде се е издигал храмът. Няколко продълговати колони бяха като подхвърлени от немирна ръка, а скупчените на едно място камъни показваха откъде е минавал пътят.

Докато тя разглеждаше няколко бели камъка, Роуан упорито я следваше като буреносен облак.

— Храмът на слънчевата богиня.

Мала, господарката на светлината, огъня и учението.

— Довел си ме тук, защото смяташ, че това може да помогне с овладяването на силите ми? На превъплъщението ми?

Колебливо кимване. Тя постави ръка на огромния камък. Не бе в настроение да го признае, но почти усещаше ехото от силата, която някога бе царяла тук. Прекрасна топлина, която милваше врата ѝ и гърба ѝ, все едно частица от богинята бе свита в ъгъла. Това обясняваше защо днес — когато слънцето грееше толкова силно — храмът изглеждаше различно. Защо магията на Селена бе нервна. Мала, богинята на слънцето и носителка на светлината, бе сестра и вечна съперница на Деанна, пазителката на луната.

— Маб се превърнала в богиня заради Майев — замисли се Селена и поглади с ръка назъбения блок, — но това е станало преди пет столетия. Мала е имала сестра на луната много преди Маб да заеме мястото ѝ.

— Името на истинската сестра е Деанна. Но вие, хората, сте ѝ приписали някои от чертите на Маб. Ловуването, хрътките.

— Може би Деанна и Мала невинаги са били съпернички.

— За какво говориш?

Тя сви рамене и продължи да гали камъка, като вдишваше, душеше.

— Познавал ли си Маб?

Роуан притихна за дълго. Явно преценяваше какво трябва да ѝ каже.

— Не — отвърна накрая. — Стар съм, ала не чак толкова.

Хубаво. Като не искаше да ѝ дава точна цифра...

— А *чувстваш* ли се стар?

Той се загледа в далечината.

— По стандартите на моя народ все още съм млад.

Това не бе отговор.

— Каза, че си участвал във войната с кралство, което вече не съществува. Няколко пъти си бил на война. Изглежда, си видял света. Това оставя белези. Състарява те.

— А *ти* чувстваш ли се стара? — Погледът му бе непоколебим. Възприемаше я като дете. Бе я нарекъл момиче.

За него тя бе просто момиче. Дори да доживееше да стане старица, в сравнение с него още щеше да си е такова. Мисията ѝ зависеше от това да я възприеме по друг начин. И все пак каза:

— Напоследък съм щастлива, че съм смъртна и че ще живея само веднъж. Не ти завиждам.

— А преди?

Бе неин ред да се загледа в хоризонта.

— Преди ми се искаше да мога да видя всичко. И мразех, че това не е възможно.

Чувстваше как Роуан иска да я пита още нещо, затова отново тръгна сред камъните. Когато обърса прахта от един, видя елен със звезда между рогата, като онзи в Терасен. Бе чула от Емрис приказката за слънчевите елени, които носели вечен огън в огромните си рога. Които били откраднати от храм в тази земя...

— Тук ли са държали елените? Преди да унищожат това място?

— За какво намекваш?

Но тя още не знаеше, затова поклати глава.

— Елфите от моя континент — Терасен — не бяха като теб. Поне аз не ги помня такива. Не бяха много, но... — Тя преглътна. — Кралят на Адарлан ги излови и изби толкова лесно. Когато те гледам, не разбирам как е станало. Дори с Ключовете на Уирда елфите са били по-силни и по-бързи. Повече трябваше да оцелеят, дори някои да са се оказали пленени в животинската си форма, когато магията е изчезнала.

Тя погледна през рамо към него, все още притиснала ръка в топлия камък. Челюстта на Роуан потрепна, преди той да отвърне:

— Не съм бил на твоя континент, но съм чувал, че там елфите са били по-благих, не така агресивни. Малцина са били обучени за бой. Разчитали са на магията си. След изчезването ѝ от вашите земи повечето просто не са знаели какво да правят срещу обучени войници.

— Но Майев така и не е пратила помощ.

— Елфите от твоя континент отдавна бяха прекратили отношенията си с Майев. — Той отново направи пауза. — В Доранел

обаче имаше и такива, които искаха да помогнем. Моята кралица предложи убежище на всички, стигнали до тук.

Не искаше да узнава повече. Нито колко са пристигнали, нито дали той е бил от онези, борили се за спасението на западните си братя. Затова се отдалечи от изображението на митичния елен. Веднага почувства студ от раздялата с прекрасната топлина в камъка.

Част от Селена можеше да се закълне, че странната древна сила е тъжна от това, че тя си отива.

* * *

На следващия ден Селена приключи със смяната си в кухните по-уморена от обичайното, тъй като Лука не бе там да помага. Това означаваше, че бе изкарала сутринта в кълцане, миене, а после и търчане нагоре по стълбите да носи закуски.

Мина покрай един страж, който бе запомнила като приятел на Лука и чест слушател на приказките на Емрис — млад, атлетичен, без следи от елфическа кръв в ушите или в движенията. Бас, водачът на горските следотърсачи — Лука постоянно говореше за него. Селена му кимна и се усмихна.

Бас премигна, усмихна се колебливо, а след това бавно тръгна нанякъде, вероятно към смяната си на стената. Тя се намръщи. Бе поздравявала учтиво много от стражите досега, но... Все още се чудеше на реакцията му, когато влезе в стаята си и свали жилетката си.

— Закъсня — обади се Роуан от прага.

— Имаше много чинии тази сутрин — каза тя, като оправи плитката си и се обърна към него. — Мога ли да очаквам да свършим нещо полезно днес, или пак ще стоим, ще ръмжим и ще се гледаме? Или пък ще ме натовариш да цепя дърва до свършека на света?

Той само тръгна по коридора и тя го последва, като все още сплиташе косата си. Минаха покрай други двама стражи. Този път те я погледнаха в очите и се усмихнаха на поздрава ѝ. И пак онова премигване. Те се спогледаха и започнаха да се подсмивват. Толкова ли неприятна бе станала, че една усмивка ги изненадваше? Богове, кога всъщност се бе усмихвала за последно на някого или нещо?

Когато се отдалечиха от крепостта и се отправиха на юг и нагоре към планините, Роуан рече:

— Държат се на разстояние заради миризмата, която излъчваш.

— Моля? — Не искаше да знае как е прочел мислите й.

Роуан продължи да върви през дърветата. Дори не бе задъхан.

— Тук има повече мъже, отколкото жени. Доста са изолирани от останалия свят. Не си ли се питала защо не те приближават?

— Да не би да мириша?

Не смяташе, че все още й пука достатъчно, за да се засрами, но лицето й пламна.

— Ароматът ти подсказва, че не искаш да те приближават. Мъжете го надушват по-добре от жените и не смеят да рискуват. Не желаят да издереш лицата им.

Бе забравила колко първични са елфите с техните миризми и територии. Това бе толкова различно от цивилизования свят отвъд планините.

— Хубаво — успя да каже тя, макар това, че емоциите й са тъй лесно разгадаеми, да я притесняваше. Лъжите и преструвките ставаха почти излишни. — Не се интересувам от мъжете.

Татуировката му лъщеше на слънчевата светлина, процеждаща се през горските листа. Той се загледа в пръстена й.

— Ами ако станеш кралица? Ще отхвърлиш ли възможен съюз чрез брак?

Сякаш невидима ръка я хвана за гърлото. Не бе мислила за тази възможност. Тежестта на короната и трона я накараха да се почувства като в ковчег. Мисълта да се омъжи за някой просто така, за нечие тяло до нейното, което не е на Каол... Тя прогони мисълта.

Роуан я дразнеше. Както винаги. А и тя нямаше планове да вземе трона на чичо си. Щеше да направи само това, което бе обещала на Нехемия.

— Добър опит — отвърна тя.

— Учиш се. — Кучешките му зъби блеснаха, когато се усмихна.

— Ти също кълвеш, когато те дразня, нали знаеш?

Той я погледна, все едно, за да каже: „Оставям те да ме дразниш, ако не си забелязала. Не съм някой смъртен глупак“.

Селена искаше да попита защо, но да говори любезно с него или с когото и да било, вече бе достатъчно странно.

— Къде, по дяволите, отиваме днес? Никога не сме ходили на запад.

Усмивката му угасна.

— Нали искаше да свършиш нещо полезно? Ще имаш този шанс.

* * *

Селена бе в човешката си форма и затова камбаните от най-близкия град отброиха три часа следобед по времето, когато стигнаха боровата горичка.

Не попита какво правят тук. Ако Роуан искаше, щеше да ѝ каже. Той забави ход и огледа следите по дърветата и камъните наоколо. Тя го проследи тиха, гладна, жадна и леко замаяна.

Теренът се бе променил. Под ботушите ѝ шумоляха борови иглички. Над нея пееха чайки, а не пойни птици. Морето явно бе наблизко. Селена простена, когато хладен вятър погали изпотеното ѝ лице. Носеше аромата на риба, сол и напечен камък. Чак когато Роуан спря до потока, тя забеляза вонята.

И тишината.

Земята около потока бе обгорена. Храсталаците — изпотъпкани и изпочупени. Но вниманието на Роуан бе насочено към самия поток, или по-точно към това, което се бе заклещило в скалите.

Селена прокле. Тяло. На жена, ако съдеше по фигурата ѝ. А също...

Бе като черупка. Все едно някой бе изсмукал живота ѝ. Нямаше рани или следи от такива. Само малко засъхнала кръв по носа и ушите. Кожата ѝ бе побеляла и съсухрена, а на изпитото ѝ лице бе застинало изражение на ужас и печал. А миризмата... не само гниещото тяло, но и вонята наоколо...

— Кой е направил това? — попита тя и огледа притихналата гора отвъд потока. Роуан коленичи и разгледа останките. — Защо просто не са я хвърлили в морето? Да я оставят в потока е идиотщина. Оставили са и следи. Освен ако не са от този, който я е намерил.

— Малакай ми докладва тази сутрин. Той и хората му са обучени да не оставят следи. Но тази миризма... признавам, че е различна.

Роуан навлезе във водата. Селена искаше да му каже да спре, но той продължи да разглежда останките, първо отгоре по течението, а после и отдолу. Описа пълен кръг. Очите му светнаха, пълни с гняв.

— Ти ми кажи, асасине. Нали искаше да бъдеш полезна?

Тя настръхна от тона, но... тук имаше жена, захвърлена като парцалена кукла.

Селена не искаше да души останките, но вдиша. Мигновено съжали. Това бе мирис, който бе вдишвала два пъти. Веднъж в кървавата зала преди десет години и втори път наскоро...

— Каза, че не знаеш какво е било онова чудо при могилите — успя да каже само. Устата на жената бе отворена като в писък. Зъбите ѝ бяха потъмнели и напукани под кръвта от носа. Селена докосна собствения си нос и направи гримаса. — Мисля, че така напада.

Роуан постави ръце на кръста си, отново подуши и се обърна към потока. Огледа първо Селена, а после мъртвото тяло.

— Ти излезе от онзи мрак с вида на някой, чийто живот е изсмукан. Кожата ти беше преbledняла, луничките ти ги нямаше.

— То ме принуди да се върна към... спомени. Към най-лошите. — Ужасеното тъжно лице на жената гледаше към листата на дърветата. — Чувал ли си за създание, което се храни с такива неща? Когато погледнах, видях мъж. Красив, блед и тъмнокос. Очите му бяха чисто черни. Не беше човек. Изглеждаше като такъв, но очите му... Изобщо не бяха човешки.

Родителите ѝ бяха убити. Бе видяла раните. Но миризмата в стаята им бе толкова подобна... Тя поклати глава, за да разсее мислите си, за да прогони тръпките, които я полазиха по гърба.

— Дори кралицата ми не познава всички отвратителни създания, които обитават тези земи. Щом кожоходите са слезли от планините, може и други неща да са ги последвали.

— Хората от града може и да знаят нещо. Може би са чули слухове. Да са го видели.

Роуан мислеше същото, понеже поклати глава с отвращение — и за нейна изненада с тъга.

— Нямаме време. Цял ден изгубихме да вървим до тук заради човешкото ти тяло. — Не бяха си взели и храна за през нощта. — Имаме час, преди да поемем по обратния път. Използвай го.

Пътят не водеше до абсолютно никъде — свършваше при скала, гледаща към морето. Нямаше как да се стигне до тесния плаж под нея, нито пък следа от някой, който да живее наблизо.

Роуан застана на ръба на скалата и скръсти ръце, загледан в зеленото море.

— В това няма никакъв смисъл — каза той, повече на себе си, отколкото на нея. — Това е четвъртото тяло тази седмица. За никой от тях не са ни казвали, че липсва.

Той приклепна до песъчливата земя и изписа груба линия в прахта с татуирания си пръст. Крайбрежието на Вендлин.

— Намерени са тук. — Малки точки, на пръв поглед случайни, освен че бяха близо до водата. — Ние сме тук — каза той и отбеляза още една точка. След това се облегна на пети, а Селена погледна към грубо направената карта.

— Ние с теб обаче попаднахме на онова създание при могилините твари тук — добави тя и отбеляза с Х мястото, където подозираше, че са могилиите. Много далеч от морето.

— Не съм виждал повече следи от него край могилиите. Тварите се върнаха към обичайните си занимания.

— Другите тела така ли бяха намерени?

— Всичките бяха изсмукани по същия начин, със същите изражения на ужас по лицата. Без следи от рани, освен засъхналата кръв по ушите и носа.

От начина, по който смуглата му кожа пребледня под татуировката, и от скърцането на зъбите му тя разбра, че безсмъртната му гордост е наранена от това, че не знае какво е съществото.

— Всички са хвърлени в гората, а не в морето?

Той кимна.

— Но недалеч от водата?

Той отново кимна.

— Ако е разумен и умел убиец, щеше да скрие телата по-добре. Или да ги изхвърли в морето. — Тя се загледа към ослепителната морска шир. Слънцето се спускаше зад хоризонта. — Може да не му пука. Може да иска да знаем какво прави. Имала съм случаи, в които

съм оставяла телата така, че да бъдат намерени от определен човек. За да предам послание. — Грейв бе последният такъв. — Какво е общото между жертвите?

— Не зная — призна той. — Дори не знаем имената им или откъде са. — Той се изправи и изтупа ръцете си. — Трябва да се върнем в крепостта.

— Чакай — хвана го за лакътя тя, — огледа ли достатъчно тялото?

Той кимна бавно. Хубаво. Тя също. И миризмата ѝ бе дошла в повече. Запази я в спомените си, заедно с всичко останало, което можеше да ѝ потрябва.

— Значи трябва да я погребем.

— Земята тук е твърде корава.

Тя мина през дърветата и го остави зад гърба си.

— Значи ще го направим по стария начин — отвърна му.

Нямаше да остави тялото на жената да се разлага в потока. Нямаше да я остави за вечни времена в студа и влагата.

Селена измъкна прекалено лекото тяло от потока и го постави върху кафявите борови иглички. Докато събираше съчки и клони и накрая коленичи, Роуан не каза нищо. Опита се да не гледа към съсухрената кожа и изражението на пълен ужас.

Той не се подигра на няколкото ѝ опита да запали огъня сама. Не каза нищо, когато боровите иглички накрая пламнаха и запушиха в подобие на примитивна клада. Вместо това, когато се отдалечи от издигащите се пламъци, Селена се почувства на място с огромната му фигура до себе си. Усети сигурност, когато дивата му аура я обкръжи като фантом. Топлият вятър я погали по лицето и косите. Въздухът идваше, за да помогне на пламъка в изгарянето на трупа.

Погнусата, която изпита, нямаше нищо общо с клетвата ѝ или с Нехемия. Селена се протегна към бездънната празнота в себе си — само веднъж, — за да провери дали може да задейства спусъка, който причинява превъплъщението и да помогне на малкия огън да пламне по-гордо и равномерно.

Обаче остана празна и неподвижна, окована в смъртното си тяло. Ала Роуан не каза нищо, а вятърът подхрани огъня достатъчно, че да изгори тялото много по-бързо от обикновена клада. Останаха,

смълчани и загледани, докато не остана само пепел. А после дори тя бе отнесена далеч над дърветата към открито море.

След онази нощ в гробницата Каол не бе чувал и виждал нито генерала, нито принца. Според хората му принцът прекарвал по-голямата част от времето си в катакомбите на лечителите, ухажвайки някои от младите момичета там. Дразнеше се на себе си, но част от него бе облекчена да чуе това. Дориан поне разговаряше с *някого*.

Бездната, появила се между тях, си струваше. За Дориан, дори никога да не му простеше. За Селена, дори никога да не се върнеше. Макар да му се искаше, ако го направи, да бъде Селена, а не Елин... Но си струваше.

Седмица мина преди отново да се види с Едион и да получи информацията, която не беше заради появата на Дориан. След като той ги бе проследил толкова лесно, явно гробницата не бе най-доброто място за срещи. Имаше обаче едно, където рискът щеше да бъде минимален. Селена му го бе завещала заедно с адреса.

Тайният апартамент над склада бе недокоснат, макар някой да си бе направил труда да покрие богатските мебели. Да дръпне чаршафа над един от тях бе като да научи повече за това коя е била Селена преди Ендовиер. Доказателство, че отдавна има вкус към скъпото. Бе му казала веднъж, че някога е закупила това място, за да има какво да нарече свой дом. Място извън Асасинската крепост, където бе отгледана. Бе вложила всяко свое петаче в него. Бе й необходимо заради чувството на свобода, което й даваше. Той можеше да остави чаршафите и вероятно трябваше, но... бе любопитен.

Апартаментът се състоеше от две спални, всяка — със своя баня. Имаше още кухня, хол с мек и удобен диван пред мраморна камина и два огромни кадифени стола. Останалата част от хола бе запълнена от дъбова маса за хранене, около която можеха да се наредят осем души. Върху нея все още имаше съдове — чинии от порцелан и сребро, отдавна изгубили блясъка си. Те бяха единственото свидетелство, че апартаментът не е бил докоснат откакто някой — по всяка вероятност Аробин Хамел — бе наредил да запечатат мястото.

Аробин Хамел, Кралят Асасин. Каол стисна зъби, когато свали и последния бял чаршаф от гардероба в коридора. Последните няколко дни бе мислил много за стария учител на Селена. Аробин бе достатъчно умен, за да разбере какво е намерил в лицето на сирачето, появило се след изчезването на принцесата от Терасен, чието тяло бе изгубено в замръзналата река Флорин.

Ако Аробин бе знаел, ако й бе направил нещо... белегът върху китката на Селена блесна пред него. Бе я принудил да счупи собствената си ръка. Кой знае колко жестокости още бе извършил, за които Селена дори не му бе споменала. А най-лошото от всичко...

Каол никога не бе попитал Селена защо след спечелването на шампионската титла не бе намерила учителя си и не го бе наскла на парчета заради това, което бе сторил с любимия й Сам Кортланд. Аробин бе наредил да измъчват и убият Сам, а след това бе измислил капан за Селена. При щракването му тя се бе озовала в Ендовиер. Аробин явно бе очаквал някой ден да си я върне и затова бе оставил апартамента недокоснат. Бе искал тя да гние в Ендовиер, докато реши да я измъкне и тя да допълзи обратно при него като вярно куче.

Бе нейно право, каза си Каол — да реши кога и как да убие Аробин. А също и на Едион. Дори двамата благородници от Терасен имаха повече право от него да поискат главата на Аробин. Въпреки това Каол не знаеше дали ще може да се сдържи, ако някога го види.

Дървеното стълбище при входната врата изскърца. Каол изтегли веднага меч си. Чу се ниско двойно подсвирване. Той се отпусна, макар и леко, след което изсвири в отговор. Остана с изваден меч, докато Едион не влезе през вратата, също оголил оръжие.

— Питам се дали ще дойдеш сам, или с група от хората си в сенките — каза вместо поздрав Едион и прибра меч си.

— И аз така — изгледа го Каол.

Едион се разходи из апартамента. Свирепото изражение на лицето му стана тревожно, после — замечтано и тъжно. Каол се сети, че това място е първото нещо, което той вижда от братовчедка си. Тези неща бяха нейни. Тя бе избрала всичко, от фигурките върху камината до зелените салфетки и старата кухненска маса, нащърбена и одраскана сякаш от безкрайни удари с нож.

Едион спря в центъра на стаята и огледа всичко. Може би за да види дали наистина има скрити сили, които дебнат, но...

Каол промърмори нещо, че трябва да иде до банята, и му остави личното пространство, което му бе необходимо.

* * *

Това бе нейният апартамент. Независимо дали приемаше, или мразеше миналото си, бе оцветила масата в хола с цветовете на Терасен — зелено и сребристо. Масата и фигурката на елен върху камината бяха може би единствените доказателства, които тя пазеше. За които може би я бе грижа.

Всичко бе цветно и подредено с вкус, все едно апартаментът бе направен, за да прекарваш нощи край огъня, излегнат на дивана. И имаше толкова много книги — по рафтовете, върху масите зад дивана, на купчина по цялата дължина на стаята, стигаща от килима до скрития зад завеси прозорец.

Умна, образована, културна, ако се съдеше по дрънкулките. Имаше вещи от всички кралства, все едно си бе вземала спомени от всяко място, което е посещавала. Стаята бе карта за приключенията ѝ, която показваше съвсем различен човек. Елин бе жива. И не бе стояла в бездействие.

Кухнята бе малка, но уютна и... богове. Имаше охладителна кутия. Капитанът бе споменал, че тя е известен асасин, но не му бе казал, че е богата. Всички тези кървави пари и нещата, които бе закупила с тях, само показваха какво бе загубила. И какво той не бе успял да защити.

Бе станала убийца, при това добра, ако съдеше по апартамента. Спалнята ѝ бе дори по-екстравагантна. Имаше огромен креват с матрак, който приличаше на облак, и постлана с мраморни плочки баня, която имаше собствен водопровод. Гардеробът не се бе променил. Братовчедка му винаги си бе падала по хубавите дрехи. Едион извади тъмносиня туника със злато по ръбовете и копчета, които блестяха на светлината на факлите. Това бяха дрехи за жена. И ароматът, който се носеше в апартамента, напомняше на жена. Подобен на този, който Едион си спомняше от детството, но увит в загадки и тайни усмивки.

За елфическите му сетива бе невъзможно да не забележи и да не реагира. Едион се опря на стената на гардеробната и се загледа в роклите и бижутата, вече покрити с прах. Не си позволи да помисли какво е направил в миналото, за хората, които е унищожил, за бойните полета, които бе напуснал, покрит с чужда кръв. Смяташе, че е изгубил всичко в деня, в който Елин бе загинала. Заслужаваше наказание за провала си. Но Елин...

Едион прокара ръце през косата си, преди да излезе в хола. Елин щеше да се върне от Вендлин, независимо в какво вярваше капитанът. И тогава...

С всеки свой дъх Едион уви миризмата ѝ около сърцето и душата си. Върнеше ли се тя, никога нямаше да я изостави.

* * *

Едион се отпусна на едно от креслата край камината, когато Каол каза:

— Мисля, че чаках достатъчно, за да чуя какво имаш да кажеш за магията. Дано да ми е полезно.

— Независимо от това, което знам, магията не бива да е основният ти план за действие или защита.

— Видях как кралицата ти разцепва земята на две със силите си — отвърна Каол. — Не ми казвай, че това няма да доведе до обрат на бойното поле и че нямаш нужда от него. Или от хора като нея.

— Тя няма да приближава бойните полета — изръмжа тихо Едион.

Каол силно се съмняваше в това, макар да се надяваше. На Едион вероятно щеше да му се наложи да върже Селена за трона, ако искаше да ѝ попречи да се бие в първите редици за народа си.

— Просто ми кажи.

Едион въздъхна и се загледа в огъня, все едно бе далечен хоризонт.

— По времето, когато магията изчезна, кладите и екзекуциите вече бяха започнали. В онзи ден, когато това се случи, си мислех, че птиците просто бягат от войниците или си търсят мърша. Бях заключен в една от стаите на кулата по заповед на краля. През

повечето време не смеех да поглеждам през прозореца, защото не исках да виждам какво се случва в града под нас, но в деня, в който погледнах нагоре, от птиците идваше такъв страшен шум... После... — Едион поклати глава. — Нещо ги накара всичките да полетят първо в една посока, а после — в друга. И тогава започнаха писъците. Чух, че някои хора са умрели на място, все едно им е била прерязана артерия.

Едион простря една карта на ниската масичка между тях и постави мазолестия си пръст върху Оринт.

— Имаше две вълни птици. Първата отиде на север-северозапад. — Той прокара неясна линия. — От кулата можех да виждам достатъчно надалече, че да разбера, че част от тях идват от юга — повечето от нашите птици не се движеха особено. Втората вълна обаче ги накара всичките да отлетят на север и на изток, все едно нещо от центъра на земята ги бе избутало натам.

Каол посочи Перант, втория по големина град в Терасен.

— От тук?

— Още по на юг. — Едион избута ръката на Каол. — Ендовиер или дори по-надолу.

— Не може да виждаш толкова надалече.

— Не, но господарите воители от двора ме бяха накарали да запомня птиците в Оуквалдския лес и техните призови за лов и бой. И имаше птици, летящи към нас, които по принцип живеят само в твоята страна. Броях ги, за да се разсея, докато... — Настъпи пауза, все едно Едион не искаше да изрича това. — Не си спомням да съм чувал каквито и да е птици от трите южни кралства.

Каол начерта груба линия, която започна от Рифтхолд и продължи към планините до Ферианската падина.

— Сякаш нещо се е изстреляло от тази посока.

— Чак при втората вълна магията изчезна. — Едион повдигна вежда. — Не помниш ли този ден?

— Бях си тук. Ако някой е почувствал болка, го е скрил. Магията е незаконна в Адарлан от десетилетия. Какво се опитваш да ми кажеш, Едион?

— Ами, Муртауг и Рен са имали подобни преживявания.

Тогава генералът му разказа друга история. Как подобно на Едион, Рен и Муртауг са видели полудели местни животни и две вълни

от нещо в деня, в който магията бе изчезнала. Те обаче се намирали в южната част на континента, току-що пристигнали в Залива на Черепя.

Чак преди шест месеца, когато се върнали в града заради лъжите на Арчър Фин, започнали да мислят за магията и да търсят начин да прекършат властта, която кралят има над тяхната кралица. След като сравнили спомените си с тези на другите бунтовници в Рифтхолд, осъзнали, че и те са изпитали нещо подобно. В търсене на пълната картина, намерили търговец от Пустинния полуостров, който бил готов да говори — човек от Ксандрия, изненадващо честен, въпреки работата си като контрабандист.

„Някога имах астерионска кобила. Откраднах я от господаря на Ксандрия.“

Разбира се, че Селена бе посещавала Пустинния полуостров. И си бе търсила белята. Въпреки болката в сърцето си Каол се усмихна на спомена, докато Едион му разказваше какво е чул Муртауг от търговеца. Не две, а цели три вълни минали през пустинята в деня, в който магията изчезнала.

Първата се спуснала от север. Търговецът бил с господаря на Ксандрия в крепостта му високо над града и видял лек тръс, който накарал червените пясъци да се разлюлеят. Втората дошла от югозапад и минала през тях като пясъчна буря. Последната дошла от същия източник във вътрешността на земята, който Едион помнеше. Секунди по-късно магията си отишла, хората излезли с писъци по улиците, а седмица по-късно господарят на Ксандрия наредил да избият всички познати или регистрирани вълшебници в града му. И писъците се променили.

Едион се усмихна лукаво, когато завърши:

— Муртауг обаче е открил още нещо. Ще се видим след три дни. Каол се размърда на стола си.

— Това ли е? Само толкова ли знаеш? Заради това ли ме командваше последните две седмици?

— Ти не си ми казал всичко. Защо аз трябва да го правя?

— Дадох ти важна информация, която променя света — процеди Каол през зъби, — а ти ми разказа приказки.

Очите на Едион блеснаха със смъртоносна светлина.

— Ще ти е интересно да чуеш историите на Рен и Муртауг.

На Каол не му се чакаше толкова дълго, но имаше два официални обяда и една вечеря преди това, като се очакваше да присъства на всичките. И да представи пред краля схемата за охраната на събитията.

След миг Едион попита:

— Как издържаш да работиш за него? Как се преструваш, че не знаеш какво прави това копеле? Какво е причинил на невинните хора и на жената, която твърдиш, че обичаш?

— Правя каквото трябва.

Така или иначе, не смяташе, че Едион ще го разбере.

— Кажи ми тогава защо един капитан на стражата, адарлански лорд при това, помага на врага. Това е единственото, които искам да знам от теб днес.

Каол искаше да каже, че предвид всичко, което е разкрил, не му дължи нищо повече. Вместо това обаче рече:

— Докато растях, ми разказваха, че сме донесли мир и цивилизация на континента. Напоследък разбрах каква опашата лъжа е това.

— Значи знаеш за трудовите лагери, за кланетата!

— Лесно е да те лъжат, когато не познаваш тези хора лично. — Но белезите на Селена, избитите хора на Нехемия... — Лесно е да вярваш на краля, когато ти каже, че хората в Ендовиер заслужават да са там, защото са искали да избият невинни адарлански семейства.

— А колко от народа ти биха застанали срещу краля, ако и те научат истината? Дали ще се замислят какво е да избият тяхното семейство, тяхното село? Да ги заробят, изколят? Колко биха застанали с нас, ако научат за силата, която принцът притежава? Ако този принц застане до нас?

Каол не знаеше. Не бе сигурен, че има желание да знае. Що се отнася до Дориан... не би поискал това от приятеля си. Нямахше право да го очаква. Целта му бе да опази Дориан жив. Дори да им костваше приятелството, не искаше да замесва Дориан в това.

Никога.

* * *

Изминалата седмица бе страшна и чудесна за Дориан. Страшна, защото още двама души знаеха тайната му и защото вървеше по толкова тънка линия с контрола на магията си, ставаща все по-неконтролируема с всеки изминал ден.

Чудесна, защото всеки следобед посещаваше затворената работна стая, която Сорша бе открила ниско в катакомбите и където никой нямаше да ги намери. Донесе книги от боговете знаеха къде, билки, растения, соли и прахове. Всеки ден изследваха, тренираха и размишляваха.

Нямаше много книги за овладяването на такава сила. Сорша му каза, че били изгорени. Но тя гледаше на магията като на болест — ако намереше правилните канали, които да блокира, щеше да успее да я задържи. Ако не, можеха да му дадат лекарства, с които да овладее емоциите си. Тази идея не му харесваше, нито пък на нея. Бе успокоително обаче, че има и такава възможност.

По час всеки ден бе всичко, което можеха да си разрешат. Но по време на този час Дориан отново се чувстваше себе си. Не изкривен, залитащ и спъващ се в тъмното, а здраво стъпил на земята, спокоен. Каквото и да кажеше на Сорша, тя никога не го съдеше. Не го предаваше. Някога Каол бе такъв. Но сега, когато станеше дума за магията му, още можеше да види страха и погнусата в очите му.

— Знаеш ли — попита Сорша от мястото си над работната маса, — че преди магията да изчезне, са имали специални начини, по които да потискат дарбата на затворниците?

Дориан вдигна очи от книгата си — безполезен том с градински рецепти. Преди магията да изчезне... заради баща му и Ключовете на Уирда. Стомахът му се сви.

— Понеже не са искали да избягат от затвора с магия ли?

Сорша отново се загледа в книгата.

— Затова много от старите затвори имат здраво желязо. То е имунизирано срещу магията.

— Знам — каза той и тя повдигна вежда. Започна бавно да се оживява край него, макар че и той се бе научил да разпознава израженията ѝ. — Когато силата ми се прояви за пръв път, се опитах да я използвам срещу желязна врата и... ами не се получи нищо хубаво.

— Хм — прехапа устни Сорша. Това се оказа изненадващо разсейващо. — Но желязото в кръвта ти тогава? То не пречи ли?

— Мисля, че така боговете са ни възпрели да станем прекалено силни. Ако останем прекалено дълго в контакт с магията, припадаме. Или по-лошо...

— Чудя се какво би станало, ако увеличим желязото в диетата ти. Да кажем, ако прибавим голямо количество петмез. Имаме за анемичните пациенти, но ако ти дадем концентрат... вкусът е ужасен и може да е опасно, но...

— Но ако е в тялото ми, магията може да се надигне и... — Той направи гримаса. Плашеше се от спомена за агонията, която бе изпитал в опита си да запечата желязната врата, но... не можеше да й каже „не“. — Имаш ли тук? Нещо, което да добавим в питие?

Нямаше, но намери. След четвърт част Дориан прошепна молитва към Силба и го изпи, като направи гримаса от ужасната сладост.

Нищо.

Очите на Сорша зашариха между неговите и джобния часовник в ръката ѝ. Броеше. Искаше да види дали ще има обратен ефект. Мина цяла минута. После десет. Скоро Дориан ще трябваше да си ходи, както и тя. Но след известно време Сорша прошепна:

— Опитай. Да я призовеш. Желязото вече трябва да е в кръвта ти. — Той притвори очи и тя добави: — Реагира, когато си разстроен. Ядосан, уплашен или тъжен. Помисли за нещо, което те кара да се чувстваш така.

Рискуваше работата си, живота си, всичко. Заради него. Синът на човека, който бе изпратил армията си да унищожи нейното селце, да избие семейството ѝ и да я замъкне с останалите имигранти в Рифтхолд. Не го заслужаваше.

Вдиша. Издиша. Не заслужаваше и неприятностите, които ѝ стоварваше на главата и които щеше да продължи да ѝ навлича всеки път, когато минеше през вратата ѝ. Знаеше, че жените го харесват. Разбра от самото начало, че тя го намира за привлекателен. Надяваше се мнението ѝ да не се е влошило, но сега...

„Помисли за нещо, което те разстройва.“

Всичко. Разстройваше го, че тя рискува живота си, а той няма друг избор, освен да я застрашава. Дори да направеше последната крачка, дори да я вземеше в леглото си, както желаше толкова силно... той бе престолонаследникът.

Нямаше как да се измъкне от короната. Или от баща си, който щеше да обезглави Сорша, да я изгори и да разпръсне пепелта ѝ на вятъра, ако разбереше, че му е помагала. Баща му, когото приятелите му искаха да унищожат. Бяха го излъгали и го бяха пренебрегнали. Понеже той бе опасност. За тях. За Сорша. За...

Изгаряща болка премина през цялата му същност и се изкачи до гърлото му. Той се задави. Втора вълна го връхлетя и хладен вятър погали лицето му — но изчезна като мъгла, когато болката мина през него. Приведе се напред и притисна очи, когато агонията и гаденето го обхванаха. Отново. И отново.

Но после всичко утихна. Дориан отвори очи и видя Сорша — умната, прекрасна и здраво стъпила на земята Сорша — да го гледа, прехапала устна. Направи една крачка. Към него, а не надалече от него. Поне веднъж.

— Успя ли...

Дориан се изправи на крака толкова бързо, че столът падна зад него, а след един удар на сърцето вече държеше лицето ѝ в ръце.

— Да — отвърна той и я целуна. Бе бързо, но лицето ѝ бе пламнало, а очите ѝ се ококориха, когато той отстъпи назад. Собствените му очи се бяха изцъклили, богове, а той все още милваше бузата ѝ с пръст. Все още се чудеше дали да не се върне за още, понеже това не бе достатъчно.

Тя обаче се отдръпна и се върна към работата си. Все едно не се бе случило нищо, освен смущение.

— Утре? — промърмори тя.

Не искаше да го погледне.

Едвам събра сили да ѝ отговори, след което с олюляване се измъкна. Тя изглеждаше толкова изненадана, че ако не излезеше, щеше да я целуне отново.

Ала тя може би не искаше да се целува.

Застанала на върха на наблюдателната площадка от страната на Омега, Манон гледаше как първото сбирище Жълтоноги минава през Прохода. Спускането надолу, последвано от рязко издигане, бе смайващо, дори когато язدهа Жълтоноги.

Високо покрай скалите на Северен зъб ги водеше Искра. Звярът ѝ, огромен мъжкар на име Фендир, бе като природна стихия. Макар и по-малък от Титус бе два пъти по-злюбен.

— Подхождат си — каза Астерин иззад Манон. Останалите от Тринадесетте бяха в тренировъчната зала и инструктираха другите сбирища в ръкопашния бой. Фалин и Фалон, зеленооките и подобни на демони близначки, определено се забавляваха да измъчват най-новите пазителки. Много обичаха такива неща.

Искра и Фендир профучаха над най-високия връх на Северен зъб и се скриха в облаците. Останалите дванайсет ездачки ги следваха отблизо. Студеният вятър облиза лицето на Манон и я призова. Щеше да слезе в пещерите, за да види Абраксос, но първо искаше да проследи преминаването на Жълтоногите през Прохода. За да е сигурна, че наистина няма да са тук през следващите три часа.

Огледа цялото възвишение към Зъба и огромния вход. От него се носеха вой и резове, които отекваха в планините.

— Искам да задържиш вниманието на Тринадесетте за остатъка от деня.

Като Втора в групата, Астерин единствена имаше правото да ѝ задава въпроси, и то невинаги.

— Ще тренираш с него?

Манон кимна.

— Баба ти каза, че ще ме изкорми, ако отново те изпусна от поглед.

Златистата коса на Астерин се развя на вятъра. Лицето ѝ, вече с изкривен нос, изглеждаше тревожно.

— Сама трябва да решиш — отвърна Манон. Дори не си направи труда да оголи железните си зъби. — Втора от моите ли си, или нейна

шпионка?

Нямаше следа от болка, страх или измяна. Само леко присвиване на очите.

— Служа на теб.

— Тя е твоята матрона.

— Служа на теб.

За един удар на сърцето Манон се запита с какво си е заслужила такава вярност. Те не бяха приятелки. Поне не и по начина, по който хората се сприятеляваха. Всяка Черноклюна ѝ дължеше вярност и подчинение. Това обаче...

Манон никога не даваше обяснения. За себе си, за плановите си, за намеренията си. Пред никого, освен пред баба си. Но все пак каза на Втората:

— Все още смятам да оглавя Крилото.

Астерин се усмихна. Сребърните ѝ зъби светнаха като живак на утринното слънце.

— Знаем.

Манон вирна брадичка.

— Искам Тринадесетте да добавят и акробатика в своя ръкопашен бой. И когато се научите да управлявате уивърните си сами, трябва да сте във въздуха с Жълтоногите. Искам да зная къде летят, как летят, какво правят.

— Сенките ми вече следят Жълтоногите в коридорите — кимна Астерин. В черните ѝ очи, поръсени със златно, блесна гневна закана за мъст. Когато Манон повдигна вежда, Астерин рече: — Нали не вярваш, че ще оставя Искра на мира?

Манон все още чувстваше как покритите с железни нокти пръсти се забиват в гърба ѝ и я блъсват към ямата. Глезенът ѝ болеше и бе изтръпнал от падането. Ребрата ѝ бяха натъртени от опашката на Титус.

— Дръж ги на къс повод. Освен ако не искаш пак да ти чупят носа.

— Не правим нищо без твоята заповед, господарке — усмихна се Астерин.

* * *

Манон не искаше надзирателят да е в зверилника. Или тримата звероукротители с копия и камшици. Никой от тях не трябваше да е тук. По три причини.

Първата бе, че искаше да остане насаме с Абраксос, който се бе свил до задната стена, гледаше и чакаше.

Втората бе човешката им миризма. Топлата кръв, която биеше във вените им, я разсейваше. Както и мирисът на страха им. За цяла минута се замисли дали би си струвало да изкорми някой от тях, за да види какво ще направят другите. Хора вече изчезваха от Зъба. Говореше се, че минали през моста към Омега и така и не се върнали. Манон още не бе убила никого, но всяка минута поставяше волята ѝ на изпитание.

Третата причина да мрази присъствието им бе, че Абраксос ги презираше — с всичките им копия, камшици, вериги и грубиянщина. Уивърнът не можеше да мръдне от мястото си, независимо от това колко плющяха камшиците. А той ги мразеше. Не просто се страхуваше от камшиците, а ги мразеше. Звукът бе достатъчен, за да го накара да настръхне и да оголи зъби.

Бяха изкарали в кочината десет минути. Опитваха се да го приближат, за да го оковат и оседлат. Ако не станеше скоро, щеше да трябва да се върне в Омега преди Жълтоногите да се приберат.

— Никога не са му слагали седло — обясни надзирателят. — Вероятно няма да го приеме.

Тя чу неизречените думи: „Няма да рискувам хората си за него. Просто си надменна. Бъди добро момиче и избери друг уивърн“.

Манон оголи железните си зъби към надзирателя. Горната ѝ устна се изтегли нагоре, колкото да го предупреди. Той направи крачка назад и изпусна камшика.

Осакатената опашка на Абраксос мина през земята. Очите му така и не се отделиха от тримата мъже, които искаха да го подчинят.

Един от тях изплющя с камшика, толкова близо до уивърна, че той се сви. Друг удари близо до опашката му. Два пъти.

Абраксос нападна, както с опашка, така и протягайки шия. Звероукротителите се отдръпнаха и едвам избегнаха щракащите зъби. *Достатъчно.*

— Твоите мъже носят сърца на страхливци — излая тя и изгледа с презрение надзирателя, след което тръгна по прашния под.

Надзирателят понечи да я спре, но тя замахна с железните си нокти и одра ръката му. Той изпсува, а Манон продължи да върви, като облиза кръвта по пръстите си.

Едва не се изплю.

Гнусна. Кръвта бе развалена, като източена от разложен труп. Тя я огледа по ръката си. Бе прекалено тъмна, за да е човешка. Ако вещниците наистина убиваха тези хора, защо никоя не се бе оплакала?

Преглътна въпросите. По-късно щеше да мисли за това. Можеше да отвлече надзирателя в някой тъмен ъгъл и да го разпори, за да види какво точно гние в него.

Сега обаче... Мъжете бяха притихнали. Всяка крачка я приближаваше все повече до Абраксос. Линия в прахта отбелязваше къде свършва безопасното, осигурено от веригите разстояние. Манон направи три крачки отвъд нея, по една за всяко от лицата на богинята.

Девица.

Майка.

Старица.

Абраксос се сви. Мощните мускули на тялото му се напрегнаха.

Бе готов за скок.

— Знаеш коя съм — каза Манон и се втренчи в бездънните черни очи, без да се поддава и на йота на страха или съмнението. — Манон Черноклюна, наследница на клана на Черноклюните. Ти си мой. Разбираш ли?

Един от мъжете изсумтя. Манон щеше да се завърти, за да му извади езика на място, но Абраксос... Абраксос сведе леко глава. Все едно я разбираше.

— Ти си Абраксос — каза Манон. Тръпки полазиха по врата ѝ. — Давам ти това име, понеже Абраксос е Великият звяр, змее, в чиито люспи е свит светът. Същият, който ще го погълне във времената на самия край по заповед на Триликата богиня. Ти си Абраксос... и си мой.

Уивърнът премигна. И направи крачка към нея. Зад нея изскърца кожа — някой бе затегнал хватка около навития си бич. Манон обаче вдигна ръка към уивърна.

— Абраксос.

Огромната глава се наклони към нея. Очите, сякаш от втечнена нощ, срещнаха нейните. Ръката ѝ все още бе протегната, с железни,

обагрени от кръв нокти. Той притисна муцуна в дланта ѝ и изсумтя. Сивата му кожа бе топла и изненадващо мека — дебела, но еластична като стара кожа. Отблизо разнообразието от цветове бе зашеметяващо — не само сиво, но и тъмнозелено, кафяво, черно. Бе обсипан с тежки белези, много от които напомняха ивиците на тигър. Зъбите на Абраксос, жълти и начупени, блестяха на светлината на факлите. Някои липсваха, но останалите бяха дълги колкото пръсти и два пъти по-дебели. Горещият му дъх вонеше, може би заради храната му, а може би заради развалените зъби.

Но белезите, счупените зъби, натрошените нокти и осакатената опашка — те не свидетелстваха за жертва, съвсем не. Това бяха бойните трофеи на някой, който е оцелял. Абраксос бе воин, срещу който бе целият свят. Бе оцелял. Бе се научил на много от това.

Бе победил.

Манон дори не погледна към войниците, когато каза:

— Излезте. — Продължи да се взира в черните очи. — Оставете седлото и излезте. Ако някой донесе камшик отново в това помещение, ще го използвам срещу него.

— Но...

— *Веднага!*

Звероукротителите излязоха с мърморене и цъккане с език, след което затвориха вратата. Когато остана сама с уивърна, Манон погали масивната муцуна. Не знаеше как кралят отглежда тези зверове, но Абраксос бе различен. По-малък, ала по-умен. А може би другите така и не се учеха на мислене. Тренирани и обгрижвани, те правеха каквото им се кажеше. Абраксос обаче се бе научил да оцелява и това може би беше развило ума му. Разбираше думите ѝ. Израженията ѝ.

Ако разбираше и други неща... можеше да обучи другите зверове на Тринадесетте. Това бе малко предимство, но такова, което можеше да я направи Водачка на Крилото. И също така непобедима за враговете на краля.

— Ще ти поставя това седло — каза тя, като все още галеше муцуната. Той се размърда, но Манон го сграбчи и принуди да я погледне в очите. — Искаш ли да се измъкнеш от този кенеф? Ако да, ще ми позволиш да ти поставя седло, за да видя дали ти е по мярка. Като приключим, ще ми позволиш да погледна опашката ти. Тези

човешки копелета ти срязаха шиповете, затова ще ти направя нови. Железни. Като моите...

С тези думи тя размаха железните си нокти пред лицето му.

— Както и зъби — добави тя и разкри своите. — Ще боли и ще искаш да убиеш хората, които ти ги слагат, но ще им позволиш да го сторят, защото ако не го направиш, ще си изгниеш тук до края на дните си. Ясна ли съм?

Горещ дъх облиза ръцете ѝ.

— Когато приключим с това — усмихна се тя леко на уивърна, — ще се научим да летим. А после ще удавим кралството в кръв.

* * *

Абраксос направи всичко, което му казаха, макар да ръмжа на укротителите, които го преглеждаха и бодяха и едва не откъсна ръката на лечителя, който трябваше да извади развалените му зъби, за да стори място на металните. Всичко това отне пет дни.

Едва не събори стената, когато закачиха железните шипове за опашката му. Манон обаче бе с него през цялото време, говореше му какво е било да лети с Тринадесетте на желязната си метла и да лови крочанки. Разказваше му приказки, колкото за да го разсее, толкова и за да напомни на мъжете, че ако направят грешка и го наранят, отмъщението ѝ ще бъде дълго и кърваво.

Никой не направи грешка.

По време на петте дни, в които работеха по него, тя изтърва ездитните уроци с Тринадесетте. С всеки изминал ден възможността Абраксос да полети ставаше все по-малка и по-малка.

Манон стоеше с Астерин и Сорел в тренировъчната зала и наблюдаваше края на битките за деня. Сорел работеше със сборището най-млади Черноклюни. Всички бяха под седемдесетгодишни. Малцина имаха опит.

— Колко са зле? — скръсти ръце Манон.

Сорел, малка и тъмнокоса, също скръсти ръце.

— Не колкото се опасявахме. Още обаче напасват вътрешната динамика на сборището. А водачката им... — Сорел се намръщи към една приличаща на мишка вещица, която бе хвърлена на земята от своя

подчинена. — Предлагам или съборището да реши какво да правят с нея, или ние да изберем нова водачка. Едно слабо съборище и можем да загубим военните игри.

Водачката на съборището лежеше на каменния под. Синя кръв капеше от носа ѝ.

— Дай ѝ два дни — изскърца със зъби Манон. — Да видим дали няма да се оправя.

Нямаше нужда да се разчува, че има слаби съборища.

— Но нека Веста я изведе през нощта — добави Манон и погледна към червенокосата красавица, ръководеща друго съборище в упражнение по стрелба. — Там, където е измъчвала мъжете в Северен зъб.

Сорел повдигна невинно вежди, а Манон завъртя очи.

— Ти си по-лоша лъжкиня и от Веста. Смяташ, че не съм видяла онези мъже, които ѝ се хилеха през целия ден? Или следите от ухапвания по тях? Само не убивайте много. Имаме си достатъчно грижи. Не ни трябва и смъртните да се разбунтуват.

Астерин изсумтя, но когато Манон я погледна накриво, вещицата продължи да се взира напред с невинно изражение на лицето. Разбира се, ако Веста спеше с мъжете и пиеше от кръвта им, Астерин го правеше заедно с нея. И никоя от тях не се бе оплакала, че мъжете са странни на вкус.

— Както желаш, господарке — каза Сорел. Смуглите ѝ бузи се изчервиха леко. Ако Манон бе лед, а Астерин — огън, то Сорел бе скала. Баба ѝ я бе съветвала да направи Сорел своя Втора, тъй като ледът и камъкът понякога бяха твърде сходни. Но без пламъка на Астерин, без Втората, която бе способна да разбунти тълпа или да разкъса гърлото на всеки, предизвикал властта на Манон, тя нямаше да води Тринадесетте така успешно. Сорел бе стъпила толкова здраво на земята, че компенсирала и двете. Съвършената Трета.

— Единствените, които се забавляват сега — каза Астерин, — са зеленооките демони близначки.

И наистина, Фалин и Фалон се смееха лудешки, докато обучаваха трите съборища в мятане на ножове, като използваха подчинените си за мишени. Манон поклати глава. Каквото свършеше работа. Трябваше да направят от Черноклюните воители.

— А Сенките ми? — попита Манон. — Те как се справят?

Еда и Бриар, двете братовчедки, близки като сестри, бяха обучени от деца да се сливат в мрака и да слушат. Нямаше ги никакви в залата.

Точно както бе наредила Манон.

— Ще ти докладват през нощта — каза Астерин.

Далечни братовчеди на Манон, Сенките имаха същите сребристи коси като нея. Или поне докато не разбраха, че те ги издават като факли. Тогава ги боядисаха черни. Рядко говореха, никога не се смееха. Понякога дори Астерин не можеше да ги засече, докато не изникнеха под носа ѝ. Това бе единственото им развлечение — да дебнат хората. Но никога не дръзваха да го правят с Манон. Не бе изненада, че избраха два ониксови уивърна.

Манон погледна към Втората и Третата.

— Искам и двете да сте в стаята ми за доклада им.

— Ще оставя Лин и Веста да пазят — каза Астерин. Това бяха резервните стражи на Манон. Веста заради очарователните усмивки, Лин, защото ако някой я наречеше с пълното ѝ име Линея, дадено от майка ѝ преди бабата да изтръгне сърцето ѝ — въпросният човек щеше да остане без зъби. В най-добрия случай. В най-лошия — без лице.

Манон се наклони да се обърне, когато видя как Втората и Третата я гледат. Разпозна въпроса, който не смееха да зададат и каза:

— С Абраксос ще полетим след седмица и ще летим като едно.

Това бе лъжа, но пък те ѝ повярваха.

Изминаха няколко дни, не всички от които бяха ужасни. На Роуан му хрумна от нищото да отведе Селена при комуната лечители на около двайсет и пет километра от тях, където работеха и учеха най-добрите. Разположена на границата между елфите и смъртните, те бяха достъпни за всички, които можеха да ги стигнат. Това бе едно от малкото добри неща, които Майев бе сторила.

Като дете Селена бе молила майка си да я заведе там. Отговорът обаче бе винаги *не*. Придружаваше го неясно обещание, че някой ден ще пътуват до Торе Кесме на южния континент, където много от учителите се обучаваха от елфи. Майка ѝ бе направила всичко, за да я предпази от Майев. Каква ирония!

Роуан я отведе там. Можеше да прекара цял ден или дори цял месец в разходки из градините, под благите зорки очи на главния лечител. Времето ѝ обаче бе намалено наполовина заради разстоянието и невъзможността ѝ да се превъплъти, а Роуан искаше да се приберат преди падането на нощта. В интерес на истината, тя се бе насладила на спокойната градина край реката. Чудеше се дали той я е довел до тук, за да я накара да се почувства зле заради живота, който е избрала. Във всеки случай, притихна по пътя обратно към замъка.

Но Роуан не ѝ даде нито миг почивка. Следващият ден трябваше да станат призори на поход с нощувка, но дори не ѝ каза накъде. Просто фантастично!

Емрис вече правеше хляба за деня и изглеждаше леко развеселен, когато Селена влетя в кухнята, натъпка устата си с храна и изпи чая на екс, след което излезе навън.

Роуан я чакаше при стаята ѝ. Носеше малка торбичка. Подаде ѝ я.

— Дрехи — каза и тя натъпка вътре и допълнителната риза и бельото, които си бе подготвила. Той сложи торбата на гръб, което предполагаше, че е в добро настроение, тъй като обикновено натоварваха нея като магаре, накъдето и да вървяха. Не каза нищо, докато не стигнаха покритите с мъгла дървета. Отново вървяха на

запад. Когато стените на крепостта изчезнаха зад тях и магията на предпазните камъни мина по кожата ѝ, Роуан най-последно спря и отметна тежката качулка на дрехата си. Тя стори същото. Хладният вятър облиза затоплените ѝ бузи.

— Превъплъти се и да вървим — каза той. Вторите му думи за сутринта.

— А аз тъкмо си мислех, че ще станем приятели.

Той повдигна вежди и ѝ махна с ръка да се превъплъти.

— Трийсет километра път — реши да я окуражи и се усмихна зловещо. — На бегот. Както искаш.

Коленете ѝ се подгънаха при мисълта за това. Естествено, че щеше да опита да я измъчва. Естествено.

— И къде отиваме?

Той стисна зъби. Татуировката му изпъкна.

— Намерихме още едно тяло. Полуелф от съседната крепост. Подхвърлен по същия начин. Всичко е същото. Искам да идем до най-близкия град и да разпитаме местните, но... — Устата му се сви, след което поклати глава, сякаш бе провел тежък разговор със самия себе си. — Трябва ми помощта ти. Ще е по-лесно за смъртните да разговарят с теб.

— Това комплимент ли е?

Той завъртя очи.

Може би вчерашната разходка до лечителите не бе от злоба. Може би искаше да... направи нещо мило за нея?

— Превъплъти се. Иначе ще ни отнеме два пъти по-дълго време.

— *Не мога*. Знаеш, че не става така.

— Не искаш ли да видиш колко бързо можеш да тичаш?

— Така или иначе, не мога да използвам другата си форма в Адарлан. Какъв е смисълът?

— Смисълът е, че сега си тук и още не знаеш границите на силата си. — Това беше вярно. Нямаше представа на какво е способна. — Смисълът е, че сме намерили още едно тяло. За мен това е неприемливо!

Още едно тяло. Заради онова същество. Отвратителна, ужасна смърт. *Наистина* бе неприемливо.

Той подръпна рязко плитката ѝ. Заболя я.

— Освен ако не те е страх?

Ноздрите ѝ се разшириха.

— Страх ме е само от това колко много искам да те удуша!

Нещо повече. Тя искаше да намери това същество и да го унищожи, заради тези, които бе убило, и заради това, което ѝ бе припомнило. Щеше да го убие бавно.

Някакво слабо напрежение се надигна под кожата ѝ.

— Овладей гнева си — промърмори Роуан.

Затова ли ѝ бе казал за онова тяло? Мръсник. Заради това, че я манипулираше, заради двойните смени, с които я натовари в кухнята. Лицето му обаче остана неразгадаемо, когато продължи:

— Превърни го в острие, Елин. Ако не намериш мира в себе си, овладей гнева, който те кара да се превъплътиш. Приеми го и го овладей. Той не е твой враг.

Аробин бе дал всичко от себе си, за да превърне омразата ѝ в нейно наследство, в нещо, бъдещо страх. Това, което бе сторил с нея, това, в което ѝ бе позволил да се превърне...

— Това няма да свърши добре — въздъхна тя.

Ала той не отстъпи.

— Виж каквото искаш, Елин, и го грабни. Не го искай. Не моли за него. Вземи си го!

— Сигурна съм, че повечето инструктори по магия не биха препоръчали това на учениците си!

— Ти не си като другите ученици. Мисля, че това ти харесва. Щом тъмни емоции те карат да се превъплътиш, ще използваме тях. Ще дойде ден, в който ще разбереш, че този гняв не работи или е просто патерица, но дотогава... — Погледна я преценяващо. — Това бе общият знаменател на всичките ти превъплъщения досега. Различен тип гняв. Овладей го.

Той бе прав. Тя не искаше да мисли за това, да се гневи по този начин, особено предвид колко ядосана бе била и колко дълго. Но засега...

Селена си пое дълбоко въздух. После още веднъж. Остави гнева да я овладее, нож, прерязващ обичайните колебания, съмнения и празнота. Тя се удари в познатата вътрешна стена... не, преграда, която сияеше с мека светлина. През цялото това време се беше *протягала* към светлината, но сега... не помоли, а заповяда. *Щеше* да се превъплъти. Защото по тези земи вилнееше създание, което трябваше

да си плати. Тя изръмжа, разби преградата, а болката отекна във всяка пора на тялото ѝ, когато превъплъщението настъпи.

Със свирепа и подканяща усмивка Роуан се *размърда*, така бърз, че тя едва го проследи, когато се появи от другата ѝ страна и дръпна плитката ѝ. Когато тя се завъртя, него вече го нямаше и тя...

Изпищя, когато я оципа.

— *Спри...*

Но той бе застанал пред нея, а в очите му се четеше диво предизвикателство. Тя бе наблюдавала как се движи, бе видяла номерата му, знаеше предположенията му за реакциите ѝ. Затова, когато кръстоса ръце и се престори на нацупена, както той очакваше, зачака. А после...

Когато се пресегна да я оципе или удари, тя се завъртя и удари ръката му с лакът, след което го блъсна в главата с другата си ръка. Той спря на място и премигна.

Тя му се усмихна.

А той се озъби в заканителна гримаса.

— *Охо. По-добре* ще е сега да побегнеш.

Когато се стрелна към нея, тя хукна през дърветата.

* * *

Подозираше, че през първите минути Роуан я пускаше да му се измъкне, понеже ако се затичаше по-бързо, тя нямаше да нагласи промененото си тяло така, че да прескочи камъните и падналите дървета. Бе казал, че отиват на югозапад, затова тя продължи натам, като се провираше между дърветата. Гневът изчезна и се превърна в нещо съвсем различно.

Роуан бе сребристобяло петно, което тичаше подире ѝ. Всеки път, щом приближеше прекалено много, тя завиваше в друга посока и изпитваше усещанията си, които ѝ подсказваха къде са дърветата, без да ги вижда. Мирисът на дъбове, мъхове и други живи същества, откритият хлад на мъглата, преминаващ през тях като пътека, която да последва.

Стигнаха плато, а земята под ботушите ѝ бе податлива. По-бързо, трябваше да види дали може да се затича още по-бързо, дали може да

надбяга вятъра. Роуан се появи от лявата ѝ страна. Тя напрегна ръце и крака, наслади се на въздуха в дробовите си, гладък и успокояващ. Бе готова да види какво още може да направи. Нещо повече — тялото ѝ искаше *още*.

Самата *тя* искаше още.

Тогава се затича по-бързо от всякога. Дърветата се размазаха покрай нея, а безсмъртното ѝ тяло запя и остави ритъма да я завладее. Мощните ѝ дробове поеха от мъгливия въздух и се изпълниха с аромата и вкуса на света. Само инстинктите и рефлексите я ръководеха и ѝ нашепваха, че може да е още по-бърза. Стъпките ѝ изяждаха разстоянието по глинещата земя с всяка крачка.

Богове. *О, богове!*

Можеше да полети от внезапното чувство на екстаз в кръвта си, от чувството за свобода, дадено ѝ от чудото, което представляваше нейното тяло.

Роуан се стрелна към нея отдясно, но тя избегна дърво с такава лекота, че извика, след което се метна между двата дълги клона, леки препятствия, които преодоля с котешка ловкост.

Роуан отново застана до нея и изтрака със зъби. Тя обаче се завъртя и прескочи една скала, като остави движенията, които бе овладяла като асасин, да се смесят с инстинктите на елфическото ѝ тяло.

Можеше да умре от любовта към тази скорост, от здравината на костите си. Как бе могла да се плаши от това тяло толкова дълго? Дори душата ѝ се почувства по-свободна. Все едно бе затворена и погребана и чак сега се измъкваше. Видя каква би могла да бъде преди скръбта да я бе посекала с такава сила.

А Роуан тичаше до нея. Не опитваше да я хване. Той... си играеше.

Погледна я. Дишаше учестено, но равномерно. Може и да бе игра на слънчевите лъчи, но Селена бе способна да се закълне, че е видяла същото котешко задоволство в лицето му.

Можеше да се закълне, че го е видяла да се усмихва.

* * *

Това бяха най-бързите трийсет километра в живота ѝ. Наистина мина последните пет по-бавно и когато Роуан я спря, и двамата се бяха задъхали. Чак тогава, когато се спогледаха сред дърветата, тя осъзна, че магията не е блеснала нито веднъж. Не се бе опитала да я завладее, не бе изригнала. Усещаше, че я чака в стомаха, топла, но спокойна. Дремеща.

Избърса потта от челото, врата и носа си. Макар и задъхана, можеше да тича още километри. Богове, ако имаше тази скорост през нощта, в която Нехемия...

Нямаше да има значение. Нехемия бе организирила сама смъртта си. Щеше да намери друг начин. И го бе сторила само защото Селена отказа да помогне. Отказа да действа. Великолепното елфическо тяло не променяше нищо.

Тя премигна и осъзна, че е зяпнала в Роуан. Каквото и удовлетворение да бе видяла на лицето му, вече го нямаше и бе отново заменено от ледена маска.

— Преоблечи се.

Той се обърна и си свали ризата. Гърбът му бе смугъл и белязан като останалата част от тялото му. Тези белези обаче не я накараха да му покаже собствения си съсипан гръб, затова тя се заотдалечава между дърветата, докато не бе сигурна, че той не може да я види, и тогава се преоблече. Когато се върна на мястото, където Роуан бе оставил раницата, той ѝ подхвърли манерка вода, която тя изпи на един дъх. Вкусът ѝ бе...

Все едно можеше да усети всеки минерал във водата и аромата на самата манерка.

Когато влязоха в малкия град с червени покриви, Селена вече дишаше спокойно.

Бързо разбраха, че ще е трудно да накарат някой да проговори, особено на двама елфи. Селена се запита дали да не се върне в човешката си форма, но предвид акцента и лошото си настроение бе сигурна, че една адарланка няма да бъде приета кой знае колко по-добре от елфите. Когато преминаха покрай къщите, прозорците бяха залостени — вероятно заради Роуан, който изглеждаше като въплъщение на самата смърт, въпреки че остана изненадващо спокоен с местните, които заговориха. Не повиши глас, не ръмжа, не заплашва. Не се и усмихна, но за него и това си бе направо веселяшко.

Ала не стигнаха доникъде. Тук не бяха чували за изчезнали полуелфи, нито за други тела. Не бяха виждали странни хора да дебнат наоколо. Не, не изчезваше добитък, макар на няколко града разстояние да имало крадец на пилета. Не, чувстваха се напълно защитени и сигурни във Вендлин и не се радваха на това, че елфи и полуелфи си пъхат носовете в работата им.

Селена се отказа да флиртува с пъпчивото момче от кръчмата, което само гледаше ужасено към ушите и зъбите ѝ, все едно тя планираше да го изяде жив.

Тръгна надолу по иначе приятната главна улица, прегладняла, уморена и подразнена, че наистина трябваше да използват спалните си чували — кръчмарят вече им бе казал, че няма свободни места. Роуан остана на крачка зад нея. Буреносните облаци в очите му разкриваха достатъчно ясно как е протекъл разговорът му със сервитьорката.

— Щях да повярвам, че става дума за някакво диво същество, ако поне някои от тези хора бяха чули нещо за изчезванията — замисли се тя. — Но съзнателно да избираш жертви, които няма да липсват на никого и никой няма да забележи? Това предполага разум, че знае кого да напада. Полуелфите бяха послание. Но за какво? Да стоим настрана? Защо тогава е оставило телата изобщо?

Тя подръпна края на плитката си и спря пред прозореца на един магазин за дрехи. На витрината имаше прости добре ушити рокли, които нямаха нищо общо с модните шедьоври от Рифтхолд.

Забеляза ококореното лице на продавачката миг преди жената да спусне завесите. Колко мило.

Роуан изсумтя, а Селена се обърна към него.

— Вече си свикнал с това, предполагам?

— Мнозина от елфите, слезли в земите на смъртните, са си спечелили репутация, че... вземат каквото им потрябва. Това продължи прекалено много години. Сега законите ни са по-строги, но страхът остава.

Критика към Майев?

— Кой следи за спазването на тези закони?

— Аз — усмихна се той. — Когато не съм на война, леля ме праща да намирам престъпниците.

— И да ги убиваш?

— В случай на нужда — продължи да се усмихва той. — Или ги замъквам в Доранел и оставям Майев да реши какво да прави с тях.

— Предпочитам ти да ме убиеш, а не Майев.

— Първото умно нещо, което ми казваш.

— Полуелфите споменаха, че имаш още петима приятели воини. Те с теб ли ловуват? Колко често ги срещаш?

— Когато се наложи. Те служат на Майев както прецени тя. Аз също. — Всяка дума излизаше насила. — Чест е да си сред личните й воини.

Селена не бе и предположила друго и се запита защо ли му бе нужно да го добавя.

Улицата около тях беше празна, дори каручките с храна бяха изоставени. Тя си пое дълбоко дъх и подуши въздуха. Шоколад ли долавяше?

— Взел ли си пари?

— Да — повдигна вежди той, — но те няма да приемат подкупите ти.

— Чудесно, значи ще остане повече за мен.

Тя посочи към една красива табела, която се люлееше на морския вятър — *СЛАДКАРСКИ ИЗДЕЛИЯ*.

— Щом не можем да ги очароваме, трябва да опитаме да завъртим сделка с тях.

— Не чу ли какво ти казах току-що...

Тя обаче вече бе стигнала до магазина, който ухаеше божествено. Бе пълен с шоколади, сладкиши и... *богове*, трюфели с лешници! Сладкарката пребледня, когато двамата влязоха вътре, но Селена й се усмихна топло.

Нямаше да позволи тези хора да спускат завесите под носа й или да мислят, че е дошла тук да ги ограби. Нехемия никога не бе оставяла тесногръдите идиоти в Рифтхолд да й пречат да влиза в магазин, дом или столова.

Смяташе, че приятелката й ще е горда с нея. Този следобед тя обиколи всички магазини с вдигната глава и очарова местните по такъв дяволски начин, че тръпки ги побиха.

* * *

Щом мълвата, че двама елфи харчат пари за шоколади, книги, хляб и месо, се разнесе, улиците отново се напълниха. Търговците, които носеха всичко — от ябълки през подправки до джобни часовници, — внезапно станаха бърбиви, стига да можеха да продадат нещо.

Когато Селена се появи в схлупената къща на гилдията на вестоносците, за да изпрати писмо, тя успя да попита няколко новаци дали са били наемани от някой по-интересен човек. Не бяха, но тя им остави тлъст бакшиш.

Роуан послушно помъкна всички чанти и кутии, които Селена бе закупила, освен шоколадите, които тя си изяде един след друг, докато обикаляше. Когато предложи един на него, той ѝ отговори, че не яде сладко. *Никога*. Каква изненада!

Местните не знаеха нищо, което според нея бе добре, тъй като означаваше, че не бяха лъгали. Ловецът на раци обаче призна, че е намерил няколко изоставени ножа — малки и изключително остри — в мрежите си. Бе ги хвърлил обратно в морето като дар за морския бог.

Съществото обаче бе изсмукало жизнените сили на хората, не ги бе наръгало с нож. Вероятно вендлинските войници бяха изгубили сандък с оръжията си в някаква буря.

По залез кръчмарят даже отиде при тях. Оказа се, че внезапно се е освободила стая, и то според него най-добрата в града. Селена обаче се питаше дали няма да привлекат внимание от лошия вид, а не бе в настроение да гледа как Роуан корми някой начинаещ крадец. Затова любезно отказа и двамата продължиха по улицата. Когато се върнаха в гората, светлината стана плътна и златиста. Денят не беше лош, осъзна тя, след което задряма под дърветата.

Никак не беше лош.

* * *

Майка ѝ я бе нарекла Огнено сърце.

Но за двора, за народа си, един ден тя щеше да бъде кралица. За тях бе наследница на два могъщи рода и на огромна сила, която един ден щеше да ги пази и да изведе кралството им до нови висини. Такава сила бе дар. И оръжие.

Това се разискваше през първите осем години от живота ѝ. Когато порасна и стана ясно, че е наследила лика на майка си и избухливия нрав на баща си, въпросите зачестиха, задавани от управници в кралства далеч от нейното.

В дни като този тя знаеше, че за добро или зло всички ще чуят за събитието.

Трябваше да е заспала. Носеше любимата си копринена нощница, която родителите ѝ бяха подали преди броени минути. Не ѝ бяха казали, но тя видя, че са уморени и раздразнени. Прочете го в действията на двора и в начина, по който чичо ѝ бе поставил ръка на рамото на баща ѝ със съвет да си легне.

Но тя не можеше да заспи. Не и след като вратата бе отворена и можеше да чуе родителите си от спалнята им в покоите, който бяха заели на горните етажи на белия замък. Смятаха, че говорят тихо, но тя беше с ушите си на безсмъртна и ги слушаше в почти абсолютния мрак.

— Не знам какво очакваш да направя, Евалин — бе казал баща ѝ. Можеше да го чуе как върви напред-назад пред огромното легло, в което се бе родила. — Сторено е вече. Не може да се върне назад.

— Кажу им, че преувеличават, че библиотекарите вдигат много шум за нищо — изсъска майка ѝ. — Разпали слух, че някой друг го е сторил и иска да я натопи...

— Това е заради Майев, нали?

— Това е, защото ще я преследват, Рой. През целия ѝ живот. Майев и останалите ще искат силата ѝ...

— И смяташ, че ако оставим онези гадове да не я пускат в библиотеката, ще предотвратим това? Кажу ми, защо дъщеря ни толкова обича да чете?

— Това няма нищо общо.

— Кажу ми.

Когато майка ѝ не отговори, баща ѝ изръмжа:

— Тя е на осем. Каза ми, че най-добрите ѝ приятели са героите от книгите.

— Тя има Едион.

— Има Едион, защото той е единственото дете в замъка, което не е ужасено от нея и което не страни от нея заради небрежността ни в обучението ѝ. Тя се нуждае от обучение, Ев, —

от обучение и приятели. Няма нито едното, нито другото. Ако нещата останат такива, ще се превърне в това, от което се страхуваме.

Настъпни тишина и тогава някой изсумтя от съседното легло на нейното.

— Аз не съм дете — изсъска Едион от мястото си на стола, кръстосал ръце. Той се бе промъкнал там, след като родителите ѝ бяха излезли. За да поговори с нея, както правеше често, когато тя е ядосана. — Не виждам защо е лошо аз да съм единственият ти приятел.

— Тихо — изсъска тя в отговор. Едион не можеше да се превъплъщава, но смесената кръв му позволяваше да чува невероятно надалече и невероятно точно. По-добре дори от нея.

И макар да бе с пет години по-голям, бе единственият ѝ приятел. Тя обичаше двора си, да — възрастните, които я глезеха и милваха. Но малкото деца в замъка страняха от нея въпреки настояванията на родителите си. „Като кучета — мислеше си тя понякога. — Надушват, че съм различна.“

— Има нужда от приятели на нейната възраст — продължи баща ѝ. — Може би трябва да я пратим на училище. Кол и Мериън предлагат да изпратят Елида следващата година...

— Не и на училище. И особено не в така нареченото училище за магии, което е толкова близо до границата. Не знаем какво възнамеряват да правят в Адарлан.

Едион въздъхна и подпря крака в матрака на леглото ѝ. Смуглото му лице бе насочено към откренатата врата. Златистата му коса сияеше слабо, но се бе намръщил. Никой от двамата не обичаше да ги разделят. Последният път, когато едно от момчетата се бе подиграло за това, Едион го бе пребил. После чисти конска тор един месец.

— Ев, не се сърди — въздъхна баща ѝ, — но не улесняваш нито нас, нито нея.

Майка ѝ притихна, след което тя чу шумолене на дрехи и мърморене: „Зная, зная“. След това родителите ѝ заговориха толкова тихо, че дори с елфическите си уши нямаше как да ги чуе.

Едион отново изръмжа. Очите му светнаха в тъмното.

— Не разбирам защо е всичко това. Какво като си изгорила няколко книги? Тези библиотекарци си го заслужаваха. Когато пораснем, може да изгорим всичко.

Знаеше, че той говори сериозно. Бе готов да изгори библиотеката, града, дори целия свят. Стига тя да го помолеше. Това бе връзката им, белязана от кръв, мирис и още нещо, което не можеше да назове. Същата връзка я свързваше и с родителите ѝ. В някои отношения бе дори по-силна.

Тя не му отговори. Не защото нямаше отговор, а защото вратата изскърца. Преди Едион да успее да се скрие, спалнята бе осветена от преддверието.

Майка ѝ скръсти ръце. Баща ѝ обаче се засмя. Кафявата му коса бе осветена откъм коридора, но лицето му оставаше в сянка.

— Типично — каза той и отстъпи, за да остави Едион да си тръгне. — Не трябва ли да тренираш призори с Куин? Тази сутрин закъсна с пет минути. Два дена поред ще ти спечелят седмица в конюшните. Отново.

Едион за миг скочи на крака и излезе. Останала сама с родителите си, на нея ѝ идеше да се направи на заспала, но вместо това каза:

— Не искам да ходя на училище.

Баща ѝ дойде до леглото. Той бе точно такъв воин, какъвто Едион мечтаеше да бъде. Принц воин, така го наричаха хората — който един ден ще стане могъщ крал. Тя понякога мислеше, че баща ѝ не иска да е крал, особено в дните, в които я водеше до Еленови рога и я пускаше да обикаля Оуквалдския лес в търсене на Господаря на гората. Изглеждаше най-щастлив тъкмо в тези мигове. Винаги бе леко тъжен, когато се връщаше до Оринт.

— Няма да ходиш на училище — каза той и погледна през широкото си рамо към майка ѝ. Тя още стоеше на прага, а лицето ѝ бе скрито в сенките. — Надявам се обаче, че разбираш защо библиотекарите се държаха така днес?

Тя разбираше. Съжеляваше, че е изгорила книгите. Бе станало случайно. Знаеше, че баща ѝ не се съмнява в думите ѝ. Кимна и отвърна:

— Съжелявам.

— Няма за какво — изръмжа баща ѝ.

— Искам да съм като другите — каза тя.

Майка ѝ остана смълчана и неподвижна. Баща ѝ обаче я хвана за ръката.

— Знам, любов моя. Но дори да нямаше дарби, пак щеше да си наша дъщеря. От рода Галантиус. Тяхна бъдеща кралица.

— Не искам да съм кралица.

Баща ѝ въздъхна. Бяха водели този разговор и преди. Погали косата ѝ.

— Знам — повтори той. — Спи сега. Ще говорим за това на сутринта.

Но нямаше. Тя знаеше, че няма. Не можеше да избегне съдбата си, макар понякога да се молеше за това. Легна неподвижно и му позволи да я целуне и да ѝ прошепне лека нощ.

Майка ѝ не каза нищо, но когато мъжът ѝ излезе, Евалин се вгледа в нея. Излезе, когато тя тъкмо се унасяше. Но когато кралицата се извърна, можеше да се закълне, че по бледото ѝ лице блестят сълзи.

* * *

Селена се събуди внезапно, неспособна да помръдне или да помисли. Това бе миризмата — от проклетото тяло вчера. Тя бе причинила съня. Бе агония да види лицата на родителите си и Едион.

Премигна и се съсредоточи върху дишането си, докато не излезе от красивата подобна на кутия за бижута стая, докато довятата от северния вятър миризма на бор и сняг не изчезна и Селена не видя утринната мъгла да се плъзга през балдахина от листа над нея. Студеният влажен мъх се бе просмукал през дрехите ѝ, мирисът на близкото море се долавяше във въздуха. Повдигна ръка, за да разгледа дългия белег на дланта си.

— Искаш ли закуска? — попита Роуан, приведен над незапалените дървета. За пръв път го виждаше да ги събира. Тя кимна и потърка очи. — Тогава запали огъня — каза той.

— Не говориш сериозно.

Той не си направи труда да отговори. С пъшкане тя излезе от спалния си чувал и седна с кръстосани крака пред огнището. Протегна

ръка към дървата.

— Излишно е да сочиш. Умът е достатъчен, за да контролира пламъците.

— Може би ми харесва да съм по-драматична.

Той ѝ хвърли поглед, който тя си преведе като: „Запали огъня. Веднага“. Потърка отново очи и се съсредоточи върху трупите.

— Полека — каза Роуан. Тя се запита дали долавя одобрение в гласа му, когато дървото запуши. — С нож, не забравяй. Ти контролираш нещата.

Нож, отрязващ малка частица от магията. Можеше да овладее това. Някакъв си огън.

Богове, отново ѝ бе тежко. Този глупав сън — спомен или там каквото беше. Денят щеше да е лош.

Ямата в нея се отприщи, а магията изригна, преди тя да успее да извика предупреждение.

Изпепели цялата околност.

Когато димът се разсея, а пламъците угаснаха заради вятъра на Роуан, той просто въздъхна.

— Поне не се паникьоса и не се превърна отново в човек.

Тя предположи, че това трябва да е комплимент. Испита магията като облекчение — отприщен удар. Напрежението под кожата ѝ бе намаляло.

Затова просто кимна. Изглежда, превъплъщението щеше да е най-дребният ѝ проблем.

„Това бе просто една целувка“ — казваше си Сорша ден след ден. Бърза, безобидна целувка, от която светът ѝ се бе преобърнал с главата надолу. Желязото в петмеза бе проработило, макар че дразнеше Дориан до степен, че той започна да си играе с дозиранката и да търси начин да го прикрива. Ако го хванеха да диша прашец по всяко време на деня, щеше да предизвика много неудобни въпроси.

Затова стана всекидневен контрацептивен тоник. Никой нямаше да разпитва за това, не и предвид репутацията му. Сорша продължаваше да се самоуспокоява, че целувката бе само за благодарност, когато стигна вратата на покоите на Дориан в кулата. Дневната му доза бе в ръката ѝ.

Почука, а принцът я извика вътре. Кучето на асасина се бе разположило на кревата, а самият принц се изтягаше на изтъркания си диван. Изправи се и се усмихна така, както само той можеше.

— Мисля, че намерих по-добра комбинация. Ментата може да се преглътне по-лесно от градинския чай — каза тя и вдигна чашата с червената напитка. Той я приближи, но в походката му се забелязваше нещо, което я накара да настръхне.

Особено когато остави чашата настрана и започна да я зяпа жадно.

— Какво? — прошепна тя и направи крачка назад.

Той стисна ръката ѝ, не достатъчно силно, че да я нарани, но колкото да спре отстъплението ѝ.

— Разбираш рисковете и въпреки това ми помагаш — каза той. — Защо?

— Така е редно.

— Законите на баща ми твърдят друго.

— Не знам какво искаш да кажа — пламна лицето ѝ.

Ръцете му бяха хладни, когато я погали по бузата. Мазолите му я одраскаха нежно.

— Просто исках да ти благодаря — промърмори той и се приведе напред — за това, че не бягаш, щом ме видиш.

— Аз... — Вътрешно тя изгаряше. Отдръпна се назад, достатъчно, че той да я пусне. Амити, макар и свирепа, бе права. Тук имаше много красиви жени. От това не можеше да излезе нищо повече от флирт. Той бе престолонаследникът, а тя бе никоя. Посочи бокала.

— Ако не е проблем, Ваше Височество — тя се запъна на титлата, — кажете как Ви е подействало.

Не посмя да се сбогува или да направи каквото и да е, което да я задържи в стаята. А той не се опита да я спре, когато излезе и затвори вратата след себе си.

Опря се на каменната стена на тясната площадка пред вратата и постави ръка на разтуптяното си сърце. Това бе разумното решение. Бе оцеляла толкова дълго, защото бе останала тиха и незабелязана.

Но сега не искаше да е такава. Не и с него. Не и завинаги.

Заради него искаше да се смее, да пее, да разлюлее света.

Вратата се отвори и тя го видя застанал на прага, сериозен и предпазлив.

Може би нямаха бъдеще за нещо повече, но само да го види застанал пред нея я караше да иска да бъде глупава, дива и себична.

Утре нещата можеха да идат по дяволите. Но трябваше да знае какво е да принадлежи на някого, да бъде искана и желана.

Той не помръдна, не направи нищо. Само я зяпаше, по същия начин, по който и тя него.

Тя го хвана за реверите на туниката, притисна лице в неговото и го целуна страстно.

* * *

Последните дни Каол едвам успяваше да се концентрира заради срещата, която му предстоеше. Бе му отнело повече време от очакваното, преди Рен и Муртауг да се съгласят да го видят — първата им среща след нощта при бордеите. Каол трябваше да изчака следващата си свободна нощ, а Едион — да намери сигурно място за срещата. Трябваше и да се съгласуват с двамата благородници от Терасен. Той и генералът напуснаха замъка поотделно и Каол се намрази, задето излъга хората си къде отива, а също и задето те му

пожелаха да се позабавлява, вярвайки му. На човека, който се срещаше със смъртните им врагове.

Каол потисна тези мисли, когато приближи мрачната уличка на няколко сгради от порутения пансион, където бе срещата им. Под тежкото си наметало носеше повече оръжия от обичайното. Поемаше всеки дъх на пресекулки. Някой подсвирна два пъти, а той повтори. Едион се появи в ниската мъгла, стелеща се от Ейвъри. Лицето му бе скрито от качулката на собственото му наметало.

Не носеше меч на Оринт. Вместо това по генерала имаше колекция от ножове и кинжали. Това бе човек, способен да влезе и в ада ухилен.

— Къде са останалите? — попита тихо Каол. Тази нощ бедняшкият квартал бе притихнал. Дори повече, отколкото бе по вкуса му. Малцина щяха да го приближат, облечен така, но пътят през тъмните криволичещи улици го обезсърчаваше. Тук цареше униние, бедност и отчаяние. Те правеха хората опасни, способни да рискуват всичко, за да оцелеят още един ден.

Едион се облегна на една от разпадащите се тухлени стени зад тях.

— Не се нервирай. Скоро ще са тук.

— Чаках дълго за тази информация.

— За къде бързаш? — измърка Едион и огледа уличката.

— След две седмици напускам Рифтхолд, за да се върна в Аниел.

Едион не завъртя очи към него, но Каол чувстваше как го наблюдава изпод тъмната си качулка.

— Зарежи това, кажи, че си зает.

— Дал съм дума — отвърна Каол. — Вече се пазарих за време, но трябваше... да *сторя* нещо за принца, преди да напусна.

Генералът се обърна право към него.

— Чух, че не си в добри отношения с баща си. Какво се промени?

Щеше да е по-лесно да излъже, ала Каол отвърна:

— Баща ми е могъщ човек. Мнозина от влиятелните съветници на краля го слушат, когато говори.

— Борили сме се в не един и два съвета — изсмя се тихо Едион.

Каол бе готов да плати, за да види *това*, но не се усмихна, когато отвърна:

— Това бе единственият начин, по който можех да я изпратя във Вендлин.

Обясни набързо сделката, която е направил. Когато завърши, Едион въздъхна тежко.

— Мътните да го вземат — рече, а след това поклати глава. — Не знаех, че такава чест все още съществува в Адарлан.

Предполагаше, че това е комплимент — и то немалък, предвид факта, че идваше от Едион.

— А твоят баща? — попита Каол, колкото да отклони разговора от болезнената тема. — Знам, че майка ти е нейна роднина. А баща ти?

— Мама така и не ми разкри кой е, дори на смъртния си одър — отвърна грубо Едион. — Не знам от срам или понеже не помни, или за да ме защити по някакъв начин. Когато ме отведоха тук, вече не се интересувах. Но предпочитам да нямам баща, отколкото да имам твоя.

Каол се изсмя. Щеше да запита и друго, ако по камъка в другия край на улицата не бяха изскърцали ботуши, последвани от хриптене.

В същия миг Едион извади два бойни ножа, а Каол изтегли собствения си меч — обикновено и с нищо неотличаващо се острие, което бе взел от казармите. Пред погледа им се появи мъж.

Бе сложил ръка на корема си, а с другата се подпираше на тухлената стена на една изоставена сграда. Едион прибра ножовете си и в същия миг се затича към него. Каол стори същото чак когато чу генерала да казва:

— Рен?

Кръвта по туниката на Рен лъщеше ярко на лунната светлина.

— Къде е Муртауг? — попита Едион и прегърна Рен през раменете.

— В безопасност — изпъшка Рен, пребледнял като смъртник. Каол огледа и двата края на улицата. — Проследиха ни. Опитяхме се да се отскубнем от тях. — Повече чу, отколкото видя как Рен прави гримаса. — Притиснаха ме.

— Колко? — попита тихо Едион. Каол почти усети яростта, тлееща в гласа на генерала.

— Осем — отвърна Рен и изсъска от болка. — Убих двама, след това избягах. Но те са по петите ми.

Това означаваше шестима. Ако не бяха ранени, вероятно бяха недалеч.

Каол огледа камъните зад Рен. Раната в корема му едва ли бе дълбока, щом бе попречил на кръвта да остави следа. Но вероятно бе мъчителна и може би фатална, ако бе на неправилното място.

Едион настръхна, явно чул нещо, което Каол не долавяше. Тихо и внимателно предаде отпуснатия Рен в ръцете му.

— Наблизо има три варела — каза генералът с ледено спокойствие, докато поглеждаше към входа на уличката. — Скрийте се зад тях и си мълчете.

Това бе всичко, от което Каол имаше нужда. Той пое тежестта на Рен, измъкна го до големите варели и го постави на земята. Младежът сподави стона си от болката и остана неподвижен. Между два от варелите имаше цепнатина, през която Каол можеше да види уличката и шестимата мъже, които вървяха рамо до рамо. Не различаваше много повече от тъмни туники и наметала.

Мъжете спряха, когато видяха Едион, застанал пред тях и все още спуснал качулката си. Генералът изтегли бойните си ножове и измърка:

— Никой от вас няма да си тръгне от тук жив.

Така и стана.

* * *

Каол се изуми от уменията на Едион. Скоростта, ловкостта, абсолютната увереност, които напомняха брутален и безмилостен танц. Свърши се още преди да е започнало. Шестимата нападатели изглеждаха нелоши бойци, но срещу човек с елфическа кръв уменията им бяха безполезни.

Нищо чудно, че Едион се бе издигнал в армията толкова бързо. Каол не бе виждал никой мъж да се бие така. Само Селена бе способна да му съперничи. Не можеше да прецени кой от двамата би спечелил в битка помежду им, но заедно... Сърцето на Каол изстина. Шестима души, убити за секунди. Шестима.

Едион не се усмихваше, когато се върна при него и хвърли парче плат на земята пред тях. Дори Рен, който пышкаше през зъби, погледна към него.

Платът бе черен и тежък. С тъмни нишки бе изрисуван уивърн — знакът на краля.

— Не познавам тези хора — каза Каол повече на себе си, отколкото за да доказва невинност. — Не съм виждал тази униформа.

— По звука съдя — отвърна Едион, а гневът все още отекваше в гласа му, когато сведе глава към шумове, които Каол не долавяше с човешките си уши, — че идват още. Претърсват бордеите за Рен. Трябва да се скрием някъде.

Рен остана в съзнание колкото да промълви:

— Знам къде...

Каол сдържаше дъха си през целия път, докато двамата с Едион крепяха ранения Рен помежду си. И тримата залитаха и се препъваха и за целия останал свят изглеждаха като пияници, излезли да се позабавляват в бордеите за през нощта. Улиците бяха препълнени въпреки часа, а една от жените, покрай които минаха, хвана туниката на Едион и започна откровено да се предлага. Генералът обаче внимателно свали ръката ѝ и ѝ каза:

— Не плащам за това, което мога да получа без пари.

Това се стори лъжа на Каол, тъй като не бе чул и видял Едион да е споделял ложето си с някого. Но може би фактът, че Елин е жива, променяше приоритетите му.

Стигнаха споменатата от полуприпадналия Рен опиумна бърлога точно когато крясъците на войниците, проверяващи пансионите, кръчмите и странноприемниците, отекнаха по улицата. Каол не изчака да види кои са и мина през дървената врата. Вонята на некъпани тела, нечистотии и сладникав дим го блъсна в носа. Дори Едион се закашля и погледна неодобрително към почти припадналия в ръцете им Рен.

Но застаряващата съдържателка, която пристъпи напред да ги поздрави с развяна от някакъв странен вятър рокля, ги отведе по дървения коридор. Краката им потънаха в износените, но шарени килими. Жената започна да им предлага различни цени за специалитетите на заведението, но Каол я погледна в хитрите зелени очи и разбра, че тя познава Рен — вероятно бе построила своя собствена империя тук, в Рифтхолд.

Отведе ги в прикритата със завеса ниша, осеяна с износени копринени възглавници, които воняха на пот и сладникав дим, след което повдигна вежди към Каол, който ѝ отброи три златни монети. Рен изпъшка, легнал на завивките между Едион и Каол, но преди капитанът да успее да продума и дума, съдържателката се върна с вързоп в ръце.

— Приближават — каза тя. Акцентът ѝ бе странен, но привлекателен. — Побързайте!

Бе донесла туника. Едион набързо превърза Рен, чието лице бе бледо като на мъртвец. Устните му бяха посинели. Генералът изпсува, когато видя раната, прорязала стомаха му.

— Малко по-дълбоко да го бяха посекли и щеше да си влачи червата — обясни Едион. Взе чист плат от съдържателката и го уви около мускулестия стомах на благородника. Тялото на Рен бе осеяно с белези. Този дори нямаше да е най-лошият, стига да оцелееше.

Съдържателката коленичи пред Каол и отвори кутията в ръцете си. Три дървени лули се появили на ниската маса пред тях.

— Трябва да изиграете ролята си — издиша тя и погледна през рамо към тъмната черна завеса. Несъмнено пресмяташе колко време им остава.

Каол дори не опита да възрази, когато тя използва руж, за да зачерви кожата около очите му, и избели лицето му с паста и пудра. След това разкопча три копчета от туниката му и му разроши косата.

— Лежи отпуснат и неподвижен, с лулата в ръка. Ако си изнервен, може да попушиш.

След тези думи тя насочи вниманието си към Едион, който бе приключил с преобличането на Рен. За броени мигове тримата се облегнаха на смрадливите възглавници, а съдържателката излезе с кървавата туника на Рен.

Дишането на благородника бе учестено и измъчено. Каол сподави треперенето в собствените си ръце, когато входната врата се отвори. Меките стъпки на съдържателката подказаха, че тя е избързала да посрещне стражите. Каол се помъчи да чуе какво говорят, но Едион нямаше такива проблеми и разбираше всичко.

— Петима сте, така ли? — изчурулика шумно съдържателката, така че да я чуят.

— Търсим беглец — изръмжа някой в отговор. — Разкарай се от пътя ни.

— Не искате ли да починете? Имаме стаи за цели групи, вие сте такива силни мъже... — Всяка дума бе произнесена с чувствено мъркане. — Но за мечове и ножове вземам допълнително. Опасни са, когато опиятът ви хване.

— Достатъчно, жено! — излая мъжът. Чу се късане на плат. Всяка ниша бе изследвана. Сърцето на Каол бясно затупка, но той остана отпуснат, макар ръката да го сърбеше да хване меч.

— Тогава ще ви оставя да си работите.

Между тях Рен изглеждаше толкова замаян, все едно наистина се бе напушил здраво. Каол се надяваше само собствената му роля да е убедителна. Завесата зейна.

— Вино ли носите? — каза привлечено Едион и се втренчи в мъжете. Лицето му бе отпуснато, а устните — разтеглени в неопределена усмивка. Бе почти невъзможно да го разпознаеш. — Чакаме вече двајсет минути!

Каол се усмихна немоцно на шестимата, които оглеждаха стаите. Всички имаха тъмни и непознати униформи. Кой, по дяволите, бяха? Защо търсеха Рен?

— Вино — сопна се Едион като изнервен търговски син. — Веднага!

Мъжете ги напсуваха и продължиха по пътя си. След пет минути си тръгнаха.

* * *

Явно опиумната бърлога бе мястото, на което трябваше да се срещнат, понеже Муртауг се появи час по-късно. Съдържателката ги отведе до личния си кабинет и там бяха принудени да завържат Рен към захабения диван, за да може тя — с изненадваща сръчност при това — да дезинфекцира, зашие и превърже лошата рана. Каза, че ще оцелее, но загубата на кръв и раната ще го оставят немоцнен за известно време. Муртауг обикаляше наоколо през цялото време, докато Рен не потъна в дълбок сън, благодарение на някаква отвара, която жената го накара да изпие.

Каол и Едион седяха на малка маса, сбутана между щайгите с опиум около стените. Не искаше да знае какво има в отварата, която Рен бе приел.

Едион гледаше с наклонена глава към заключената врата, сякаш слушаше какво говорят в кръчмата, след което попита Муртауг:

— Защо ви преследваха? Познавате ли тези хора?

Старецът продължи да крачи напред-назад.

— Не зная. Те обаче очакваха Рен и мен. Рен има мрежа от информатори, пръснати из града. Всеки от тях може да ни е предал.

Вниманието на Едион остана приковано във вратата. Ръката му бе отпусната до един от ножовете.

— Носеха униформи със знака на краля, но дори капитанът не ги разпозна. Трябва да се снишите за известно време.

Настъпи тежко мълчание. Каол тихо попита:

— Къде може да го отведем?

Муртауг спря да крачи. Очите му бяха пълни със скръб.

— Няма къде. Нямаме дом.

— И къде, по дяволите, седите през цялото това време? — погледна го гневно Едион.

— Тук и там из изоставените сгради. Когато намерим работа, живеем в пансионите, но напоследък...

Нямаха достъп до приютите на Алсбрук, осъзна Каол. Не и като се криеха толкова години. Но да живееш без дом...

На лицето на Едион се изписа маска на незаинтересованост.

— Значи нямате място в Рифтхолд, където да се погрижат за него.

Това не бе въпрос, но Муртауг въпреки това кимна. Едион огледа Рен, проснат на тъмния диван до далечната стена. Преглътна веднъж, след което каза:

— Разкажи на капитана за твоята теория относно магията.

* * *

В дългите часове, които изминаха, докато Рен си възвърне достатъчно силите, че да го преместят, Муртауг му обясни всичко, което знае. Цялата история, макар на места старецът да шепнеше. Всички ужаси, от които бяха избягали. Всички белези, които Рен си бе спечелил. Каол осъзна защо младежът бе толкова мълчалив досега. Това, че е потаен, го бе спасило.

От всичко, което Муртауг и Рен заедно бяха научили, вълните, минали през континента в деня, в който магията бе изчезнала, бяха образували триъгълник. Първата му стена преминаваше от Рифтхолд право към Ледената пустош. Втората слизаше от нея към Пустинния полуостров. Третата се връщаше оттам до Рифтхолд. Според тях бяха причинени от заклинание.

Застанал до извадената от него карта, генерал Едион прокара ръце по линиите отново и отново, все едно изготвяше бойна стратегия.

— Заклинание, насочено от специфични точки, като сигнален огън.

— Има ли начин да се развали? — потропа с пръсти по масата Каол.

— Работата ни бе прекъсната от проблема с Арчър — въздъхна Муртауг. — Източниците ни изчезнаха от града, уплашени за живота си. Но трябва да има начин.

— Откъде да започнем търсенето? — попита Едион. — Няма начин кралят да е оставил улики.

— Трябват ни свидетели, които да потвърдят подозренията ни — кимна Муртауг, — но местата, откъдето мислим, че произлиза магията, са пазени от войните на краля. Чакаме възможност да се вмъкнем.

— Нищо чудно, че повтаряш на Рен да бъде учтив с мен — ухили се Едион.

Сякаш в отговор Рен простена. Опитваше да се събуди. Дали младият благородник се бе чувствал в безопасност поне веднъж през последните десет години? Това обясняваше гнева му — безразсъдния гняв, разпалил младите разбити сърца от Терасен. Включително и това на Селена.

— В склада при бордеите има апартамент — каза Каол, — сигурен е. В него има всичко, от което се нуждаете. Заповядайте в него. Може да останете колкото ви е необходимо.

Почувства как Едион се е втrenchил в него. Ала Муртауг се намръщи.

— Много щедро, но не мога да приема предложението да остана в дома ти.

— Не е мой — отвърна Каол. — Повярвай, собственикът няма да се сърди.

— Изяж го — каза Манон, докато държеше суровия овнешки крак пред Абраксос. Денят бе светъл, но вятърът, идещ от заснежените върхове на Зъбите, все още носеше смразяващ студ. Бяха излезли извън планината за кратка разходка, която да му позволи да раздвижи краката си. Използваха задния вход, който излизаше на тесен път сред възвишенията. Водеше го за гигантска верига — все едно можеше да го дръпне с него — по стръмен наклон, който ги изведе до ливада на върха на едно плато. — Изяж го — разтърси тя замръзналото месо пред Абраксос, който бе легнал по корем на ливадата и душеше първите цветя и треви, подали се през топящия се сняг.

— Това е наградата ти — каза тя през зъби. — Заслужи си я.

Абраксос подуши няколко лилави цветя, израсли едно до друго, след което премигна към нея. Все едно искаше да каже, че не му се яде месо.

— Полезно е за теб — заяви тя, но той продължи да души виолетките или там каквото бяха. Ако едно растение не бе отрова или противоотрова, която да ѝ помогне да остане жива, тя не си правеше труда да научи името му. Особено ако ставаше дума за диви цветя.

Тя подхвърли крака пред огромната му уста и прибра ръце в гънките на червеното си наметало. Той го подуши, а новите му железни зъби блеснаха на ярката светлина. След това протегна огромното си, завършващо с нокът крило и... го избута.

— Не ти е прясно или? — потърка очи Манон.

Той почна да души някакви бели и жълти цветя.

Това беше истински кошмар.

— Не може да ядеш цветя.

Тъмните очи отново се спряха на нея и премигнаха. „Напротив“ — казваха те.

Тя разпери ръце:

— Дори не беше подушвал цветовете до вчера! Какво не ти харесва в месото?

Трябваше да изяде тонове месо, за да натрупа мускулите, които му липсваха.

Когато продължи внимателно да души цветята — безполезен, нахален червей, — тя отиде при овнешкото.

— Ако няма да го ядеш — изръмжа и го вдигна с две ръце към устата си, за да забие железни зъби в месото, — аз ще го направя.

Абраксос я погледна любопитно с тъмните си очи, а тя заръфа леденото сурово месо.

А после започна да плюе.

— Какво в името на Майчината сянка...

Подуши месото. Не бе развалено, но както и мъжете долу, имаше странен вкус. Овцете бяха отгледани в планината. Може би имаше нещо във водата. Щом се върнеше, щеше да нареди на Тринадесетте да не пипат мъжете. Не и докато не разбере какво, по дяволите, ги кара да са такива на вкус и мирис.

Абраксос обаче трябваше да яде нещо, за да стане силен. За да може тя да стане Водачка на Крилото. За да види погледа на Искра, докато я разкъсва във военните игри. Ако това бе единственият начин да накара червея да се храни...

— Хубаво — каза и захвърли овнешкия крак. — Прясно месо ли ти се яде? — Огледа планините, които се извисяваха около тях, и се взря в сивите камъни. — Значи трябва да идем на лов.

* * *

— Вониш на мърша и говна.

Баба ѝ не се обърна от бюрото си, но Манон дори не трепна при обидата. Наистина си бе покрита и с двете.

Това бе благодарение на Абраксос, любителя на цветята, който бе наблюдавал спокойно как тя изкачва близките скали и му сваля врякаща коза. „Сваля“, разбира се, бе твърде елегантен израз за това, което всъщност бе станало. Едва не замръзна до смърт, докато изчакваше няколко кози да минат по коварния път, а после, когато най-сетне нападна една, не само се оваля във фъшкиите ѝ по време на борбата с нея, но и бе залята с прясна порция, точно преди животното да се отскубне от хватката ѝ и да пукне главата си в скалите под тях.

Едва не я отнесе със себе си, но Манон успя да се хване за един корен. Когато се върна с умрялата коза и с кръв, замръзнала по ръцете и туниката, го завари да лежи по корем и да души дивите цветя.

Той изяде козата на две хапки, а после продължи да се радва на цветята. Поне бе ял нещо. Да го върне обаче в Северен зъб се оказа истинско изпитание. Не я бе наранил, не бе избягал, но се бе дърпал здравата от веригата — тресеше глава отново и отново, колкото повече приближаваха черната врата на пещерите, откъдето се чуваха звуци от хора и уивърни. Все пак бе влязъл, макар да изръмжа и да понечи да ухапе укротителите, дошли да го приберат. По някаква причина Манон не можеше да спре да мисли за нежеланието му и нямата молба в очите му. Не го съжеляваше, тъй като в сърцето ѝ нямаше жал към никого, но просто не можеше да спре да мисли за това.

— Призовала си ме — вдигна глава Манон. — Не исках да те карам да чакаш.

— Но го *правиш*, Манон. — Вещицата се обърна, а в очите ѝ имаше закана за смърт и безкрайна болка. — Седмици минаха, а ти още не си полетяла с Тринадесетте. Жълтоногите те посрещат като домакини след три дни. Три дни, Манон! А ти се лигавиш с гуцера си.

Манон не показва никакво чувство. Извиненията... или по-лошо, оправданията само щяха да утежнят положението ѝ.

— Дай ми заповеди и ще ги изпълня.

— Искам да полетиш утре вечер. Не си прави труда да се връщаш, ако не успееш.

* * *

— Мразя те — изпъшка Манон през железните си зъби, когато двамата с Абраксос приключиха изтощителното пътуване до планинския връх. Бе им отнело половин ден да стигнат до там. Ако планът ѝ не сработеше, щяха да се върнат в Омега чак вечерта. Където щеше да стегне багажа си.

Абраксос се бе свил като котка на тясната скала на върха на планината.

— Ленив инатлив червей!

Той дори не премигна. „Пробвай от източната страна“ — бе я посъветвал надзирателят призори, докато ѝ помагаше да го оседлае и изведе през задния вход на Северен зъб. Бяха използвали този връх да тренират малките уивърни и онези, които не обичат да летят.

Източната страна, видя Манон, когато надникна над ръба на скалата, която бе изкачила, бе плавен наклон, следван от осемметрова пропаст. Абраксос можеше да се затича до ръба, да опита да полети и ако паднеше...

Е, бяха само осем метра и огладена от ветровете скала, на която да се плъзне. Малка беше вероятността да загине.

За разлика от западната страна. Манон се намръщи на Абраксос, който облизваше новите си железни нокти, и пресече платото. Пряко себе си направи гримаса от свирепия вятър, който я забрули.

На запад имаше почти бездънна яма, стигаща до назъбени скали. Цял взвод щеше да изтърква останките ѝ от там.

Значи източната страна.

— Да вървим. — Абраксос повдигна масивната си глава, сякаш за да каже: „Но ние сега стигнахме“. — Манон посочи източния ръб. — Ще летим. Сега.

Той изсумтя и се обърна с гръб към нея. Седлото му заблестя.

— Не мисля така — избухна тя и го заобиколи, за да го погледне в лицето. След това посочи към ръба. — Ще летим, дребен страхливецо!

Той наведе глава към стомаха си и се уви с опашката. Правеше се, че не я чува.

Знаеше, че това може да ѝ коства живота, но го хвана за ноздрите с достатъчна сила, че да го накара да я погледне.

— Крилете ти са здрави. Поне така казаха хората. Значи можеш да летиш. Щом можеш, ще летиш. Понеже аз казвам така. Нося ти отвратителните кози, унижиш ли ме, ще използвам кожата ти за ново палто! — Тя разклати разкъсаното си и лекъосано червено наметало. — Това е съсипано заради глупавите ти кози!

Той дръпна глава и тя го пусна, понеже не искаше да литне във въздуха. Той се наведе и притвори очи.

Това бе някакво наказание. Не знаеше за какво. Може би за собствената ѝ глупост, която я бе накарала да избере примамка за ездитно животно.

Тя изсъска на себе си и огледа седлото. Дори с тичане нямаше да го изкатери. Трябваше обаче да стигне до това седло и да полети, иначе... баба й щеше да разбие Тринадесетте.

Абраксос продължи да лежи на слънце, суетен и самодоволен като котка.

— Сърце на воин, няма що.

Тя погледна източния ръб, седлото, висящите юзди. Когато за пръв път ги вкара в устата му, бе ритал много, но сега бе свикнал. Дотолкова, че се опита да откъсне главата само на един от звероукротителите днес.

Слънцето все още грееше високо, но скоро щеше да започне да се спуска и с нея щеше да е свършено.

Нямаше да го позволи!

— Изпроси си го — бе единственото предупреждение, което му даде тя, преди да се затича и да скочи. Приземи се на ханша му, след което запълзя нагоре, толкова бързо, че той едвам повдигна глава, когато тя се спусна по люспестия му гръб и се озова на седлото.

Той скочи напрегнато нагоре, а тя изрита стремената и стисна юздите.

— Политаме. Сега.

След това го пришпори.

Шпорите може би го нараниха или изненадаха, тъй като Абраксос скокна и изрева. Тя се задържа за юздите с всички сили.

— *Достатъчно* — излая и дръпна с една ръка към източната страна. — *Достатъчно*, Абраксос!

Той продължи да се гърчи. Тя стисна с бедра колкото се може по-силно, за да остане на седлото. Навеждаше се с всяко движение. След като не успя да я свали от гърба си със скокове, той разпери криле, все едно можеше да я издуха от гърба си.

— Да не си посмял! — изръмжа тя, но той продължи да се мята и да реве. — Стига! — Зъбите й изщракаха толкова силно, че тя ги прибра, за да не се разкъса сама.

Абраксос обаче продължи да скача като обезумял. Не към източната страна.

А към западната.

— Абраксос, *спри*!

Щеше да отиде право там. И двамата щяха да се размажат на скалите.

Той обаче бе толкова уплашен и гневен, че чу гласа ѝ не по-ясно от полета на листо по вятъра. Западната пропаст се извиси от дясната ѝ страна. После от лявата. За миг се скри от ципестите петнисти криле, докато те плющяха ли, плющяха. Камъните заскърцаха под огромните нокти на Абраксос и почнаха да падат към пропастта, когато той приближи ръба.

— *Абраксос...*

А после кракът му се хлъзна от скалата. Светът на Манон се преобърна, а той изгуби равновесие.

Двамата пропаднаха в откритото пространство.

Манон дори нямаше време да осмисли приближаващата смърт. Бе прекалено заета да се държи за седлото. Светът се въртеше около нея, вятърът виеше — а може би това бе Абраксос. Двамата приближаваха скалната повърхност под тях.

Мускулите ѝ се стегнаха и потръпнаха. Вещицата обаче остана с ръце, оплетени в юздите. Само това я спасяваше от смъртта, макар тя така и така да приближаваше с всяко извъртане на осакатеното тяло на Абраксос.

Дърветата идваха, видя и назъбените скали между тях. Каменната повърхност приближаваше все по-бързо и по-бързо.

Може би тялото му щеше да поеме удара и тя щеше да оцелее.

Може би скалите щяха да премажат и двамата.

Може би самият той щеше да се завърти и да я смачка.

Надяваше се да стане бързо, за да не мисли как умира, да не знае коя част от нея е загинала първа. Продължиха надолу. Между зъбатите скали течеше малка рекичка. Вятърът плющеше под тях. Повеят му издигна Абраксос леко нагоре, но двамата продължаваха да се въртят и да падат надолу.

— Разпери криле! — опита се тя да надвика вятъра и биенето на собственото си сърце. Те си останаха прибрани. — Разпери ги и литни! — кресна тя, започнала да различава теченията в рекичката. Разбра, че мрази предстоящата прегръдка с Мрака, че не може да спре с нищо размазването и гибелта от...

Можеше да различи боровите иглички по дърветата.

— *Разпери ги!* — Последен, отчаян вопъл срещу Мрака.

Боеен вик, на който Абраксос отвърна с писък, докато разперваше криле. Хвана течението и се издигна над земята.

Стомахът на Манон слезе от гърлото към задника, но двамата летяха нагоре, а крилете му правеха мах след мах. Това бе най-красивият звук, който бе чувала в дългия си и злочест живот. А уивърнът летеше все по-нависоко и по-нависоко, прибрал крака под себе си. Манон се сви на седлото и се притисна до топлата му кожа,

когато той я издигна до съседната планина. Върховете го посрещнаха като протегнати ръце, но той мина между тях, като удряше силно с крилете си. Манон се издигаше и се спускаше с него. Не си пое и глътка въздух, а когато минаха над най-високия скален връх, от радост, от гняв или просто така, грабна шепа сняг и лед и ги пръсна зад себе си. Слънцето ги освети като падащи звезди.

Слънцето бе ослепително в откритото небе, а около тях нямаше нищо друго, освен облаци, масивни като планините отдолу, замъци и храмове в бяло, лилаво и синьо.

А викът, който Абраксос нададе, докато навлизаха в облаците и когато хвана едно бързо течение и мина по него...

Манон не знаеше какво е било за уивърна да живее винаги под земята, окован, пребиван и осакатен — досега. Докато не чу този вик на чиста, неопетнена радост.

Докато не го повтори, отметнала глава към облаците около тях. Минаха над облачното море, а Абраксос прокара нокти по него, преди да се наклони по вятъра към една колона облаци. По-високо и по-високо, докато не стигнаха върха ѝ и той не разпери криле в леденото небе и разреждения въздух. За миг светът застина.

А Манон, понеже никой не гледаше и понеже не я интересуваше, разпери ръце и се наслади на падането. Вятърът се превърна в песен, която отекна както в ушите, така и в съсухреното ѝ сърце.

* * *

Сивите небеса се обагриха със светлина, когато слънцето се скри зад хоризонта. Увита в червеното си наметало, Манон седеше на гърба на Абраксос. Погледът ѝ бе леко замъглен от вътрешния клепач, който бе свалила. Въпреки това огледа Тринадесетте, яхнали уивърните си в началото на каньона.

Бяха наредени в две редици от по шест звяра. Астерин и светлосиният ѝ уивърн бяха точно зад Манон и водеха първата колона. Сорел бе заела центъра във втората. Бяха будни и готови за бой. А също и леко объркани. Контузените криле на Абраксос още не бяха готови за Прохода. Все още. Бе срещнала вещиците на задната врата, където бяха извели уивърните си на три километра от първото летене

през каньона. Бяха ги извели като истински взвод, подредени по ранг и в тишина.

Началото на каньона бе достатъчно широко за Абраксос, за да полети с лекота. Излитането бе проблем заради наранените мускули и слабите места по крилете му — места, на които бе пребиван прекалено често. Може би никога нямаше да придобие пълната си сила.

Тя обаче не обясни това на Тринадесетте, понеже не беше тяхна работа и не ги засягаше.

— Всяка сутрин от днес до военните игри — обяви Манон, загледана в лабиринта от проходи и клисури, които представляваше обветреният каньон, — ще се срещаме тук и до закуска ще тренираме. След това през следобедите ще тренираме с останалите сборища. Не казвайте никому.

Щеше да се налага да си тръгва по-рано, за да полети с Абраксос предварително, докато другите преминаваха през Прохода.

— Искам да сме близо една до друга. Не ме интересува, че мъжете твърдят, че зверовете трябва да са раздалечени. Нека уивърните си определят кой е най-силен, но трябва да летят заедно, залепени като брънки на ризница. Няма да има цепнатини, няма да има място за териториално надмощие и други простотии. Ще летим през каньона заедно или никак.

Погледна всяка от вещиците и техните зверове в очите. За нейна изненада Абраксос стори същото. Това, което не му достигаше като ръст, той наваксваше с воля, скорост и маневреност. Усещаше въздушните течения дори преди самата Манон.

— Когато сме готови, ако сме все още живи, ще се видим от другия край и ще го направим отново. Докато не стане перфектно. Зверовете ви ще се научат да си вярват един на друг и да следват заповеди.

Вятърът я целуна по бузите.

— Не изоставайте! — нареди тя. И Абраксос полетя в каньона.

През следващата седмица не намериха повече трупове и нито следа от създаването, изсмукало онези хора, макар Селена често да мислеше за подробностите, докато Роуан я караше да пали свещи в руините на храма, посветен на Слънчевата богиня. След като вече можеше да се превъплъщава по свое желание, това бе новата ѝ задача — да пали свещи, без да унищожава всичко наоколо. Всеки път се проваляше. Ту опърляше наметалото си, ту напукваше руините, ту изпепеляваше дърветата. Магията винаги вземаше връх над нея. Роуан обаче имаше неизчерпаем запас от свещи, затова тя прекара дни, втренчена в тях, докато не стана разноголеда. Можеше да се поти с часове в опит да овладее гнева си, но от всички тези глупости се получаваше само тънка струйка дим. Единственото нещо, което произлезе от упражненията, бе неутолимият ѝ апетит. Селена ядеше каквото и когато намери, благодарение на магията, която изчерпваше толкова много от силите ѝ.

Дъждът се върна, а с него и тълпата, заслушана в приказките на Емрис. Селена винаги също слушаше, докато миеше чиниите след вечеря. Приказки за деви воители, омагьосани зверове и лукави магьосници. Всичките легенди на Вендлин. Роуан продължаваше да се появява в ястребово тяло. Имаше нощи, в които тя седеше край задната врата, а Роуан кацаше по-близо.

Сега Селена стоеше над мивката. Гърбът ѝ болеше, а гладът стържеше в стомаха ѝ, докато изгъркваше последния меден котел, а Емрис завършваше приказката за умния вълк и вълшебната жар-птица. Последва пауза, а после дойдоха познатите молби за същите стари приказки. Селена не обърна внимание на главите, които се обърнаха към нея, когато се обади от мивката:

— Знаеш ли приказки за кралица Майев?

Настъпи мъртвешка тишина. Очите на Емрис се ококориха, но той се усмихна леко и рече:

— Разбира се. Коя би искала да чуеш?

— Най-старите, които знаеш. Всички.

Може би бе време да научи колкото се може повече за леля си — преди следващата им среща. Емрис знаеше приказки, които не бяха достигнали бреговете на родните ѝ земи. Щом разказите за кожоходите се оказаха верни, щом безсмъртните елени бяха истински... можеше и да научи нещо полезно.

Неколцина се спогледаха нервно, ала накрая Емрис рече:

— Тогава ще започна от началото.

Селена кимна и седна на обичайния си стол, опрян на задната врата близо до зоркия поглед на ястреба. Роуан изцъка с клюна си, но тя не посмя да погледне през рамо към него. Вместо това отхапа цяло парче хляб.

— Преди много време на трона на Вендлин нямало смъртен крал. Феите все още вървели сред нас. Някои били добри и красиви, други — готови да ти напакостват, а трети били по-тъмни и ужасни и от най-черната нощ. Всички обаче били управлявани от Майев и нейните две сестри, наречени Мора и Маб. Лукавата Мора притежавала образа на велик ястреб... — Ето откъде произхождаше благородната кръв на Роуан. — ... А красивата Маб — на лебед. Тъмната Майев пък била толкова свирепа, че нито една форма не можела да обхване същността ѝ.

Селена вече знаеше голяма част от историята, която Емрис разказа. Мора и Маб се бяха влюбили в смъртни мъже и се бяха отказали от безсмъртието си. Някои твърдяха, че Майев ги принудила да се откажат от вечния живот като наказание. Други — че те сами са го поискали, за да се измъкнат от сестра си.

Когато Селена попита дали Майев някога е имала съпруг, цялото помещение притихна. Емрис отвърна, че не, макар много отдавна, в зората на времето, да била близо до това. Според мълвата имало воин, който откраднал сърцето ѝ с острия си ум и чистата си душа. Той обаче загинал в древна война и изгубил пръстена, наречен на нея. Оттогава Майев почитала воините си повече от всички останали. Те я обичали заради това и я направили могъща кралица, която никой не дръзвал да предизвика. Селена очакваше Роуан да се наकोкошини от тези думи, но той остана неподвижен и тих на мястото си.

Емрис разказваше приказки за кралицата на елфите до късно през нощта и обрисуваше образа на безпощадна и коварна владетелка, която би могла да завладее света, стига да поиска, но бе предпочела да

остане в горското кралство на Доранел и да изгради каменен град в сърцето на огромно речно корито.

Селена се замисли над някои детайли и ги запамети, като се опита да не мисли за принца, кацнал на метри от нея, който бе дал клетва на безсмъртното чудовище, живеещо отвъд планините. Бе готова да поиска нова приказка, когато видя, че нещо сред дърветата се движи.

Задави се с боровинковия пай, който ядеше, когато от гората се появи огромна пума, премина по подгизналата трева и се насочи към тях. Дъждът бе затъмнил златистата ѝ козина, а очите ѝ блестяха като факли. Нима стражите не я виждаха? Малакай слушаше вречения си, изцяло погълнат от историята. Тя отвори уста да извика предупреждение, но после се спря.

Стражите виждаха всичко и не стреляха. Това не бе пума, а...

За миг просветна нещо като далечна мълния, а пумата се превърна във висок широкоплещест мъж, който тръгна към отворената врата. Роуан полетя и се превъплъти безпроблемно, за да кацне сред дъжда.

Двамата мъже стиснаха ръце и се потупаха по гърбовете. Бърз и ясен поздрав. Не бе лесно да ги чуе заради дъжда и разказа на Емрис. Тя прокле наум смъртните си уши, докато се напрягаше.

— Търся те от шест седмици — каза златокосият странник. Гласът му бе остър, но глух. Не бе пълен с тревога, а с умора и раздразнение.

— Вохан каза, че си на източната граница, ала Лоркан заяви, че си по брега и наглеждаш флота. Сетне близнаците ме предупредиха, че кралицата е била целия път до тук с теб и се е върнала сама, затова дойдох колкото се може по-бързо...

Бърбореше. Липсата му на самоконтрол не пасваше на здравите мускули и оръжията, с които се бе накичил. Воин като Роуан, макар лицето му бе изненадващо любвеобилно и нямаше строгостта на това на принца.

Роуан постави ръка на рамото на мъжа.

— Чух какво е станало, Гавриел.

Дали това не бе някой от загадъчните приятели на Роуан? Съжали, че Емрис не е свободен, за да ѝ разкрие кой е новодошлият. Роуан не ѝ бе казал нищо за петимата си спътници, но бе видимо, че с

Гавриел не са просто познати. Понякога забравяше, че той има живот и извън крепостта. Това не я бе притеснявало досега и не бе сигурна защо стомахът ѝ внезапно натежа при тази мисъл и защо бе важно Роуан да признае, че тя е тук, че съществува.

Гавриел потърка лице. Пое си въздух и мускулестият му гръб се изпъна.

— Знам, че вероятно не искаш...

— Кажы какво искаш и да приключваме.

Гавриел сякаш посърна, а Роуан го отведе до друга врата. И двамата се движеха с неземни грация и сила, сякаш дъждът се разделяше, за да ги пропусне. Роуан дори не я погледна, преди двамата да изчезнат.

* * *

Роуан не се върна през остатъка от нощта. Любопитството, а не състраданието я накараха да осъзнае, че приятелят ѝ вероятно не е вечерял. Поне никой не бе изнесъл нещо от кухнята, а Роуан не бе поискал храна. Защо да не занесеше поднос с печено и хляб?

Като крепеше тежкия съд на бедрото си, тя потропа на вратата. Мърморенето отвътре притихна. За миг се смути, че мъжът може да се е усамотил там по интимна причина, но после някой рязко попита:

— Какво?

Тя отвори вратата и надникна вътре.

— Помислих, че може да искаш печено и...

Странникът наистина бе полугол. И лежеше по гръб върху бюрото на Роуан. Самият Роуан обаче бе седнал пред него напълно облечен и изглеждаше по-ядосан и от дявол. Явно бе прекъснала нещо лично.

Отне ѝ един удар на сърцето, за да забележи плоските игли, черния котел, пълен с тъмна течност, парцала, натопен с мастило и кръв, и следите от татуировка отляво по тялото на странника, виеща се от гърдите по ребрата чак до бедрото му.

— Махни се — каза кратко Роуан и свали иглата.

Гавриел надигна глава. Светлината от свещите разкри жълтеникавокафяви очи, пълни с болка — не непременно от знаците,

изписани над сърцето и ребрата. Думи на Древния език като тези на Роуан. Бяха толкова много. Повечето — остарели и прекъснати от различни белези.

— Искаш ли печеното? — попита тя, все още загледана в татуировката, кръвта, малкия железен котел мастило и начина, по който Роуан държеше иглите — със същата увереност, с която и оръжията. Сам ли бе направил татуировката си?

— Остави го — каза той и тя разбра, че после ще ѝ откъсне главата. Нарочно си придаде неутрално изражение, остави подноса на леглото и отиде до вратата.

— Извинете, че ви прекъснах.

За каквото и да бяха тези татуировки, колкото и добре да се познаваха, тя нямаше право да е тук. Болката в очите на странника ѝ бе достатъчна. Бе ги виждала в собственото си изражение. Вниманието на Гавриел бе раздвоено между нея и Роуан. Ноздрите му бяха разширени. Душеше я.

Бе време да си излезе.

— Извинете! — каза тя отново и затвори вратата зад себе си.

Направи две крачки по коридора, преди да спре и да се облегне на каменната стена. Разтри лице. Толкова глупаво бе да дойде тук извън рамките на тренировките, да си помисли, че той може да сподели нещо лично с нея, дори и само като оправдание да се оттегли по-рано. Но я заболя. Повече, отколкото искаше да си признае.

Бе готова да отиде до стаята си, когато вратата на коридора се отвори и Роуан се появи. На практика грееше от гняв. Да види гнева по него обаче я тласна към безразсъдство и това бе по-лесно, отколкото да се предаде на тихия мрак, който искаше да я завлече надолу. Затова преди той да се развика, тя попита:

— За пари ли го правиш?

Роуан се озъби.

— Първо, не ти влиза в работата. И второ, никога не бих се принизил така.

Погледът му ѝ подсказа ясно какво мисли за *нейната* професия.

— Щеше да е по-добре да ме шамаросаш.

— Вместо кое?

— Вместо да ми напомняш колко страхлива и безполезна съм. Повярвай, и сама си го знам. Затова ме удари, понеже съм уморена от

обиди. И знаеш ли какво? Не си направи труда да кажеш, че си зает. Ако го беше сторил, нямаше да те безпокоя. Съжалявам, че го направих. Но ти просто ме *изостави* там долу.

Последните думи предизвикаха рязка паника в нея и болка, от която гърлото ѝ се сви.

— Ти ме изостави — повтори тя. Може би само слепият ужас от бездната, която се отвори под нея, я накара да прошепне: — Вече никой не ми остана. Съвсем никой.

Не бе осъзнала до каква степен е истина това и колко много ѝ се иска да не е. Докато не го изрече.

Изражението му остана неутрално, дори свирепо.

— Нямам какво да ти дам. Нищо и *не искам* да ти давам. Не ти дължа обяснения какво правя извън времето на тренировките. Не ме интересува през какво си минала и какво си преживяла. Колкото по-скоро преодолееш самосъжаленията, толкова по-скоро ще се отърва от теб. Не означаващ нищо за мен и *не ми пука за теб*.

Ушите ѝ забучаха. Под тях се появи вълната на безнадеждност, липсата на светоусещане. Не знаеше защо се получава. Нали беше решила да го мрази. Но щеше да е хубаво...

Да има поне един човек, който знае истината за нея и не я мрази за това.

Щеше наистина да е хубаво.

Тя се отдалечи, без да продума. С всяка крачка, която правеше обратно към стаята си, светлинката в нея отслабваше.

Докато не угасна напълно.

Селена не помнеше как се е свила в леглото си все още с ботуши. Не помнеше сънищата си, не усети глада или жаждата, когато се събуди, почти не отговори на поздравите, докато слизаше към кухнята, и се зае да помага за закуската. Целият свят бе потъмнял и някак затихнал. Тя бе неподвижна. Като камък в реката.

Закуската мина, а след това в тишината на кухнята се разнесоха гласове. Мърморенето на Малакай. Смехът на Емрис.

— Виж — каза Емрис и дойде до кухненската мивка, където стоеше Селена, все още загледана в полето. — Виж какво ми донесе Малакай.

Тя видя блясъка на златната дръжка, преди да се сети, че Емрис държи нов нож. Това бе подигравка. Боговете явно се гавреха с нея. Или просто я мразеха.

Дръжката бе украсена с лотоси, а нишка от *лапис лазули* стигаше до долния ѝ край като речна вълна. Емрис се бе усмихнал със светнали очи. Но този златен нож, чието злато бе така лъснато и ярко...

— Взех го от търговец, идващ от южния континент — каза Малакай от масата. Доволният му тон ѝ подсказа, че е грейнал. — Докараха ми го чак от Ейлве.

Празнотата изчезна. Толкова силно, че бе изненадана как не се чу. На нейно място се появи вик. Пищящ като кипнал чайник, яростен като вятъра, оглушителен като писъка на слугинята, която бе влязла в спалнята ѝ, за да я види легнала сред трупове на родителите ѝ.

Бе толкова шумно, че едва успя да се чуе как отговаря:

— Не ми пука. — Не можеше да долови нищо, освен тихия вик, затова повиши собствения си глас. Дишането ѝ се учести и тя повтори: — Не. Ми. Пука.

Настъпи тишина. Тогава Лука се обади от другия край на стаята:

— Елентия. Не бъди груба.

Елентия. Елентия. *Дух, който не може да бъде пречупен.*

Лъжи, лъжи, лъжи. Нехемия я бе излъгала за всичко. За глупавото ѝ име, за плановете си, за всяко проклето нещо. И си бе

отишла. Всичко, което бе останало на Селена от нея, бяха оръжия като това — толкова подобно на тези, с които принцесата гордо се бе кичила. Нехемия си бе отишла. Не ѝ бе оставила нищо.

Трепереше толкова силно, че тялото ѝ щеше да се разпадне. Тя се обърна към останалите.

— Не ми пука за вас — изсъска тя на Емрис, Малакай и Лука, — нито за ножа ви. Нито за приказките от малкото ви кралство. — Тя прониза Емрис с поглед. Лука и Малакай се приближиха и застанаха с оголени зъби между нея и стареца. Чудесно. Правилно бе да се чувстват заплашени. — Оставете ме на мира. Разказвайте си глупавите истории, но не ме закачайте.

Вече крещеше, но не можеше да спре да чува пищенето, не можеше да извае нищо с гнева си, не можеше дори да каже къде е горе и къде е долу. Знаеше само, че Нехемия я е излъгала за всичко, че приятелката ѝ бе дала клетва, която бе нарушила, със същата лекота, с която бе разбила сърцето на Селена в деня, в който се бе оставила да умре.

Видя сълзите в очите на Емрис. От мъка или гняв, или съчувствие, това не я интересуваше. Лука и Малакай стояха между тях и ръмжаха тихо. Семейство. Те си бяха едно семейство и се бранеха. Наранеше ли един, другите двама щяха да я разкъсат.

Селена се изсмя тихо, когато премери тримата на око. Емрис отвори уста да каже нещо, което според него щеше да помогне. Ала Селена се изсмя отново и излезе.

* * *

След цяла нощ, в която бе татуирал върху кожата на Гавриел имената на падналите и бе слушал разказите му за тези, които е изгубил, Роуан го изпрати по пътя му и се насочи към кухнята. Намери я пуста. Там бе само старецът, който седеше на празната си маса, стиснал с две ръце чаша. Емрис вдигна очи. Погледът му бе ярък и тъжен.

Момичето го нямаше никакво и за миг той се надяваше, че си е тръгнала отново, само и само за да не му се налага да отговоря за това,

което е казал. Външната врата бе зейнала, все едно някой я бе отворил със замах. Вероятно бе излязла оттам.

Роуан направи крачка в онази посока и кимна за поздрав, но старецът го погледна преценяващо и прошепна:

— Какво правиш?

— Моля?

Емрис не повиши глас.

— На онова момиче. Какво й правиш, че идва тук с такава празнота в очите?

— Не е твоя работа.

Емрис сви устни.

— Какво виждаш, когато я гледаш, принце?

Не знаеше. Напоследък не знаеше нищо.

— И това не е твоя работа.

Емрис прокара ръка през обветреното си лице.

— Виждам я как си отива, малко по малко, защото я мачкаш точно когато тя има нужда от протегнатата ръка.

— Не виждам как бих могъл...

— Знаеш ли, че Евалин Ашривер бе моя приятелка? Работи почти година в тази кухня. Живя с нас. Бореше се да убеди кралицата ти, че полуелфите имат място в кралството ти. Бореше се за нашите права до деня, в който си отиде. След много години онези чудовища отвъд морето я убиха. Но аз познах дъщеря й от момента, в който стъпи в кухнята. Всички, които са били тук преди двайсет и пет години, разбраха коя е.

Роуан рядко се изненадваше, но сега зяпна.

— Тя е изгубила надежда, принце. Няма надежда в сърцето си. Помогни й. Ако не заради нея, поне заради това, което представлява. Поне заради това, което може да предложи на всички нас, включително и на теб.

— И какво е то? — дръзна да попита той.

Емрис срещна погледа му, без да трепне.

— Един по-добър свят.

* * *

Селена вървя и вървя, докато не се озова край обраслия с дървета бряг на езеро, което блестеше ярко на обедното слънце. Прецени, че това е добро място, на което да се просне, и се отпусна върху влажните мъхове, увила ръце около себе си. Падна на колене.

Нямаше нищо, което да може да направи, за да се възстанови. А беше... беше...

Изхлипа. Устните ѝ трепереха толкова силно, че едвам сподави звука.

Той обаче остана в гърлото, дробовете и устата ѝ. И когато си пое дъх, избликна. Щом го чу, всичко излезе на бял свят. Цялото тяло я заболя от силата на риданията ѝ. Едвам усети, че светлината на езерото се променя, а вятърът милва с топла милувка навлажнените ѝ бузи. И чу, толкова тихо, все едно го сънуваше, шепотът на жената:

— Защо плачеш, Огнено сърце?

Десет години бяха минали, откак чу за последно гласа на майка си. Но сега той надвика риданията ѝ, все едно бе клекнала до нея.

— Защо плачеш, Огнено сърце?

— Защото се изгубих — прошепна тя на земята — и не знам пътя.

Това не бе успяла да каже на Нехемия. Че десет години не бе знаела къде да намери дом. Понеже нямаше такъв.

Ледени вихри облизаха кожата ѝ, преди да разбере, че Роуан е седнал до нея, изпънал крака и опрял длани в мъха. Вдигна глава, но не си направи труда да избърше сълзите си. Само се загледа в блестящото езеро.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита той.

— Не. — Тя преглътна няколко пъти, извади носна кърпичка от джоба си и след това се издуха в нея. Главата ѝ се проясни.

Останаха седнали в тишина. Единствено вълничките, миещи мъхестия бряг на езерото, и вятърът в листата нарушаваха тишината. И тогава...

— Чудесно. Защото трябва да вървим.

Копеле. Така го и нарече, преди да попита:

— Къде?

— Мисля, че вече те разбрах, Елин Галантиус — усмихна се той злокобно.

* * *

— Какво, по дяволите, търсим тук? — изпъшка Селена, вторачена в пещерата, зейнала от основите на скалистата планина.

Бяха се катерили осем километра нагоре. И не бе яла почти нищо.

Дърветата растяха по склона, преди да отстъпят място на покритите с лишей скали, стигащи чак до заснежения връх, който отбелязваше границата между Вендлин и Доранел. По някаква причина надвисналите скали накараха косъмчетата по тила ѝ да се изправят. И то не заради мразовития вятър.

Роуан влезе в пещерата, а сивото му наметало се развя зад гърба му.

— Побързай.

Тя уви собственото си наметало по-плътно около себе си и тръгна със залитане подире му. Това не бе на хубаво. Всъщност беше ужасно. Каквото и да имаше в тази пещера...

Влезе в тъмното, като последва Роуан по отблясъка на косата му и остави очите си да свикнат с тъмното. Подът бе каменист, а самите камъни — гладки и гладки. По тях бяха разпилени ръждясали оръжия, брони и дрехи. Но нямаше скелети.

Богове, бе толкова студено, че виждаше дъха си. Видя още и...

— Кажете ми, че халюцинирам.

Роуан бе спрял на брега на огромно ледено езеро, чийто край изчезваше в мрака. Седнал върху завивка в центъра му, с окови около китките, приковаващи го за леда, бе Лука.

Оковите му изтракаха, когато вдигна ръка за поздрав.

— Мислех, че никога няма да дойдеш. Направо *измръзвам* — обади се той и прибра ръце под мишници. Звукът от думите му отекна в пещерата.

Дебелият слой лед, покриващ езерото, бе толкова прозрачен, че тя виждаше водата под него. Бледите камъни по дъното, старите коренища на отдавна изгнили дървета, но... никакви следи от живот. Понякога от камъните се подаваха меч, кинжал или копие.

— Какво е това място?

— Спаси го — отвърна Роуан.

— Да не си полудял?

Роуан й се усмихна така, сякаш бе наистина луд. Тя стъпи на леда, но той блокира пътя й с мускулестото си тяло.

— В другата си форма.

Лука наклони глава, все едно се опитваше да ги чуе.

— Той не знае каква съм — промърмори тя.

— Той живее в замък, пълен с полуелфи. Няма да му направи впечатление.

Това обаче бе последната й грижа.

— Как смееш да го забъркваш в това?

— Ти го забърка, когато обиди него и Емрис. Сега поне можеш да го отървеш.

Той духна към езерото. Ледът за миг изтъня, после отново се втвърди. Мили богове! Бе замразил цялото проклето езеро. Нима бе *толкова* силен?

— Дано си донесла и нещо за хапване — каза Лука. — Умирам от глад. Но побързай, Елентия. Роуан каза, че това е част от обучението ти и... — Той не спираше да бърбори.

— Какъв е смисълът в това? Наказваш ме, че съм се държала като задник?

— Можеш да владееш силата си в човешката си форма, но в мига, в който се превъплътиш, идват страхът и гневът. Спомняш си колко сила имаш и това те плаши. Магията се надига, за да те защити. Тя не разбира, че ти самата си източник на страха, а не някаква външна заплаха. Когато има външна заплаха, ти забравяш за страха и имаш *някакъв* контрол. — Той посочи ледения пласт, който я разделяше от Лука. — Освободи го.

Ако магията излезеше извън контрол, ако огънят изригнеше... Е, с леда не се понасяха особено.

— Какво ще стане с Лука, ако се проваля?

— Ще си остане студен и мокър. Вероятно ще умре.

По усмивката, изписана на лицето му, разбра, че е садист, готов да остави момчето да си отиде с нея.

— Наистина ли трябваше да го оковаваш? Ще потъне право на дъното.

Усети, че я изпълва тъпа паника.

Когато протегна ръка за ключ към оковите, Роуан само поклати глава.

— Контролът е единственият ключ, който ти трябва, както и концентрацията. Прекоси езерото и разбери как да го освободиш, без да удавиш и двамата.

— Не ми давай уроци като някакъв мистичен учител по глупости! Никога не са ме карали да правя нещо по-тъпо...

— Побързай — усмихна се като вълк Роуан. Ледът изскърца. Топеше се. Един малък глас в главата ѝ нашепна, че той няма да остави момчето да се удави, но не можеше да му се довери за себе си. Не и след предишната вечер.

— Ти си *копеле* — направи крачка тя по леда. Когато Лука се прибереше в безопасност у дома, щеше да намери начин да превърне живота на Роуан в ад. Тя разкъса вътрешната си преграда. Почти не усети болка, когато чертите ѝ се измениха.

— Толкова чаках да те видя като елфа! — възкликна Лука. — Даже се обзалагахме кога... — Не, не спираше да бърбори.

Тя се намръщи на Роуан. Татуировката му стана дори по-детайлна сега, когато я гледаше с елфическите си очи.

— Мисълта, че в ада има запазено място за хора като теб, ми дава утеха.

— Кажи ми нещо, което вече не знам.

Тя му отвърна с крайно неприличен жест и пристъпи по леда.

С всяка крачка — първите бяха съвсем малки и предпазливи — тя виждаше как дъното на езерото потъва в мрак, който скрива изчезналите оръжия. Лука най-последно бе млъкнал.

Чак когато мина отвъд видимия край на скалите и надвисна над мрачните глъбини, тя си позволи да откъхне. Кракът ѝ се подхлъзна, а ледът проскърца.

И се напука. Цепнатината *плъзна* като паяжина под краката ѝ. Тя замръзна и зяпна като глупачка, докато пукнатините се разшириха по-надалече и по-надалече. А после... продължи да върви. Нова цепнатина се появи под краката ѝ. Нима ледът се придвижваше?

— *Спри* — изсъска тя на Роуан, но не се осмели да погледне зад гърба си. Магията ѝ се пробуди и тя замръзна като труп.

Не.

Но ето че магията се бе появила. Изпълни цялото ѝ същество.

Ледът проскърца толкова дълбоко, че тя осъзна как скоро ще е вир-вода и премръзнала. Направи още една крачка, макар и само защото ѝ се струваше, че ледът ще се пропука по пътя назад. Усети, че е плувнала в пот. Магията и огънят я изгаряха отвътре.

— Елентия? — извика Лука, а тя вдигна ръка към него. Знак да си държи глупавия език зад зъбите. Тя затвори очи и започна да диша дълбоко. Представи си как студеният дъх изпълва дробовете ѝ, замразява кладенеца и магията му. *Магията...* в Адарлан тя бе смъртоносен капан.

Сви ръце в юмруци. Но не и тук. В тази земя магията бе нейна и можеше да се движи в каквата форма си поиска. Ледът спря да скърца, но се бе замъглил и изтънял около нея. Тя започна да плъзга краката си в опит да запази равновесие и си затананика мелодия — симфония, която някога я успокояваше. Остави мелодията да я закотви, да притъпи паниката ѝ.

Магията ѝ пламна като жарава. Пулсираше с всеки неин дъх. „В безопасност съм — каза си тя. — Относително.“ Ако Роуан бе прав и това бе само защитна реакция срещу някакъв враг...

Заради огъня я бяха прогонили от библиотеката в Оринт, когато бе на осем, след като по грешка бе изпепелила цял рафт древни ръкописи. Бе се ядосала на главния писар, който ѝ се бе скарал за облеклото. Когато след няколко месеца се събуди и разбра, че магията я няма, изпита красиво, но и ужасно облекчение. Можеше да държи книга — това, което обичаше най-много — и да не се безпокои, че ще я направи на пепел, ако се умори, развълнува или ядоса. Селена Сардотиен, славно смъртната Селена, не трябваше да се тревожи, че може да изгори приятел, че може да подпали спалнята си, ако сънува кошмар. Или пък целия Оринт. Селена бе всичко това, което Елин не беше. Бе приела този живот, макар постиженията на Селена да бяха само смърт, мъчения и болка.

— Елентия?

Беше се загледала в леда. Магията ѝ потръпна отново. Да изгори цял град. Това бе страхът, който бе изречен от пратеника на Мелисанде шепнешком пред родителите и чичо ѝ. Бяха ѝ казали, че е дошъл да иска мир, но по-късно тя разбра, че търси единствено информация за нея. Мелисанде имаше млада кралица на трона, която искаше да прецени каква заплаха може да представлява наследницата на Терасен

някой ден. Да разбере дали Елин Галантиус не може да бъде използвана като оръжие във война.

Ледът се замъгли, а мощен пукот отекна във въздуха. Магията пулсираше от нея, оголваше зъби при всяко нейно вдишване.

— Контролът е *твой* — обади се Роуан от брега. — *Ти* си господарката.

Бе на половината път. Направи още една крачка към Лука и ледът отново пропука. Веригите му издрънчаха. Дали бе нетърпелив, или уплашен?

Никога не бе имала контрола. Дори като Селена контролът ѝ бе само илюзия. Други господари я държаха на къс повод.

— Ти си пазителка на собствената си съдба — каза тихо Роуан от брега, все едно четеше мислите ѝ. Тя затананика отново. Музиката идваше от спомените ѝ. И някак... пламъците притихнаха. Селена направи още една крачка. А после още една. Силата изгаряше вените ѝ, все едно никога нямаше да си тръгне. Ако не я овладееше, щеше да нарани някого.

Тя се намръщи през рамо към Роуан, който вървеше по брега и разглеждаше едно от падналите оръжия. В обикновено празните му очи проблясваше триумф. Той обаче се извърна и приближи малка ниша в стената на пещерата. Търсеше нещо. Тя продължи да върви, а водната бездна под нея стана по-дълбока. Бе овладяла смъртното си тяло на асасин. Да овладее силите си на безсмъртна бе просто поредната задача.

Очите на Лука бяха ококорени, когато тя го приближи на ръка разстояние.

— Няма от какво да се криеш, нали разбираш. Всички знаем, че умееш да се превъплъщаваш — каза той. — Не знам дали от това ще ти стане по-добре, но животинската форма на Стен е на свиня. Затова не се превъплъщава.

Идеше ѝ да се разсмее — направо усети как вътрешностите ѝ се свиват, за да излеят звука, от който се бе лишавала с месеци, но после си спомни оковите около китките му. Магията бе притихнала, ала сега...

Да ги разтопеше ли трябва? Или да стопи леда, където бяха заковани, и да го остави да си ги отнесе? Ако посегнеше към леда, можеше да удави и двамата на дъното на древното езеро. Ако

посегнеше към оковите... можеше пак да ги прати на дъното, но също и да изгори момчето. Най-малкото да го дамгоса. В най-лошия случай — да стопи костите му.

— Ъ-ъ — обади се пак Лука, — прощавам ти всички ужасни неща, което каза по-рано, ако ми дадеш да хапна нещо. Тук вони ужасно.

Сетивата му бяха по-остри от нейните. Тя долавяше в пещерата само слаб полъх на ръжда, плесен и нещо гниещо.

— Само се дръж и спри да говориш — каза тя по-остро, отколкото искаше. Той обаче млъкна, когато тя стигна мястото, където Роуан бе замразил веригите. Пристъпваше максимално внимателно, като разпределяше равномерно тежестта си.

Опря длан в леда и погледна веригата, която се люлееше във водите отдолу.

Люлееше се — значи имаше течение. Това означаваше, че Роуан постоянно сковава леда... Студът изгори дланта ѝ и тя погледна застаналия на коженото одеяло Лука, преди да се насочи към котвата. Счупеше ли се ледът, щеше да се наложи да грабне Лука. Роуан бе напълно луд.

Пое си няколко глътки въздух, остави магията да се успокои и охлади. След това опря длан в леда и прокара мислено пръст по силата си. Изтегли малка горяща нишка. Тя изпълни ръката ѝ, уви се около китката ѝ, стигна дланта, стопли кожата, а ледът... *засия* в червено. Лука извика, когато ледът изпращя около него.

— *Контрол!* — излая Роуан от брега и изтегли един забравен меч от малката ниша в стената. Златната дръжка заблестя. Селена притисна магията толкова силно, че тя угасна. На мястото, където бе опряла длан, имаше малка дупка. Но не достатъчна, за да освободи веригата.

Можеше да овладее това. Отново да овладее себе си. Кладенецът в нея се напълни и тя го отблъсна назад. Трябваше ѝ само нишката, която да пробие леда като червей, за да разяде студа. Изтрака метал, после се чу съсък, а сетне...

— Слава на боговете — изпъшка Лука и издърпа веригата от дупката.

Тя прибра нишката на силата обратно в себе си, в онзи кладенец, и внезапно почувства студ.

— Кажи ми, че си донесла храна — повтори Лука.

— Затова ли дойде? Роуан ти е обещал закуска?

— Аз раста. — Погледна към Роуан и направи гримаса. — А и той не е някой, на когото може да откажеш.

Не, наистина. Явно никой никога не му отказваше. Затова и Роуан смяташе такъв план за приемлив. Селена въздъхна и погледна към малката дупка, която бе направила. Това бе подвиг, чудо. Канеше се да се изправи и да помогне на Лука да се върнат към брега, когато погледна отново към леда.

Не, не към леда. Към водата под него.

И към огромното червено око, което се взираше право в нея.

Следващите четири думи, излезли от устата на Селена, бяха толкова вулгарни, че Лука се задави. Тя обаче не мръдна, когато голяма назъбена бяла линия блесна заплашително далеч от червеното око.

— Махни се от леда. *Веднага!* — каза тя на Лука.

Тази бяла линия не бе просто назъбена. Това бяха *зъби*. Огромни, способни да отхапят ръката ти наведнъж. И се издигаха от дълбините, към дупката, която бе направила. Ето защо нямаше скелети. Бяха останали само оръжията на глупаците, влезли в тази пещера.

— Мили богове! — възкликна Лука, докато надничаше иззад нея. — Какво е това?

— Млъквай — изсъска тя. — Да се махаме.

Роуан се беше ококорил на брега, а лицето под татуировката му бе напрегнато. Явно не бе осъзнавал, че пещерата си има обитател.

— Сега, Лука — изръмжа Роуан и изтегли меча си. В другата си ръка държеше оръжие, което бе взел от земята.

Нещото плуваше лениво към тях. Бе любопитно. Когато ги приближи, тя видя извиващо се тяло, бледо като камъните по дъното на езерото. Никога не бе виждала нещо толкова огромно и древно. А от него ги разделяше само тънък пласт лед.

Когато Лука затрепери, а смуглата му кожа пребледня, Селена се изправи на крака. Ледът изскърца.

— Не гледай надолу — нареди тя и го хвана за лакътя. Парче плътен лед се втвърди под краката им и плъзна като път към брега.

— Върви — каза тя на момчето и го побутна. Той тръгна леко напред, като плъзгаше крака по леда. Остави го да набере преднина, за да му пази гърба, а после отново погледна надолу.

Преглътна вика си, когато огромна люспеста глава отвърна на погледа ѝ. Това не бе нито дракон, нито уивърн. Не бе влечуго или риба, а нещо между двете. Едното му око липсваше, а плътта около празната кухина бе покрита с белези. Какво, по дяволите, му бе нанесло такава рана? Нима в недрата на планината плуваше нещо още

по-отвратително? Разбира се. Бе останала невъоръжена в центъра на езеро, чието дъно бе обсипано с оръжия.

— *По-бързо!* — излая Роуан. Лука бе минал половината път до брега.

Селена започна да се плъзга като него. Не знаеше дали ще успее да запази равновесие, ако побегне. При третата си крачка видя нещо бяло да блясва в дълбините и да се навива като отровна змия.

Дългата опашка шибна леда и светът се *разтърси*.

Селена се изправи, а краката ѝ се превиха, когато ледът се издигна по течението и се удари в ръцете и коленете ѝ. Селена сподави магията, която се надигна да я защити. Запълзя настрани, когато люспестата рогата глава се насочи към леда в краката ѝ.

Повърхността се разклати. Недалеч и все по-близо ледът се трошеше. Цялата концентрация на Роуан сега бе съсредоточена върху леда между нея и брега.

— Оръжие — изпъшка тя. Не смееше да свали поглед от създаването.

— *Побързай* — излая Роуан. Селена вдигна глава и видя как той ѝ плъзга намерения меч по леда. Внезапен полъх на вятъра го завъртя към нея. Лука бе изоставил одеялото и тичаше. Селена го последва, като по пътя вдигна меча със златна дръжка, завършваща с рубин с размерите на кокошо яйце. Въпреки възрастта на ножницата, когато оголи острието, то заблестя като наточено скоро. От ножницата изпадна нещо. Обикновен златен пръстен. Тя го взе, прибра го в джоба си и се затича още по-бързо, сякаш...

Ледът се размърда отново, а огромната опашка ѝ се стори ужасяваща като движещата се под нея повърхност. Този път Селена остана права и приклепна, стиснала меча си. Част от нея се възхищаваше на баланса и красотата му. Лука обаче се подхлъзна и падна. Тя го стигна след няколко мига, хвана го за туниката и го изправи на крака. Не го пусна, когато ледът се раздвижи отново. И отново.

Стигнаха брега. Почти простена от удоволствие, когато видя белите камъни под краката си. Ледът зад тях експлодира и ги заля ледена вода, а после...

Не спря, когато онези ноздри изпуктяха. Метна Лука към Роуан, чието чело блестеше от пот, а огромните нокти одраха леда и оставиха

четири дебели линии.

Тя пренесе момчето последните десет метра, докато стигнаха Роуан. Той въздъхна облекчено. Селена се обърна точно навреме, за да види как някакъв кошмар се опитва да изпълзи от леда. Червеното му око блестеше от гняв, а огромните зъби обещаваха жестока и ледена смърт. След въздишката на Роуан ледът се стопи, а създанието се плъзна надолу.

Стъпила на здрава земя и осъзнала, че ледът е бил и бариера, Селена отново сграбчи Лука, който изглеждаше готов да повърне, и изскочи от пещерата. Нямаше какво да спре това същество, ако то решише да излезе от водата. Мечът й щеше да е полезен колкото и клечка за зъби. Кой знаеше колко бързо бе на суша?

Лука редеше списък с молитви към различните богове, докато Селена го дърпаше по скалистия път към яркото следобедно слънце. Когато стигнаха мъгливите гори, бяха почти заслепени. Избягваха дърветата повече на късмет и слизаха все по-надолу и надолу по хълма, докато...

Разнесе се рев, който разтърси камъните и накара птиците да излетят във въздуха. Листата изшумоляха. Това беше рев на глад и гняв, не на триумф. Създанието бе стигнало ръба на пещерата, но след хилядолетия тъмнина и влага, не издържа на слънчевата светлина. Селена не искаше да мисли какво щеше да стане, ако бе нощем. Какво все още можеше да стане, когато настъпи нощта.

След време усети как Роуан тича зад тях. Тя обаче се безпокоеше само за младежа, който стенеше и проклинаше по целия път към крепостта.

* * *

Когато Мъглив рид се появи пред тях, тя каза на Лука само едно нещо, преди да го отпрати напред — да си мълчи за пещерата. В мига, в който звуците от неговите крачки в храсталаците заглъхнаха, тя се обърна назад.

Роуан седеше задъхан и с оголен меч. Тя заби новото си острие в земята. Рубинът на дръжката заблестя на слънчевата светлина.

— Ще те убия — изръмжа тя и нападна.

Дори като елфа не бе бърза и силна колкото него. Той я избегна с лекота. Да се удари в дърво бе по-приятно, отколкото в крепостната стена на замъка, но не много. Зъбите ѝ изтракаха, но тя се завъртя и отново застана до Роуан, който бе прекалено близо до нея, оголил зъби. Не успя да я избегне, когато го хвана за жакета и го удари.

Бе приятно да го удари в лицето, макар кокалчетата ѝ да се спускаха и да пламнаха от болка. Той изръмжа и я хвърли на земята. Въздухът излезе от дробовете ѝ, а кръвта, бликнала от носа ѝ, слезе обратно в гърлото.

Преди да успее да седне върху нея, тя уви двата си крака около него и стисна с цялата си сила. И така го прикова. Очите му се разшириха от гняв и изненада.

След това отново го удари. Кокалчетата ѝ потънаха в агония.

— Ако *още веднъж* намесиш някого в това — изпъшка тя и го удари в проклетата татуировка, — ако пак застрашиш *някой друг* както днес... — Кръвта от носа ѝ падна по лицето му и се смеси с тази, която, тя установи с мрачно задоволство, бе бликнала от ударите ѝ. — Ще те убия. — Нов юмрук. Смътно осъзна, че той се е отпуснал и понася наказанието си. — Ще ти разкъсам проклетото гърло — оголи зъби тя, — ясна ли съм?

Той се обърна настрана и започна да плюе кръв.

Сърцето ѝ биеше толкова бясно, че всичките ѝ задръжки паднаха. Тя опита да се бори с това, но разсейването ѝ струва скъпо. Роуан се размърда и тя отново се озова под него.

Бе му смачкала физиономията, но на него явно не му пукаше.

— Ще правя каквото си искам — изръмжа той.

— Няма да замесваш други хора! — изпищя тя толкова силно, че птиците замлъкнаха. Започна да се бори под него и го хвана за китките. — Никой друг!

— Кажи ми защо, Елин.

Проклетото име! Богове! Заби нокти в китките му.

— Защото ми *писна*! — Преглъщаше шумно. Всеки дъх я разтърсваше, докато ужасът, от който се бе крила след смъртта на Нехемия, я връхлетя. — Казах ѝ, че няма да помогна, и тя организира собствената си смърт. Смяташе... — Тя се изсмя. Прозвуча като луда. — Смяташе, че смъртта ѝ ще ме накара да действам. Че мога да свърша повече работа от нея. Че мъртва ще е по-полезна. Но излъга. За

всичко. Излъга ме, защото бях страхливка и я намразих заради това. Мразя я! Затова че ме изостави.

Роуан продължаваше да я притиска под себе си. Топлата му кръв капеше по лицето ѝ. Бе го изплюла. Камъчето, което я давеше от седмици. Гневът се отдръпна от нея като вълна от бряг и тя пусна китките му.

— Моля те — въздъхна тя. Не ѝ пукаше, че проси милостта му. — Моля те не замесвай други хора в това. Ще направя каквото искаш. Но това е границата, която не бива да пресичаш. Всичко друго, но не и това.

Погледът му бе замъглен, когато най-после я пусна. Тя погледна към листата. Нямаше да плаче пред него. Не и отново.

— Как умря?

Остави влагата да потъне в нея, да я охлади до кости.

— Манипулира наш познат така, че той да сметне, че смъртта ѝ ще му помогне. Той нае асасин, погрижи се да не съм наоколо, и я уби.

О, *Нехемия*. Бе го направила от глупава надежда, без да осъзнава колко безсмислено. А можеше да се съюзи с безгрешния Галан Ашривер и да спаси света. Да намери истински ценен съюзник за трона.

— Какво стана с онези двамата? — Студен въпрос.

— Намерих асасина и го оставих на парчета в една уличка. А мъжът, който го нае... — Кръвта по ръцете, дрехите и косата ѝ. Ужасеният поглед на Каол. — Изкормих го и изхвърлих тялото в една канавка.

Това бяха две от най-ужасните неща, които бе вършила. От омраза, гняв и жажда за мъст. Зачака лекцията. Роуан обаче само каза:

— Браво!

Бе толкова изненадана, че го погледна. И видя какво е направила. Не само синините и раните по окървавеното лице, не само разкъсаните жакет и риза, вече окаляни. Видя изгарянията по дрехите, по кожата, покрита с червени мехури.

Следи от дланите ѝ. Бе изгорила татуировката на лявата му ръка. Веднага стана на крака. Запита се дали не трябва да коленичи и да помоли за прошка.

Сигурно го болеше адски, но бе понесъл всичко, докато не бе изрекла думите, които замъгляваха сетивата ѝ вече толкова седмици.

— Аз... съжалявам — започна тя, но той вдигна ръка.

— Не бива да се извиняваш, че пазиш хората, за които те е грижа.

Допусна, че никога няма да получи по-голямо извинение от него. Кимна и той прие отговора.

— Ще задържа меча — извади тя оръжието от земята. Едва ли можеше да намери по-добро в целия свят.

— Не си го заслужила — отсече той. Притихна и после добави: — Но ще ти направя услуга. Нека остане в стаята ти, докато тренираме.

Бе готова да възрази, но това бе компромис, който той едва ли бе правил през последните сто години.

— Ами ако онова нещо слезе до крепостта, когато падне мрак?

— Дори да го стори, няма да може да мине през защитите. — Когато тя повдигна вежди, той добави: — В камъните около крепостта е сплетено заклинание, което държи враговете надалече. Дори магията не може да го пробие.

— О. — Това обясняваше защо я наричат Мъглив рид.

Докато се прибираха, между двамата настъпи спокойна, макар и не особено приятна тишина.

— Знаеш ли — каза хитро тя, — два пъти нещата се объркват в изпитанията, които ми даваш. Това те прави най-лошият учител, който съм имала.

— Изненадан съм, че го забелязваш чак сега — погледна я косо той.

Тя изсумтя. Когато приближиха крепостта, факлите и свещите блестяха, все едно за да ги посрещнат за добре дошли.

* * *

— Не съм виждал толкова жалка картина — изсъска Емрис, когато Роуан и Селена влязоха в кухнята. — Целите сте в кръв, прах и листа.

Наистина бяха голяма гледка. Лицата и на двамата бяха подути, възпалени и покрити с кръвта им. Косите им бе чорлави, а Селена леко

накуцваше. Кокалчетата на два от пръстите ѝ бяха напукани, а коляното я болеше от нараняване, което не помнеше как е получила.

— Като улични котки, които се боричкат денем и нощем — продължи Емрис и стовари две купи печено на масата. — Яжте и двамата, а след това се измийте. Елентия, довечера и утре си свободна от задълженията си в кухнята.

Селена отвори уста да възрази, но старецът вдигна ръка:

— Не искам да оцапаш в кръв всичко! Повече ще ми пречиш, отколкото ще ми помагаш!

Селена направи гримаса и се сви на пейката до Роуан, след което изруга от болката в краката, ръцете и лицето си. Наруга и задника, който седеше до нея.

— Я по полека с тая уста! — сопна се Емрис.

Лука се бе свил край пламъците ококорен и направи рязко режещо движение към врата си, сякаш за да предупреди Селена за нещо. Дори Малакай, който седеше в другия край на масата с двама стари стражи, я гледаше с повдигнати вежди.

Роуан вече се бе привел над масата и бодеше печеното си. Тя отново погледна към Лука, който нервно потропа ушите си.

Не се бе превъплътила. И сега всички бяха забелязали, въпреки кръвта, листата и мръсотията. Срещна погледа на Малакай и го подкани, *предизвика* го да каже нещо. Той обаче сви рамене и се върна към вечерята си. Не ги бе изненадала. Отхапа от печеното и сподави стона си. Дали елфическите сетива я заблуждаваха, или това бе най-хубавото печено, което бе яла?

Емрис ги наблюдаваше откъм огнището. Селена погледна предизвикателно и към него. Протегна се през воала и цялото тяло я заболя, когато се върна в човешката си форма. Старецът обаче донесе на нея и Роуан парче хляб и рече:

— Не ме интересува дали ушите ти са остри, или кръгли, нито колко дълги са зъбите ти. Но... — Той погледна към Роуан. — Не мога да не отрека, че ми е забавно да те видя ошамарен. — Роуан вдигна глава от купата и Емрис го посочи с лъжица. — Не ви ли писна да се пребивате? — Малакай се напрегна, но Емрис продължи: — Какъв е смисълът от това, освен да имам прислужница, чието лице плаши стражите? Мислите ли, че на всички ни е забавно да слушаме как си

крещите всеки следобед? Млякото в цял Вендлин се вкисва от приказките ви!

Роуан сведе глава и промърмори нещо под нос.

За пръв път от много време Селена почувства как зъглчетата на устните ѝ се извиват нагоре.

Тогава отиде при стареца и коленичи пред него. Извини се, искрено. На Емрис, Лука и Малакай. Защото го заслужаваха. Приеха извиненията ѝ, но Емрис още изглеждаше ядосан. Дори обиден. Срамът от това, което бе казала на възрастния мъж, на всички тях, нямаше да мине толкова лесно.

При мисълта за това стомахът ѝ се сви, а дланите ѝ се изпотиха. Въпреки че не споменаха имена, тя не се изненада, когато Емрис ѝ съобщи, че както той, така и останалите стари елфи, са я разпознали и че майка ѝ е работила за тях. Изненада се обаче, когато Роуан отиде до мивката и помогна да измият съдовете от вечерята.

Работеха в тишина. Все още имаше неща, които не си бе признала. Но може би когато събереше смелост да го направи, той нямаше да си тръгне.

Лука се бе ухилил доволно на масата. При вида на тази усмивка, която доказваше, че събитията от деня не са го белязали непоправимо, Селена погледна към Емрис и каза:

— Днес имаме голямо приключение.

— Може ли да отгатна — свали надолу лъжицата си Малакай. — Свързано е с рева, който подплаши животните в обора.

Селена не се усмихна, но очите ѝ светнаха.

— Какво знаете за създаването, което живее в езерото под... — Тя погледна към Роуан, за да я допълни.

— Плешивата планина. Но той няма откъде да знае тази история — отвърна Роуан. — Никой не я знае.

— Аз съм Пазител на приказките — напомни Емрис и го изгледа с гнева на желязната фигура, изобразена на камината. — Ще рече, че приказките, които събирам, може и да не са разказани от хора или елфи, но аз пак ги чувам. — Той седна на масата и скръсти ръце пред себе си. — Преди много време чух легенда от глупец, който решил да пресече Камбрийските планини и да влезе в кралството на Майев без покана. Връщаше се, едва оцелял след появата на дивите вълци на кралицата в проходите. Докарахме го тук и извикахме лечителите.

— Затова значи не го остави на мира — промърмори Малакай. Старите очи светнаха и Емрис му се усмихна свенливо.

— Имаше ужасна инфекция. Мислех, че може би е сънувал кошмар, но той ми разказа историята на пещера в основите на Плешивата планина. Направил си бивак там, понеже валил проливен дъжд, било студено и смятал да остане до изгрев. Унесъл се в сън и се събудил само защото по брега се удряли вълни. Мехури, идващи от центъра на езерото. Отвъд огъня, в дълбините, той видял как нещо плува. Било по-голямо от дърво или от който и да е друг звяр, който бил виждал.

— О, беше ужасно — намеси се Лука.

— А ти каза, че си с Бас и останалите следотърсачи да патрулираш! — излая Емрис и стрелна Роуан с такъв поглед, все едно смяташе да отрови следващото му ядене.

Старецът се прокашля и скоро отново се загледа в масата, потънал в мислите си.

— Глупецът научил онази нощ, че това създание е почти толкова старо, колкото и самата планина. Твърдяло, че е родено в друг свят, но се промъкнало в този, докато боговете гледали настрана. Хранело се с хора и елфи, докато един могъщ елфически воин не го предизвикал. По време на битката воинът извадил едното от очите му — от злоба или заради предизвикателството — и го прокълел, че докато планината се издига, създанието ще живее под нея.

Чудовище от друг свят. Дали не бе пуснато по време на войните с Валгите, когато демоните бяха отваряли и затваряли портали към други светове по своя воля? Колко ли ужасни създания обитаваха тази земя заради отдавна отминалите битки за Ключовете на Уирда?

— Така заживяло в лабиринта от подводни пещери под планината. Няма име, тъй като е забравило как са го наричали в миналото, а срещналите го не се завръщали у дома.

Селена потри ръце и направи гримаса от пукнатините по кокалчетата си, които се опънаха при движението. Роуан се взираше в Емрис, навел леко глава на една страна. След това я погледна, за да е сигурен, че и тя слуша, и попита:

— Кой е воинът, извадил окото му?

— Глупецът не знаеше. Не е знаел и звярът. Но езикът, на който е говорил, е елфическия — архаична форма на Древния език, почти

неразбираема днес. Помнело златния пръстен, който носел, ала не и как е изглеждал.

С върховно усилие на волята тя *не* извади пръстена от джоба си и *не* погледна меча, който бе оставила на вратата, нито пък рубина, който може би не беше рубин. Това обаче не бе възможно. Бе прекалено голямо съвпадение.

Може би щеше да се поддаде на изкушението да погледне, ако Роуан не бе посегнал към чашата вода. Той го скри добре и тя не сметна, че някой друг е забелязал, но когато ръкавът на жакета му се раздвижи, той направи съвсем лека гримаса. От изгарянията, които му бе причинила. Бяха станали на мехури и вероятно го боляха адски в момента.

— Без повече приключения — Емрис погледна кръвнишки към принца.

Роуан се обърна към Лука, който изглеждаше, сякаш ще избухне от възмущение.

— Съгласен.

Ала Емрис продължи:

— И без повече побои.

Роуан срещна погледа на Селена над масата. Изражението му остана неразгадаемо.

— Ще опитаме.

Дори Емрис сметна това за приемлив отговор.

* * *

Въпреки умората, която я повали като стена, Селена не успя да заспи. Не можеше да спре да мисли за съществото, за меча и пръстена, който бе разглеждала около час, без да научи нищо, за контрола, който, макар и крехък, бе имала над леда. Отново и отново обаче се връщаше към това, което бе сторила на Роуан — колко лошо го бе изгорила.

„Явно носи много на болка“ — помисли си тя, докато се въртеше на матрака си, свита в студа на стаята. Погледна кутийката с мехлем. „Трябва да иде при лечител за тези рани.“ Тя се повъртя още пет минути, преди да си обуе ботушите, да грабне кутийката и да излезе. Вероятно отново щяха да ѝ откъснат главата, но нямаше да може и да

мигне, ако се измъчваше от угризения. И, богове, да, чувстваше се *виновна*.

Тя потропа на вратата. Донякъде се надяваше той да не е там. Когато обаче чу сърдитото „Какво?“, направи гримаса и влезе.

Стаята му бе топла и уютна, макар и доста стара и занемарена — особено износените килими, покриващи сивия каменен под. Огромно легло заемаше голяма част от пространството. Легло, което бе оправено и празно. Роуан седеше на бюрото пред камината, без риза и взиращ се в карта, която, изглежда, показваше местоположението на телата на убитите.

Очите му блеснаха с раздразнение, но тя не му обърна внимание, загледала в масивната татуировка, която слизаше от лицето надолу по врата и раменете, за да покрие цялата му лява ръка чак до пръстите. Сега успя да се възхити на красивите несекващи редици — ако не се брояха подобните на окови изгаряния по китката. И по двете китки.

— Какво искаш?

Не бе разглеждала тялото му досега. Гърдите му имаха тен, който свидетелстваше, че той изкарва доста време без риза. Бяха изваяни от мускули и покрити с тънки белези от битки и войни с боговете знаеха какво. Тяло на воин, което бе калявал векове наред.

Тя му подхвърли мехлема.

— Реших, че това ще ти потрябва.

Той го хвана с една ръка, без да сваля очи от нея.

— Заслужих си го.

— Това не означава, че на мен трябва да ми е драго от това.

Той завъртя кутийката в пръстите си. По дясната част на гърдите му имаше дълъг и отвратителен белег. Откъде ли бе дошъл?

— Това подкуп ли е?

— Щом ще се държиш като задник, ми го върни.

Тя протегна ръка.

Той обаче склочи пръсти около кутийката и я остави на работната си маса.

— Можеш да се изцериш и сама, знаеш ли — каза той. — Дори да изцериш мен. Нищо специално, но имаш дарбата.

Тя го знаеше. Понякога магията лекуваше раните ѝ, без да го осъзнава.

— Това е... афинитет към водата, който наследих по линия на Маб. — Огнената магия идваше от баща й. — Мама... — От думите й прилоша, но по някаква причина ги произнесе. — Тя казваше, че капката вода в магията ми е за самосъхранение и изкупление. — Той кимна и тя призна: — Искях да я използвам като останалите лечители. Това беше много отдавна. Но така и не ми разрешиха. Казаха... че няма да е много полезно, тъй като имам малко от нея, пък и кралиците не ставали лечителки.

Трябваше да спре да говори. По някаква причина стомахът й се сви, когато той каза:

— Лягай да спиш. След като ти е забранено да ходиш в кухнята, ще тренираме от сутринта.

Е, след такова изгаряне си заслужаваше да я прокудят. Затова се обърна да си ходи. Може би изглеждаше толкова жалка, колкото се и чувстваше, понеже той внезапно каза:

— Чакай. Затвори вратата.

Тя се подчини. Той не я покани да седне, затова само се облегна на дървената врата и зачака. Остана с гръб към нея. Тя видя как мощните му мускули се разширяват и прибират, докато си поемаше дълбока глътка въздух. После още една. И още една. А после...

— Когато вречената ми почина, ми отне много време, докато се съвзема.

За миг не знаеше какво да отговори.

— Кога се случи това?

— Преди двеста и три години и двайсет и седем дни. — Той посочи татуировката на лицето, врата и ръцете си. — Това разказва историята за станалото. За срама, който ще нося до последния си дъх.

Воинът, дошъл онзи ден, имаше толкова празен поглед...

— И други са идвали да татуират позора си.

— Гавриел изгуби трима войници от засада в южната планина. Те загинаха, а той оцеля. Откакто е воин, татуира имената на загиналите под негово командване. Но татуировката не е за обвинение.

— А ти виновен ли беше?

Той бавно се завъртя. Не напълно, но достатъчно, за да я погледне.

— Да. Когато бях млад, бях... свиреп. Държах да спечеля слава за себе си и рода си. Ходех навсякъде, където ме пратеше Майев. По

пътя срещнах женска от нашата раса. Лирия. — Произнесе името почти с благоговение. — Продаваше цветя на пазара в Доранел. Майев не одобри връзката ни, но когато срещнеш врената си, няма какво да сториш. Тя бе моя и никой не можеше да ми каже другояче. Вричането ни ми коства благоволенieto на Майев, но аз още държах да се доказвам. Когато войната дойде и кралицата ми предложи шанс да изкупя вината си, го приех. Лирия ме помоли да не го правя. Аз обаче бях арогантен и наивен. Оставих я в планината и отидох на война. Оставих я сама.

Той отново погледна към Селена.

„Ти ме изостави“ — бе му казала тя. Тогава се бе пречупил. Тогава болката от векове се бе издигнала, за да го погълне, точно както правеше и нейното собствено минало.

— Нямаше ме месеци наред. Спечелих каквато слава търсех. Тогава разбрахме, че враговете ни са търсели начин да проникнат в Доранел през планинските проходи.

Сърцето ѝ потъна в петите. Роуан прокара ръка през косата си.

— Полетях към дома. Никога не съм летял по-бързо. Когато се върнах, разбрах, че е била бременна. Но въпреки това те я бяха убили, а след това — изпепелили дома ни. — Той поклати глава. — Изгубиш ли врената си, не се възстановяваш. Не знаех къде съм, кой съм. Излових ги, всичките мъже, които я бяха наранили. Убивах ги бавно. Тя бе бременна, още от момента, преди да я напусна. Аз обаче бях толкова опиянен от амбицията си, че не го надуших. Оставих бременната си врената самичка.

Гласът ѝ потрепери, но тя попита:

— Какво стори, след като ги уби?

Лицето му бе изопнато, а очите — загледани нанякъде.

— За десет години нищо. Изчезнах. Полудях. По-лошо — не изпитвах нищо. Просто напуснах. Скитах из света в различните си превъплъщения, не забелязвах сезоните, хранех се само когато ястребът ми казваше, че трябва, че иначе ще умра. Щях да се оставя да умра, но... не можех да се реша... — Той млъкна и се изкашля. — Може би щях да остана така завинаги, но Майев ме намери. Тя каза, че съм тъгувал достатъчно. Че ще ѝ служи като принц и командир, че заедно с още шепа воители ще пазим кралството. Тогава проговорих за

пръв път от деня, в който намерих Лирия. За пръв път чух името си. За пръв път си го спомних.

— И отиде с нея?

— Нямах си нищо. Никого. Тогава се надявах, че ще загина в служба за нея и ще видя Лирия отново. Когато се върнах в Доранел, изписах историята на позора си по тялото си. След това дадох кръвен обет на Майев. Оттогава насам ѝ служа.

— Как се възстанови след такава загуба?

— Не се възстанових. Все още не съм на себе си. Едва ли някога ще бъда.

Тя кимна, сви устни и погледна през прозореца.

— Но може би — каза той толкова тихо, че тя отново го погледна. Не се усмихна, но очите му я пронизваха — Може би ще успеем да се възстановим заедно.

Нямаше да се извини. Нито за днес, нито за вчера, нито за нищо. А тя нямаше да иска това от него. Сега разбра защо през всичките седмици, докато тренираха заедно, бе усещала, че гледа в огледало. Нищо чудно, че го бе презирала.

— Мисля — каза тя с глас, съвсем малко по-висок от шепот, — че това ще ми хареса.

— Значи заедно — протегна ръка той.

Тя огледа белязаната мазолеста ръка, татуираното лице с изписана на него някаква мрачна надежда. Това бе някой, който може би разбираше какво е да си осакатен до мозъка на костите си. Някой, който се мъчеше да излезе от бездната.

Може би никога нямаше да успеят. Може би никога нямаше да се възстановят. Но...

— Заедно — каза тя и стисна ръката му.

А някъде в нея светлинката припламна отново.

ВТОРА ЧАСТ

НАСЛЕДНИЦА ОТ ОГЪН

— Готов ли си за срещата с капитан Уестфол тази вечер?

Едион можеше да се закълне, че Рен Олсбрук настръхна, като произнесе името. Седнал до младия благородник на ръба на покрива на склада, генералът се замисли за тона му и реши, че не си струва вербалния шамар, затова кимна и продължи да почиства ноктите си с един от ловните ножове.

Рен се възстановяваше вече няколко дни, след като капитанът го бе настанил в гостната на апартамента. Старецът бе отказал да използва главната спалня и бе рекъл, че предпочита дивана. Едион обаче се питаше какво ли бе видял Муртауг, когато пристигнаха там. Дори да подозираше кой е собственикът — Селена, Елин или и двете, — не каза нищо.

Едион не бе виждал Рен от срещата им в опиумната бърлога и не беше съвсем сигурен защо си е направил труда да дойде тази вечер.

— Изградил си цяла мрежа — каза той, — но тя няма много общо с високите кули на замъка Олсбрук.

Рен стисна зъби.

— И твоята работа е далечко от белите кули на Оринт. Всички сме пропаднали. — Вятърът развя рошавата му коса. — Благодаря, че ми помогна онази нощ.

— Няма за какво — отвърна хладно Едион и се усмихна лениво.

— Уби за мен, а после ме прикри. Определено има за какво. Длъжник съм ти.

Едион бе свикнал да получава благодарности от хората си, но това...

— Трябваше да ми кажеш — рече той и усмивката му угасна, докато гледаше златните светлини на града, — че с дядо ти нямате дом.

Или пари. Нищо чудно, че дрехите на Рен бяха толкова мърляви. Срамът, който Едион бе изпитал онази нощ, почти го погълна и го бе преследвал през последните няколко дни, като притъпи темперамента

му и едва не го погълна. Опита да се разсее със стражите на замъка, но тренирането с хората, които пазеха краля, само усили болката.

— Не виждам какво значение има това — отвърна рязко Рен.

Едион разбираше гордостта. За Рен бе трудно да признае, че е уязвим, така както за него бе трудно да приеме благодарността му.

— Ако разбереш как може да отключиш магията, ще го направиш ли? — попита Рен.

— Да. Това ще има значение за предстоящите битки.

— Преди десет години нямаше. — Лицето на Рен стана ледена маска и Едион си спомни. Рен не притежаваше почти никаква магия. Двете му големи сестри обаче имаха. Момичетата се намираха в планинското училище за вълшебници, когато всичко отиде по дяволите.

Все едно прочел мислите му и все едно това ти отделяше от града под тях, Рен продължи:

— Когато войниците ни понесоха към палачите, не спираха да се подиграват на родителите ми за магията. Защото дори и с предпазните си заклинания, училището на сестра ми се бе оказало беззащитно. Не бяха могли да сторят нищо на десет хиляди войници.

— Съжалявам — отвърна Едион. Не знаеше какво друго да каже до завръщането на Елин.

Рен погледна право към него.

— Ще е трудно да се върнем в Терасен. За мен и дядо ми.

Изглеждаше, сякаш се бори с думите и със самата идея да разкрие нещо на някого. Едион обаче му остави цялото време, от което се нуждаеше.

— Не съм сигурен, че вече мога да бъда благородник — продължи най-накрая Рен. — Дали съм достатъчно цивилизован. Дали хората ще ме *искат*. Дядо е по-достоеен, но той е Олсбрук по брак и освен това няма намерение да управлява.

Ха. Едион се замисли. С една погрешна дума или дори реакция можеше да накара Рен да млъкне завинаги. Не би трябвало да го е грижа, а го беше. Затова рече:

— Последните десет години животът ми бе само война и смърт. Следващите едва ли ще са по-различни. Но ако има ден, в който намерим мира... — Богове, тази дума. Толкова красива. — Ще е странно за всички ни. Аз лично не виждам защо хората на Олсбрук не

биха приели благородник, прекарал години в битка с властта на Адарлан. Благородник, живял в нищета заради свободата.

— Вършил съм разни неща — каза Рен, — лоши неща.

Едион подозираше това от момента, в който Рен им даде адреса на опиумната бърлога.

— Кой не е? — отвърна той. *И самата Елин...* трябваше да го каже, но все още не желаше Рен, Муртауг или който и да било да знаят нещо за нея. Това бе нейна история за разказване.

Едион разбра, че разговорът ще тръгне в лоша посока, когато Рен се напрегна и попита шепнешком:

— Какво смяташ да правиш с капитан Уестфол?

— В момента капитан Уестфол е полезен за мен и нашата кралица.

— А после...

— Когато времето настъпи, аз ще реша дали е безопасно да го оставим жив. — Рен отвори уста, ала Едион добави: — Така трябва да бъде. Така работя аз.

Дори и след като Каол бе спасил живота на Рен и му бе дал дом.

— Чудя се какво ли би казала кралицата за начина, по който работиш.

Едион му хвърли поглед, от който мнозина други биха побягнали. Но знаеше, че Рен не се страхува особено много от него, не и след всичко, което бе преживял и видял. Не и след като Едион бе убивал за него.

— Ако е умна, ще ме остави да свърша каквото трябва — каза Едион. — Ще ме използва като оръжието, което съм.

— Ако поиска да е твоя приятелка? И това ли ще й откажеш?

— Нищо не бих й отказал.

— Ако поиска да си неин крал?

— Достатъчно — оголи зъби Едион.

— Искаш ли да бъдеш крал?

Едион качи крака на покрива и се изправи.

— Искам единствено — изръмжа той — да видя народа си свободен и кралицата на трона ѝ.

— Те изгориха Еленорогия трон, Едион. Той вече не съществува.

— Тогава ще съградя нов от костите на враговете ни!

Рен направи гримаса, докато се изправяше. Раните несъмнено му пречеха. Остана на разстояние — може и да не се страхуваше, но не бе глупак.

— Отговори ми. Искаш ли да си крал?

— Ако поиска, няма да откажа. — Самата истина.

— Това не е отговор.

Знаеше защо Рен го пита. Дори Едион бе наясно, че *може* да стане крал. С легиона и с принадлежността си към рода Ашривер, той щеше да е добър вариант. Един крал воин би разколебал всеки враг. Дори преди кралството им да падне, бе чувал слухове...

— Искам единствено — изръмжа Едион в лицето на Рен — да я видя отново. Само веднъж, ако боговете разрешат. Ако ми дадат повече, ще им благодаря през всеки ден от проклетия си живот! Засега обаче искам само да я видя, да се уверя, че е истинска, че е жива. Другото не ти влиза в работата.

Усети погледа на Рен, когато мина през вратата към апартамента отдолу.

* * *

Кръчмата бе пълна с войници, които се връщаха у дома в Адарлан. Жегата и миризмата на тела накара Каол да съжали, че Едион не е свършил това сам. Сега нямаше как да скрие, че двамата *пият като приятели*, а генералът се развика така, че всички войници да го чуят.

— По-добре да се крием под носа на всички, отколкото да се преструваме — промърмори Едион на Каол, когато още една безплатна напитка бе поставена на тяхната покрита с петна подгизнала маса, от войник, който се бе поклонил — наистина се бе *поклонил* — на Едион.

— За Вълка — каза белязаният мургав мъж, преди да се върне на масата при другарите си.

Едион вдигна чаша да поздрави мъжа и си спечели аплодисменти в отговор. В свирепата му усмивка нямаше преструвка. Не бе отнело дълго време на Едион да намери войниците, които Муртауг смяташе, че трябва да разпитат — войници, разположени на мястото, откъдето предполагаха, че е тръгнало заклинанието. Докато Едион търсеше

точните хора, Каол се бе погрижил за собствените си задължения, които сега включваха и намирането на кандидат, който да го замести, както и опаковането на багажа за Аниел. Бе дошъл в Рифтхолд днес с извинението, че търси кой да пренесе първия му сандък с лични вещи — задача, която всъщност вече бе изпълнил. Не искаше да мисли какво щеше да каже майка му, когато сандъкът с книги пристигнеше в крепостта.

Каол не се престори, че му е приятно.

— Давай по същество — каза той.

Едион се изправи и вдигна чашата си. Помещението притихна, все едно всички ги бяха наблюдавали.

— Войници — каза той тихо и меко, с глас гробовен и благоговееен едновременно. Завъртя, все още вдигнал чашата. — За вашата кръв, за вашите белези, за всяка пукнатина в щита и драскотина по меча, за всеки приятел и всеки враг, загинал до вас... — Чашата се издигна по-високо, а Едион склони глава. Русата му коса блесна на слънцето. — За това, което сте дали и което предстои да дадете. Наздраве.

За един миг стаята прогърмя от викове и Каол разбра какво превръщаше Едион в заплахата, защо бе бог за тези хора и защо кралят търпеше дързостта му, със или без пръстен.

Едион не бе като благородниците, които си пиеха виното по замъците. Той целият бе метал и пот, седеше в тази воняща кръчма и пиеше бирата на войниците. Независимо дали бе истина, или не, те вярваха, че него го е грижа за тях, че се вслушва в тях. Пъчеха се от това, че е запомнил имената им, имената на техните съпруги и сестри, заспиваха уверени, че ги възприема като братя. Едион ги караше да вярват, че той би се бил и умрял за тях. Затова и те бяха готови да се бият и да умрат за него.

И Каол се уплаши, макар и не за себе си.

Уплаши се какво ще стане, когато Едион и Елин се съберат отново. Бе видял в нея същата жар, който караше хората да слушат него. Бе я видял как бе нахлула на среща на Съвета с главата на съветник Мълисън в ръце и се бе усмихнала на краля на Адарлан. Всички в залата бяха смаяни и ужасени от черния вихър, който представляваше тя. Двамата с Едион заедно, смъртоносни и работещи, за да съберат армия, да запалят пламъка в хората...

Уплаши се какво може да стане с кралството му.

Защото това все още бе неговото кралство. Работеше за Дориан, а не за Елин или Едион. Не знаеше къде го поставя това.

* * *

— Състезание! — извика Едион, седнал на пейката. Каол не бе мръднал по време на дългия час, в който генералът бе чукал халбата си с тези на половината мъже в стаята, като всеки бе имал времето да му разкаже историята си.

Когато на Едион му омръзна да бъде хвален от враговете си, а Ашриверските му очи пламнаха с блясък, който подсказа на Каол, че той мрази всички присъстващи, които ядяха хляб си от ръката му, генералът извика, че обявява състезание.

Имаше няколко предложения за надпиване, но Едион отново надигна чашата си и настъпи тишина.

— Този, който служи най-далеч, пие безплатно.

Чуха се викове от Банджали, Оринт, Мелисанде, Аниел, Ендовиер, но тогава...

— Я тихо! — Един стар и посивял войник се изправи. — Бия всички ви. — Той вдигна чашата си към генерала и извади пергамент от жилетката си. Документи за освобождаване. — Изкарах пет години в Нолл.

Право в десетката. Едион посочи празното място на масата си.

— Значи ще пиеш с нас, приятелю.

Помещението отново се изпълни с викове.

Нолл. Това бе петънце на картата в най-далечния край на Пустинния полуостров.

Мъжът седна. Преди Едион да може да вдигне и пръст към бармана, пред странника се появи нова чаша.

— Нолл, а? — попита Едион.

— Командир Йенсен от Двайсет и четвърти легион, сър.

— Колко хора бяха на служба при теб, командире?

— Две хиляди. Всичките се върнаха миналия месец. — Йенсен отпи от чашата си. — Пет години и всичко свърши просто така. — Той щракна с белязаните си дебели пръсти.

— Имате предвид, че Негово Величество не ви е предупредил предварително по никакъв начин?

— При цялото ми уважение, генерале... думичка не ни каза. Чух, че се местим, защото идват нови сили и вече не им трябваме.

Каол остана мълкнал и заслушан, както го бе инструктирал Едион.

— И защо така? Към друг легион ли ви причислява?

— Нямаме представа. Дори не каза кой заема мястото ни.

— Поне вече не си в Нолл — ухили се Едион.

Йенсен се загледа в питието си, но не и преди Каол да зърне сянката в очите му.

— Какво беше там? Неофициално, разбира се — попита Едион.

Усмивката на Йенсен бе угаснала. Когато вдигна очи, в погледа му нямаше светлина.

— Вулканите бяха активни и през цялото време бе тъмно заради пепелищата, които изпълваха въздуха. От пушеците постоянно ни болеше глава. Няколко души полудяха. Течеше ни кръв от носа. Получавахме храната си веднъж на месец, понякога по-рядко, в зависимост от сезона и това дали корабите са донесли доставките. Местните не можеха да прекосяват пустинята, все едно колко ги заплашвахме или подкупвахме.

— Мързеше ли ги?

— В Нолл няма нищо. Само кулата и градеца, който построихме около нея. Но вулканите са свещени. Преди десетина години, може би малко повече, ние явно..., е, не ние с хората ми, понеже не бях още там, но според слуховете кралят отвел легион във вулканите и осквернил храма. — Йенсен поклати глава. — Местните ни заплюваха заради това — дори хората, които не сме били там. По-късно сме построили кулата на Нолл. Местните проклели и нея. Винаги бяхме сами.

— Кула? — прошепна Каол и Едион му се намръщи. Йенсен отпи голяма глътка.

— Не че ни пускаха вътре...

— Хората, които полудяха — попита Едион с полуусмивка. — Какво точно стана с тях?

Сенките се върнаха и Йенсен се огледа около себе си. Не за да види кой слуша, а все едно търсеше изход от този разговор. После

обаче погледна към генерала и каза:

— Според докладите, генерале, сме ги убили със стрела в гърлото. Чисто и ясно. Но всъщност...

— От тази маса няма да излезе и дума — приведе се Едион.

Йенсен кимна разсеяно.

— Истината е, че докато приготвяхме стрелците, лудите разбиваха собствените си черепи. Всеки път. Все едно не можеха да се отърват от болката.

Селена твърдеше, че Калтейн и Роланд са се оплаквали от главоболия, плод на магията, която кралят бе упражнил върху тях, на неговата ужасна сила. Самата тя му бе казала, че е получила ужасно главоболие, когато открила тайните килии под замъка. Подземия, които водеха до...

— Кулата. Казваш, че никога не са ви пускали в нея? — попита Каол, като пренебрегна предупредителния поглед на Едион.

— Нямаше врата. Изглеждаше декоративна. Ала аз я мразех. Всички я мразехме. Беше просто един ужасен черен камънак!

Като часовниковата кула в стъкления замък. Построена по същото време, ако не и няколко години по-рано.

— Какво ли са правели? — провлачено каза Едион. — За мен е излишен разход на ресурси.

В очите на човека имаше толкова много сенки, пълни с неразказани истории, за които Каол не смееше да пита. Командирът изпи чашата си и се изправи.

— Не знам какво са правели — нито в Нолл, нито в Амарот. Понякога пращахме хора по Западното море със съобщения между кулите и знаехме, че тяхната е подобна. Нямахме представа дори самите ние какво, по дяволите, правехме там. Нямаше с кого да се бием.

Амарот. Другата крепост и другият възможен източник за заклинанието според Муртауг. На север от Нолл. Но на същото разстояние от Рифтхолд. Три кули от черен камък. Образуващи екваториален триъгълник. Това явно бе част от магията.

Каол проследи ръба на чашата си. Беше се заклел да държи Дориан настрана от това. Да го остави на мира.

Нямаше как да провери теорията и не искаше да приближава и на три метра черната кула. Може би обаче можеше да направи проверката

в малък мащаб. За да види дали е прав за това, което кралят е сторил.
Но това значеше...

Че Дориан му трябва.

Бяха минали две седмици на тренировки за Манон и Тринадесетте. Две седмици, в които се събуждаха преди изгрева, за да прелетят през каньона като едно цяло. Две седмици на драскотини и контузии, на близки срещи със смъртта заради предотвратени в последния момент падания, заради битки между уивърните или най-обикновени грешни преценки.

Бавно и полека обаче си изградиха инстинкти. Не само като бойци, но и като ездачи и зверове. Манон не харесваше това, че зверовете ядат отвратителното месо от планината, затова два пъти на ден ловуваше диви кози. Не след дълго вещиците започнаха също да ядат козите, като наклаждаха огньове в планинските проходи, за да изпичат закуските и вечерите си.

Манон не искаше никой от тях — било ездачка или звяр — да яде от храната на кралските хора или самите кралски хора. Щом миришеше на лошо, нещо не бе наред.

Не знаеше дали заради допълнителните уроци, или прясното месо, но Тринадесетте се оказаха по-бързи от всички останали сборища. Докато се стигна до там, че Манон им нареди да крият темпото си винаги щом Жълтоногите дойдеха да наблюдават тренировките им.

Абраксос оставаше проблемен. Тя не смееше да мине през Прохода с него, тъй като крилете му, макар и малко по-силни, не се бяха подобрили много — недостатъчно за стремителното спускане през тесния проход.

Манон премисляше това всяка нощ, когато Тринадесетте се събираха в стаята ѝ, за да си сверяват отново впечатленията от летенето. Железните им нокти блестяха, докато демонстрираха начините, по които са научили уивърните си да кацат, да излитат или да правят изкусни маневри.

При цялото им вълнение обаче бяха изтощени. Дори уравновесените Синьокръвни бяха на нокти, а Манон досега бе викана дузина пъти да предотвратява кавги.

Използваше свободното си време, за да вижда Абраксос — да проверява железните му нокти и зъби, да го води на допълнителна езда, когато всички бяха като припаднали в леглата си. Трябваша му колкото се може повече тренировки, а и тя харесваше тишината на нощта с посребрените планински върхове и реката звезди над тях, макар на следващите утрини да се събуждаше трудно.

Така, с риск да си навлече гнева на баба си, Манон си спечели два дни почивка за Черноклюните, като я увери, че ако не си починат, ще настъпи война в столовата и кралят няма да има въздушна кавалерия, която да поведе уивърните в битка.

Два дни спаха, ядоха и задоволиха нуждите си с мъжете от планината. Поне така направиха част от Тринадесетте — тя видя Веста, Лин, Астерин и близначките демони да дебнат по моста.

Но Манон нямаше да си отспива. Нямаше да яде. Нито да спи с мъже.

Щеше да отведе Абраксос до планините Рюн.

* * *

Звярът вече беше оседлан. Докато се качваше на него, Манон провери дали Ветросеч е вързан здраво за гърба ѝ. Дисагите тежаха неочаквано много зад нея. Напомни си, че трябва да обучи Тринадесетте и останалите сборища с тях. Щом бяха армия, щеше да се наложи да носят припасите си, както правеха повечето войници. А и тренировките с дисаги щяха да ги направят по-бързи, когато имаха възможност да летят без тях.

— Сигурна ли си, че не мога да те убедя да не ходиш? — попита надзирателят, когато тя спря пред задните порти. — Знаеш легендите не по-зле от мен. Това си има цена.

— Крилете му са слаби. Всичко, което пробвахме досега, се провали — каза тя. — Това може да е едничкият материал, способен да ги заздрави така, че да устоят на ветровете. А пазари наблизко не виждам, затова ще отида при самия извор.

Надзирателят се намръщи към синьото небе.

— Денят не е подходящ за летене. Идва буря.

— Нямам друг ден. — Докато го изричаше, съжали, че не може да отведе Тринадесетте в небесата, когато бурята удари. Да ги обучи и за това.

— Пази се и внимавай с цената, която ти поискат.

— Ако исках съвета ти, щях да те попитам, смъртни човече — срыза го тя, макар да беше прав.

Въпреки това Манон изведе Абраксос към обичайното им място за излитане. Предстоеше им дълъг ден на летене — а след него още един. По целия път към планините Рюн.

За да намери паешка коприна от легендарните стикски паяци, големи като коне и по-смъртоносни от отровата, с която я предяха...

* * *

Бурята връхлетя веднага щом Манон и Абраксос прелетяха над западните части на планините Рюн. Макар леденият дъжд да обрули лицето ѝ и да я намокри до кости, тя успя да види назъбения лабиринт под нея през мъглата, надвиснала над планината.

Заради надигащите се ветрове и мълниите, които бучаха около тях, Манон свали Абраксос до единственото открито парче земя, което успя да забележи. Бе готова да изчака бурята да премине и след това да полети към небесата и да огледа околността, докато намерят паяците или поне някакви знаци къде може да се намират. Подозираше, че ще са основно кости.

Бурята обаче продължи и макар двамата с Абраксос да се притискаха до скалите, нямаше как да се прикрият. Би предпочела и сняг пред ледения дъжд, който брулеше с такава сила, че нямаше как да се напаля огън.

Нощта се спусна бързо заради бурята, а Манон трябваше да прибере железните си зъби, за да не тракат през нощта и да разкъсват устните ѝ. Качулката ѝ бе напълно безполезна и подгизнала, а водата капеше в очите ѝ. Дори Абраксос се беше свил на колкото се може плътно кълбо.

Каква глупава идея! Извади един кози крак от торбата и го подхвърли на Абраксос, който се разви, колкото да го изяде, а после отново се върна в предишната си поза, за да се скрие от бурята. Манон

се прокле, задето е била такава глупачка, изяде собствената си вечеря, състояща се от подгизнал хляб и замръзнала ябълка, а след това хапна и малко сирене.

Струваше си. За да спечели победа за Тринадесетте, за да бъде Водачка на Крилото. Една нощ в бурята не бе нищо — бе преживявала много по-лоши неща. Загубена в снежни планински проходи с леки дрехи, без изход и храна. Бе оцелявала през бури, от които другите вещици не се събуждаха.

И все пак би предпочела снега.

Манон огледа каменния лабиринт около тях. Усещаше, че навсякъде има очи, които я наблюдават. Нищо обаче не приближи — нищо не дръзна да го стори. Затова след време се сви досущ като Абраксос, с глава и гърди към скалите и прибрала ръце под мишниците.

За радост през нощта спря да вали — или поне ъгълът на вятъра се смени и вече не падаше директно върху тях. От този момент Манон спа по-добре, но трепереше от студ, макар да ѝ стана малко по-топло. Докато потъваше в сън, осъзна, че именно намекът за топлина и суша ѝ попречиха да се разболеє или да умре от треперенето. Събуди се от сивата зора.

Когато отвори очи, видя, че е на сянка, но суха и топла заради огромното крило, което я бе скрило от стихииите, и заради топлия дъх на Абраксос, който изпълваше пространството като малка пещ. Той все още спеше дълбоко. Трябваше да почисти ледените кристалчета от крилото му, преди да се е събудил.

* * *

Бурята прочисти небето до ясносиньо — достатъчно ясно, че да им се наложи да прелетят само още веднъж над западните хълмове на планините Рюн, преди Манон да намери това, което търсеше. Не просто кости, а дървета, покрити с дебели сиви паяжини като тъгуващи вдовици. Когато Абраксос снижи, тя видя, че това не е паешка коприна, а най-обикновени паяжини.

Ако можеш да кажеш, че е нещо обикновено да опашеш цяла планинска гора в паяжини.

Абраксос ръмжеше почти непрестанно на нещо под тях — сенки и шепоти, които вещицата не можеше да долови. Забеляза обаче пълзящите по клоните паяци — във всякакви форми и размери, все едно бяха призовани тук да живеят под закрилата на гигантските си събратя.

Отне ѝ половината сутрин да намери пепелявите пещери над оплетената дъбрава, където земята бе осеяна с кости. Направи няколко кръга, а после насочи Абраксос надолу към една оголена скала пред пещерите. Зад тях имаше пропаст, спускаща се право към изсъхналата клисура.

Абраксос обиколи като планинска котка и замята опашка, докато гледаше пещерата.

Тя посочи ръба на скалата.

— Достатъчно. Сядай и спри да мърдаш. Знаеш защо сме тук, не разваляй момента.

Той изсумтя, но седна, като вдигна облак сива прах във въздуха. Отпусна сивата си опашка от ръба на скалата, като така вдигна физическа бариера между Манон и пропастта. Манон погледна надолу преди нечовешки женски смях да се разнесе от пещерата.

— Е, това е звяр, който не сме виждали от векове.

Манон запази безизразно изражение на лицето си. Светлината бе достатъчно ярка, за да разкрие няколко древни безмилостни очи, които се издигаха от входа на пещерата. Три огромни сенки дебнеха зад тях. Гласът приближи и изрече:

— Векове минаха и от последния път, когато се разправяхме с вещица, носеща железни зъби. — Към думите се присъедини и тракането на щипци, напомнящи барабан.

Манон не посмя да докосне Ветросеч, а само отвърна:

— Светът се променя, сестро.

— Сестро — засмя се паякът. — Е, може би двете с теб сме сестри. Две лица на една и съща черна монета, направена от един и същи черен господар. Сестри по дух, макар и не по тяло.

Женският паяк се появи на бледата светлина, а мъглата мина по него като сборище изгубени души. Бе сиво-черна и огромната ѝ маса накара устата на Манон да пресъхне. Въпреки размерите си бе елегантна, с дълги и гладки крака и лъскаво издължено тяло. Величествена.

Абраксос тихо изръмжа, но Манон вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Вече виждам — каза тихо вещицата — защо Синьокръвните ми сестри продължават да те обожествяват.

— Така ли правят? — остана неподвижен паякът. Трима други обаче приближиха тихи и взираци се в нея с многобройни тъмни очи. — Не помня кога за последно жрица от Синята кръв ни направи жертвоприношение в хълмовете. Липсват ни.

— Мога да изпратя няколко — усмихна се напрегнато Манон.

— Несъмнено си Черноклюна — изсмя се паякът. Огромните очи сякаш я погълнаха. — Косата ти напомня за коприната ни.

— Предполагам, че трябва да съм поласкана.

— Кажете името си, Черноклюна!

— Името ми няма значение — отвърна Манон. — Дошла съм да направим сделка.

— За какво ѝ е притрябвала на една Черноклюна нашата ценна коприна?

Тя се обърна и разкри напрегнатия Абраксос. Погледът му бе насочен към огромния паяк. Бе настръхнал от върха на носа до крайчеца на опашката си.

— Крилете му трябва да бъдат подсилени. Чух легендите и се запитах дали коприната може да помогне?

— Давали сме от коприната си на търговци, крадци и крале за хубави рокли, за скъпи воали, дори за корабни платна. Ала за криле? Никога.

— Искам девет метра, вплетени на платна, ако може.

Паякът се приведе към нея.

— Някои са давали живота си само за един.

— Назови цената си.

— Девет метра... — Тя се обърна към трите паяка зад нея. Слуги или стражи, Манон не знаеше. — Донесете преждата. Трябва да я оценя, преди да назова цената.

Хубаво. Нещата вървяха добре. Когато трите паяка се прибраха в пещерата, настъпи тишина. Манон се опита да не ритамъничките паячета по ботушите си. И да не гледа към очите, които я наблюдаваха втренчено от пещерите наоколо.

— Кажи ми, Черноклюна — рече паякът, — как намери зверчето си?

— Подарък ми е от краля на Адарлан. Ние сме част от войската му. Когато свършим служба, ще отидем към дома, в Пустошта, за да възвърнем кралството си.

— Охо. Проклятието развалено ли е?

— Още не. Но когато намерим крочанка, която да съумее да го развали...

Щеше да се наслади на кръвопролитие.

— Гадничко проклятие беше. Завзехте земята, само за да бъде прокълната от лукавите крочанки. Виждала ли си Пустошта напоследък?

— Не — отвърна Манон. — Досега не съм била в нашия дом.

— Преди няколко години оттук мина търговец. Рече ми, че смъртен крал се е качил на трона там. Ала по вятъра се носят и други слухове. Че кралят бил свален от млада жена с виненочервена коса. Наричала се Върховната кралица.

Манон настръхна. Върховната кралица на Пустошта! Нея щеше да убие първа, когато върнеше земите си и когато най-после ги видеше със собствените си очи, вдишаше миризмата им, насладеше се на красотата им.

— Шантаво място е тая Пустош — продължи паякът. — Търговецът идеше оттам. Някогашен превъплъщение. Изгубил дарбите си, точно както всички вие смъртните. Все пак е имал късмета да заседне в човешкото си тяло, но не осъзна, че когато ми продаде двайсет години от живота си, част от дарбите му останаха в мен. Не мога да ги използвам, разбира се, ала се чудя какво ли би било да видя света през хубавите ти очи. Да докосна мъж...

Косъмчетата по тила на Манон настръхнаха.

— Ето ни и нас — рече друг паяк, когато трите пристигнаха с кълбо паешка коприна. То се люлееше между тях във феерия от цветове. Дъхът на Манон спря.

— Мигар не е забележително? Една от най-добрите, които сме запридали.

— Величествено е — призна Манон. — Назови цената си.

Паякът се загледа в нея.

— Каква цена да поискам от една дълголетна вещица? Двайсетина години за теб са нищо, макар магията да те състарява като нормална жена. А мечтите ти... те сигурно са лоши и ужасни, Черноключона. Не искам да ги ям. Не и твоите. — Паякът я приближи. — Ала лицето ти? Ако ти взема красотата?

— Едва ли ще мога да си тръгна без лице.

Паякът се разсмя.

— О, нямах предвид буквалното ти лице. Цветът на кожата, блясъкът на златистите ти очи. Начинът, по който слънцето се отразява в косите ти като лунна светлина по снега. Тези неща мога да взема. С тази хубост можеш да си спечелиш сърцето на крал. Или, ако магията се върне, мога да ги използвам за моето женско тяло. Защо да не спечеля крал за себе си?

Манон не я бе особено грижа за красотата ѝ, макар тя да бе полезно оръжие. Не смяташе обаче да разкрива това без пазарлък.

— Да видя коприната първо.

— Срежете мостра — нареди паякът на трите, които внимателно оставиха коприната и една отрязва перфектния квадрат. Мъже бяха убивали и за по-малко, а тук го режеха като обикновена вълна. Манон се опита да не мисли за щипците, протегнати към нея. Отиде до ръба на скалата и прескочи опашката на Абраксос, като вдигна коприната на слънчевата светлина.

Тя проблесна, тъматата да я вземеше! Дръпна я. Еластична, ала здрава. Невероятно лека. Но...

— Тук нещо не е наред. Нима и остатъкът ще е така развален?

Паякът изсъска. Земята се разтърси, когато приближи. Абраксос я спря с предупредително ръмжене, което накара останалите три да дойдат зад нея. Значи бяха стражи. Ала Манон вдигна мострата на светлината.

— Виж — каза Манон и посочи една шарка, минаваща по него.

— Това не е дефект! — сопна се паякът. Опашката на Абраксос се уви около Манон и я приближи към тялото си.

Вещицата я вдигна по-високо, към слънцето.

— Виж на по-ясна светлина? Нима смяташ, че ще дам хубостта си за второкласна прежда?

— Второкласна? — побесня паякът. Опашката на Абраксос се сви.

— Не, сякаш бъркам. — Манон свали ръце и се усмихна. — Май не ми се пазари днес.

Паяците стояха на ръба на скалата и дори нямаха време да мръднат, като опашката на Абраксос се разви и ги удари.

Полетяха към клисурата с писъци. Без да губи и секунда, Манон натика останалата коприна в празните дисаги и яхна Абраксос. Двамата скочиха във въздуха от ръба на пропастта, който бе перфектно място за излитане.

Съвършеният капан за тези глупави древни същества.

След като надзирателят внимателно втри паешката коприна в крилете на Абраксос, Манон му остави половин метър. Остана й много, в случай че се износеше, и сега бе скрита в двойното дъно на един сандък. Не каза никому къде е била, нито защо крилете на Абраксос сега блестят на определена светлина. Астерин щеше да я убие, ако узнаеше колко е рискувала, а баба й щеше да заколи Астерин, задето не е била с нея. Манон не бе в настроение да сменя Втората в командата си и да търси нова вещица за Тринадесетте.

След като Абраксос се излекува, Манон го отведе на входа на Северен зъб, за да опитат да минат през Прохода. Преди крилете му бяха твърде слаби за скока, но с копринената подплата имаше много по-голям шанс.

Рискът обаче оставаше, затова Астерин и Сорел чакаха зад нея, яхнали животните си. Ако нещо се объркаше, ако Абраксос не успееше или ако коприната се скъсаше, тя трябваше да скочи настрана от него и да го остави да умре, докато някоя от двете я хванеше със зъбите на уивърна си.

Манон не харесваше плана особено, но това бе едничкият начин Астерин и Сорел да я оставят да го пробва. Тя наистина бе наследница на Черноклюните, но по-скоро щяха да я затворят в кочините на уивърните, отколкото да я оставят да мине пред Прохода без предпазни мерки. Може и да ги наричаше мекосърдечни и да ги шамаросваше, когато се налага, но това бе умната постъпка. Напрежението можеше да се реже с нож, а Жълтоногите можеха да опитат да подплашат Абраксос по време на минаването през Прохода.

Манон кимна на Втората и Третата в знак, че е готова, преди да приближи звяра си. Малцина се бяха събрали, но Искра бе на наблюдателната платформа, леко усмихната. Манон провери стремената, седлото и юздите. Абраксос бе напрегнат и ръмжеше.

— Да вървим — рече му тя и подръпна юздите, за да го отведе по-напред, така че да го яхне. Той все още имаше място да се затича

преди спускането, а с новите си крале щеше да е наред. Бяха се спускали надълбоко и нависоко и преди. Абраксос обаче не мръдна.

— Веднага — скара му се тя и дръпна юздите.

Абраксос се обърна към нея и изръмжа. Тя го удари леко по кожата буза.

— Хайде де!

Той заора с крака в земята и сви крилете си.

— Абраксос.

Погледна към Прохода, а после обратно към нея. Ококорен. Беше се уплашил. Бе вкаменен от ужас. Безполезно, глупаво, страхливо животно!

— Стига — каза тя и го приближи, за да се качи на седлото. — Крилете ти вече са наред.

Посегна към стремето, но той се отдръпна. Земята се разтърси, когато се удари в нея. Зад нея Астерин и Сорел казаха нещо на животните си, които също се бяха отдръпнали и щракаха със зъби както към Абраксос, така и едно към друго.

От наблюдателницата се чу тих смях и зъбите на Манон изскочиха.

— Хайде, Абраксос! — Отново посегна към седлото.

Той отскочи настрани, удари се в стената и заотстъпва. Един от мъжете донесе камшик, ала тя вдигна ръка.

— Нито крачка — скара му се и извади ноктите си. Камшиците само правеха Абраксос още по-неконтролируем. Тя се обърна към звяра си. — Пъзльо нещастен — изсъска и посочи Прохода. — Да се връщаш на мястото си.

Абраксос срещна погледа ѝ. Отказваше да отстъпи.

— На място, Абраксос!

— Не може да те разбере — прошепна Астерин.

— О, може... — Манон млъкна. Не им бе казала теорията си. Все още не. Отново се обърна към уивърна. — Ако не ме пуснеш на седлото и не скочиш, ще те затворя в най-малката клетка на проклетата пещера.

Той оголи зъби. Тя своите — също.

Играта на вълчи погледи продължи цяла минута. Унизителна, вбесяваща минута.

— Хубаво — плю тя и обърна гръб на звяра. Губеше си времето. — Заклучете го там, където ще му е най-неприятно — нареди на надзирателя. — Няма да излезе, докато не е готов за Прохода.

Надзирателят ахна, а Манон щракна с пръсти на Астерин и Сорел да слязат от уивърните. Нямаше да спрат да й трият сол за това. Нито баба й, нито Жълтоногите, нито Искра, която вече се тътреше по пода на ямата.

— Защо не останеш, Манон? — попита Искра. — Мога да покажа на уивърна ти как се прави.

— Не спирай да вървиш — промърмори Сорел на Манон, но на нея не й трябваше да й напомнят.

— Казват, че проблемът не е в зверовете, а в ездачите — продължи Искра, достатъчно шумно, че да я чуят всички. Манон не се обърна.

Не искаше да гледа как завличат Абраксос през портата към каквата дупка намереха. Глупаво, безполезно животно.

— Макар че — продължи Искра замислена — животинката ти може би се нуждае от малко повече дисциплина.

— Да вървим — подкани я Сорел и я побутна. Астерин бе на крачка зад нея и пазеше гърба й.

— Дайте го на мен — излая Искра. — Просто му трябва подканяне.

Изплющя камшик и се чу рев на страх и болка.

Манон спря на място.

Абраксос се бе свил до стената.

Искра бе застанала пред него. Камшикът бе окървавен от мястото, където го бе ударила по лицето. Едва не бе извадила окото му. Железните й зъби светеха ярко. Искра се ухили на Манон, когато отново вдигна камшика си и удари. Абраксос изквича.

Астерин и Сорел не бяха достатъчно бързи, за да я спрат, когато се хвърли към Искра.

Двете се затъркаляха по прашния под, нападайки със зъби и нокти. Манон ревеше толкова силно, че залата сякаш се разтърси. Крака блъснаха стомаха й и ритникът на Искра й изкара въздуха.

Манон падна на земята, плю шепя синя кръв и се изправи за част от секундата. Жълтоногата наследница замахна с железни нокти, удар,

който можеше да реже кости. Манон се изплъзна от атаката ѝ и я хвърли на грубия камък.

Искра изпъшка, а вещиците, придошли наоколо, се развикаха. Манон стовари юмрука си в лицето ѝ.

Кокалчетата ѝ изпукаха от удара, но тя виждаше само камшика и болката и страха в очите на Абраксос. Искра замахна към лицето ѝ в опит да се освободи от тежестта ѝ. Манон се отдръпна и ноктите одраха врата ѝ. Не усети болката или топлата струйка кръв. Само пак стовари юмрука си и притисна с коляно гърдите на Искра. И удари. Отново. И отново.

Повдигна пак болящия я юмрук, но някой я хвана за китката и я издърпа. Манон започна да се гърчи и изпищя. Звукът бе без думи и без край.

— Манон! — изрева Сорел в ухото ѝ. Нокти се забиха в рамото ѝ, без да я наранят, но колкото да я спрат, да я накарат да осъзнае, че наоколо има вещици със зейнали уста, в ямата и на наблюдателната платформа.

Астерин стоеше с вдигнат меч между нея и...

Искра, която бе на земята с окървавено и подуто лице. Нейната Втора също бе изтеглила меча си, готова да срещне този на Астерин.

— Добре е — каза Сорел и я стисна по-силно. — Абраксос е добре, Манон. Погледни го. Погледни го и ще видиш, че е добре.

Манон се подчини, докато дишаше през уста заради окървавения си нос. Видя го приклепнал, ококорил очи. Раната му вече се бе съсирила.

Искра не бе мръднала и на сантиметър от мястото, където Манон я бе хвърлила на пода. Астерин и другата Втора обаче ръмжаха, готови за нова битка, която можеше да разцепи планината на две.

Достатъчно.

Манон се измъкна от здравата хватка на Сорел. Всички притихнаха, когато тя обърса с опакото на ръкава си окървавения си нос и уста. Искра изръмжа от пода. Кръв капеше от счупения ѝ нос по сцепената устна.

— Докосни го отново — рече Манон — и ще изпия мозъка от костите ти.

Жълтоногата наследница отнесе нов пердах от майка си в столовата, плюс два удара с камшик в замяна на тези, които бе дала на Абраксос. Предложи ги на Манон, но тя отказа, като се престори, че не се интересува.

Всъщност ръката я болеше прекалено много, за да използва камшика ефективно.

На следващия ден Манон влезе в клетката на Абраксос, следвана от Астерин по петите. Тогава се появи Синьокръвната наследница, следвана от своята червенокоса Втора. Манон, все още с подуто лице и красиво насинено око, кимна сдържано на другата вещица. Тук долу в кочините рядко попадаше на други и никога на наследница.

Петра обаче се спря пред решетките. Тогава Манон забеляза козия крак в ръцете на Втората.

— Чух, че битката е била забележителна — рече Петра, като остана на почтително разстояние от Манон и отворената врата на кочината. — Ала Искра изглежда по-зле.

Манон вдигна вежди, макар лицето да я заболя от движението.

Петра вдигна ръка към Втората. Вещицата ѝ подаде месото.

— Чух още, че Тринадесетте и животните им ядат само месото, което си уловят. Моята Кийли хвана това животно при сутрешния си полет. Тя иска да го сподели с Абраксос.

— Не вземам месо от съпернически кланове.

— Мигар ние сме съпернички? — попита Петра. — А мислех, че кралят на Адарлан ни е сбрал да летим под едно знаме, както едно време.

— Какво искаш? — въздъхна Манон. — Тренировките започват след десет минути.

Втората на Петра настръхна, но наследницата се усмихна.

— Казах вече. Моята Кийли иска да му даде месото.

— Охо. Тя ли ти го каза? — изсъска Манон.

— Нима твоят уивърн не ти приказва? — наклони глава Петра.

Абраксос гледаше толкова внимателно, колкото и другите вещици.

— Те не приказват.

Петра сви рамене и постави ръка над сърцето си.

— Тъй ли?

Остави козия крак и потъна в плътния здрач на кочините.

Манон изхвърли месото.

— Кажи ми как се научи да татуираш.

— Няма.

Приведена над дървената маса в стаята на Роуан след срещата им с чудовището от езерото, Селена вдигна очи от китката му, над която държеше костената игла.

— Ако не отговаряш на въпросите ми, може да направя грешка и тогава...

Доближи иглата за татуиране до смуглата му мускулеста ръка, за да подчертае заплахата. За нейна изненада Роуан нададе приглушен звук, който може би беше смях.

Бе решила, че молбата му да очертае тези части от ръката му, които не можеше да стигне сам, е добър знак. Татуировката му трябваше да бъде изписана отново сега, след като раните от изгарянията бяха избледнели.

— Учил ли си се от някого? Имало ли е учител и ученик?

Той я погледна скептично.

— Естествено. Във военните лагери имахме командир, който татуираше броя на убитите врагове по кожата си. Понякога разказваше цели битки. Всички млади войници бяхме очаровани. Убедих го да ме научи.

— С легендарния си чар, предполагам.

Това ѝ спечели полуусмивка.

— Просто попълни местата, в които... — изсъска, когато тя взе иглата и малкото чукче, за да изпише още една тъмна кървава руна по него. — Добре. Това е правилната дълбочина.

С това безсмъртно и бързо регенериращо тяло, мастилото на Роуан бе смесено със сол и желязо на прах, което пречеше на магията да изличи татуировката.

Тази сутрин тя се бе събудила... по-ведра. Тъгата и скръбта бяха там и се гърчеха в нея, но за пръв път от много време чувстваше, че диша.

Съсредоточи се върху това да стабилизира ръката си и изписа още един дребен символ, след това още един.

— Разкажи ми за семейството си.

— Кажу нещо за твоето и аз ще разкажа за моето — отвърна той през зъби, докато тя работеше. Бе ѝ обяснил точно какво да прави, преди да я остави да бодне с иглите по кожата му.

— Хубаво. Родителите ти живи ли са? — Глупав и опасен въпрос, предвид станалото с вречената, но когато той поклати глава, на лицето му нямаше изписана печал.

— Родителите ми бяха много възрастни, когато ме заченаха.

Знаеше, че не го има предвид в човешкия смисъл на думата.

— Бях единственото им дете за цялото им хилядолетие заедно. Малко преди да стигна второто десетилетие от живота си, те избледняха в отвъдното...

Преди тя да успее да измисли по-добър начин, по който да опише смъртта, Роуан рече:

— Ти нямаш братя и сестри.

Тя се съсредоточи върху работата си и отпусна тъничък слой от спомените.

— Благодарение на елфическата си кръв, мама забременяла трудно. По време на раждането спряла да диша. Казват, че само волята на татко я задържала в нашия свят. Не знам дори дали е *можела* да забременее след това. Така че не, нямам братя и сестри. Но... — Богове, трябваше да си затвори устата. — Имах братовчед. Той бе с пет години по-голям от мен. Обичахме се и се борехме като брат и сестра.

Едион. Не бе изговаряла името му вече десет години. Но го бе чувала, бе го виждала в писма. Трябваше да остави иглата и чукчето, за да размърда пръсти.

— Не знам какво е станало, но започнаха да говорят, че е умел генерал в армията на краля.

Самата тя бе провалила Едион толкова непростимо, че не можеше да го обвинява или презира за това, в което се е превърнал. Не искаше да чува детайли за стореното от него на север през всички тези години. Като дете Едион бе истински верен на Терасен. Не искаше да разбира какво са го принуждавали да прави, какво му се бе случило, за да промени това. Дали заради късмет, съдба или нещо друго, но той не бе в стъкления замък, когато тя бе на служба там. Не само щеше да я

разпознае, но и ако научеше какво е правила... омразата му щеше да накара Роуан да изглежда дружелюбен.

На лицето на елфа се изписа маска на съсредоточеност, когато тя каза:

— Мисля, че да срещна братовчед си след всичко станало ще бъде много тежко. Дори повече от срещата със самия крал.

Нямаше какво да каже, за да изкупи греха си за това каква е станала, докато кралството им погиваше, а хората им биваха заробвани или избивани.

— Не спирай да работиш — каза Роуан и посочи с брадичката към приборите в скута ѝ. Тя се подчини и той изсъска при първото убождане. — Смяташ ли — попита след миг, — че братовчед ти ще те убие, или че ще помогне? Армия като неговата може да промени хода на всяка война.

Тръпки я полазиха, когато чу думата *война*.

— Не зная какво би помислил за мен, не съм сигурна кому е верен. Предпочитам да не узнавам. Никога.

Макар очите им да бяха еднакви, родовете им бяха достатъчно отдалечени и тя бе чувала как слугите и придворните обсъждат колко полезен би бил съюзът между една Галантиус и един Ашривер. Идеята и сега ѝ се стори комична, също както и преди десет години.

— Ти имаш ли братовчеди? — попита тя.

— Прекалено много. Родът на Мора винаги е бил най-многоброен, а моите досадни и бърбиви братовчеди правят посещенията ми в Доранел... досадни.

Тя се усмихна при мисълта.

— Сигурно ще се разбереш с братовчедите ми — рече той. — Особено по въпроса с вренето на нос в чужди работи.

Тя спря да татуира и стисна ръката му достатъчно силно, че би причинила болка на всеки... който не е безсмъртен.

— И имаш нахалството да приказваш, *принце*. Аз не съм била разпитвана толкова за живота си.

Това не бе съвсем вярно, но и не бе голямо преувеличение. Никой не ѝ бе задавал тези въпроси. И не бе казвала на никого отговорите. Той оголи зъби, макар тя да знаеше, че не е насериозно, и се загледа в китката си.

— Побързай, *принцесо*. Искам да си легна преди настъпването на зората.

Тя използва свободната си ръка, за да му отправи особено неприличен жест, но той я хвана с неговата, все още оголил зъби.

— Това не е никак кралско.

— Значи не ставам за кралица, така ли?

Той обаче не пусна ръката ѝ.

— Заклела си се да освободиш кралството на приятелката си и да спасиш света, ала не мислиш за собствените си земи. Какво те плаши в рожденото ти право? Кралят? Остатъкът от двора? — Лицето му бе толкова близо до нейното, че тя видя кафявите петънца в зелените му очи. — Дай ми поне една причина, поради която отказваш да вземеш трона си обратно. И повече няма да повдигам темата.

Тя прецени погледа и дишането му, след което отвърна:

— Ако освободя Ейлве и унищожа краля като Селена, мога да ида където си искам след това. Короната е просто друг вид окови.

Това бе себично и ужасно, но бе вярно. Някога самата Нехемия бе казала същото — че най-егоистичното ѝ и искрено желание е да бъде обикновена, да не носи тежестта на короната. Знаела ли бе приятелката ѝ колко силно ще отекнат тези думи в нея?

Изчака да ѝ се скарат, видя гнева в очите на Роуан. След което обаче той попита:

— Какво искаш да кажеш с това „друг вид окови“?

Отхлаби хватката си, за да види двете ивици белези по китките ѝ. Сви устни и тя дръпна ръката си достатъчно силно, че да я пусне.

— Нищо — каза тя. — Моят учител Аробин ги използваше по време на тренировките.

Аробин я бе оковавал, за да я научи как се освобождава. Ала оковите на Ендовиер бяха създадени за хора като нея. Измъкна се от тях чак когато Каол ги махна.

Не искаше Роуан да узнава това. Гневът и омразата можеше да преглътне, ала съжалението... Не трябваше да говори и за Каол как бе съградил сърцето ѝ отново, само за да го разбие. Не искаше да споменава Ендовиер. Не и без да обясни, че някой ден, колкото и далечен да е той, ще се върне там и ще освободи всички. Всеки роб, до последния. Дори ако трябваше лично да сваля оковите им.

Селена се върна към работата си, но лицето на Роуан остана напрегнато, все едно наддушваше полуистината.

— Защо остана с Аробин?

— Знам, че исках две неща. Първо, да се измъкна от света и враговете си, второ... — Бе й трудно да го погледне в очите. — Да се скрия и от самата себе си. Бях се убедила, че искам да изчезна, понеже второто нещо, което исках, бе някой ден... да мога да нараня хората, които раниха мен. Оказа се, че ме бива в това. И то много. Ако той ме бе изхвърлил, или щях да умра, или да свърша с бунтовниците. Ако бях израсла с тях, кралят вероятно щеше да ме намери и убие. Или щях да се изпълня с такава омраза, че да избивам адарлански войници от малка.

Веждите му се повдигнаха и тя изцъка с език:

— Мислиш, че просто бих ти разказала цялата си история в момента, в който те срещна? Сигурна съм, че ти имаш още повече неща за разправяне от мен, така че стига си се правил на изненадан. Може би трябва отново да започнем да се бием.

Очите му светнаха хищнически.

— Никакъв шанс, принцесо. Можеш да ми кажеш каквото и когато поискаш, но няма как да се върнем назад.

Тя отново повдигна инструментите си.

— Сигурна съм, че приятелите ти обожават, когато си наоколо.

Той се усмихна злокобно и я хвана за брадичката. Не толкова силно, че да я заболи, но колкото да го погледне.

— Първо — изсъска той, — не сме приятели. Аз съм учителят, което означава, че ще ме слушаш. — Явно видя обидата, понеже приближи и стисна челюстите й по-силно. — Второ, къде сме, какво става? И аз не знам. Така, че ако искаш да ти остава място, за да намериш себе си, остави такова и на мен!

Тя го погледна за миг и дъхът им се смеси.

— Дадено — отвърна.

— Кажи ми най-голямото си желание — прошепна Дориан в косата на Сорша, докато преплиташе пръсти с нейните и се възхищаваше на нежната ѝ кожа, опираща се в собствените му мазоли. Такива хубави ръце, като натъжени гълъби.

— Нямам такава — усмихна се тя в гърдите му.

— Лъжкиня — целуна я той по косата. — Ти си най-лошата лъжкиня на света.

Тя се завъртя към прозореца на стаята му. Утринната светлина накара тъмната ѝ коса да заблести. Бяха минали две седмици от нощта, в която го бе целунала. Две седмици, откакто започна да се промъква тук, докато замъкът спи. Споделяха леглото, макар и не по начина, по който той копнееше. А и презираше промъкването и криенето.

Но ако я разкриеха, щеше да изгуби работата си. Предвид кой беше той... можеше да си спечели много неприятности само от това, че я свързват с него. Майка му например можеше да намери начин да я пратят някъде надалече.

— Кажи ми — повтори той и се приведе за целувка. — Кажи ми и ще го сторя.

Винаги бе бил щедър с любовниците си. Понякога им оставаше подаръци, за да не се оплакват, когато изгубеше интерес. Този път обаче наистина *искаше* да ѝ подари нещо. Бе опитал с дрехи и бижута, но тя ги бе отказала. Сега реши да ѝ подари редки книги, билки и инструменти за работата ѝ. Тя се опита да откаже и тях, но той бързо бе преодолял протестите ѝ. Най-често с целувки.

— Ако поискам луната на въже?

— Тогава ще започна да се моля на Деанна.

Тя се усмихна, ала лицето на Дориан помръкна. Деанна, богинята на лова. Обикновено се мъчеше да не мисли за Селена, Елин или която беше. Да не мисли за лъжите на Каол, за измяната на Едион. Не искаше да има нищо общо с тях, не и сега, когато Сорша бе с него. Някога бе глупак. Бе смятал, че ще разцепи света заради Селена.

Момче с любов, изгаряща го като горски пожар. Или поне така бе смятал тогава.

— Дориан? — Сорша се отдръпна, за да види лицето му. Погледна го по начина, по който бе виждал Селена да гледа към Каол.

Той я целуна отново, нежно, но продължително. Тялото ѝ се разтопи в неговото. Той се наслади на мекотата на кожата ѝ, като прокара длан по ръката ѝ. Тя се отдръпна.

— Трябва да вървя. Закъснявам.

Той изпъшка. Наистина бе време за закуска, а щяха да забележат, ако я няма. Тя се измъкна от прегръдката му, а той ѝ помогна да облече роклята си. Винаги се криеха. Това живот ли беше? Не само с жените, които обичаше, но криеше и магията, истинските си помисли...

Сорша го целуна и застана на вратата с ръка на бравата.

— Най-голямото ми желание — усмихна се тя — е някоя сутрин да не се налага да излизам призори.

Преди да може да ѝ отговори нещо, тя излезе.

Но той не знаеше какво може да каже или направи, за да изпълни желанието ѝ. Сорша имаше своите задължения, а той — неговите си.

Ако напуснеше с нея, ако се изправеше срещу баща си, ако откриеха магията му... малкият му брат щеше да стане наследник. При мисълта Холин да вземе короната един ден му прилоша. Какво ли щеше да направи на света, особено със силата на баща им? Не, Дориан не можеше да си позволи да избира. Нямаше избор. Бе прикован към короната си и така щеше да остане до смъртта.

Някой похлопа на вратата. Дориан се усмихна при мисълта, че Сорша може да се е върнала. Но когато вратата се отвори, усмивката му угасна.

— Трябва да поговорим — каза Каол от прага. Дориан не го бе виждал седмици наред, но приятелят му изглеждаше остарял. Изтощен.

— Няма да си губиш времето с любезности, а? — изтегна се на дивана Дориан.

— Щеше да разбереш, че са такива. — Каол затвори вратата зад гърба си и се облегна на нея.

— Опитай.

— Съжалявам, Дориан — каза тихо той. — Повече, отколкото си мислиш.

— За това, което ми причиниха лъжите ти? За това, което причиниха на нея? Щеше ли да съжаляваш, ако не те бяха хванали?

Каол стисна челюсти. Може би Дориан не беше честен. Не му пукаше.

— За всичко — каза Каол. — Но се опитвам да поправам нещата.

— Ами Селена? Дали работата с Едион помага на нея? Или на мен?

— И на двамата.

— Обичаш ли я още?

Не знаеше защо го интересува още, но бе важно.

Каол притвори очи.

— Част от мен винаги ще я обича. Но трябваше да я изведа от замъка. Бе прекалено опасно за това... в което се превръщаше.

— Не се превръщаше в нищо различно от това, което е. Кое то винаги е можела да бъде. Просто ти видя всичко. И когато зърна другото й лице... — Чак сега, когато Сорша бе влязла в живота му, Дориан прозря истината. — Не можеш да избираш каква част от нея да обичаш. — Той съжаляваше Каол. Осъзна, че сърцето го боли за приятеля му, за всичко, което той вероятно бе осъзнал последните няколко месеца. — Не можеш и да избираш с коя част от мен да си приятел.

— Аз не...

— Напротив. Каквото е сторено, вече е сторено Каол. Няма връщане назад, колкото и да опитваш да промениш нещата. Харесва ли ти, или не, но ти игра важна роля, за да стигнем до тук. Прати я по онзи път, да разбере коя е и каква е и да реши какво ще прави отсега нататък.

— Смяташ, че съм искал да стане така? — разпери ръце Каол. — Да можех, щях да върна нещата както преди. Да можех, тя нямаше да е кралица, а ти — магьосник.

— О, разбира се. За теб магията е проблем. За теб това, което е тя, е проблем. Но ти не се боиш от самите неща, нали? А от това, което представляват — промяната. Нека ти кажа нещо. — Дориан си пое дълбоко въздух. Магията проблесна и изчезна с лека болка. — Нещата вече се промениха. И то заради теб. Имам магия и няма как да се отърва от нея. А що се отнася до Селена... — Той потисна силата, когато си представи, когато за пръв път осъзна какво е да си на нейно

място. — Що се отнася до Селена — повтори той, — нямаш право да желаеш къде да е и къде да не е. Можеш само да решиш дали си неин приятел, или враг.

Не знаеше цялата ѝ история, не знаеше къде свършва истината и къде започва лъжата, какво е да си в Ендовиер до сънародниците си или да се кланяш на мъжа, убил семейството ти. Но бе видял късчета от личността ѝ, независимо от името или титлата ѝ.

И дълбоко в себе си знаеше, че тя не се бе отдръпнала от магията му. Бе разбрала тежобата и страха. Не бе избягала и не бе поискала от него да е нещо друго. Бе обещала да се върне за него.

Затова погледна приятеля си и макар Каол му да изглеждаше наранен каза:

— Взел съм решението си за нея. Когато времето настъпи, независимо дали си тук, или в Аниел, се надявам изборът ти да бъде същият.

* * *

Едион не искаше да си го признава, но самоконтролът на капитана, докато чакаха Муртауг в скрития апартамент, се оказа забележителен. Рен, който не можеше да остане на задника си повече от минутка, макар да бе все още с неизлекувани рани, обикаляше из хола като вълк в клетка. Каол обаче си седеше до огъня, не казваше почти нищо, но винаги гледаше и слушаше.

Тази нощ капитанът изглеждаше различен. По-напрегнат, по-внимателен. След всички срещи, в които бе наблюдавал всяко негово движение, вдишване и мигване, Едион веднага забеляза разликата. Дали не бе научил нещо ново? Дали не бе имало някакво развитие?

Тази вечер Муртауг се завръщаше след няколко седмици в Залива на Черепа. Бе отхвърлил предложението на Рен да иде с него и бе казал на внука си да почива. Коего остави младия благородник изнервен и агресивен, макар да се мъчеше да го скрие. Едион бе искрено изненадан, че апартаментът не е станал на парчета. В своя военен лагер Едион щеше да изведе Рен на тепиха и да го остави да излее енергията си. Или да го прати на някаква мисия. Или най-малкото — да го накара да сече дърва.

— Значи ще чакаме цяла нощ? — каза накрая Рен, като спря пред масата и ги изгледа.

Капитанът кимна уморено, но Едион скръсти ръце и се ухили лениво.

— По-добра идея ли имаш, Рен? Да не прекъсваме някое посещение за опиум?

Това беше удар под кръста, но не и нещо, което капитанът да не знае за Рен. А ако Рен имаше такъв навик, Едион нямаше да го пусне и на двеста километра от Елин.

Младежът поклати глава и отвърна:

— Тия дни само чакаме. Чакаме Елин да даде някакъв знак, чакаме едно голямо нищо. Дядо също няма да каже нищо. Изненадан съм, че още не сме умрели. Че онези не са ме намерили. — Загледа се в огъня. Светлината на пламъците подчертаваше белега му. — Разполагам с един човек, който... — Рен млъкна за момент и прикова Каол с поглед. — Може да разбере нещо повече за краля.

— Нямам вяра на източниците ти, особено след срещата с онези хора — отвърна Каол.

Оказа се, че един от информаторите — хванат и измъчван — бе издал местонахождението им. И макар това да бе станало под натиск, не се нравеше на Едион. Той го заяви и Рен се напрегна. Отвори уста, несъмнено за да каже нещо глупаво и прибързано, но тройно подсвирване ги прекъсна.

Капитанът подсвирна в отговор и Рен застана на вратата, като я отвори, колкото да пусне Муртауг си вътре. Дори по гърба му Едион разпозна какво облекчение изпитва младежът, докато се здрависваше с дядо си след седмици чакане. Муртауг не бе млад. Когато отметна качулката си, лицето му бе бледо и мрачно.

— На бюфета има бренди — каза Каол. Едион отново се възхити на зоркото око на капитана, макар че никога нямаше да му го признае. Старецът кимна в знак на благодарност и дори не свали наметалото си, докато си наливаше чашка.

— Дядо — остана на вратата Рен.

— Отговори ми честно, момче — обърна се Муртауг към Едион. — Чувал ли си за генерал Нарок?

Едион се изправи с едно движение. Рен тръгна към тях, но Муртауг не отстъпи, когато генералът отиде до бюфета и умишлено

бавно си сипа чаша бренди.

— Наречи ме *момче* отново — каза Едион със смъртоносно спокойствие, загледан в стареца — и ще се намериш обратно в каналите.

— Когато станеш на моята възраст, Едион... — вдигна ръце старецът.

— Не се хаби — спря го той и се върна на стола си. — За последно Нарок бе на юг. Чух, че събира армада към Мъртвите острови. — Територията на пиратите. — Това обаче беше преди месеци. Не ни казват много. Научих за Мъртвите острови, понеже някои от корабите на Господаря на пиратите отплували на север в търсене на неприятности. Чухме за това, след като опитали да се измъкнат от флотата на Нарок.

Пиратите всъщност се бяха разпръснали. Господарят на пиратите Ролф бе едни отвел на юг, други бяха заминали на изток, а неколцина бяха направили смъртоносната грешка да отидат до северния бряг на Терасен.

Муртауг се подпря на бюфета.

— Капитане?

— Опасявам се, че знам по-малко и от Едион — отвърна Каол.

Муртауг потърка очи, а Рен взе за дядо си стол от масата. Старецът се отпусна на него със стон. Бе цяло чудо, че още диша. Едион потисна порива на съжаление. Бе възпитан по-добре от това да се държи като надменна гад. Рои щеше да бъде засрамен от него, че се е обърнал така към възрастен човек.

Ала Рои беше мъртъв. Всички воини, които бе обичал преди десет години, бяха мъртви, а светът бе станал много по-лошо място. Самият Едион бе станал по-лош човек.

— Пътувах насам колкото се може по-бързо — въздъхна Муртауг. — През миналата седмица не съм почивал повече от няколко часа. Флота на Нарок го няма. Капитан Ролф отново е Господар на пиратите в Залива на Черепа, но нищо повече. Хората му не ходят до източните Мъртви острови.

Въпреки срама Едион изскърца със зъби от това, че Муртауг не говори по същество.

— Защо? — попита той.

Бръчките по лицето на Муртауг сякаш станаха по-дълбоки на светлината на пламъка.

— Защото тези, които отиват на изток, не се връщат. Във ветровитите нощи дори Ролф се кълне, че чува резове от островите. На хора... ала не съвсем. Екипажът, крил се на островите по време на окупацията на Нарок, твърди, че тогава всичко притихнало, сякаш той бил отнесъл източника на звука със себе си. А Ролф... — Муртауг се почеса по носа. — Каза ми, че в нощта, когато се върнали на островите, видели нещо, застанало на ръба на скалите, на един от източните острови. Нещо като блед мъж... но не точно. Ролф може и да е влюбен в себе си, ала не е лъжец. Каза, че който и да е бил това, не е изглеждал *правилно*. Все едно имало яма от тишина около него, различна от резове, които обичайно се чували. Само ги гледал как минават покрай него. На следващия ден, когато се върнали на същото място, от него нямало и следа.

— Винаги е имало легенди за странни същества в моретата — каза Каол.

— Ролф и хората му се кълнат, че това не е легенда. Казват, че това същество е било *направено*.

— И откъде знаят? — попита Едион, загледан в капитана, чието лице бе бледо като тебешир.

— Носело черен нашийник като домашен любимец. Направило крачка към тях, все едно смятало да влезе в морето и да тръгне подире им, но след това невидима ръка го дръпнала, сякаш било на каишка.

Рен повдигна белязаната си вежда.

— Господарят на пиратите мисли, че в Мъртвите острови има *чудовища*?

— Мисли и вярва, че са били създадени там, а Нарок е взел няколко със себе си.

— И накъде е тръгнал Нарок сега? — попита Каол.

— Към Вендлин — отвърна Муртауг. Сърцето на Едион прескочи един удар. — Смята да отведе флота до Вендлин за изненадващо нападение.

— Невъзможно! — скочи на крака капитанът — Защо? Защо сега?

— Защото *някой* — отвърна старецът по-остро, отколкото Едион го бе чувал да говори някога — е убедил краля да изпрати шампиона

си, който да убие тамошното кралско семейство. Какво по-добро време да изпита чудовищата от това, когато страната е потънала в хаос?

Каол стисна облегалката на стола.

— Но тя няма наистина да убие кралския род. Никога не би могла. Това... е измама.

Едион предполагаше, че това е всичко, което може да бъде казано на семейство Олсбрук и че няма нужда да узнават повече в момента. Пренебрегна предупредителния поглед, който Рен му хвърли. Не се и съмняваше как бе приел новината, че роднините на рода Ашривер са мишени. Те обаче бяха мъртви за него от десет години — от мига, в който бяха отказали да изпратят помощ на Терасен. Боговете да им бяха на помощ, ако стъпеше в кралството им. Запита се какво ли мисли Елин за тях. Дали смяташе, че Вендлин може да им стане съюзник, особено сега, когато Адарлан подготвяше нашествие към границите им? А може би щеше да ги остави да изгорят — така, както бяха изгорели хората от Терасен.

На него не му беше все едно.

— Няма значение дали ще бъдат убити, или не — отвърна Муртауг. — Когато онези създания пристигнат там, мисля, че светът ще разбере с какво се бори кралицата ни.

— Не можем ли да изпратим предупреждение? — настоя Рен. — Не може ли Ролф да прати вест до Вендлин?

— Ролф не иска да се замесва. Обещах му злато и земи, когато кралицата се завърне, но нищо не можа да го убеди. Получил си е територията и не иска да рискува хората си отново.

— Трябва да има начин да минем през блокадата, да изпратим съобщение — продължи Рен. Едион се запита дали да не му напомни, че Вендлин не е помогнал на Терасен, но осъзна, че не му се влиза в етичен спор.

— Пратих няколко души — каза Муртауг, — но им нямам вяра. Докато пристигнат, ще е късно.

— Какво можем да направим? — настоя отново Рен.

Муртауг отпи от брендито си.

— Ще търсим начини да помогнем от тук. Изобщо не вярвам, че изненадите на Негово Величество се крият само по Мъртвите острови.

Това вече беше интересно. Едион също отпи от брендито, но после го остави. Алкохолът нямаше да му помогне да подреди мислите

си. Затова се заслуша в останалите и потъна в спокойния ритъм, в който преценяваше всичките си битки и военни кампании.

* * *

Каол наблюдаваше как Едион крачи из апартамента. Рен и Муртауг бяха излезли по свои задачи.

— Да ти кажа ли как изглеждаш, когато предстои да повърнеш? — попита Едион.

— Знаеш всичко, което знам аз, и не е трудно да се сетиш защо — отвърна със стиснати зъби Каол от стола си. Спорът му с Дориан го бе накарал да не бърза към замъка, макар принцът да му бе нужен, за да изпита теорията си за заклинанието. Дориан бе прав за Селена — за това, че Каол негодува срещу тъмнината ѝ, уменията ѝ и истинската ѝ личност... но това не променяше чувствата му.

— Аз още не разбирам твоята роля във всичко това, капитане — отвърна Едион. — Не се бориш за Елин, нито за Терасен. За какво тогава? За висшето благо? За принца? На чия страна си всъщност? Предател ли си? Бунтовник?

— Не. — Кръвта на Каол се смрази при тази мисъл. — На ничия страна не съм. Искам да помогна на приятеля си, преди да се върна в Аниел.

— Може би това ти е проблемът — оголи зъби Едион. — Че не вземаш страна. Може би трябва да кажеш на баща си, че ще нарушиш думата си.

— Няма да обърна гръб на моето кралство или на моя принц — сопна се Каол. — Няма да се бия в твоята армия. Няма да избивам моя народ. Няма да изменя на думата, която дадох на баща си.

В крайна сметка, бе му останала само честта.

— Ами ако принцът избере да се бие с нас?

— Тогава ще се бия рамо до рамо с него, доколкото ми е възможно. Дори от Аниел.

— Значи ще се биеш рамо до рамо с него, но не за правдата. Нямах ли свободна воля, желания?

— Желанията ми не ти влизат в работата. — А тези желания... — А и каквото и решение да вземе Дориан, той няма да одобри

избиването на невинни.

— Няма вкус за кръвта, а? — подигра се Едион.

Каол не смяташе да му доставя удоволствие, като се поддаде на закачката. Вместо това посегна към гърлото си и каза:

— Мисля, че твоята кралица ще те осъди и за една капка невинна кръв. Ще те заплюе в лицето. В това кралство има добри хора и те заслужават да ги имаш предвид, независимо какво действие решите да предприемете.

Очите на Едион се стрелнаха към бузата на Каол.

— Както е осъдила теб за смъртта на приятелката си?

Едион се усмихна бавно и заканаително, а после, толкова бързо, че Каол почти не видя как го прави, се озова пред него, опрял ръце на дръжките на стола.

Запита се дали Едион ще го удари или убие. Лицето му изглеждаше по-вълче от всякога, с изкривен нос и оголени зъби.

— Когато народът ти умира около теб, когато видиш жените си обезчестени, когато наблюдаваш глутници бездомни деца да гинат от глад по улиците, тогава ще ми говориш за това кой е невинен. До този момент фактът е, капитане, че не избираш страна, защото си момченце и те е страх. Не за невинните животи, а за мечтата, в която си се вкопчил. Принцът порасна, кралицата порасна. Само *ти* — не. Накрая това ще ти излезе през носа.

Каол не отговори нищо и бързо напусна апартамента. Почти не спа. Не прави нищо, освен да гледа към меча, оставен на бюрото му. Когато слънцето изгря, отиде при краля и му разкри планове си да се върне в Аниел.

Следващите две седмици минаха по определен ритъм. До такава степен, че Селена започна да намира успокоение в него. Нямаше неочаквани залитания, падания или завои, убийства, предателства или кошмари, придобили плът и кръв. Сутрин и вечер го играеше слугиня. През деня тренираше с Роуан, като бавно и болезнено изследваше кладенеца с магия в себе си. За свой ужас не намери дъно.

Малките неща — да пали свещи, да пали камината, да заплита дантела от пламък между пръстите — си оставаха най-трудни. Роуан обаче я притискаше, водеше я от руини към руини — единствените безопасни места, в които бе безопасно да губи контрол. Поне носеше храна със себе си, тъй като постоянно бе гладна и не можеше да изкара и час, без да хапне нещо. Магията изсмукваше енергията ѝ и тя ядеше два пъти, дори три пъти повече отпреди.

Понякога разговаряха. Поне тя го караше да говори, тъй като след като му разказа за Едион и собствените си егоистични желания за свободата, бе решила, че е хубаво да приказват. Дори да не можеше да разкрие всичко за Роуан, харесваше гласа му, когато заговореше. Успя да го накара да ѝ разкаже за различните походи и приключения, всяко от които — по-жестоко и ужасно от предишните. На изток и на юг от Вендлин съществуваше огромен свят — кралства и империи, за които само бе чувала, без да знае нищо. Роуан бе истински воин, минал през бойни полета, повеждал хора към ада, плавал през бурни морета към далечни и странни земи.

Макар да завиждаше на дългия му живот — и на идващия с него дар да вижда света, — чувстваше таящите се зад всеки разказ гняв и болка. Загубата на неговата вречена го следваше независимо колко надалече отплаваше или отлетеше. Говореше много малко за приятелите си, които понякога го придружаваха по време на пътуванията му. Селена не му завиждаше за битките, през които бе минал, за войните в далечни земи или за кървавите години, изкарани в обсади около градове от пясък и камък.

Но не му каза това, разбира се. Само слушаше как той разказва, докато я обучава. И колкото повече слушаше, толкова повече намразваше леля си Майев до мозъка на костите си. Този гняв я караше да иска всяка вечер да слуша легенди за нея от Емрис. Роуан никога не ѝ се караше, когато питаше за такива истории, никога не показваше, че е обезпокоен.

Изненада се, когато един ден Емрис обяви, че Белтейн е след два дни и трябва да започнат да се приготвят за пиршествата и празниците. Белтейн вече бе настъпил, а според Роуан тя все още далеч не бе готова да поеме към Доранел, макар да бе овладяла изкуството на превъплъщаването. На родния ѝ континент пролетта вече бе настъпила. Щяха да се вият венци, да се украсяват храсти... и толкова. Кралят нямаше да разреши повече. Нямаше да има малки подаръчета за дребния народ по кръстопътищата. Кралят позволяваше да се оставят само кости, а фокусът бе върху боговете и засяването на реколтата. И дума не се казваше за магията.

Клади щяха да се вдигнат, а неколцина смелчаци щяха да ги прескочат за късмет, срещу зли очи или за добра сеитба — на каквото се надяваха. Като дете бе тичала свободно пред полетата на Оринт, а хиляда клади горяха като светлините на армията от нашественици, която не след дълго щеше да обкръжи белия град. Това бе *нейната* нощ, казваше майка ѝ, нощта, в която детето на огъня не трябваше да се бои от нищо, в която нямаше да се налага да крие силите си. „Елин Огненото сърце“ — шепнеха хората, когато минаваше покрай тях, а от косите ѝ капеха въглени като панделки. Едион и неколцина още посмъртоносни придворни вървяха около нея като най-вярна стража. „Елин, повелителката на Дивия огън.“

След като прекара дни наред, помагайки на Емрис с храната (от която изяде доста, докато готвачът не гледаше), се надяваше да има шанс да си почине на Белтейн. Роуан обаче я изведе на едно планинско плато.

Селена отхапа ябълката, която бе извадила от джоба си, и повдигна вежди към него. Той стоеше пред огромна купчина дърва за клада. Два по-малки огъня пукаха от двете им страни. Между тях няколко полуелфи носеха дърва и съчки, а други редяха по масите храната, върху която Емрис се бе трудил неуморно.

Дузини полуелфи бяха пристигнали от различните си постове без много фанфари, но с много прегръдки и шегички. Между работата с Емрис и тренировките с Роуан Селена нямаше време да ги разгледа — макар една проклета част от нея да бе донякъде доволна от одобрителните погледи, които ѝ хвърлиха придошлите мъже.

Не пропусна обаче да види колко бързо поглеждаха настрани, когато забележеха застаналия край нея Роуан. Но видя, че и няколко женски го заглеждат. Прииска ѝ се да им издере очите.

Захрупа ябълката, докато го наблюдаваше. Бе облечен с типичната си светлосива туника и широк колан, отметнал качулка. Кожената броня по ръцете му блестеше на следобедното слънце. Богове, нямаше никакъв физически интерес към него и бе сигурна, че той също не желае да я приюти в леглото си. Може би изпитваше такова чувство за собственост заради прекараното време с него в елфическото си тяло... Може би затова бе сърдита и груба. Миналата нощ бе *изръмжала* на една жена в кухнята, която *не бе* спряла да го зяпа и дори го бе поздравила.

Селена поклати глава, за да се прочисти от инстинктите, които я караха да вижда пламъци във всички часове от деня.

— Предполагам, че си ме довел тук, за да тренираме.

Тя хвърли остатъка от ябълката на полето и потърка рамото си. Миналата вечер бе получила мускулна треска заради целия следобед тренировки с Роуан и тази сутрин се събуди изморена.

— Запали огньовете и ги задръж под контрол през цялата нощ.

— И трите? — Това не беше въпрос.

— Крайните да са ниски, за да не опърлиш скакачите. Средният трябва да достига облаците.

Съжали, че е изяла ябълката.

— Тази игра лесно може да стане смъртоносна.

Той вдигна ръка и вятърът задуха около нея.

— Ще съм насреща — каза простичко. Очите му пламнаха с арогантността, която си бе заслужил с вековете живот.

— А ако успея да превърна някого в жива факла?

— В такъв случай ще се радваме, че и лечителите са дошли да празнуват.

Тя го погледна лошо и разкърши рамене.

— Кога започваме?

— Сега — отвърна той.
Стомахът ѝ се сви.

* * *

Вътрешно изгаряше, но остана спокойна, дори когато слънцето залезе и полето се изпълни с гости. Музикантите заеха местата си близо до гората и светът се изпълни със звука от техните цигулки, флейти и барабани. Разнесе се толкова красива древна музика, че пламъците се размърдаха с нея, като се превърнаха в рубини, цитрини^[1], тигрови очи и сапфири. Магията ѝ вече не се проявяваше само в син див огън. През последните няколко седмици се променяше бавно и нарастваше. Никой не забеляза Селена, застанала в края на светлината от пламъците, макар неколцина да се възхитиха на огъня, който пламтеше, без да изгаря дърветата.

Пот капеше от всяка нейна пора. Най-вече заради ужаса за хората, които скачаха над ниските клади. Роуан обаче остана до нея, като ѝ шепнеше, все едно тя бе нервен кон. Искаше да му каже да си върви да се занимава с някоя от зяпналите го жени, които го канеха безгласно на танц. Вместо това обаче се съсредоточи върху пламъците и запазването на контрола, макар кръвта ѝ да започна да кипи. Възел се сви в долната част на гърба ѝ. Тя се размърда. Бе плувнала в пот. Всяка частица от нея бе влажна.

— Спокойно — каза Роуан, когато пламъците се издигнаха малко по-високо.

— Знам — процеди тя. Музиката бе толкова подканяща, танцът около огъня — толкова весел, храната по масите ухаеше тъй изкусително... а тя стоеше далеч от всичко това и просто си гореше. Стомахът ѝ запротестира. — Кога мога да спра?

Отново се размърда. Най-голямата клада се изви — пламъкът се движеше с тялото ѝ. Никой не забеляза.

— Когато ти кажа — отвърна Роуан. Тя знаеше, че той използва хората около тях и страха ѝ за безопасността им, за да я научи на самоконтрол, но все пак...

— Чувствам се потна и гладна. Искам почивка.

— Почна ли да мрънкаш вече? — Но хладен вятър повя по врата ѝ. Тя затвори очи и простена. Чувстваше как я гледа. След миг каза: — Само още малко.

Почти падна от облекчение, но отвори очи и се съсредоточи. Можеше да издържи. След това щеше да отиде да яде, да яде и отново да яде. Можеше и да потанцува. Толкова време не беше танцувала. Защо да не опита тук, в сенките? Да види дали в тялото ѝ има място за радост, макар в момента да ѝ бе толкова горещо и да я болеше толкова много, че да бе готова да заложи пари, че в мига, в който спре, ще падне и ще спи.

Музиката обаче бе завладяваща, а танцьорите се превърнаха в сенки, въртящи се наоколо. За разлика от Адарлан, тук нямаше стражи, които бдят над тържествата, селяни, които дебнат кой ще пресече границата на измяната, за да спечелят някоя монета, като го предадат. Имаше само музика, танци, храна и пламъци. Нейните пламъци.

Потропа с крак, наклони глава и се съсредоточи върху трите огъня без дим и силуетите, които танцуваха наоколо. *Толкова* ѝ се танцуваше! Не от радост, а защото почувства как огънят и музиката се смесват в пулс около костите ѝ. Музиката бе като гоблен, изваян от светлина, тъмнина и цветове, построили деликатни брънки във верига, която закачи сърцето ѝ и се пръсна към света, приковавайки я към него и свързвайки я с всичко.

Разбираше ги. Знаците на Уирда бяха начин за овладяване на тези нишки, за заплитане и запечатване на есенцията на нещата. Магията можеше да прави същото, а от нейната сила, от нейното въображение и нейната воля можеше да създава и извайва.

— Полека — повтори Роуан, след което добави изненадан: — Музика. Онзи ден на леда тананикаше. — Отново усети хладен вятър по врата си, но кожата ѝ вече пулсираше в ритъм с барабаните. — Остави музиката да те успокои.

Богове, да бъдеш толкова свободен... Пламъците преливаха вълнообразно с мелодията.

— *Полека.* — Едвам го чуваше над вълната звук, която я изпълни и я накара да се почувства напълно свързана с всяка нишка от земята. За миг сърцето ѝ на превъплъщаваща се пожела да излезе от кожата и да се извае в нещо друго, в музика или вятър, носещи се над света.

Очите ѝ засмъдяха. Погледът ѝ се замъгли от толкова взиране в пламъците, а един мускул на гърба ѝ изтръпна.

— Успокой се. — Не знаеше за какво говори. Пламъците бяха спокойни, прекрасни. Какво ли щеше да стане, ако минеше между тях? Пулсирането в главата сякаш ѝ нашепна: „Направи го, стори го“.

— Достатъчно. — Роуан я хвана за ръка, но изсъска и я пусна. — Стига толкова!

Твърде бавно тя погледна към него. Очите му бяха ококорени, светлината на пламъците ги караше да блестят. На *нейните* пламъци. Тя се обърна към огъня и му се предаде. Музиката и танците продължиха, светли и весели.

— Погледни ме — каза Роуан, ала не я докосна. — Погледни ме.

Тя едвам го чуваше, все едно се намираше под вода. Нещо туптеше в нея, обзето от болка. Нож, който разкъсваше ума и тялото ѝ с всеки удар на сърцето. Не можеше да го погледне. Не смееше да отклони очи от пламъците.

— Нека огньовете си догорят сами — заповяда Роуан. Можеше да се закълне, че долавя страх в гласа му. С огромно усилие на волята и въпреки болката в сухожилията на врата си, тя се обърна към него. — Елин, спри. Веднага.

Опита да отговори, но гърлото ѝ бе сухо и гореше. Не можеше да мръдне.

— *Пусни ги.*

Опита се да му каже, че не може, ала я болеше. Бе като наковалня, а болката — като чук, който я удряше отново и отново.

— Ако не я пуснеш, ще изгориш напълно.

Така ли щеше да свърши магията ѝ? След няколко часа поддържане на огън? Какво облекчение — благословия. Стига да беше вярно.

— На ръба си да се изпечеш жива. Отвътре! — изръмжа Роуан.

Тя премигна. Очите я заболяха, все едно в тях имаше пясък. Агония се плъзна надолу по гръбнака ѝ, толкова силна, че тя падна на тревата. Блеснаха светлини — не от нея или Роуан, а от пламъците, които се издигнаха нагоре. Хората се развикаха, музиката замлъкна. Тревата изсъска под дланите ѝ и започна да пуши. Селена простена, като търсеше в себе си трите връзки с огъня. Но тя бе лабиринт, а в лабиринтите всичко бе оплетено...

— Съжалявам — изсъска Роуан и прокле отново. Въздухът изчезна. Тя опита да простене или да помръдне, но не ѝ достигна въздух. Нямаше въздух за вътрешния огън. Спусна се тъмнина.

И забрава.

След това се намери стенеща на тревата. Огньовете пукаха нормално, а Роуан надвисна над нея.

— Дишай. Дишай.

Бе прекъснал връзката ѝ с огъня, но тя продължаваше да гори. Не отвън — дори тревата бе спряла да пуши. Отвътре. С всяка глътка въздух изпращаше пламък към дробовете и вените си. Дори не можеше да говори.

Бе минала някаква граница — не бе чула предупрежденията да се върне обратно — и изгаряше жива под кожата си.

Разтърси се от паникьосани хлипове без сълзи. Болката бе безкрайна, вечна. В нея нямаше тъмнина, в която да се скрие от пламъците. Смъртта щеше да бъде милостиня — студена, черна утеха.

Не знаеше, че Роуан си е тръгнал, докато не се върна на бегом с две жени подире си.

— Можеш ли да я носиш? — попита едната от тях. — Тук няма повелители на водата, трябва да я хвърлим в студена вода. Веднага.

Не чу какво друго каза. Чувахе само ковачницата под кожата си. Долови стон и изохване, озова се в ръцете на Роуан и се заклати пред гърдите му, когато той се затича към дърветата. Всяка крачка я изпълваше с нажежена болка. Ръцете му бяха леденостудени и вятър вееше към нея, ала въпреки това бе изгубена в огнено море.

Адът. Това бе отвъдното на черен бог. Това я очакваше, след като поемеше сетния си дъх.

Този ужас я накара да се съсредоточи върху това, което можеше да долови — а именно уханието на борове и сняг, идващо от Роуан. Вдиша от тази миризма, сподави я навътре и се хвана за нея все едно бе спасително въже, хвърлено в бурно море. Не знаеше колко време е отнело, но хватката му около нея отслабваше с всеки пулс на огнената болка. После обаче стана по-тъмно, отколкото в гората, звуците започнаха да отекват по-високо, поеха по стълби, а след това...

— Хвърли я във водата.

Приведоха я над водата в каменната вана, а парата удари лицето ѝ. Някой изруга.

— Замрази го, принце — нареди втори глас, — веднага.

Изпита миг блажен хлад, но после...

— *Извади я!* — Силни ръце я сграбчиха. Имаше чувството, че чува бълбукане.

Бе накарала водата да кипне. Едва не се бе сварила. Хвърлиха я в друга вана. Отново се сформира лед, който после се стопи. Стопи се и...

— *Дишай* — прошепна ѝ на ухо Роуан, коленичил до ваната. — Пусни го. Цялото.

Издигна се пара, но тя си пое въздух.

— Хубаво — изпъшка Роуан. Отново се образува лед. Стопи се.

Потеше се. Горещината пулсираше по кожата ѝ като барабан. Не искаше да умира така. Отново си пое въздух.

Като приливи и отливи банята замръзваше и се стапяше, замръзваше и се стапяше, но всеки път — по-бавно от предишния. Студът малко по-малко се просмука в нея, притъпи сетивата ѝ, подкани тялото ѝ да се отпусне.

Огън и лед, скреж и жарава, сключени в битка, всеки — теглец към себе си. Под всичко това можеше почти да вкуси стоманената воля на Роуан, която се сблъскваше с магията ѝ. Воля, която отказваше да позволи на огъня да я изпепели. Тялото я болеше, но сега болката бе тленна. Бузите ѝ все още пламтяха, но водата стана студена, сетне — хладка, сетне — топла и... си остана топла. Не гореща.

— Трябва да свалим тези дрехи от нея — каза една от жените.

Селена изгуби представа за времето, когато два чифта малки ръце вдигнаха нежно главата и свалиха подгизналите ѝ дрехи. Без тях бе почти толкова лека, колкото и водата. Не ѝ пукаше какво вижда Роуан. Не смяташе, че има част от женското тяло, което да не е изследвал. Остана със затворени очи и лице към тавана.

След време Роуан рече:

— Отговаряй само с да или не. Това е всичко, което трябва да направиш.

Тя кимна немощно, макар болката да пролази във врата и раменете ѝ.

— Има ли опасност да пламнеш отново?

Дишаше колкото се може по-равномерно. Горещината отекуваше в бузите, краката и душата ѝ, но вече отстъпваше.

— Не — изхриптя тя. Топъл въздух се вдигна от езика ѝ.

— Боли ли те?

Във въпроса нямаше съчувствие. Това бе гласът на командир, който проверява как е войникът му, за да прецени какво да прави.

— Да — просъска пара.

— Ще подготвим отвара — прозвуча женски глас. — Дръж я охладена.

Меки стъпки прозвучаха по каменните плочи по пътя навън, след това вратата на банята се затвори. Чу се шумът от вода в кофа, а след това...

Селена въздъхна или поне опита да го стори, когато поставиха леденостудена кърпа на челото ѝ. Чу се още вода, а после още една кърпа бе поставена на косата и врата ѝ.

— Трябваше да ми кажеш, че си на лимита си — прошепна Роуан.

Трудно бе да говори, но тя отвори очи и го намери взрян във ваната. До него имаше кофа с вода, а в ръцете му — кърпа. Той избърса отново челото ѝ. Водата бе толкова приятна, че щеше да простене. Банята се охлади още малко, но все още бе топла, прекалено топла.

— Още малко и щеше да изгориш. *Трябва* да се научиш да разпознаваш знаците — а също и как да се отдръпваш, преди да е станало твърде късно. — Това бе заповед, а не съобщаване на факт. — Ще те разкъса отвътре. Ще накара това... — Той поклати глава. — ... да изглежда като нищо. Няма да докосваш магията си, докато не си починаш. Ясно?

Тя повдигна глава. Искаше още студена вода по лицето, но той отказа да изстиска кърпата, докато тя не кимна в знак на съгласие. Охлади я още малко, след което остави парцала до кофата и се изправи.

— Ще проверя отварата. Скоро ще се върна.

Остави я веднага, след като тя отново кимна. Ако не го познаваше добре, щеше да реши, че се притеснява. Наистина. Не бе била достатъчно голяма в Терасен, че да я обучат за смъртоносната страна на силата ѝ. Никой не ѝ я бе обяснил в толкова ограничените ѝ уроци. Не бе усетила, че изгаря. Бе се случило толкова бързо. Може би толкова ѝ бе магията. Може би не бе така дълбока, както си мислеха останалите. Щеше да е голямо облекчение, ако това бе истина.

Размърда крака със стон от болката в мускулите си и се приведе, за да потърка коленете си. Над ръба на ваната имаше няколко свещи, горящи на камъните. Тя се загледа в пламъчетата. Мразеше ги. Макар че предполагаше, че светлината наистина ѝ е нужна.

Опря чело в белязаните си колене. Кожата ѝ бе почти напукана. Притвори очи и събра съзнанието си.

Вратата се отвори. Роуан. Тя остана в хладната тъмнина, наслаждаваше се на все по-хладната вода, на тихия пулс под кожата си. Роуан прозвуча все едно говореше от другия край на стаята, когато стъпките му спряха.

Дъхът му секна, достатъчно рязко, че тя погледна през рамо. Той обаче не гледаше към нея или към водата.

А към гърба ѝ.

Свита с колене до тялото, тя бе разкрила цялата си съсипана плът, всички белези от камшиците.

— Кой ти е сторил това?

Бе лесно да излъже, но тя бе толкова уморена, а и той бе спасил безполезната ѝ кожа. Затова каза:

— Много хора. Изкарах известно време в солните мини на Ендовиер.

Той бе толкова неподвижен, че тя се запита дали не е спрял да диша.

— Колко време? — попита след миг. Подготви се за съжалението, но лицето му бе неутрално.

О, не. Не неутрално. Спокойно. Застинало в хладна ярост.

— Година. Бях там година преди... дълга история.

Бе прекалено изтощена, а гърлото ѝ — прекалено пресъхнало, че да разказва. Забеляза, че ръцете му са превързани, че още превръзки опасват широките му гърди под ризата. Пак го бе обгорила. Но той не я бе оставил. Бе минал целия път до тук, без да я остави.

— Била си робиня.

Тя кимна бавно. Той отвори уста, но я затвори и преглътна. Смъртоносната ярост угасна. Все едно си спомни с кого разговаря и че това е най-малкото наказание, което тя заслужава. Завъртя се и затвори вратата зад себе си. Щеше ѝ се да я бе затръшнал. Тя обаче се затвори тихо, а Роуан не се върна.

[1] Цитринът е кристал, чието име описва цвета му. То произхожда от латинската дума *citrus* — лимоненожълт. — Бел.ред. ↑

Гърбът ѝ.

Роуан летеше в небето и се носеше по ветровете, за да стига по-бързо и по-напред. Воят им не можеше да се мери с бученето в главата му. Гледаше околния свят по инстинкт, а не от интерес. Очите му бяха обърнати навътре — към съсипаната плът, която бе видял на светлината на свещите.

Боговете бяха свидетели, бе виждал страховити наранявания. Бе ги нанасял както на врагове, така и на приятели. В крайна сметка гърбът ѝ не можеше да се мери с онези рани. Ала когато го видя, сърцето му спря за миг, а след това в ума му настъпи тишина.

Почувства магията и инстинктите му на воин да се сливат в едно, колкото повече ги гледаше. Искаше да разкъса с голи ръце хората, направили това. И просто излезе. Едвам изчака да напусне баните, преди да се превъплъти и да полети в нощта.

Майев бе излъгала или просто не му бе разкрила истината, ала знаеше през какво е минало момичето. Че е била робиня. А онзи ден в началото той бе заплашил, че ще я бичува. Богове! Тя бе изпуснала нервите си. Той бе горделив глупак, задето бе сметнал, че тя напада от детинщина. Трябваше да се сети, че реакцията е заради стара рана. Какви още неща ѝ бе наговарял!

Почти бе стигнал извисяващата се стена на Камбрийските планини. Едва бе станала жена, когато я бяха ранили така. Защо не му бе казала? Защо Майев не му бе казала?

Ястребът нададе пронизителен писък, който отекна в тъмносивите скали на планината пред него. Хор от неземни гласове се надигна в отговор. Дивите вълци на Майев, които охраняваха проходите. Дори да прелетеше по целия път обратно до Доранел, за да срещне кралицата си и да поиска отговори от нея... тя нямаше да му ги даде. А заради кръвната му клетва можеше да му забрани да се връща в Мъглив рид.

Овладея ветровете с магията си и задуши течението. Елин... Елин не му бе вярвала. Не бе искала да знае. И едва не бе изгоряла цялата,

боговете да го ударят дано. Бе станала съвършено безпомощна. Първичният гняв накара стомаха му да се свие. Собственически инстинкт, не за нея, а за собствената му закрила. Дългът на един мъж — да пази и защитава. Не бе приел новините както трябва.

Щом не бе искала да му каже, че е била робиня, вероятно мислеше най-лоши неща за него — както вероятно сега мислеше най-лоши неща и за напускането му. Това го изнерви. Отлетя на север и овладя магията си така, че да насочи ветровете в себе си и да стигне крепостта.

Скоро щеше да получи отговори от кралицата си.

* * *

Лечителите й дадоха отвара. Когато Селена ги увери, че няма да се изпепели, остана във ваната, докато зъбите й не затракаха. Отне й три пъти по-дълго време от нормалното, за да стигне стаята си. Бе толкова премръзнала и уморена, че дори не се преоблече, преди да се срине в леглото.

Не искаше да мисли за това какво означава напускането на Роуан, но когато го стори, зажадня за магията си. Потъна в неспокоен сън. Студът бе толкова силен, че не можеше да каже дали е заради температурата наоколо, или пък е последица от магията й. По някое време се пробуди от смеховете и пеенето на завърналите се гуляйджии.

След малко дори най-пияните глупаци намериха леглата си — техните или на някой друг. Почти заспа отново с тракащи зъби, когато стъклото й изскърца от вятъра. Бе й прекалено студено и всичко я болеше твърде много, че да стане. Чу се пърхане на криле и блесна светлина. Преди да може да се завърти, той я хвана барабар със завивката.

Да имаше енергия, щеше да възрази. Той обаче я отнесе по стълбищата, надолу по коридора, а после...

Към пукащ огън, топли завивки и мек креват. И тежък юрган, който заметна над нея с изненадваща нежност. Огънят се разлюля от призрачен вятър и матракът се размърда.

В трепкащия мрак той каза с прегракнал глас.

— Вече ще стоиш при мен.

Усети как ляга колкото се може по-далеч от нея, без да пада от матрака.

— Леглото е за днес. Утре ще получиш свое. Ще чистиш след себе си или ще се върнеш в стаята си.

Тя се сви във възглавницата си.

— Много добре. — Пламъкът избледня, но стаята остана топла. Това бе първото топло легло, на което бе лягала от месеци. Тя обаче каза: — Не искам съжалението ти.

— Това не е съжаление. Майев реши да не ми споделя какво е станало с теб. Трябва да знаеш, че не съм и предполагал, че ти... че...

Тя прокара ръка по леглото, за да хване неговата. Знаеше, че ако иска, може да го нарани така жестоко, че никога да не се възстанови.

— Зная. В началото се боях, че ще ми се подиграваш, ако ти кажа, а щях да те убия. После не исках да ме съжаляваш. Не исках и да мислиш, че имам извинения.

— Като добър войник — каза той. Трябваше да отклони глава за миг, за да не му позволи да види какво означава това за нея. Той си пое дълбоко въздух и гръдният му кош се разшири. — Кажи ми как те изпратиха там. Как се измъкна.

Бе уморена до смърт, но събра енергия за последно и му разказа за годините в Рифтхолд, за откраднатите астерионски коне, за препускането през пустинята, за танците до изгрев с куртизанки, крадци и всички красиви и грешни същества на света. После му разказа как е загубила Сам, как са я бичували за пръв път в Ендовиер, как бе плюла кръв в лицето на главния надзирател, какво бе видяла и преживяла през следващата година. Разказа му за деня, в който бе откачила и бе тичала към собствената си смърт. Сърцето ѝ натежа, когато стигна до вечерта, в която капитанът на кралската стража бе нахлул в живота ѝ, а синът на тиранина ѝ бе предложил шанс за свобода. Описа му съревнованието и как го бе спечелила, докато не започна да заваля думите и клепачите ѝ не натежаха.

Щеше да има време да му разкаже и какво е станало след това — за Ключовете на Уирда, за Нехемия и Елена, за това защо се е пречупила и е станала безполезна. Прозя се, а Роуан разтърка очи. Все още стояха хванати за ръка и той не я пусна. Когато се събуди призори отпочинала на топло и сигурно, Роуан все още държеше ръката ѝ, притисната до гърдите му.

Нещо топло се разля през нея и нахлу във всяка пукнатина, все още останала отворена. Но не за да я нарани или бележи. А за да я изцери.

И да изкове нещо ново.

На следващия ден Роуан не я пусна от леглото. Донесе поднос с храна и дори се погрижи тя да изяде цялото говеждо, половин хрупкав хляб, купа пролетни боровинки, а също и да изпие купа чай от джинджифил. Не му трябваше да я убеждава много, тя умираше от глад. Но ако не го познаваше, щеше да реши, че се притеснява за нея. Емрис и Лука я посетиха, за да видят дали е жива, погледнаха към каменното лице на Роуан и като чува ръмженето му, си излязоха с думите, че тя е в компетентни ръце и с обещанието, че ще се върнат, когато е по-добре.

— Знаеш ли — каза Селена, свита в кревата с четвъртата си чаша чай за деня, — съмнявам се, че *сега* ще има кой да ме нападне, след като са свикнали с глупостите ми вече толкова време.

Роуан, който отново гледаше картата с намерените тела, дори не вдигна очи от бюрото.

— Няма да правя компромиси.

Може би щеше да се разсмее, ако пронизваща болка не бе плъзнала по тялото ѝ. Преодоля я, като стисна купата и се съсредоточи върху дишането си. Затова му позволяваше да се вайка около нея — от магическия провал снощи цялото тяло я болеше. Постоянните болки и смъдежи, размазаното периферно зрение... дори от огледа на стаята получаваше гадене.

— Значи искаш да ми кажеш, че когато някоя жена почти изгори с магията си, не само трябва да премине през цялата тази мъка, но и мъжките я пазят като квачки?

Той свали писалката си и се обърна да я погледне.

— Няма нищо общо с квачките. Ти поне си способна да се защитиш с физически средства, когато не можеш да използваш магията си. Другите елфи, дори да имат оръжия и да са обучени, без магията си са раними, особено когато са изтощени или ги боли. Това кара останалите — и да, обикновено мъжете — да настръхват. Други убиват, без да мислят има ли реална заплаха, или не.

— Каква заплаха? Земите на Майев са мирни.

Тя се приведе над чая си, но той вече се придвижваше, толкова бързо, че хвана купата, преди тя да докосне масата. Взе я от нея с изненадваща нежност и когато видя, че чайт е свършил, ѝ наля още.

— Всякакви заплахи. Мъже, жени, същества... Няма как да спориш срещу това. Дори да не бе част от културата ни, пак остава инстинктът да пазим беззащитните, все едно дали са мъже или жени, млади или стари. — Той се протегна към филията хляб и купата супа с говеждо. — Изяж това.

— Невероятно е, че го казвам, но още една хапка и ще повърна.

О, той май наистина се притесняваше и макар това да сгриваше изтормозеното ѝ сърце, започна да става досадно.

Мръсникът потопи хляба в бульона и ѝ го подаде.

— Трябва да си върнеш силите. Приблужи опасно изгарянето, защото не се беше нахранила както трябва.

Хубаво. И без това бе прекалено вкусно, за да му устои. Взе хляба и бульона. Докато се хранеше, провери дали стаята отговаря на проверка — огънят гореше силно (задушаващо горещо от сутринта заради студените вълни, които я обливаха), един прозорец бе откrexнат само колкото да влиза въздух (за горещите ѝ вълни), вратата бе затворена плътно (и заключена), а я очакваше и още един чайник (в момента разположен на бюрото му). Когато се увери, че е подсигурил всичко и че в сенките не са се спотаили врагове, той я огледа преценяващо — кожата (бледа и бляскава от горещината вчера), устните (побелели и напукани), стойката (отпусната и ленива), очите (замъглени от болка и все по-раздразнени). Роуан отново се намръщи.

След като му подаде празната купа, тя разтри веждите си, за да облекчи пронизващото я главоболие.

— Та значи когато магията свърши — каза тя, — това е — или спираш, или изгаряш?

— Е — облегна се Роуан на стола си, — има го и *каранам*.

Древният език бе толкова красив. Ако имаше право на последно желание, Селена щеше да го помоли да говори на него, за да се наслади на изтънчените звуци.

— Трудно е да се обясни — продължи Роуан. — Виждал съм го използвано само на бойното поле, и то рядко. Когато си изтощен, твоят *каранам* може да ти предаде от силата си, стига да сте съвместими и да имате кръвно родство.

Тя наклони глава.

— Ако с теб сме *каранам* и аз ти дам от силата си, ще продължиш ли да използваш само вятър и лед, не и огън?

Той кимна мрачно.

— Как разбираш дали си пасваш с някого?

— Не може да разбереш, докато не опиташ. Връзката е толкова рядка, че повечето елфи така и не намират някой, който им пасва или на когото да могат да се доверят. Винаги има опасност другият да вземе прекалено много и ако е неопитен, може да погуби разсъдъка ти. А може да изгорите и двамата!

Интересно.

— А можеш ли да крадеш магия?

— По-неблагонадеждни елфи са опитвали да го правят, за да печелят битки и да добавят чужда сила към своята. Ала никога не се е получавало. А ако е станело, е било защото зложникът случайно е пасвал на похитителя си. Майев е забранила принудителните връзки много преди да се родя, но... бил съм изпращан няколко пъти на лов за покварени елфи, които държат своите *каранами* като роби. Обикновено няма как да възстановиш пречупените роби. Най-милостиво е да отнемеш живота им.

Лицето и гласът му не се промениха, ала тя каза тихо:

— Сигурно това е по-трудно от всичките войни и обсади, в които си участвал.

Сянка мина по изсеченото му лице.

— Безсмъртието не е чак такъв дар, за какъвто го смятат смъртните. То ражда чудовища, които биха погнусили дори и теб. Представи си садистите, които си срещала, но с хилядолетие, през което да усъвършенстват уменията си и да потънат в още по-дълбока перверзия.

Селена потръпна.

— Разговорът е прекалено ужасен за след ядене — каза тя и се отпусна на възглавниците. — Кажи кой от приятелите ти е най-хубав и дали би ме харесал.

Роуан се задави.

— Кръвта ми изстива само при мисълта да си с някой от другарите ми.

— Толкова ли са ужасни? Котанчо изглеждаше свестен.

— Не мисля, че „Котанчо“ ще знае какво да прави с теб. Нито някой от останалите. Ще се стигне до битка.

Тя се ухили и той кръстоса ръце.

— Вероятно не биха се интересували от теб, тъй като скоро ще бъдеш стара и грохнала. Усилията да те спечелят не биха си стрували.

— Ех, че си лош — завъртя очи тя.

Настъпи тишина. Той я погледна отново — преценяващо, макар вече уморено и раздразнено. Не се изненада, когато спря очите си на оголените ѝ китки — една от малкото части от плътта ѝ, която се виждаше въпреки завивките, които бе струпал върху нея миналата вечер. Тогава не го бяха обсъдили, но тя знаеше, че той се готви за това.

В погледа му нямаше обвинение, когато каза:

— Умел лечител би могъл да те отърве от белезите. Поне от тези по китките и от повечето на гърба ти.

Тя стисна зъби, но след миг въздъхна. Знаеше, че няма да разбере без допълнителни обяснения и каза:

— В недрата на мините имаше килии, в които наказваха робите. Толкова тъмни, че ако се пробудиш в тях, ще решиш, че си ослепен. Понякога ме заключваха там. Веднъж — за три седмици. Единственото нещо, което ме съхрани, бе че си повтарях името си. Отново и отново. Аз съм *Селена Сардотиен*.

Лицето на Роуан се изопна, но тя продължи:

— Когато ме пуснаха, толкова голяма част от ума ми беше помръкнала, че помнех само името си — Селена. Селена Сардотиен, надменната, умелата, храбрата, тази Селена, която бе оръжие на смъртта. — Тя прокара трепереща ръка през косата си. — Обикновено не си позволявам да мисля за тази част от престоя си в Ендовиер — призна тя. — След като се измъкнах, имаше нощи, в които се събуждах с мисълта, че отново съм в килиите. Палех всяка свещ в стаята си, за да докажа, че не съм. В Ендовиер не просто те убиват. Пречупват те. Там има хиляди роби, мнозина от Терасен. Независимо от това какво ще правя с рождените си права, някой ден ще намеря начин да ги освободя. Всичките. Също и робите в Калакула. Белезите ми напомнят за това.

Досега не го беше изричала, но сега изплю камъчето. Справеше ли се с краля на Адарлан, щеше да се погрижи и за трудовите лагери,

ако те не изчезнеха с него. Ако трябваше, щеше лично да ги разгради, камък по камък.

— Какво се е случило преди десет години, Елин? — попита Роуан.

— Няма да говоря за това.

— Вземеш ли короната си, може да освободиш Ендовиер много по-лесно, отколкото, ако...

— *Не мога* да говоря за това.

— Защо?

В спомените ѝ имаше яма. Ако паднеше в нея, нямаше да може да се изкатери обратно. Не ставаше дума за смъртта на родителите ѝ. Бе способна да разказва смътни подробности на останалите. Болката все още бе смазваща и не я оставяше на мира. Но не пробуждането между трупите им бе това, което разби всичко, което Елин Галантиус бе и можеше да бъде. В спомените на съзнанието си чу гласа на друга жена, любвеобилен и безумен, друга жена, която...

Тя отново потърка вежди.

— Този гняв — каза прегракнало тя. — Има отчаяние, омраза и гняв, които живеят и дишат вътре в мен. В тях няма разум или нежност. Това е чудовище, което дебне под кожата ми. Последните десет години работех всеки ден и час, за да държа това чудовище заключено. В мига, в който заговорих за тези два дни, за това какво е станало тогава, чудовището ще се измъкне. Не знам какво мога да направя.

Така бях способна да се изправя срещу краля на Адарлан, да се сприятеля със сина и капитана му, да живея в двореца. Понеже не се поддадох на този гняв, на спомените, нито на милиметър. Сега гледам инструментите, способни да унищожат врага ми, ала не мога да пусна чудовището, тъй като то ще ме накара да използвам оръжията срещу краля, а не ги ли оставя там, където им е мястото — мога да унищожа света от злоба. *Затова* трябва да бъде Селена, а не Елин. Тъй като Елин означава да срещна онези неща, да пусна чудовището. Разбираш ли ме?

— Не мисля, че би унищожила света от злоба — втвърди тона си той. — Мисля обаче, че ти харесва да страдаш. Събираш белезите си, понеже искаш доказателство, че изплащаш греховете, които си извършила. Знам това, защото правя същото нещо през последните

двеста години. Кажи ми, считаш ли, че ще отидеш след смъртта си в благословена отвъдна земя или напротив, че ще гориш в ада? Според мен се надяваш на ада. Как би ги срещнала в отвъдното? По-добре да страдаш. Да си прокълната навеки. Да...

— Достатъчно — прошепна тя. Явно прозвуча толкова нещастна и мъничка, колкото се чувстваше, тъй като той се обърна към бюрото. Селена притвори очи, но сърцето ѝ продължи да тупка бясно.

Не знаеше колко време е минало. Не след дълго матракът се размърда и изскърца, а едно топло тяло се притисна до нейното. Не я държеше, просто лежеше до нея. Не отвори очи, но вдиша аромата му на борове и сняг. Болката ѝ поутихна.

— Ако отидеш в ада — каза той и гърдите му се размърдаха до нея, — ще сме там заедно.

— Горкият бог на мрака.

Той я погали с голямата си ръка по косата, а тя почти измърка. Не бе осъзнавала колко ѝ липсва да бъде докосвана, от който и да е — приятел или враг.

— Когато оздравея, ще ми викаш ли, задето едва не изгорях?

Той се изсмя леко, но продължи да я гали.

— Представа си нямаш как.

Тя се усмихна във възглавницата, а ръката му замръзна за миг, след което отново я погали. Не след дълго промърмори:

— Не се съмнявам, че един ден ще успееш да освободиш робите от лагерите. Все едно кое име използваш.

Очите ѝ запариха под клепащите, но тя се облегна в него и стигна дотам, че постави ръка на широките му гърди, наслаждавайки се на спокойния сърдечен ритъм под пръстите ѝ.

— Благодаря ти, че се грижиш за мен — каза тя.

Той изсумтя. Не разбра дали приема, или отказва благодарността. Сънят я споходи и тя потъна в него.

* * *

Роуан я задържа в стаята си още няколко дни и дори след като тя му каза, че се чувства добре, я накара да остане на легло половин ден допълнително. Предполагаше, че е хубаво да има някой, дори да е

свиреп и ръмжащ елфически воин, който да го е грижа дали тя ще живее, или ще умре.

Рожденият ѝ ден настъпи — деветнайсет ѝ се стори глупава възраст, — а едничкият ѝ подарък бе това, че Роуан я остави сама за няколко часа. Върна се с вестта за трупа на още един полуелф, намерен край брега. Помоли го да ѝ позволи да го види, ала той ѝ отказа с нещо подобно на лай. След това рече, че е проверил лично и методът бил същият. Засъхнала кръв по носа, тяло, изцедено до черупка и хвърлено напосоки. Бе отишъл отново в онзи град и там му се бяха зарадвали, тъй като носеше злато и сребро.

След това се върна при Селена с шоколади и каза, че е обиден, задето е възприела отсъствието му като подарък за рождения си ден. Тя опита да го прегърне, но той не искаше. Дори ѝ го каза. Въпреки това следващият път, когато използваше банята, се промъкна зад стола му и го целуна звучно по бузата. Той ѝ махна да се разкара и изръмжа, но подозираше, че я е пуснал да мине през защитите му.

Така допусна грешката да реши, че следващият път, когато са навън, ще ѝ е приятно.

* * *

Селена стоеше със свити колене и стиснати юмруци на покритата с мъх поляна. На другия ѝ край бе Роуан. Той не ѝ бе казал нищо, но тя зае защитна позиция още щом видя блясъка в очите му. Изглеждаше така само когато решише да превърне живота ѝ в ад. И понеже не бяха минали покрай руините от храма, предполагаше, че е овладяла поне един елемент от силите си въпреки събитията от Белтейн. Това означаваше, че предстои следващият.

— Магията ти няма форма — каза накрая Роуан, застанал толкова неподвижен, че тя му завидя. — Поради това имаш малък контрол. При нападение огнената топка и вълната от пламък могат да бъдат полезни, да. Но ако искаш да владееш силата си срещу опитен боец, трябва да се научиш да я използваш.

Тя простена.

— Но — добави силно той — ти имаш едно предимство, което мнозина магьосници нямат. Умееш да се биеш с оръжия.

— Първо ми донесе шоколад за рождения ден, а сега ми отправяш комплимент?

Присви очи и двамата отново потънаха в един от безгласните си разговори. „Колкото повече говориш, толкова повече ще съжаляваш.“

Тя се усмихна леко.

„Извинявай, учителю. На твоё разположение съм.“

„Глезла.“

Той я посочи с брадичка.

— Пламъкът може да поеме каквато форма си поискаш. Единственото ограничение е въображението ти. Предвид това откъде идваш, ако се наложи да нападаш...

— Искаш да направя огнен меч?

— Или стрели. Или кинжали. Силата е твоя. Визуализирай я и я използвай, както би използвала оръжието на смъртна.

Тя преглътна. Той се усмихна.

„Страх ли те е да играеш с огъня, принцесо?“

„Няма да ти хареса, ако ти опърля веждите!“

„Пробвай!“

— Какво бе първото нещо, което научи като асасин?

— Как да се защитавам.

Разбра защо е изглеждал толкова доволен последните минути, щом рече:

— Чудесно!

* * *

Оказа се неприятно да я целят с ледени кинжали. Роуан запращаше по нея кинжал подир кинжала и всеки път, когато опиташе (и не успееше) да си представи огнен щит, не постигаше нищо. Дори да се появеше, оставаше или твърде наляво, или прекалено надясно.

Роуан не искаше стена от пламъци. Искаше малък овладян щит. Нямахше значение колко пъти я ошипа по ръцете или лицето. Нито че по бузите ѝ имаше засъхнала кръв. Трябваше да създаде просто един малък щит и той щеше да престане.

Задъхана и изпотена, Селена започна да се чуди дали не трябва да застане на пътя на следващия кинжал и да сложи край на мъките си,

когато Роуан изръмжа:

— Старай се повече.

— Старая се — сопна се тя и се преметна на земята, когато той изстреля два ледени кинжала към главата ѝ.

— Държиш се все едно всеки миг ще изгориш.

— Може и така да стане.

— Ако вярваш, че си на ръба след час тренировки...

— На Белтейн стана много бързо.

— Това *не* бе крайт на силите ти. — Следващият леден кинжал застина във въздуха над главата ѝ. — Просто се остави магията да те омае и да направи това, което иска. Да те погълне. Ако мислеше, можеше да поддържа тези пламъци седмици или дори месеци.

— Не! — Не знаеше какво друго да отговори.

— Знаех си — разшири ноздри той. — Искаш силата ти да е малка. Почувства се облекчена, че това е всичко, което имаш.

Без предупреждение запрати кинжал по нея, а после още един и още един. Тя вдигна лявата си ръка, все едно, за да вдигне щит, и си представи пламъка, който обкръжава ръката ѝ, блокира кинжалите и ги унищожава. Но...

Изпсува така гръмко, че птичките наоколо спряха да пеят. Стисна ръката си, а кръвта потече към туниката ѝ.

— Стига си ме блъскал! Схващам!

Но към нея полетя друг кинжал. А после още един.

Тя се извиваше и избягваше остриетата, като отново и отново вдигаше окървавена ръка, скърцаше със зъби и го заливаше с псувни. Той запрати кинжал, който се завъртя със смъртоносна ефективност — движеше се толкова бързо, че Селена не избегна леката драскотина по бузата. Изсъска.

Той беше прав, както винаги, а тя го мразеше заради това. Почти толкова, колкото мразеше и силата, която я изпълваше и правеше каквото си иска. Тя трябваше да ѝ заповядва, а не обратното. Не бе робиня. Никога повече. А ако Роуан отново хвърлеше проклет кинжал към лицето ѝ...

Направи точно това.

Леденият кинжал не мина през ръката ѝ, тъй като се разпадна в облак пара. Селена се загледа в треперещия ръб на малкия червен пламък пред ръката си. Оформен като щит.

— Стига ти толкова за днес. Върви да ядеш.

Кръглият щит не я изгаряше, макар пламъците му да съскаха и да се въртяха. Както искаше. Бе... станало.

Вдигна очи към Роуан.

— Как пък не. *Дай пак.*

* * *

След седмица, в която правеше щитове с различни размери и температура, Селена успя да изгради разнообразни магични защиты, които горяха наведнъж и обкръжаваха цялата долчинка като преграда от околния свят. Когато една сутрин се събуди призори, без да разбира защо и какво прави, се измъкна от стаята, която споделяше с Роуан, и слезе до предпазните камъни.

Потръпна от нещо повече от утринен хлад, когато силата на извитите портални камъни полази по кожата ѝ, докато преминаваше през тях. Но никой от стражите на бойниците не я спря, когато вървеше покрай извисяващите се скали, за да намери равна земя и да започне да се упражнява.

Като една летяха Тринадесетте, като една водеха останалите Черноклюни сборища в небесата. Полет след полет, на дъжд, на слънце и на вятър, докато всички не се покриха с тен и лунички. Абракос все още не бе минал през Прохода, но паешката коприна по крилете му сериозно бе подобрила летенето му.

Всичко вървеше прекрасно. Абракос се бе сбил за надмощие с мъжкия на Лин и бе спечелил. След това никой от нейното или което и да е друго сборище не бе посмял да го предизвика. Военните игри бързо приближаваха и макар Искра да не бе създавала проблеми от нощта, в която Манон едва не я бе убила, всички пазеха гърбовете си. В баните, по ъглите, проверяваха всяка юзда и всяко стреме, докато оседлаваха уивърните си.

И все пак всичко вървеше прекрасно, докато Манон не бе извикана в стаята на баба си.

— Защо — каза баба й вместо поздрав, докато обикаляше стаята с разкрити зъби — трябва да научавам от проклетата Кресеида, че твоят безполезен смотан уивърн не е минал през Прохода? Защо по средата на среща, в която планирам игрите така, че *ти* да ги спечелиш, другите матрони ми казват, че не можеш да участваш, тъй като на животното ти няма да успее да направи преминаването и следователно не му се разрешава да лети?

Манон видя блясъка на ноктите, преди да одерат бузата й. Не достатъчно дълбоко за белег, но колкото да я разкърват.

— Ти и твоето животно сте огромно разочарование — изсъска баба й и изщрака със зъби в лицето й. — Искам само да спечелиш тези игри, за да заемеш полагащото ти се място на кралица, не просто на Върховна вещица. Кралица на Пустошта, Манон. А ти правиш всичко, което е по силите ти, за да съсипеш плана ми.

Манон задържа погледа си сведен към земята. Баба й заби нокът в гърдите й, разкъса червеното наметало и прониза плътта над сърцето й.

— Да не би сърцето ти да се е стопило?

— Не.

— Не, естествено — изсмя се баба й, — не може да се стопи. *Защото ти нямаш сърце, Манон.* Раждаме се без такива и се радваме от това. — Тя посочи каменния под. — Защо ми се съобщава, че Искра е хванала противна крочанка, която ни шпионира? Защо научавам последна, че тя е в тъмниците и я разпитват вече *два дни*?

Манон премигна, но не показа изненадата си по друг начин. Ако крочанките ги шпионираха... нова порция драскотини се появи на другата й буза.

— Утре ще минеш през Прохода, Манон. И не ме интересува дали ще се размажеш на скалите в опита си. Ако оцелееш, моли се на Мрака да спечелиш игрите. Защото ако загубиш...

Баба й поряза гърлото й. Колкото да й пусне кръв.

И да й даде обещание.

* * *

Този път всички дойдоха да наблюдават Прохода. Абраксос бе оседлан и концентриран върху входа на пещерата, отворена към нощта отвън. Астерин и Сорел бяха зад Манон — но до зверовете си, а не върху тях. Баба й знаеше как смятат да я спасят и го бе забранила. Бе казала, че Манон трябва да плати за гордостта и глупостта си.

Вещиците се бяха скупчили на наблюдателната площадка. Върховните и техните наследници гледаха от малък балкон. Шумът бе оглушителен. Манон се обърна към Астерин и Сорел и видя, че я гледат с ледени, но напрегнати изражения.

— Дръжте се до стените, за да не се уплашат уивърните ви — каза тя. Те кимнаха мрачно.

След като бе втъкала паешката коприна в крилете на Абраксос, Манон внимаваше да не го притиска прекалено, докато изцеряването му не завърши. Но минаването през Прохода, с това спускане и ветровете... Ако коприната не издържеше, крилете му можеха да се разкъсат за секунди.

— Чакаме, Манон — излая баба й от балкона. Махна с ръка към пещерата. — Но все пак, подготви се спокойно.

Оглушителен кикот отекна от Жълтоноги, Черноклюни... от всички. Само Петра не се усмихваше. Петра и Тринадесетте, събрани на наблюдателницата.

Манон се обърна към Абраксос и го погледна в очите.

— Да вървим. — И дръпна юздите.

Той обаче отказа да мръдне. Не от страх или ужас. Килна глава, загледан към мястото, където седеше баба й, и нададе предупредително ръмжене. Заплаха.

Манон знаеше, че трябва да му се скара за неуважението, но фактът, че разбираше какво става в залата... трябваше да е невъзможно.

— Нощта си отминава — обади се баба й, без да знае за звяра, който я гледаше с такъв бяс в очите.

Сорел и Астерин се спогледаха. Можеше да се закълне, че ръката на Втората се стрелва към дръжката на меча. Не за да нарани Абраксос, но... Всяка от Тринадесетте посягаше към оръжията си. Да си прокарат път навън. В случай че баба й наредеше да убият Манон и Абраксос. Бяха чули предизвикателството в ръмженето на Абраксос. Бяха разбрали, че звярът е начертал граница.

Раждаха се без сърца, казваше баба й. Всичките. Подчинение, дисциплина и жестокост — това бяха нещата, които трябваше да питаят.

Очите на Астерин светеха неестествено ярко. Тя кимна на Манон.

Беше я обзело същото чувство, както когато Искра изплющя с камшика върху Абраксос. Нещо, което не можеше да опише, но я заслепяваше.

Манон сграбчи муцуната на Абраксос и го принуди да свали поглед от баба й.

— Само веднъж — прошепна тя. — Трябва да направиш скока само веднъж, Абраксос, и *те ще замълчат завинаги*.

В следващия момент от дълбините прозвуча мощен тътен. Плющенето на окованите като примамки зверове, които теглеха огромни машини. Като туптящо сърце или биещи криле.

Плющенето се усили, все едно уивърните долу знаеха какво се случва. Усили се до такава степен, че стигна пещерата. Астерин

посегна към щита си и се присъедини към него. А после всичките Тринадесет последваха примера ѝ.

— Чуваш ли? Това е за *теб*.

За миг, докато ритъмът отекваше около нея като криле на самата планина, Манон реши, че няма да е толкова лошо да умре — стига да е с него. Стига да не е сама.

— Ти си от Тринадесетте — каза му тя, — докато Мракът ни раздели. Ти си мой и аз съм твоя. Нека им покажем защо.

Той изпръхтя в дланите ѝ, сякаш за да ѝ каже, че вече знае всичко това и си хаби времето. Тя се усмихна леко, въпреки че Абраксос отново погледна предизвикателно към баба ѝ. Уивърнът се приведе до земята и позволи на Манон да се покатери върху него.

Разстоянието до изхода изглеждаше много по-късо на седлото, отколкото пеша, но тя не си позволи да се съмнява в него, когато спусна тънката си ципа и прибра зъбите си. Паешката коприна щеше да издържи. Не можеше да мисли за алтернативата.

— Лети, Абраксос! — каза му тя и го пришпори.

Като ревяща звезда той се спусна надолу, а Манон се носеше с него, с всяка стъпка на мощното му тяло, с всяко изплющяване на крилете на уивърните от недрата на планината. Абраксос размаха собствените си криле, веднъж, дважд, набра скорост, безстрашен, безмилостен и готов.

Ала плющенето не спря, нито от уивърните, нито от Тринадесетте или от Черноклюните, които го подеха с крака и ръкопляскания. Нито от Синьокръвната наследница, която удряше меч в кинжала си, или от вещиците от нейния клан, които я последваха. Цялата планина се разтърси.

Все по-бързо и по-бързо Абраксос се насочи към ръба, а Манон остана хваната здраво за него. Отворът на пещерата зейна. Абраксос прибра криле и използва движението, за да изстреля тялото си през ръба. Заедно с Манон се спуснаха надолу.

Понесоха се към дъното на Падината, бързи като мълния, прорязваща небето.

Манон се изправи на седлото, стиснала здраво юздите. Плитката ѝ се развърза, след това самата ѝ коса се разпусна и заигра весело подире ѝ. Очите ѝ започнаха да сълзят въпреки ципата. Падаше надолу

и надолу. Крилете на уивърна бяха прибрани, а опашката — изправена и балансирана.

Надолу към ада, към вечността, към този свят, в който за миг можеше да се закълне, че нещо в гърдите ѝ се е стегнало. Не затвори очи, дори когато осветените от луната камъни на Падината приближиха. Не ѝ трябваше да го прави.

Като платната на мощен кораб крилете на Абраксос се разпериха и изплюяха. Той се извиси нагоре и започна да тегли срещу смъртта, която се опитваше да ги привлече надолу.

Тези криле, покрити със сияйната паешка коприна, останаха силни и сигурни, за да ги изстрелят над Омега, към покритото със звезди небе.

Стражите не подскочиха, когато Роуан се превъплъти до тях на стената на укреплението, и това ги издигна в очите му. Очите им бяха достатъчно зорки, за да забележат пристигането му още при кацането. Излъчваха слаб аромат на страх, но това бе очаквано, макар да го смущаваше повече, отколкото преди. Размърдаха се леко, когато ги заговори:

— От колко време е там?

— От цял час, принце — отвърна един от тях, наблюдавайки пламъците долу.

— Колко сутрини поред?

— Тази е четвъртата, принце — отвърна същият страж.

Първите три дни се бе измъквала от леглото преди настъпването на зората. Бе предположил, че помага в кухните. Но когато бяха тренирали вчера... се бе *подобрila* с неочаквано високо темпо като за една нощ.

Не можеше да не се възхити на изобретателността ѝ.

Момичето стоеше извън защитните камъни и се бореше със себе си. Огненият кинжал излиташе от ръката ѝ към невидимата бариера между двата камъка, отново и отново, все едно търсеше главата на враг. Удари магията с взрив от светлина и се върна назад, отразен в защитното заклинание на крепостта. А когато я достигна, тя се защити — бърза и сигурна. Като воин на бойното поле.

— Не съм виждал някой да се бие така — каза стражът.

Това бе въпрос, но Роуан не си направи труда да отговори. Не бе тяхна работа. Не бе сигурен дали кралицата ще е доволна, ако полуелфите се научат да използват силите си по този начин. Макар да възнамеряваше да каже на Лоркан, командира му и единствения мъж с по-висок ранг от него в Доранел, само за да види дали няма да го използват в тренировките.

Момичето премина от мятане на оръжия в ръкопашен бой. Вълшебен юмрук, огнен ритник. Пламъците ѝ бяха станали невероятно разнообразни — златисти, червеникави, оранжеви. А техниката ѝ — не

магията, а начинът, по който се движеше... Учителят ѝ бе чудовище, нямаше съмнение. Но я бе обучил както трябва. Тя се приведе и извъртя, безмилостна, гневна и...

Изпсува по нейния си начин, когато стената върна рубинения пламък към нея. Успя да се прикрие, но все пак падна по задник. Никой от стражите обаче не се изсмя. Роуан не знаеше дали е заради присъствието му, или заради нея самата.

Получи отговор едно мигване по-късно, когато я изчака да извика, да изпищи или да си тръгне. Принцесата обаче бавно се изправи на крака и без да си прави труда да чисти прахта и листата от себе си, продължи да се упражнява.

* * *

Следващият труп се появи след седмица и вгорчи и без това мразовитата сутрин, в която Селена и Роуан тичаха към мястото.

Бяха изкарали последната седмица в битка, защита и управляване на магията ѝ, прекъсвани само от неприятните посещения на някой елфически благородник, минаващ през местността. Заради тях Селена не бързаше да стигне Доранел. За щастие гостите оставаха за по една нощ и почти не прекъсваха уроците ѝ.

Работеха само с пламък, като пренебрегваха малката дарба за вода, която имаше. Отново и отново опитваше да призове водата, докато пиеше, докато беше в банята, докато валеше дъжд. Но без успех. Значи ѝ оставаше огънят. Макар Селена да знаеше, че Роуан е наясно с утринните ѝ упражнения, той така и не намали натоварването по време на тренировките, макар понякога да можеше да се закълне, че магията им... играе заедно. Огънят ѝ дразнеше леда му, вятърът му танцуваше около жаравата ѝ. Всяка сутрин обаче се появяваше нещо ново, по-трудно и по-ужасно. Богове, беше брилянтен. Коварен, лукав и брилянтен.

Дори когато я биеше. Ден след ден. Всеки ден.

Не от злоба, както преди, а за да ѝ покаже нещо — че враговете няма да отстъпват. Че ако спре да си почине, че ако силата ѝ изневери, ще умре.

Затова я събаряше в калта или в потоците, или в тревата с полъх на вятъра и леда. Затова тя се изправяше отново и отново, гладна, уморена и подгизнала от дъжд, мъгла и пот. Докато защитата не се превърна в инстинкт, докато не успя да започне да мята стрели и кинжали от пламък едновременно, докато не го събори по задник. Винаги имаше какво да научи. Живееше, дишаше и мечтаеше за огъня.

Но понякога в сънищата я навестяваше мъж с кафяви очи от империята отвъд морето. Понякога се будеше и се протягаше към топлото мъжко тяло до себе си, само за да осъзнае, че това не е капитанът и че тя никога няма да легне повече до Каол, не и след всичко случило се. Когато си спомнеше това, понякога ѝ бе трудно да диша.

В това, че споделя леглото си с Роуан, нямаше нищо романтично. А в трупа, до който стигнаха и на който свали ризата, пък вече съвсем. Облечена без върхна дреха, кожата на Селена изтръпваше от морския въздух по най-приятен начин. Дори Роуан разкопча тежкото си яке, докато приближаваше координатите.

— Този път го надушвам — процеди Селена. Бяха стигнали мястото за по-малко от три часа, ако съдеше по слънцето. Това бе по-бързо от когато и да било, благодарение на елфическото тяло, в което тренираше.

— Този труп е гнил по-дълго, отколкото предишните полуелфи.

Тя преглътна отговора си. Бяха намерили още един мъртъв полуелф, но Роуан не ѝ бе позволил да го види. Бе я принудил да тренира цял ден, докато летеше към мястото. Но тази сутрин, когато видя огъня в очите ѝ, отстъпи.

Селена пристъпи внимателно по килима от борови иглички. Оглеждаше се за следи от битка или от нападателя. Земята бе опърлена и въпреки потока мухите кръжаха близко до това, което приличаше на купчина дрехи, подаващи се иззад малка скала.

Роуан прокле тихо и свирепо. Дори вдигна ръка да прикрие носа си, когато видя останалата черупка от полуелфа, изкривил уста в ужас. Селена щеше да направи същото, ако...

Втората миризма също бе тук. Не така силна, както при първото място, но натрапчива. Сподави спомена, който се надигаше с нея и който я бе погълнал в онзи ден при могилите.

— Знае, че е привлякло вниманието ни — каза тя. — Избира полуелфи или за да ни каже нещо, или защото... му харесва вкуса им. Но... — Тя си представи картата в стаята на Роуан, която покриваше широкия диапазон, в който намираха телата, и направи гримаса. — Ами ако е повече от едно?

Роуан я погледна с вдигнати вежди. Тя не каза нищо, докато не отиде на мястото, където той стоеше до тялото. Внимаваше да не заличава улики. Стомахът ѝ се преобърна. Догади ѝ се, но сподави ужаса със стена от лед, която дори огънят не можеше да стопи.

— Ти си стар колкото света — каза тя. — Не може да не си помислил, че са повече от едно, предвид огромната територия. Ами ако онова в могилите дори не е създаването, отговорно за труповите?

Той присви очи, но кимна. Огледа изсмуканото лице, разкъсаните дрехи.

Имаше и малки драскотини в дланите — все едно човекът бе забил собствените си нокти в тях. Другите почти не бяха докоснати, но това...

— Роуан. — Тя разкара мухите, като махна с ръка. — Кажи ми, че виждаш каквото и аз.

Още едно проклетие. Той се приведе и използва върха на кинжала, за да избута част от дрехата, разкъсана в яката.

— Този мъж...

— Се е борил. Срещу него. Никой от останалите не го е правил, поне според докладите.

Вонята на трупа бе толкова силна, че Селена почти падна на колене. Вместо това обаче взе разложената ръка, свила се и изгнила отвътре навън. Махна с ръка за кинжала на Роуан, тъй като все още не притежаваше своите. Той се поколеба и тя го погледна.

„Само днес“ — сякаш изръмжа той, когато постави дръжката в разтворената ѝ длан.

Тя взе кинжала. „Зная, зная. Не съм си заслужила оръжията, не се притеснявай.“

Обърна се към корубата и прекрати безгласния им разговор. Получи изръмжаване в отговор. Да се карат с Роуан бе най-малката ѝ грижа, макар да бе забавно.

Имаше нещо познато в това, помисли тя внимателно, когато с цялото уважение, на което бе способна, прокара кинжала по

напуканите и мръсни нокти на мъжа, а след това пусна събраното в ръката си. Прах и чернилка. Чернилка...

— Какво, по дяволите, е това? — попита Роуан и коленичи зад нея, като подуши протегнатата ѝ ръка. След това отстъпи назад с ръмжене. — Не е прах!

Наистина не беше. Бе по-черно от нощта и вонеше толкова лошо, колкото и първият път, когато го бе надушила в катакомбите под библиотеката в обсидиановочерната локва мазна кръв. Малко по-различна от смрадта, която се носеше из това отвратително място, но подобна. Толкова подобна...

— Невъзможно — каза тя и скочи на крака. — Това... това... — Продължи да крачи напред-назад, за да не се разтрепери. — Греша. Дано да греша.

Имаше толкова много клетки в забравените тъмници под библиотеката и черната кула на Уирда, която кралят бе издигнал. Съществото, което бе срещнала, бе имало човешко сърце. Бе останало, подозираше тя, понеже бе дефектно. Ами ако... ами ако усъвършенстваните се бяха преместили на друго място. Ами ако бяха... готови?

— Кажи ми — изръмжа Роуан. Думите му бяха почти неразбираеми, сякаш се бореше да обуздае порива си да убива, порив, породен от заплахата, която дебнеше нейде из тези гори.

Селена вдигна ръка да разтърка очи, но осъзна какво има по пръстите ѝ и понечи да ги избърше в ризата си. Тогава си спомни, че носи само мека бяла лента около гърдите си и че е премръзнала до кости. Изтича до близкия поток, за да отмие засъхналата черна кръв. Мразеше дори следата, която ще остави във водата и в самия свят. Бързо разказа на Роуан за създаването в библиотеката, за Ключовете на Уирда, за информацията, която Майев пазеше за това как може да унищожат тази сила. Сила, която бе използвана от краля, за да създава чудовища и да намира хора с магия в кръвта им, които да използва за целта.

Топлият вятър се уви около нея, загрея костите и кръвта ѝ и я успокои.

— Как е стигнало до тук? — попита Роуан. На лицето му бе изписано смъртоносно спокойствие.

— Не зная. Дано да греша. Но тази миризма... няма да я забравя, докато съм жива. Все едно е изгнило отвътре навън. Все едно самата му същност е повредена.

— Но е запазило нещо от разума си. Щом изхвърля телата...

Опита се да преглътне, ала устата ѝ бе пресъхнала.

— Полуелфите... те биха били съвършените гостоприемници, защото притежават магия, ала на никого във Вендлин и Доранел не му пука дали ще живеят, или ще умрат. Но ако е искало да ги отвлече, защо ги е убило?

— Не са били съвместими — каза Роуан. — Ако не са били съвместими, какво повече да направи, освен да ги изсмуче?

— Но защо оставя труповете така, че да ги намерим? Да ни уплаши ли иска?

Роуан стисна зъби и огледа местността — земята, дърветата и скалите.

— Изгори тялото, Елин. — Той свали колана и канията, която бе приютявала все още намиращия се в нейната ръка кинжал, и ѝ ги подхвърли. Тя ги улови със свободната си ръка. — Отиваме на лов.

* * *

Не намериха нищо, дори когато Роуан летя високо наоколо в другата си форма. Когато светлината избледня, се изкатериха до най-гъстата гора на местността. Заедно се прилепиха до един масивен клон и Роуан не ѝ позволи да призове нито искрица пламък.

Когато се оплака от условията, той ѝ напомни, че тази нощ няма луна, а в гората крачат по-лоши неща и от кожоходите. Това я накара да млъкне, докато той не поиска да му разкаже повече за съществото в библиотеката, да му опише всеки детайл, всяка негова сила и слабост.

Когато Селена завърши, той извади един от дългите си ножове — само част от богатия асортимент, който носеше — и започна да го чисти. С изострените си сетива тя успя да зърне достатъчно на звездната светлина, за да различи стоманата, ръцете му, мускулите, които се движеха по раменете му, докато почистваше острието. Самият той бе едно красиво оръжие, изваяно във векове тренировки и войни.

— Мислиш ли, че греша? — попита тя, когато той остави ножа настрана и посегна към останалите, скрити в дрехите му. Както и първият път, никой от тях не бе мръсен, но тя не му го напомни. — За съществуването, имам предвид.

Роуан метна ризата над главата си, за да вземе оръжията под нея, и разкри широкия си гръб, мускулест, белязан и величествен. Прекрасен — една женска част в нея оцени това. Не ѝ пречеше, че е полугол. Той вече бе видял всеки сантиметър от нея. Предполагаше, че няма част в него, която да я изненада, най-вече заради Каол. Но сега нямаше да мисли за Каол. Не и когато се чувстваше уравновесена и с прояснен ум.

— Имаме си работа с коварен смъртоносен хищник, независимо откъде иде и дали е един, или са мнозина — каза той и изчисти малкия кинжал, който носеше над гърдите си. Тя проследи пътя на татуировката по лицето, врата, раменете и ръката. Какво брутално белязване. Дали белезите по лицето на Каол щяха да се излекуват, или щяха да му напомнят вечно за това, което му бе сторила? — Ако грешиш, за мен ще е благословия.

Тя се облегна на дървото. За втори път се замисляше за Каол. Явно бе наистина изтощена. Другият вариант бе да иска да се чувства нещастна.

Не искаше да знае какво е правил Каол през всичките тези месеци — дали е мислил за нея, дали е разкрил информацията за миналото ѝ на краля, дали кралят е изпратил тези същества тук, за да я уловят. А Дориан... богове, бе толкова изгубена в собственото си нещастие, че рядко се сещаше за него. Дали бе запазил тайната на магията си? Молеше се да е добре.

Страдаше в собствените си мисли, докато Роуан не привърши с оръжията, не взе меха с вода и не изми ръцете, гърдите и врата си. Гледаше как водата блести по кожата му на светлината на звездите. Бе хубаво, че елфът не се интересува от нея, понеже тя се познаваше. Бе достатъчно глупава и безотговорна, за да отвърне на физическото привличане и така да потисне проблема с Каол.

Но в гърдите ѝ продължаваше да има празнина, която ставаше все по-голяма, а не по-малка. Никой не можеше да я запълни, дори ако легнеше с Роуан. Имаше дни, в които считаше аметистовия пръстен за най-ценното си притежание — и други, в които едвам се съдържаше да

не го разтопи с пламъците си. Вероятно бе глупава да обича мъж, служещ на краля. Каол обаче бе това, от което се нуждаеше, след като изгуби Сам и оцеля в мините.

Но напоследък не знаеше какво иска и от какво се нуждае. Бе готова да го признае, но вече не знаеше коя, по дяволите, е. Знаеше само, че всеки, излязъл от бездната на отчаянието и скръбта, не е същият човек, паднал вътре. Това може би не бе лошо.

Роуан облече отново дрехите си и се облегна на ствола. Тя усети тялото му топло и силно до нейното. Останаха в тъмното, докато тя не се обади:

— Веднъж ми каза, че като намериш вречения си, не можеш дори да помислиш да го раниш. След като се слее в едно, по-скоро би наранил себе си.

— Да, така е. Защо?

— Опитах да го убия. Одрах лицето му, вдигнах кинжал над сърцето му. Тогава смятах, че е виновен за смъртта на Нехемия. Щях да го направя, ако някой не ме беше спрял. Ако Каол наистина е моят вречен, не би трябвало да мога да правя това.

Той помълча известно време.

— Не си била в елфическото си тяло цели десет години. Възможно е инстинктите ти да не са могли да се задействат. Понякога вречените могат да бъдат заедно интимно и преди самата връзка да се формира.

— Това звучи като безполезна надежда.

— Истината ли искаш да чуеш?

Тя притисна брадичка в туниката си и притвори очи.

— Не и тази вечер.

Селена прикри очи от блясъка и огледа скалите и плажа отдолу. Бе горещо и почти не подухваше вятър, но Роуан остана със светлосивата си жилетка, широкия колан и бронята на ръцете. Тази сутрин бе склонил да ѝ даде няколко от оръжията си — за всеки случай.

Призори се върнаха на мястото на последното тяло — и тъкмо там Селена намери следата. Забеляза капка тъмна кръв на един близък камък, откъдето Роуан последва миризмата в посока към скалите. Тя погледна надолу към плажа и към естествено образуваните арки на пещерите край него. Там обаче нямаше нищо, а следата, заради морето и вятъра, бе изстинала. Изкараха на това място следващия половин час, като търсеха други следи, но не намериха нищо. Освен...

Там. Хлътнала извивка на ръба на скалата, сякаш много чифтове обувки бяха износили камъка, докато внимателно са се плъзвали по ръба. Роуан стисна ръката ѝ и се приведе, за да разгледа порутените скрити стълби. Тя го погледна, но той не я пусна.

— Опитвам се да не се обидя — каза тя. — Виж!

Тук вече нямаше стъпала — само скала, пясък и шубраци. Водата отвъд плажа бе толкова бистра и спокойна, че можеше да се види всяка пукнатина в рифа, който като бариера ограждаше бреговете.

Това бе един от малкото начини да пуснеш котва тук, без да се разбиеш — бе широко само колкото да пропусне малка лодка. Бойни или търговски кораби не можеха да влязат. Това несъмнено бе една от причините, поради които районът бе останал недоразвит. Но бе също така идеалното място да влезеш в страната и да останеш незабелязан. Тя нарисуваше на пясъчната земя дълга дебела линия, а след това и точки.

— Телата са захвърлени в реки и потоци — каза тя.

— И никога далеч от морето — коленичи той до нея. — Можели са да ги изхвърлят тук, но...

— Но тогава телата биха изплували обратно до брега и хората биха претърсили плажа. Виж това — каза тя и посочи бреговата ивица, която бе нарисувала. — В тази част на брега има безброй пещери. —

Тя показа къде пещерите свършват към рифа и малкото спокойно пространство между тях. — Лесно може да влезеш от...

Прокле. Не искаше да го казва. Тук нямаше кораби, но това не означаваше, че един-два не могат да дойдат от Адарлан, да се промъкнат през нощта и да докарат смъртоносния си товар в малки лодки.

— Тръгваме — изправи се Роуан. — Веднага.

— Не мислиш ли, че щяха да ни нападнат, ако са ни видели?

Роуан посочи към слънцето. Ако смяташе да ѝ казва, че една кралица не трябва да рискува живота си, можеше...

— Ако ще изследваме, трябва да го направим, когато падне мрак. Затова ще се върнем при потока и ще намерим нещо за ядене. А после, принцесо... — каза той с дивашка усмивка. — После ще се позабавляваме!

* * *

Някой от боговете явно се бе смилил над тях, понеже дъждът започна точно след залез. Буреносните облаци се струпаха с такъв гняв, че прикриха всеки техен звук, когато двамата се върнаха на плажа и започнаха да претърсват пещерите.

Боговете обаче спряха до тук с услугите, тъй като това, което намериха, докато лежаха по корем на тясната скала над пустия плаж, бе далеч по-лошо от всичко, което бяха очаквали. Намериха нещо повече от чудовища на краля.

Цяла армия войници.

Няколко души излязоха от входа на масивна пещера, скрита сред камъните и пясъка. Щяха да ги пропуснат, ако не бе острото обоняние на Роуан. Той нямаше думи да опише каква е миризмата. Ала тя знаеше.

Устата на Селена пресъхна, а стомахът ѝ стана на възел, когато тъмните фигури излязоха от пещерата с дисциплинирани и сдържани движения, които предполагаха, че войниците са отлично обучени. Това не бяха полудиви зверове като онова в библиотеката, нито пък студено свършено създание като появилото се в могилите, а смъртни войници. Безмилостни и дисциплинирани.

— Онзи ловец на раци — промърмори Селена на Роуан — в селцето. Каза, че е намерил оръжия в мрежите си. Явно са ползвали кораби, за да се приближат, а после са преплували през рифа, без да привличат внимание. Трябва да видим по-отблизо. — Повдигна вежди към Роуан, който ѝ се усмихна като ловец. — Знаех си, че все някога ще си полезен.

Роуан само изсумтя и се превъплъти в блясък светлина, за който тя се надяваше да е останал прикрит от бурята. Прелетя над ръба на скалите и се спусна към водата. Хищник, търсец плячка, нищо повече. След това описа друг кръг и кацна на една скала отвъд вълните. Селена го наблюдаваше как ловува и приближава пещерата като животно, търсецо подслон от дъжда. А после, без да изоставя от високия таван, се промъкна вътре.

Не посмя да си поеме дъх през цялото време, през което той бе извън ползрението ѝ. Засече времето между гръмотевицата и мълнията. Пръстите я сърбяха да хване дръжката на меча си.

Роуан обаче най-после излезе от пещерата в спокоен полет. Прелетя до нея, след което продължи нататък към дърветата. Съобщение, че трябва да го последва. Тя внимателно се приплъзна през праха, калта и скалите, докато не стигна достатъчно далеч, за да се промъкне между дърветата. Последва Роуан във все по-сгъстяващата се гора. Дъждът прикри всички звуци.

Намери го със скръстени ръце до един изкривен бор.

— В пещерите има двеста смъртни войници и три от онези същества. Има и скрита мрежа от тях по целия бряг.

Гърлото ѝ се сви. Наложил си да изчака той да продължи.

— Командва ги някой си генерал Нарок. Войниците изглеждат добре обучени, но стоят настрана от трите същества. — Роуан издуха носа си. На светлината на мълнията видя кръв. — Беше права. Тези три създания приличат на мъже, ала не са. Това, което живее в тях е... *отвратително* не е точната дума. Магията и кръвта ми бяха отблъснати от тях. — Той огледа кръвта по пръстите си. — Всички те чакаха нещо.

Трима. Само един едва не я бе убил.

— Какво чакаха?

— Ти ми кажи — светнаха животинските очи на Роуан към нея.

— Кралят не ми е казвал *нищо* за това. Той... той...

Нима нещо се бе объркало в Адарлан? Дали Каол не му бе издал коя е? Дали кралят не бе пратил тези мъже, за да...

Не, докарването на съществата тук трябваше да е отнело седмици, дори месеци.

— Прати съобщение до силите на Вендлин. Да бъдат готови.

— Дори ако стигнат Варес утре, ще им отнеме седмица да пристигнат тук пеш. Повечето войници са разположени на север.

— Трябва да ги предупредим, че са в опасност!

— Мисли. По западния бряг има безброй пещери и скривалища. Но те избраха точно това място.

Тя си представи картата на местността.

— Планинският път ще ги изведе до крепостта. — Кръвта ѝ се смрази. Дори магията, която опита да я успокои, не я сгря. — Те искат полуелфите.

Роуан кимна мрачно.

— Тези тела са експерименти. Търсели са силите и слабостите на полуелфите, за да разберат кои са... съвместими с това, което използват за изкривяване на съществата. Мисля, че са изпратили войниците или да пленят и използват полуелфите, или да елиминират възможната заплаха.

Защото ако не можеха да бъдат поробени от Адарлан, полуелфите можеха да бъдат убедени да се бият за Вендлин в една война. Можеха да бъдат най-силните воители в армията на Вендлин и да създадат допълнителни неприятности за Адарлан.

Тя вирна брадичка и каза:

— Тогава ще отидем до онзи плаж и ще отприщим магията си върху тях. Докато спят. — Завъртя се, макар късче от душата ѝ да се разбунтува от тази мисъл.

Роуан я хвана за лакътя.

— Да имаше начин, щях да ги издуша до крак. Ала не можем. Не и без да застрашим други в процеса.

— Мога и ще го направя, повярвай ми.

Това бяха войници на Адарлан, касапи, извършили повече зло, отколкото бе способна да преглътне. Можеше и щеше да го направи.

— Не. Не можеш да ги нараниш, Елин. Не и сега. Те знаят достатъчно за Знаците на Уирда и са защитили целия си проклет лагер. Имат предпазни камъни, хем като тези около нашата крепост, хем

различни. Носят желязо навсякъде, където могат — в оръжията си, в броните си. Познават врага си. Добри сме, но не можем да ги нападнем сами и да се измъкнем живи от пещерите.

Селена започна да върви напред-назад и прокара длани през мократа си коса. Осъзна, че той не е завършил.

— Кажи го — настоя тя.

— Нарок е в края на пещерите, в самостоятелна зала. Той е като тях. Изчадие, скрило се под кожата на човек. Той праща трите си чудовища да му намират полуелфи и те му ги носят в пещерата за експерименти.

Разбра защо Роуан е отишъл в гората, надалече от плажа. Не за да намери безопасно място, а понеже там имаше полуелф. Сега.

— Опитах да ѝ взема въздуха. Да я избавя от мъките — каза Роуан, — но те носят прекалено много желязо... няма да издържи нощта, дори да отидем там. Вече беше черупка. Едвам дишаше. Не може да се възстанови от това, което са ѝ направили. Те изсмукват самия живот, пленяват я в ума ѝ, карат я да преживее най-големите си ужаси.

Дори огънят в кръвта ѝ замръзна.

— Значи наистина се е хранело с мен в могилите — прошепна Селена. — Ако не бях успяла да избягам, щеше да ме изцеди като тях.

Роуан изръмжа ниско в знак на съгласие. На нея ѝ се догади. Избърса лицето си и отново обърна глава към дъжда, който капеше от листата над нея. След което си пое дълбоко въздух и погледна към Роуан.

— Не можем да ги убием с магията си, докато сме в лагера. Силите на Вендлин са прекалено далеч. Нарок ще тръгне подир полуелфите с трите си чудовища и двеста войници. — Просто мислеше на глас, но Роуан кимна. — Колко от стражите на Мъглив рид са влизали в битка?

— Не повече от трийсет. Някои от тях, като Малакай, са прекалено стари. Но ще се бият отново. И ще умрат.

Роуан навлезе по-навътре сред дърветата. Тя го последва, макар и само защото знаеше, че ако приближи плажа, ще отиде да спаси жената. По напрежението в раменете на Роуан разбра, че той се чувства по същия начин.

Дъждът спря да вали. Селена отметна качулката си назад, за да позволи на мъгливия въздух да попие в прекалено сгорещеното ѝ лице. Тази област бе пълна с овчари, земеделци и рибари. Освен полуелфите, нямаше кой да се изправи срещу тези същества. Нямаха предимство, освен това, че познават територията по-добре от врага си. Щяха да изпратят вест до Вендлин и може би, но не сигурно, щеше да пристигне помощ.

След седмица.

Роуан сви юмруци. Тя спря, когато той огледа дърветата зад нея. Тих като сянка, извади единия от кинжалите си.

Вонята я блъсна след миг. Вонята на нещото, което тези същества носеха под човешките си кожи.

— Само един. — Бе толкова тих, че едвам го чу дори с елфическите си уши.

— Това не ме успокоява — каза тя също толкова тихо и изтегли собствения си кинжал.

— Идва право към нас — посочи Роуан. — Върви надясно на двайсет метра, аз ще ида наляво. Когато е между нас, изчакай сигнала ми и нападай. Без магия. Ще привлече вниманието на другите две, ако са наблизно. Бъди бърза, тиха и смъртоносна.

— Роуан, това нещо...

— *Бърза, тиха и смъртоносна!*

Зелените му очи блеснаха, но тя отвърна на погледа му.

„То се хранеше с мен. Щеше да ме остави като бездушна черупка — бе негласното ѝ послание. — Може и двамата да ни сполети същото.“

„Не беше готова — ѝ отвърна той. — И аз не бях с теб.“

„Това е лудост. Изправих се срещу едно от дефектните и то едва не ме уби.“

„Страх ли те е, принцесо?“

„Да, защото имам акъл в главата!“

Ала той беше прав. Това бяха техните гори, а те бяха воители. Този път щеше да е различно. Затова кимна като войник, приел заповеди, и дори не се сбогува, преди да се скрие зад едно от дърветата. Продължи да крачи тихо, като пресмяташе разстоянието, заслушана в гората около тях. Мъчеше се да диша спокойно.

Мина покрай едно обрасло с мъхове дърво и извади другия си кинжал. Миризмата се превърна в смрад, от която ѝ се замая главата. Когато облаците над нея се разпръснаха още малко, светлината на звездите освети ниската мъгла наоколо.

Нищо.

Чудеше се дали Роуан не се е объркал, когато създанието изникна от дърветата пред нея. По-близо, отколкото бе очаквала.

Много по-близо.

Първо го почувства — облак мрак, тишина, която го обгръщаше като второ наметало. Дори мъглата се раздели пред него.

Под качулката видя само бледа кожа и чувствени устни. Не носеше оръжия. Ноктите му обаче накараха дъха ѝ да спре. Дълги и остри. Помнеше ги много добре от библиотеката, когато се бяха опитали да я разкъсат.

За разлика от онези, тези бяха здрави, полирани и блестящи. Кожата по пръстите бе бяла като кост и прекалено гладка, за да е естествена. Дори видя тъмни блестящи вени, пародия на кръвта, която някога бе текла там.

Селена не посмя да отклони поглед, когато нещото извърна закачулената си глава към нея. Роуан все още не бе дал знак. Не разбираше ли колко близо е?

Топла струйка потече от едната ѝ ноздра към устните. Напрегна се и се запита колко ли е бързо, колко ли дълбоко трябва да го прониже с ножовете си. Щеше да извади меча накрая, понеже беше по-тромав. Макар че с ножовете трябваше да приближи повече.

Той огледа дърветата и Селена се притисна до своето. Създанието от библиотеката бе разкъсало металните порти като завеси. Ако знаеше как да ползва Знаците на Уирда...

Тя вдигна очи, за да види как върви към дървото ѝ. Движенията му бяха смъртоносно елегантни и обещаваха мъчителен край. Умът на този мъж не бе пречупен. Още можеше да мисли и да пресмята. Тези изчадия бяха добри в работата си, изглежда, кралят смяташе, че и само три ще му свършат работа. Колко ли други бяха скрити на континента?

Гората бе останала толкова неподвижна, че чу сумтене. Той я душеше. Магията ѝ просветна, но тя я сподави. Не искаше нейната магия да докосва това чудо, със или без заповедта на Роуан. Създанието подуши отново и направи още една стъпка към Селена.

Както онзи ден в могилите, въздухът започна да се стеснява около нея, запулсира в ушите ѝ. Другата ѝ ноздра също започна да кърви.

По дяволите.

Тогава я връхлетя мисълта, от която светът се срина.

Ами ако вече бе намерило Роуан? Погледна отново към дървото.

Създанието го нямаше.

Селена тихо изруга и огледа дърветата. Къде, по дяволите, бе отишло това същество? Дъждът заваля отново, но миризмата на смърт все още бе всепоглъщаща. Тя извади дългия си кинжал, за да го насочи по посока на Роуан, да му даде знак да покаже дали диша. Трябваше да е жив. Нямаше да приеме алтернативата. Острието бе толкова чисто, че видя в него лицето си, дърветата, небето и...

Съществото, застанало зад нея.

Селена се завъртя и замахна към незащитената му страна. Единият ѝ кинжал бе насочен към ребрата му, а другият — към гърлото. Това бе движение, което бе практикувала години наред, лесно като дишането.

Но черните му бездънни очи я срещнаха и Селена замръзна, телом и духом. Магията ѝ изпука и угасна. Едвам чу влажното тупване на оръжията ѝ, когато удариха земята. Дъждът, капещ по лицето ѝ, бе съвсем далечно усещане.

Около тях се простря тъмнина, приветстваща, прегръщаща. Готова да я успокои. Създанието свали качулката на наметалото си.

Лицето му бе на млад мъж, неестествено съвършено. На врата си носеше тъмен камък — камък на Уирда, спомни си смътно тя, — блестящ на дъжда. Това бе превъплъщение на бога на смъртта. Нито изражението на лицето му, нито гласът му бяха на смъртен, когато се усмихна и каза:

— Ти си била...

Не можеше да отклони поглед. В тъмнината се чува писъци. Писъците, които бе заглушавала години наред. Но сега те я викаха.

Усмивката му се разшири и разкри прекалено бели зъби. Той посегна с ръка към гърлото ѝ.

Ледените му пръсти бяха толкова нежни. Погали с палец врата ѝ, след което наклони главата ѝ, за да я погледне в очите.

— Агонията ти бе сладка като вино — промърмори той и се втренчи в душата ѝ.

Вятър забрули лицето ѝ, ръцете ѝ, тялото ѝ започна да вие името ѝ. Но в тези очи имаше спокойствие и вечност, обещание за толкова сладък мрак. Тя не можеше да отклони поглед. Щеше да е такова облекчение да се остави на мрака. Трябваше просто да се предаде, както той искаше. „Вземи ме — искаше, опитваше да каже тя. — Вземи всичко.“

Блясък на сребро и стомана разбиха мастилената завеса и още едно същество — от вятър, гняв и омраза — се появи там, за да я отнесе. Тя замахна към него, но усети лед, усети... Роуан.

Роуан искаше да я отведе надалече, викаше името ѝ, но тя не можеше да го стигне, не можеше да спре порива към другото същество.

Зъби пронизаха кожата ѝ между врата и рамото, тя подскочи към болката все едно бе въже, което да я измъкне от морето на ступора, докато...

Роуан не я притисна към себе си, като я прегърна с една ръка. Мечът му бе в другата, а кръв течеше по брадичката му, когато заотстъпва от създаването, дебнещо до дървото. Болка. Ето защо трупът от тази сутрин бе така белязан. Полуелфът бе опитал да си причини физическа болка, за да се освободи от тези твари, за да напомни на тялото си кое е истина и кое не е.

Съществото сподави смеха си. Богове, бе я хипнотизирало. Така бързо, така лесно. Не бе имала шанс, а в момента Роуан не нападаше, защото...

В тъмното, с ограничени оръжия срещу враг, който не се нуждаеше от меч, за да ги убие, дори Роуан нямаше шанс. Истинският воин знаеше кога трябва да отстъпи от битка.

— Трябва да бягаме — каза той.

Съществото отново се изсмя и пристъпи към тях. Роуан я издърпа назад.

— Може да опитате — каза то с глас от друг свят.

Това бе всичко, което Селена искаше да чуе. Тя вдигна стена от пламък и двамата с Роуан побягнаха. Вложи цялата си воля, ужас и срам в щита, без да я е грижа за последствията. Създанието изсъска. Нямаше представа дали светлината пречи на очите му, или просто е подразнено.

Не я интересуваше. Стената им спечели време — цяла минута, в която тичаха нагоре през дърветата. Тогава зад гърба им се чу трещене, а смрадта се разпростря наоколо като паяжина.

Роуан познаваше гората, знаеше как да прикрива следите им. Това им спечели още време и разстояние. Но съществото ги преследваше, макар той да използваше вятъра, за да разпръсва миризмата им.

Тичаха километър след километър, докато не започна да усеща дъха в дробовете си като натрошено стъкло. Дори Роуан изглеждаше изморен. Не се придвижваха към крепостта — нямаше да отведат това нещо дори на двайсет километра от нея. Бяха се насочили към Камбрийските планини. Въздухът ставаше все по-студен, а хълмовете — по-стръмни.

Ала съществото ги следваше непреклонно.

— Той няма да спре — изпъшка Селена, когато се изкатериха почти на четири крака по един стръмен наклон. Сподави подтика да падне на колене и да повърне. — Следва миризмата като хрътка.

Нейната миризма. Далеч зад тях съществото продължаваше подире ѝ.

Роуан оголи зъби. Дъждът течеше по лицето му.

— Тогава ще бягаме, докато пукне!

Мълния освети една козя пътека, водеща нагоре по хълма.

— Роуан — изрече задъхано Селена, — имам идея.

* * *

Селена се запита дали просто не си проси смъртта.

А може би богът на смъртта просто обичаше да си играе с нея.

Беше поредното мъчително придвижване нагоре сред дървета, чиято кора бе одрана. След това си направи весел огън и запали факла до един забравен път. Светлината освети оголените дървета.

Молеше се останалият далеч зад нея Роуан да привлича вниманието на създанието така, както му бе казала — като го води в кръг с миризма от туниката ѝ.

Прокара кинжала си по една голяма скала и се чу скърцане. Въпреки непрестанното си треперене, докато го точеше, тананикаше

откъс от симфонията, която бе ходила да слуша в Рифтхолд всяка година, преди да стане робиня. Контролираше дишането си и се съсредоточи да брои минутите. Чудеше се колко ли време може да остане така, преди да намери друг начин.

Скръц. Вонята на гнилоч я блъсна в носа, а притихналата гора стана дори още по-тиха.

Скръц. Не нейното острие се точеше, а нечие чуждо, почти като отговор на нейното.

Тя въздъхна от облекчение и прокара кинжала още веднъж по влажния камък, преди да се изправи. Вложи сила в коленете си. Не си позволи да затрепери, когато видя петима от тях, застанали зад голите дървета. Високи, мършави, носещи зловещите си сечива. „Бягай“ — изкрещя тялото ѝ, но тя остана на място. Вирна брадичка и се усмихна в тъмното.

— Радвам се, че получихте поканата ми.

Не се чу звук, не се видя движение.

— Четирима от приятелите ви дойдоха неканени последния път, когато напалих огън тук. Не им се отрази добре. Вие обаче вече знаете това.

Още един наточи остриетата си. Светлината на огъня се пречупи в назъбения метал.

— Елфическа кучка. Добре ще се позабавляваме с теб.

Тя се поклони, макар стомахът ѝ да се обръщаше от вонята на мърша, и размаха факла все едно да ги покани към това, което чакаше долу.

— Надявам се — каза тя.

Хукна да бяга, преди да я обкръжат.

* * *

Селена разбра, че са недалеч, не по стъпканите храсти или свиренето на остриетата във въздуха, а по вонята, която сграбчи със стоманени пръсти сетивата ѝ. Стиснала факлата в една ръка, тя използва другата, за да остане изправена, докато тичаше надолу по стръмния път, като избягваше скали, къпинаци и разхлабени камъни.

Измина километър, докато стигне мястото, където бе казала на Роуан да отведе съществото. Безумен бяг в мрака. Коленете и лактите ѝ протестираха, но тя продължи да тича, а кожоходите съкращаваха разстоянието около нея като вълци край елен.

Ключът бе да не се паникьосва. Паниката те прави глупав. Паниката убива. Чу писък на ястреб. Роуан бе точно там, където бяха планирали, а съществото на краля тъпчеше храстите на минута зад него. Точно край рекичката, където бе хвърлила факлата. Точно където пътят се изкривяваше покрай една скала.

Древният път продължаваше в една посока, но тя отиде в другата. Вятърът профуча покрай нея, но към пътя. Скри се зад едно дърво и постави ръка на устата си, за да заглуши накъсаното си дишане. Вятърът отвя миризмата ѝ.

След миг твърдо тяло обкръжи защитно нейното. А после петте чифта боси крака минаха по пътя, след миризмата, която бе полетяла към създаването, тичащо след тях.

Притисна лице в гърдите на Роуан. Ръцете му бяха здрави като стени, а оръжията по тях — успокоителни.

Най-сетне той я дръпна за ръкава, за да я накара да се покатери. С няколко движения тя се изтегли до върха на дървото и се качи на един широк клон в подножието му. Миг по-късно Роуан приседна зад нея. Той я притисна до себе си, а тя опря гръб в гърдите му, когато я прегърна, за да скрие миризмата ѝ от беснеещите чудовища отдолу.

Мина минута, преди писъците да започнат — блеещи крясъци, викове и резове от два различни вида чудовища, които знаеха, че смъртта идва за тях и лицето ѝ не е приятно.

Изчадията се биха повече от час в дъжда, докато един от писъците не се извиси победно и неземните резове не заглъхнаха.

Селена и Роуан се притиснаха един до друг и не мигнаха цяла нощ.

Нямаше викове или истерии, когато разкриха в крепостта какво са намерили. Малакай веднага изпрати вестоносци към краля на Вендлин за помощ, към останалите укрепления на полуелфите с указания, че онези, които не могат да се бият, трябва да бягат, и към лечителите с упътване да помогнат на всеки пациент, който не е на легло, да се евакуира.

Кралят върна вестоносци с обещание за толкова хора, колкото могат да бъдат отделени. Селена си помисли, че това е облекчение, но и малко ужасяващо. Ако Галан или който и да е неин роднина по майчина линия се появеше... Нямаше да ѝ пука. Имаха да се справят с по-важни неща. Помоли се да пристигнат по-бързо и започна да подготвя останалите обитатели на крепостта. Щяха да посрещнат опасността лице в лице, като започнеха с двестата смъртни войници, които придружаваха Нарок и трите му същества, веднага щом напуснеха защитените си пещери.

Роуан без много шум пое контрола на крепостта. Останалите всъщност бяха благодарни. Дори Малакай благодари на принца, когато той започна да организира смените, пратениците и планове за оцеляването им. Имаха няколко дни, докато подкрепленията пристигнеха и можеха да нападнат, но ако врагът им дойдеше по-скоро, Роуан държеше да го забавят, доколкото могат, до идването на помощта. Полуелфите не бяха армия и нямаша ресурсите на истинска крепост. Роуан обяви, че трябва да се справят с това, с което разполагат — ум, решителност, познание за околността. Според чутото кожоходите бяха успели да унищожат едно от създанията, което означаваше, че не са непобедими — но понеже не бяха намерили тяло на следващата сутрин, не знаеха как е било убито.

Роуан и Селена излязоха заедно с малките групи, които подготвяха гората за битката. Ако силите на Нарок се канеха да поемат по горския път, за да нападнат крепостта, щяха да се окажат в местност, осеяна с капани — долини, пълни с отровни създания, прикрити ями с шипове, примки на всеки завой. Те можеха и да не ги

убият, но щяха да ги забавят достатъчно, че да спечелят време на помощта да дойде.

А ако полуелфите се озовяха под обсада, в крепостта имаше таен тунел, който отвеждаше навън. Той бе толкова стар и изоставен толкова отдавна, че повечето обитатели на крепостта дори не знаеха за него, докато Малакай не го спомена. Пак бе по-добре от нищо.

Няколко дни по-късно Роуан събра малка група капитани около масата в столовата.

— Разузнавачите докладваха, че съществата, изглежда, се подготвят за тръгване след няколко дни — каза той и посочи картата. — Първите три километра капани готови ли са?

Капитаните отговориха утвърдително.

— Добре. Утре искам да подготвите следващите няколко километра.

Застанала зад Роуан, Селена гледаше как той ръководи срещата и следи различните етапи от плана. Бе запомнил имената на всички капитани, войниците им, кой за какво отговаря. Остана спокоен, дори вдъхновен, въпреки ада, който предстоеше да се изсипе на главите им.

Докато гледаше към събраните полуелфи, никой от които не изпускаше от очи Роуан, Селена видя, че те разчитат на това вдъхновение, на хладната решителност, на бистрия му ум и вековния му опит. Завидя им за това. Тя усети голяма тежест, която не можеше да контролира и която се надяваше, че е оставила в стария континент. Не можеше да се оправи сама.

— Поспи малко. Не ми вършиш работа замаяна.

Тя премигна. Беше го зяпнала. Срещата бе завършила, а капитаните вече тръгваха на път, за да изпълнят различните задачи.

— Прощавай — потърка очи тя. Бяха на крака от зори, проверяваха последните няколко километра от маршрута за това дали капаните са заложили както трябва. Бе толкова лесно да работи с него. Не я съдеше, нямаше нужда да се обяснява. Знаеше, че няма кой да замени Нехемия и не би искала това от никого, ала Роуан я караше да се чувства... сигурна. Все едно можеше да диша след месеци на задущаване. Ала сега...

Той продължаваше да я наблюдава намръщен.

— Изплюй камъчето.

Тя огледа картата на масата пред тях.

— Ще се справим със смъртните войници, но онези същества и Нарок... да имаме елфически воители като спътника ти, който дойде да получи татуировката си... — Не мислеше, че ако отново нарече приятеля на Роуан „Котанчо“, това ще ѝ помогне. — ... Или пък всичките петима твои воители, това можеше да обърне хода на битката. — Тя проследи с пръст планините, които отделяха тези земи от безсмъртните владения отвъд тях. — Ти обаче не си ги извикал. Защо?

— Знаеш защо.

— Нима Майев ще ти нареди да си идеш у дома напук на полуелфите?

— И не само — стисна челюсти той.

— И ти си избрал да служиш на такова създание?

— Знаех какво правя, когато пих от кръвта ѝ, за да скрепя обета.

— Да се надяваме тогава, че подкрепленията от Вендлин ще пристигнат скоро.

Тя сви устни и се обърна, за да тръгне към стаята им. Той обаче я хвана за китката.

— Не го прави. — Едно мускулче потрепна по челюстта му. — Не ме гледай така.

— Как?

— С такова... отвращение.

— Не те гледам... — Той я погледна остро. Селена въздъхна. — Това... Роуан, всичко това... — Тя махна с ръка към картата, към вратите, през които бяха излезли полуелфите, към звуците от хората, които подготвяха запасите и защитите на двора. — Всичко това доказва, че тя не те заслужава. Мисля, че и ти го знаеш.

— Това не е твоя грижа — отклони поглед той.

— Знам. Но мисля, че трябваше да го чуеш.

Той не отговори, дори не срещна очите ѝ, затова тя излезе. Погледна през рамо веднъж и го завари все още прегърбен над масата, опрял ръце на плота ѝ. Мощните мускули на гърба му прозираха през ризата. Знаеше, че всъщност не гледа към картата.

Но да му каже, че иска той да може да се върне с нея в Адарлан и Терасен бе безсмислено. Нямаше как да наруши обета си към Майев, а и тя нямаше с какво да го изкуши. Не беше кралица. Не възнамеряваше да стане такава, дори ако имаше кралство, което да му даде, ако беше свободен... Нямаше смисъл да му казва всичко това.

Затова остави Роуан в залата. Което обаче не попречи на желанието ѝ да го задържи.

* * *

Следващият следобед, след като изми лицето си и превърза едно изгаряне на рамото си, Селена слезе да помогне с подготовката за вечерята. Повече почувства, отколкото чу тишината над крепостта, подълбока и тежка от нервното очакване, което бе надвиснало последните дни наоколо.

Не бе усещала такова напрежение в крепостта от първата си нощ, когато Майев бе тук.

Но бе прекалено рано за леля ѝ да идва — все още нямаше какво да ѝ покаже, освен няколко полезни трика и разнообразните си щитове.

Вземаше по две стъпала наведнъж, докато не стигна кухнята. Ако Майев бе научила за нашествието и бе наредила на Роуан да се прибере...

Да диша, да мисли. Само така можеше да преживее тази среща.

Горещината и миризмата на мая я удариха, когато слезе по последните стъпала и забави ход, вдигнала брадичка, макар да се съмняваше, че леля ѝ би се унизила да я чака именно в кухнята. Освен ако не искаше да я разстрои. Но...

Майев не бе тук.

Там с гръб към нея беше Роуан. Стоеше в другия край заедно с Емрис, Малакай и Лука. Говореха тихо. Селена спря на място, когато видя преbledнялото лице на Емрис. Ръката му стискаше тази на Малакай.

Когато Роуан се извърна към нея, свил устни и ококорил очи от шок, ужас и болка — светът също замръзна.

Ръцете на Роуан увиснаха, а пръстите му започнаха да се свиват и отпускат в юмруци. За миг се запита дали ако се върне в стаята, това няма да превърне думите му в неистина.

Той направи крачка към нея. Само една и това бе преди да поклати глава, преди да вдигне ръце, за да го отблъсне.

— Моля те — каза тя и гласът ѝ потрепери. — Моля те.

Роуан продължи да приближава, носител на някаква загадъчна гибел. Знаеше, че не може да отбегне, че не може да падне на колене и да се помоли за милост.

Роуан спря на ръка разстояние, но не я докосна. Лицето му се изопна, но не от жестокост. Знаеше, осъзна тя, че някой от тях трябва да остане спокоен.

Роуан преглътна.

— В лагера в Калакула... е имало бунт — каза той. Сърцето ѝ прескочи един удар. — След смъртта на принцеса Нехемия едно момиче убило надзирателя си и започнало бунт. Робите завладели лагера. — Той си пое рязко въздух. — Кралят на Адарлан изпратил два легиона. Те избили всички.

— Робите са убили легионерите? — Тя си пое дълбок въздух. В Калакула имаше хиляди роби. Всички заедно бяха опасна сила, дори за два адарлански легиона.

С ужасяваща нежност Роуан стисна ръката ѝ.

— Не. Войниците избили всички роби в Калакула.

Светът се напука. В нея като вълна се надигна вопъл.

— В Калакула имаше хиляди хора.

Спокойствието на Роуан се пропука и той кимна. А когато отвори и затвори устата си, Селена осъзна, че не е свършило. Успя само да прошепне:

— Ендовиер?

Молбата на една глупачка.

Роуан бавно поклати глава.

— Щом узнал за бунта в Ейлве, кралят на Адарлан изпратил два легиона и на север. Не пощадил нито човек в Ендовиер.

Не можеше да види лицето му, когато той стисна ръцете ѝ, все едно можеше да ѝ попречи да пропадне в бездната. Виждаше единствено робите, които бе изоставила, планините от пепел и масовите гробове, които изкопаваха там всеки ден. Лицата на хората, работили с нея, хората, които бе оставила зад себе си. Които си бе позволила да забрави. Които бе оставила да страдат. Които се бяха молили за спасение с надеждата, че някой ще си спомни за тях.

Тя ги бе изоставила.

И бе закъсняла.

Народът на Нехемия. Народите от останалите кралства. Нейният народ. Народът на Терасен. Народът, който родителите и придворните ѝ бяха обичали толкова много. Това бяха бунтовниците в Ендовиер — бунтовници, които се бяха борели за кралството, докато тя... докато тя бе...

В Ендовиер бе имало деца. Както и в Калакула.

Тя не бе успяла да ги защити.

Стените на кухнята сякаш тръгнаха към нея, за да я смажат. Въздухът изтъня и стана прекалено спарен. Лицето на Роуан се размаза, а тя започна да диша по-дълбоко и по-хрипливо...

Той прошепна името ѝ прекалено тихо, за да могат другите да го чуят.

От звука му — на името, което някога бе служило за обещание на света, името, на което тя бе плюла и което бе осквернила, името, което не заслужаваше...

Тя се измъкна от хватката му, след което излезе от кухнята, мина през двора и защитните камъни и тръгна по невидимата граница, докато не намери едно място извън крепостта.

Светът бе пълен с викове и вопли, толкова силни, че тя се удави в тях.

Селена не промълви и дума, когато отприщи магията си към бариерата. Удар, който разтърси дърветата и накара земята да потрепери. Заблъска със силата си по невидимата стена. Умоляваше древните камъни да я вземат и използват. Пазителите сякаш усетиха желанието ѝ и изсмукаха и последното късче жарава, докато не потръпнаха, гладни за още.

А тя продължи да гори.

Вече от седмици Каол не бе имал никакъв контакт с който и да е от приятелите си — или съюзници, каквито и да бяха. Затова отново се върна към ритъма на старите си задължения. Макар да му бе по-трудно от всякога да наблюдава официалните обеда на краля и да бе усилие да му докладва, го правеше. Не чу нищо нито от Едион, нито от Рен и все още не бе накарал Дориан да използва магията си, за да провери теорията му за заклинанието. Започна да се чуди дали не и изиграл ролята си в нарастващия бунт на Елин.

Бе събрал достатъчно информация, бе пресякъл достатъчно граници. Може би бе време да провери какво можеше да се свърши от Аниел. Щеше да е по-близо до Морат и може би щеше да разбере какво мъти кралят там. Владетелят бе приел плановете му да се върне като наследник в Аниел почти без възражения. Скоро щеше да представи и вариантите си за заместник.

Каол в момента стоеше на пост на официален обяд в голямата зала, на който присъстваха както Едион, така и Дориан. Вратите бяха отворени, за да влиза пролетен въздух, а хората на Каол стояха на всяка от тях, приготвили оръжия.

Всичко беше нормално, всичко вървеше както трябва, докато кралят не се изправи. Черният му пръстен сякаш погълна светлината на обедното слънце, промъкваща се през високите прозорци. Вдигна бокала и стаята притихна — но не както ставаше, когато заговореше Едион. Каол не можеше да спре да мисли за думите на генерала — да избере страна, нито пък за обвинението на Дориан — че отказва да приеме Селена и принца такива, каквито са. Разсъждаваше върху това отново и отново.

Нищо обаче не можа да подготви нито Каол, нито някой друг в тихата зала за усмивката, с която кралят дари присъстващите на масите под подиума му.

— Нося ви добри вести от Ейлве и от Севера. Справихме се с бунта в Калакула.

Не бяха чули нищо за такъв. Каол искаше да запуши ушите си, когато кралят добави:

— Ще трябва да работим здравата, за да напълним отново мините там и в Ендовиер, където също изличихме бунтовническата сган.

Каол бе щастлив, че се е облегнал на един стълб, но Дориан бе този, който се обади, пребледнял като смъртник.

— За какво говориш?

— Простете — усмихна се баща му, — изглежда, робите в Калакула са си наумили да започнат бунт след злощастната смърт на принцеса Нехемия. Ние не можехме да позволим този или други бунтове. За жалост нямахме и ресурсите да разпитаме всеки роб поотделно...

Каол разбра, че на Дориан му струва огромно усилие да не се разтрепери от ужас, докато пресмята наум колко хора са избити.

— Генерал Ашривер — рече кралят. Едион остана неподвижен. — С Гибелния легион ще сте радостни да научите, че след чистката в Ендовиер мнозина от бунтовниците на ваша територия повече няма... да ви безпокоят. Изглежда, не желаят да ги сполети съдбата на приятелите им в мините.

Каол нямаше представа откъде Едион намери сила и воля само да се усмихне и да сведе глава.

— Благодаря ви, Ваше Величество.

* * *

Дориан нахлу в кабинета на Сорша. Тя скочи с ръка на гърдите от мястото си на масата.

— Чу ли? — попита той и затвори вратата зад себе си.

Очите ѝ бяха достатъчно червени, за да му подсказват, че да. Той се хвана за главата и притисна чело в нейното. Имаше нужда от тази хладна сила. Не знаеше как се е сдържал да не се разплаче, да не повърне или да не убие баща си на място. Но когато я погледна и вдиша от аромата ѝ — на розмарин и мента, — узна защо.

— Искам да избягаш от замъка — каза той. — Ще ти дам пари, но искам да си тръгнеш веднага, щом намериш начин да го сториш, без

да предизвикваш подозрения.

Тя се измъкна от хватката му.

— Да не си полудял?

Напротив, никога не бе виждал света по-ясен.

— Ако останеш и те хванат... Ще ти дам колкото пари трябва.

— Няма толкова пари, с които да ме убедиш да си тръгна.

— Ще те вържа за кон, ако е необходимо. Ще те измъкна оттук!

— И кой ще се грижи за теб? Кой ще ти прави отварите? Ти вече не говориш дори с капитана си! Как мога да те оставя сега?

Той я хвана за раменете. Сорша трябваше да разбере. Трябваше да я накара да разбере. Верността ѝ бе едно от нещата, които обожаваше в нея, но сега... само щеше да я убие.

— Той е убил хиляди с едно решение. Представи си какво ще направи, ако разбере, че ми помагаш. Има и по-лоши неща от смъртта, Сорша. Моля те, напусни.

Пръстите ѝ се вплетоха в неговите.

— Ела с мен.

— Не мога. Тръгна ли си, ще стане по-лошо. Брат ми ще бъде обявен за наследник. Мисля... че има хора, които ще искат да го спрат. Ако съм тук, може би ще успея да им помогна.

О, Каол!

Вече разбираше защо е изпратил Селена във Вендлин и защо се връща в Аниел. Каол се бе продал, за да може тя да е в безопасност.

— Щом ти оставаш, аз също ще остана — отсече Сорша. — Не можеш да ме убедиш в противното.

— Моля те — каза той, понеже нямаше сили да вика, не и след смъртта на всички тези хора, надвиснала около него. — Моля те.

Но тя само прокара палец по бузата му.

— Заедно. Ще се справим с това заедно.

Постъпваше егоистично и ужасно, но повече не възрази.

* * *

Каол слезе в гробницата, за да остане сам, да скърби, да крещи. Ала там вече имаше някого.

Едион седеше на стъпалата на витото стълбище. Бе подпрял ръце на коленете си. Не се извърна, когато Каол остави свещта и седна до него.

— Какво, предполагаш — въздъхна Едион, загледан в тъмното, — мислят за нас хората на другите континенти, отвъд тези морета? Дали ни мразят, или им е жал за това, което си причиняваме? А може би и там е толкова зле. Може даже да е по-зле. Аз обаче знам в какво трябва да вярвам. Че някъде е по-добре оттук...

Каол не знаеше какво да отговори.

— Бил съм... — Зъбите на Едион просветнаха в тъмното. — Принуждавали са ме да правя много неща. Извратени и отвратителни. Нищо обаче не ме е карало да се чувствам по-противен от днес. Да благодаря на човека, изклал народа ми.

Не знаеше как да го утеши, какво да му обещае. Затова Каол остави Едион да се взира в мрака.

* * *

В кралския театър тази вечер нямаше и едно празно място. Всяка лежа, всеки балкон бе изпълнен с благородници, с търговци, с всеки, който можеше да си позволи билета. Бижута и коприна блестяха на светлината на стъклените полилеи. Богатствата на една триумфираща империя.

Новината за кланетата на роби бе пристигнала днес и плъзна от град на град като вълна от слухове, подир които оставаше само тишина. Балконите на театъра бяха необичайно тихи, все едно публиката бе дошла да я успокоят, да остави музиката да отмие петното.

Но по ложите се приказваше. За това какво означават новините за седналите в меките червени столове от кадифе — откъде могат да се намерят нови роби, за да не спира работата, как да се отнасят със собствените си роби.

Въпреки камбаните и подрънкването на полилеите, ложите притихнаха много по-бавно от обикновено.

Все още говореха, когато червените завеси се отдръпнаха, за да разкрият оркестъра. Бе чудо, че изобщо изръкопляскаха на диригента,

който се яви на сцената.

Тогава забелязаха, че всички музиканти на сцената са облечени в черно. Затова и мълкнаха. А когато диригентът вдигна ръка, не симфония изпълни пространството.

А химнът на Ейлве.

После този на Фенхароу. На Мелисанде. И на Терасен. Всяка нация, която имаше хора в трудовите лагери.

И накрая, не за да триумфират, а за да оплачат това, в което са се превърнали, изпълниха химна на Адарлан.

Когато последната нота бе изсвирена, диригентът се обърна към тълпата, а музикантите се изправиха с него. Като един погледнаха към балконите, където бижута блестяха с кръвта на цял континент. И без да изричат дума, без да се покланят или без какъвто и да било жест, си излязоха.

Следващата сутрин театърът бе затворен с кралски декрет, а никой повече не видя нито музикантите, нито диригента.

Хладен вятър целуна врата на Селена. Гората бе притихнала, все едно птиците и насекомите бяха замлъкнали след атаката ѝ срещу невидимата стена. Барьерата бе поела всяка искрица магия, която бе хвърлила към нея, и сега сякаш бръмчеше със свежа сила.

Обгърна я уханието на бор и сняг. Тя се завъртя и намери Роуан, застанал до близкото дърво. Той бе там вече доста време. Бе я оставил да се изтощи.

Ала тя не бе изтощена. Не бе и завършила. В нея имаше още пламък, който плющеше и се гърчеше. Тя го остави да се сподави заедно със скръбта и ужаса.

— От Вендлин пристигнаха новини — каза Роуан. — Няма да пратят подкрепления.

— Не пратиха и преди десет години — каза тя. Гласът ѝ бе прегракнал, макар да не бе говорила от часове. Ледено спокойствие изпълни вените ѝ. — Защо им е да идват сега?

— Елин — помръкна погледът му. Когато тя остана вторачена в притъмнелия лес, внезапно каза: — Няма нужда да оставаш. Можем да идем в Доранел още тази нощ и да вземеш знанието, което ти трябва от Майев. Имаш благословията ми.

— Обиждаш ме, като ме караш да напусна. Аз съм боец. Нехемия би останала. Родителите ми също.

— Те имаха лука да знаят, че родът им не завършва с тях.

Тя изскърца със зъби.

— Имаш опит, който ще е полезен тук. *Ти* си единственият шанс на полуелфите да оцелеят. Вярват ти и те уважават. Затова оставам. Защото се нуждаят от теб и защото бих те следвала до края, какъвто и да е той.

А ако съществата успееш да погълнат тялото и душата ѝ, нямаше да има нищо против. Беше си го заслужила.

За известно време той не отговори нищо. След това се намръщи.

— До края, какъвто и да е той?

Тя кимна. Нямаше нужда да споменава кланетата или да се опитва да я утеши. Той знаеше — знаеше, без да се налага да му казва нищо — за какво става дума.

Магията зажува в кръвта ѝ. Искаше да излезе. Искаше още. Но щеше да изчака, докато настъпи времето ѝ. Докато Нарок и изчадията му не се появяха пред очите ѝ.

Осъзна, че Роуан е прочел мислите ѝ. Нещо повече, той бръкна под туниката си и извади кинжал. Нейният кинжал. Подаде ѝ го. Дългото острие блестеше, все едно през всичките тези месеци тайно го бе точил и полирал.

Когато сграбчи кинжала, ѝ се стори по-лек от всякога. Роуан я погледна в очите, в самата ѝ душа, след което изрече:

— Огнено сърце.

Подкрепления от Вендлин нямаше да дойдат. Не напук, а защото легион от Адарлан бе нападнал северната граница. Три хиляди воители в кораби бяха предприели директна атака. Вендлин бе изпратил всичките си войници на север. Там и щяха да останат. Полуелфите трябваше да се изправят срещу силите на Нарок сами. Роуан внимателно окуражи онези, които не могат да се бият, да бягат.

Ала никой не го стори. Дори Емрис отказа, а Малакай просто каза, че там където е вречението му, е и той самият.

С часове променяха плановете си според липсата на подкрепления. Накрая се оказа, че няма толкова много за промяна. Селена помогна с каквото можеше за организацията и остави Роуан да раздава заповедите и да премисля стратегията с брилянтния си ум. Опитва да не мисли за Ендовиер и Калакула, но знанието все още я изгаряше, дори в дългите часове, които разговаряха.

Приготвяха плановете си чак докато Емрис не вдигна една тенджерата от кухнята и не започна да я удря с лъжица, като им заповяда да излязат. Зората щеше да дойде твърде скоро.

Минута след като се прибра в стаята си, Селена се съблече и се просна в леглото. Роуан обаче се забави, докато сваляше ризата си и вървеше към мивката.

— Добре ми помогна с плановете тази вечер.

Тя погледна първо лицето, а после и врата му.

— Звучиш изненадан.

Той избърса лицето си с кърпа, след което се подпря на скрина с ръце от двете му страни. Дървото изскърца, ала изражението му остана неподвижно.

„Огнено сърце“ — я бе нарекъл той. Знаеше ли какво означава това име за нея? Искаше да го попита, имаше толкова много въпроси към него, но в момента, след всички новини от деня, трябваше просто да поспи.

— Извиках... — каза Роуан, след като се отблъсна от скрина и приближи леглото. Бе оставила меча от планинската пещера до него. Червеният рубин проблесна на бледата светлина, когато той прокара пръсти по златната дръжка. — ... хората си, както ги наричаш.

— Кога? — подпря се на лакти тя.

— Преди няколко дни. Не знам къде са и дали ще пристигнат навреме. Майев може да не ги пусне. Мнозина може и да не я помолят да дойдат. Непредвидими са. А може и да ми нареди да се върна в Доранел и...

— Всъщност си извикал помощ?

Той присви очи. „Точно това казах.“

Тя се изправи и той направи крачка назад.

„Какво промени мнението ти?“

„Някои неща си струват риска.“

Той не отстъпи, когато тя приближи и каза с последната искрица, останала в сърцето ѝ:

— Приемам те, Роуан от рода на Белия трън. Не ме интересува какво ще кажеш и колко ще възразяваш. Приемам те за свой приятел.

Той просто се обърна отново към мивката, но тя долови неизречените думи, като разчете изражението му.

„Няма значение. Стигнем ли Доранел, ти ще напуснеш кралството на Майев сама.“

* * *

На следващата сутрин заедно с другите полуелфи в Мъглив рид, които не бяха натоварени със съобщения, Емрис се присъедини към тях по пътя към селището на лечителите, за да помогнат на болните да стигнат до безопасно място. Всеки, който не можеше да се бие, остана

да наглежда болните и ранените. Емрис обяви, че ще бъде там до края. Така го оставиха заедно с малък контингент стражи, в случай че нещата наистина се объркат. Мнозина не се сбогуваха — звучеше като покана за смърт. Селена бе напълно сигурна, че боговете няма да са милостиви към нея.

Тази нощ се събуди от голяма мазолеста ръка на рамото, която я разтърсваше. Изглежда, смъртта вече ги очакваше.

— Вземай меча и оръжията. Побързай! — каза Роуан на Селена. Тя веднага скочи на крака и посегна към кинжала под леглото.

Той вече бе прекосил половината стая, като се обличаше и въоръжаваше със смъртоносна скорост. Реши да не го занимава с въпроси. Щеше да ѝ каже каквото е необходимо. Напъха се в панталоните и ботушите си.

— Мисля, че са ни предали — каза Роуан. Пръстите ѝ хванаха дръжката на меча, докато се обръщаше към прозореца. Тишина. Цареше пълна тишина.

На края на хоризонта имаше нарастващ облак мрак.

— Идват тази нощ — пое си въздух тя.

— Огледах периметъра — отвърна Роуан, докато поставяше нож в ботуша си. — Изглежда, сякаш някой им е казал къде са всички капани и предупредителни звънци. Ще пристигнат тук до час.

— Работят ли предпазните камъни? — попита тя, докато сплиташе косата си и постави меча на гърба си.

— Да, здрави са. Вдигнах тревога. Малакай и останалите подготвят защитите на стените.

Малка част от нея помисли какво ли му е било на Малакай да завари полуголия Роуан да крещи заповеди в стаята му.

— Кой може да ни е предал? — попита тя.

— Не зная, но намеря ли го, ще го размажа в стената. Сега обаче си имаме по-сериозни проблеми.

Тъмнината на хоризонта се разпростря, като погълна звездите, дърветата, цялата светлина.

— Какво е това?

— По-сериозните проблеми — сви устни Роуан.

* * *

Защитните камъни бяха последната преграда пред крепостта. Ако Нарок смяташе да обсади Мъглив рид, не можеха да издържат завинаги. Но се надяваше бариерата да умори създанията и да отслаби силите им. На бойните кули и в двора бяха застанали полуелфите. Стрелците щяха да вземат живота на колкото се може повече хора, щом бариерата паднеше. Щяха да използват дъбовите врати като гърло на бутилка към двора.

Оставаха обаче съществата и Нарок, заедно с мрака, който носеха със себе си. Покрай крепостта профучаха птици и животни — бягство на пърхащи криле, тупащи лапи и нокти, драскащи се у камък. Животните бяха водени от Малките хора, от които се виждаше само блясъка на всевиждащите очи. Каквато и тъмнина да носеше Нарок, никой, оказал се в нея, не излизаше.

Стоеше с Роуан малко оттатък портите. Тревистата земя между крепостта и предпазните камъни внезапно ѝ се стори прекалено малка. Преди малко животните и Малките хора бяха спрели да се появяват и дори вятърът бе заглъхнал.

— В мига, в който бариерата падне, искам да понижиш очите им със стрелите си — каза ѝ Роуан и опъна лъка си. — Не им давай шанс да хипнотизират теб или когото и да е. Остави войниците на останалите.

Не бяха чули или видели другите двеста мъже, но тя кимна и стисна собствения си лък.

— А магията?

— Използвай я умерено, но ако смяташ, че можеш да ги унищожиш с нея, не се колебай. И не се увличай. Унищожи ги на всяка цена.

Каква ледена преценка. Истински чистокръвен воин. Почти усещаше агресията, която струеше от него.

Смрад се надигна иззад бариерата. Няколко от стражите в двора започнаха да мърморят. Това бе воня от друг свят, излъчвана от адското създание, скрило се в плътта на смъртен. Няколко от скритите животни се изстреляха от дърветата с пяна на уста. Тъмнината зад тях се сгъсти.

— Роуан — каза тя. Не ги виждаше, а ги усещаше. — Те са тук.

В началото на гората, на по-малко от пет метра от камъните, се появиха създанията.

Селена зяпна. Бяха три.

Трима, а не две.

— Но нали кожоходите...

Не можа да довърши изречението, докато тримата мъже оглеждаха крепостта. Бяха облечени в абсолютно черно. Туниките им бяха разтворени, за да разкрият нашийниците на Уирда. Кожоходите не бяха убили прекрасния мъж, който я гледаше с широка усмивка, все едно вече може да я вкуси.

Един заек изскочи от храстите и се затича към камъните. Тъмнината зад съществата се протегна като огромна лапа и замахна към бягащото животинче.

Заекът падна, козината му потъмня, а костите се изписаха под нея, все едно животът му бе изсмукан. Стражите по стените и кулите се размърдаха, мнозина почнаха да ругаят. Бе имала шанса да се измъкне от едното от тези същества. Но тримата заедно бяха нещо друго, нещо далеч по-могъщо.

— Бариерата не бива да пада — каза ѝ Роуан. — Тази тъмнина убива всичко, което докосне.

Докато говореше, тъмнината се разля около крепостта. Хвана ги в капан. Бариерата избръмча и тътенът отекна в петите на ботушите ѝ.

Селена се превърна в елфа и направи гримаса от болка. Имаше нужда от по-острия слух, от силата и бързото заздравяване. Трите създания останаха в началото на гората, а тъмнината около тях се разширяваше. От двестате войници нямаше и следа.

Като един тримата се извърнаха към сенките и отстъпиха със сведени глави. А от дърветата се появи Нарок.

За разлика от останалите, той не бе красив. Бе едър и с белези, въоръжен до зъби. Но и неговата кожа бе осеяна с черни вени, а на врата си носеше нашийник от обсидиан. Селена долови гладната празнота в погледа му дори от това разстояние — плъзна към нея като кръв в река.

Изчака го да каже нещо, да преговаря, да им предложи да се покорят на силата на краля, да изнесе реч, с която да разколебае морала им. Нарок обаче огледа Мъглив рид бавно и почти доволен поклати глава, след което изтегли железния си меч и посочи портите от защитен камък.

Селена и Роуан не можаха да направят нищо, когато тъмнината изплющя като камшик и удари невидимата бариера. Въздухът

потръпна, камъните изскърцаха.

Роуан вече вървеше към дъбовите врати и раздаваше заповеди към стрелците да се подготвят и да използват каквато магия имат срещу идващия мрак. Селена остана на мястото си.

Втори удар. Барьерата потрепери.

— Елин! — скара ѝ се Роуан и тя го погледна през рамо. — Прибирай се зад портите!

Тя обаче постави лъка на рамо и вдигна ръка, която гореше в пламъци.

— Онази нощ в гората отстъпи пред огъня.

— За да го използваш, трябва да минеш през барьерата, или пламъците ще отскочат от нея.

— Зная — отвърна тихо тя.

— Последният път погледна към онова нещо и веднага бе омагьосана.

Тъмнината удари отново.

— Сега няма да стане като последния път — каза тя, без да изпуска от поглед Нарок и трите му същества. Не и когато имаше да си връща. Кръвта ѝ пламна, но тя каза само: — Не знам какво друго да направя.

Ако тъмнината ги стигнеше, мечовете и стрелите нямаше да помогнат. Нямаше да могат дори да атакуват.

Някой извика зад тях, последван от друг:

— Тунелът! Пуснали са ги през тунела!

Чу се удар на метал в метал. За миг Селена остана неподвижна и премигваща. Тунелът за бягство. *Наистина* ги бяха предали. Сега разбра къде са войниците — промъкваха се през подземната мрежа, пуснати може би заради предпазните камъни, чието странно съзнание бе прекалено заето от заплахата горе, за да долови тази отдолу.

Виковете и шумът от битката се усилиха. Роуан бе оставил най-слабите бойци на входа на тунела. Това щеше да се превърне в клане.

— Роуан.

Тъмнината заудря барьерата отново и отново. Тръгна към камъните, а Роуан изръмжа:

— Да не си направила и крачка...

Но тя продължи. В крепостта се разнесоха писъци — на болка, смърт и ужас. Всяка крачка я измъчваше, но тя продължи към

камъните и мегалитните порти. Роуан я хвана за лакътя.

— Това беше *заповед*!

Тя отблъсна ръката му.

— Трябваш им вътре. Остави бариерата на мен.

— Не знаеш дали ще стане!

— Ще стане — изръмжа тя. — Роуан, аз съм заменяемата!

— Ти си наследница на трона...

— В момента съм жена, чиято сила може да спаси животи. Остави ме да го направя! Помогни на останалите!

Роуан погледна към защитните камъни, крепостта и стражите, които тичаха да помогнат надолу. Най-накрая каза:

— Не се бий с тях. Съсредоточи се върху тъмнината и ги дръж настрана от бариерата. Това е всичко. Остани на пост, Елин!

Но тя не искаше да стои на пост. Не и след като врагът бе толкова близо. Не и след като душите от Калакула и Ендовиер я притискаха и пицяха като войниците в крепостта. Тя ги бе провалила. Бе закъсняла. Това бе достатъчно. Но кимна и като добрия войник, който Роуан вярваше, че е, каза:

— Разбрано.

— Ще нападнат веднага щом излезеш от бариерата — каза той и пусна ръката ѝ. Магията започна да кипи в кръвта ѝ. — Подготви щита си.

— Знам — каза само тя, когато приближи бариерата и виещата се тъмнина откъд нея. Камъните на портала надвиснаха над нея и тя изтегли меча от гърба си с дясната си ръка, докато поддържаше лявата увита в пламък.

Народът на Нехемия — изклан. Нейният — също. *Нейният*.

Селена застана под портала камъни, с жужащата магия, целуваща кожата ѝ. Още няколко крачки и щеше да излезе откъд бариерата. Усети, че Роуан е останал, за да види дали ще оцелее първите няколко мига. Щеше. Щеше да превърне тези същества в пепел.

Това бе последното нещо, което можеше да стори за хората, убити в Ендовиер и Калакула. Най-малкото, което можеше — да се превърне в чудовище, което да унищожи другите чудовища.

Пламъците в лявата ѝ ръка лумнаха и Селена излезе от прага, за да потъне в бездната пред себе си.

Тъмнината се изстреля към Селена в момента, в който тя прекрачи невидимата бариера.

Стената от пламък разкъса копие то на мрака и, както предполагаше, чернотата отстъпи. Но само за да удари отново, бърза като стършел.

Посрещна удара с удар, поиска огънят да се разпръсне, стена от червено и златно да обкръжи бариерата зад нея. Пренебрегна вонята на съществата, пукота в ушите си, засилващото се главоболие, влошило се без защитата на камъните особено сега, когато съществата се бяха събрали. Но не отстъпи и на милиметър, макар от носа ѝ да потече кръв.

Тъмнината се спусна към нея, като едновременно нападна стената и прониза пламъците ѝ. Тя ги закърпи по инстинкт и остави силата да прави каквото си иска, но със заповедта да пази бариерата вдигната. Направи още една крачка отвъд каменния портал.

Нарок не се виждаше никакъв, ала трите същества я очакваха.

За разлика от онази нощ в гората, бяха въоръжени с дълги и тънки мечове, които извадиха с неестествена грация. А после нападнаха.

Не се прицели в очите им, нито обърна внимание на бученето в ушите си. Просто призова щит от пламък в лявата си ръка и развъртя древния меч.

Дали Роуан гледаше това първо изпитание и последвалите го, тя не знаеше. Трите същества продължиха да я нападат, бързи и уверени, все едно бяха практикували боя с меч хилядолетия наред, все едно имаха един ум и едно тяло. Отблъснаше ли една атака, следваше друга, когато удареше със стомана и пламък към един, друг се опитваше да я сграбчи. А тя не можеше да се остави нито да я докоснат, нито дори да срещне погледа им.

Зад гърба ѝ щитът около бариерата се нагореци. Мракът на съществата го хапеше, но той не падна. Не бе излъгала Роуан, че ще пази стената.

Едното същество замахна с меч към нея. Не за да я убие — за да я осакати. Но по инстинкт пламъците плъзнаха по острието ѝ, а тя отвърна на удара, като сля огъня и меча в едно. Когато острието срещна черното желязо на създанието, изхвъркнаха сини искри, толкова ярки, че тя дръзна да погледне към лицето на съществото. И видя изненада. Ужас. Гняв.

Дръжката на меча бе топла и успокояваща в ръката ѝ, а рубинът блестеше като със собствен пламък.

Трите създания спряха едновременно, а чувствените им устни се разтеглиха, за да разкрият прекалено белите зъби. Онова в центъра, което бе вкусило от нея и преди, изсъска към меча.

— Голдрин.

Тъмнината застина и тя използва разсейването, за да закърпи щитовете си. Тръпки полазиха гърба ѝ, въпреки че пламъците я стоплиха. Тя вдигна меча по-високо и направи крачка напред.

— Ала ти не си Атрил, възлюбения на тъмната кралица — каза единият.

— Не си и Бранън Дивия огън — обади се вторият.

— Откъде... — Но думите заседнаха в гърлото ѝ, когато в съзнанието ѝ изплува споменът от преди няколко месеца — сякаш отпреди цял един живот. За свят между световите, за съществото, което живееше в Каин, и за това, което бе говорило... на нея и Елена. Елена, дъщерята на Бранън. „Бяхте доведени тук — бе казал то. — Всички играчи в една недовършена игра.“

Игра, започнала в зората на времето, когато раса демони бе изковала Ключовете на Уирда и ги бе използвала, за да нахлуе в техния свят. А Майев бе използвала силите си, за да ги прогони. Някои демони обаче бяха останали в Ерилея и бяха започнали втора война векове по-късно. Тогава Елена се бе изправила срещу тях. Кой още бе върнат в кралството им? Ами ако кралят на Адарлан, научил за Ключовете, бе узнал и къде са демоните? Как да ги... обуздае?

Богове.

— Вие сте Валгите — издиша тя.

Трите същества в смъртни тела се усмихнаха.

— Ние сме принцове на нашия свят.

— И какъв свят е това? — Тя вля магията си в щита зад гърба си.

Принцът Валг в центъра се протегна към нея, без дори да помръдне. Тя запрати пламък към него и той отстъпи назад.

— Светът на вечния мрак, на дълбокия лед и на виещия вятър — отвърна той. — Толкова дълго време чакахме да вкусим отново от слънчевата светлина.

Кралят на Адарлан или бе по-могъщ, отколкото тя можеше да си представи, или бе най-глупавият човек на тази земя, щом мислеше, че може да обуздае тези принцове демони.

Кръв покапа по туниката от носа ѝ. След това водачът измърка:

— Пуснеш ли ме в себе си, момиче, нивга не ще усетиш повече болка, ни кръв ще рукне от раните ти.

Тя вдигна втора огнена стена — между себе си и тях.

— Бранън и останалите ви изпратиха в забрава веднъж — каза тя, макар дробовете ѝ да горяха. — Ще го направим отново.

Гърлен смях.

— Не са ни изпрацали никъде. Само ни задържаха. Докле не се появи смъртен човек тъй глупав, че да ни покани отново в тези великолепни тела.

Дали хората бяха все още вътре? Дали ако отрежеше главите им и разбиеше обсидиановите нашийници на Уирда, съществата щяха да изчезнат? Или пък щяха да се отприщят в още по-смъртоносна форма?

Това бе много по-лошо, отколкото бе очаквала.

— Да — каза водачът и пристъпи с усмивка към нея, — редно е да се боиш от нас. И да ни приемеш.

— Приеми *това* — изръмжа тя и запрати скрития в ръката си кинжал към главата му.

Той бе толкова бърз, че острието само одраска бузата му, вместо да се забие между очите. Черна кръв покапа от лицето. Той вдигна бялата си като луната ръка, за да я разгледа.

— С радост ще те погълна отвътре навън — рече той и мракът отново се спусна към нея.

* * *

Битката в крепостта все още бушуваше, което не беше лошо. Значи не всички бяха мъртви. Селена все още въртеше Голдрин срещу

тримата принцове на Валгите — макар мечът да натежаваше с всеки изминал миг, а щитът зад нея да започваше да избледнява. Не бе имала време да влезе навътре в силата си и да пресметне как трябва да я разпредели.

Мракът, който Валгите носеха със себе си, продължи да блъска по стената, и така Селена трябваше да вдига щит след щит. Огънят изгаряше кръвта, дъха и ума ѝ. Отприщи магията си с едничкото желание да задържи щита дотолкова, че да остане жива. Магията пое контрол и изсмука резервите ѝ.

Роуан не се върна да помогне. Но тя си каза, че ще дойде и ще го стори, тъй като не бе слабост да признае, че има нужда от него, от помощта му и от...

Остра болка прониза кръста ѝ. Отне ѝ върховно усилие да не изпусне легендарния меч, когато водачът на Валгите замахна към врата ѝ. *Не.*

Мускул близо до гръбнака ѝ се размърда и тя трябваше да сподави вика си, когато отблъсна удара. Не можеше да догаря. Не толкова скоро, не и след толкова тренировки. Не и когато...

Дупка разкъса щита зад нея и мракът се удари в бариерата, като накара магията да потрепери и да изпищи. Тя я закърпи с мисълта си, но кръвта ѝ се качи в ушите. Принцовете отново приближаваха. Тя изръмжа и запрати стена от бял пламък по тях, като ги накара да отстъпят, за да може да си поеме въздух.

Но вместо това закашля кръв.

Ако се скриеше зад портите, колко ли време щеше да отнеме на щита да падне пред принцовете и тяхната древна магия? Колко щяха да издържат онези вътре? Не посмя да погледне назад, за да види кой е спечелил битката вътре.

Нещата не вървяха добре. Не се чуваха победни викове, само крясъци на страх и болка. Коленете ѝ се огънаха, но тя преглътна кръвта в устата си и пое нова глътка въздух.

Не си бе представяла, че ще загине така. Може би не заслужаваше нищо друго, след като бе обърнала гръб на кралството си.

Един от принцовете на Валгите замахна с ръка към стената от пламък, която ги разделяше. Тъмнината предпази ръката му от това да се стопи. Селена се готвеше да запрати нов залп по него, когато движение по дърветата хвана окото ѝ.

Далеч нагоре на хълма, сякаш бяха препускали през планините, без да спират за храна, вода или сън, се издигаха огромен мъж, гигантска птица и трима от най-големите хищници, които бе виждала някога.

Общо петима. Отвърнали на отчаяния призив на приятеля си.

Профучаваха между дървета и над камъни — два вълка, единият черен, а другият бял като луната, огромен мъж, кръжаща над тях птица и познатата пума. Насочили се към мрака, надвиснал между тях и крепостта.

Когато приближиха тъмнината, черният вълк спря, като че ли усещаше какво трябва да стори. Писъците в крепостта нараснаха. Ако новодошлите можеха да унищожат войниците, оцелелите трябваше да поемат по тунела и да избягат, преди мракът да е погълнал всичко.

Пот закапа по очите на Селена. Прониза я толкова дълбока болка, че се уплаши дали не се е наранила завинаги. Но не бе излъгала, когато каза на Роуан, че иска да спаси животи.

Не се спря да помисли, когато с остатъците от силата си прокара мост от пламък, който раздели мрака пред приятелите на Роуан и им освободи пътя към портите.

Приятелите на Роуан не се поколебаха и се затичаха натам. Вълците водеха, следвани от птицата — орел рибар. Селена вля силата си в моста и стисна зъби срещу агонията, когато петимата минаха покрай нея, без дори да я погледнат. Но златната пума забави препускането си към портите зад нея. Гърдите я притиснаха и тя се закашля. Светла кръв обагри тревата.

— Той е вътре — задави се тя. — Помогни му.

Пумата се спря и я погледна преценяващо. После — и стената и принцовете, борещи се с пламъците.

— Върви — изхриптя Селена. Мостът през тъмнината се срина и тя се олюля крачка назад. Черната сила удари нея, щита и света.

Кръвта забуча толкова силно в ушите ѝ, че почти не чу как пумата тича към крепостта. Приятелите на Роуан бяха дошли. Чудесно. Нямаше да е сам, имаше си някого на тоя свят.

Отново закашля кръв и я пръсна по земята, в краката на принца Валг.

Едва бе помръднала, когато той я блъсна в собствените ѝ пламъци. Тя удари магическата преграда зад себе си, твърда и

безмилостна като направена от камък. Единственият път към крепостта бе през защитните порти. Тя замахна с Голдрин, но ударът бе немощен. Срещу Валга, срещу тази ужасна сила, която кралят на Адарлан притежаваше, срещу армията му — всичко това беше безполезно. Беше безполезна и клетвата, която бе дала на гроба на Нехемия. Беше безполезно и това, че е наследница на прекършен трон и носителка на забравено име.

Магията сваряваше кръвта ѝ. Мракът щеше да е облекчение след ада, който гореше във вените ѝ. Принцът на Валгите пристъпи напред и част от нея запищя. Да се изправи, да се бори, да протестира срещу този ужасен край. Но да помръдне крайниците си, дори да диша се бе превърнало във върховно усилие.

Бе толкова уморена.

* * *

Крепостта се бе превърнала в пъкъл от крясъците, битките и пролятата кръв. Роуан обаче продължи да върти мечовете, без да отстъпва от позицията си на тунела, докато войник след войник влизаха навътре. Лука му каза, че водачът на следотърсачите Бас ги бе пуснал. Другите полуелфи, заговорничели с Бас, бяха искали силата, която създанията им предложили — искали да имат място в света. От празния поглед на окървавеното момче Роуан разбра, че Бас вече е намерил края си. Надяваше се не Лука да е отнел живота му.

Войниците продължаваха да нахлуват — обучени мъже, които не се бояха нито от полуелфите, нито от дребната магия, която владееха. Бяха въоръжени с желязо и не правеха разлика между млади и стари, мъже и жени, просто вървяха и посичаха наред.

Роуан не бе изтощен, напротив. Беше се борил по-дълго и в по-лоши условия. Другите обаче се огъваха, особено предвид това, че враговете продължаваха да прииждат към крепостта. Роуан измъкна меч си от корема на падащ противник, а кинжалът му вече прерязваше гърлото на следващия. В този миг ръмжене разтърси крепостта. Няколко от полуелфите замръзнаха, но Роуан почти се разтрепери от облекчение, когато вълците близнаци слязоха по

стълбите и склучиха челюсти около шиите на двама адарлански войници.

Мощни криле изплюяха във въздуха и в следващия миг пред него се появи сияен тъмноок мъж, размахал меч, по-древен от обитателите на Мъглив рид. Вохан само му кимна и зае позиция. Не бе от приказливите.

Вълците зад него бяха смъртоносни. Те не си направиха труда да се превъплътят в елфи, а просто поваляха войник след войника, като оставяха онези, които продължаваха напред, на огромния мъж зад себе си.

Това бе всичко, което Роуан видя, преди да се затича по стълбите, като избягваше замаяните и окървавени полуелфи.

Мракът не се бе спуснал, което означаваше, че тя все още диша на поста си, но...

Пумата скочи на стълбите и се превъплъти. Роуан погледна жълтеникавокафявите очи на Гавриел и попита:

— Къде е тя?

Гавриел вдигна ръка, сякаш за да го спре.

— Не е добре, Роуан. Мисля, че...

Роуан се затича, изблъска най-стария си приятел и профуча покрай огромния мъж, който се бе появил. Лоркан. Дори Лоркан бе отвърнал на призива му. После щеше да им благодари. Тъмнокосият полуелф не каза нищо, когато Роуан изтича до портите на крепостта. Ала това, което видя, едва не го накара да падне на колене.

Стената от пламъци бе станала на парцали, ала още пазеше бариерата. Трите същества обаче...

Елин бе застанала пред тях, прегърбена и задъхана с меч в ръка. Те напредваха. Слаб син пламък тлееше пред тях. Те го избутаха, махайки с ръце. Нов пламък изскочи, ала коленете ѝ се огънаха.

Огненият щит се издигна и отстъпи, пулсирайки като светлина около тялото ѝ. Изгаряше. Защо не бе отстъпила?

Още една крачка и съществата казаха нещо, което я накара да вдигне глава. Роуан знаеше, че не може да я достигне, но дори нямаше въздух да извика, когато Елин се взря в лицето на съществото пред себе си.

Тя го бе излъгала. Искаше да спаси живота на останалите, да. Но не и своя.

Пое си рязко въздух — да изтича, да изреве, да призове силите си, — ала тогава го удари стена от мускули. Макар да се бореше срещу Гавриел, Роуан не можа да направи нищо срещу четирите века тренировки и котешки инстинкт, които го притиснаха към земята и му попречиха да изтича през портите към тъмнината, която рушеше светове.

Съществото хвана лицето на Елин в ръце, а мечът ѝ падна забравен на земята.

Роуан изпищя, когато създанието я притисна към себе си. Тя спря да се бие. Пламъците угаснаха.

А мракът я погълна.

Навсякъде имаше кръв.

Както и преди, Селена стоеше между двете окървавени легла. Вонящият дъх галеше ухото, врата и гърба ѝ. Чувстваше как принцовете на Валгите кръжат около нея като хищници и поглъщат болката и отчаянието ѝ, като се наслаждават на всяка глътка.

Нямаше измъкване. Не можеше да помръдне — само местеше поглед от едното легло към другото.

Трупът на Нехемия, изкривен и обезобразен. Защото бе закъсняла и защото бе страхливка.

Родителите ѝ, с гърла, прерязани от ухо до ухо, сиви и безжизнени. Мъртви от атака, която трябваше да предугадят. Която тя трябваше да предугади. А може би го бе сторила и затова се бе свила тази нощ. Но пак бе закъсняла.

Две легла. Две пукнатини в душата ѝ, цепнатини, през които бездната се бе процедила много преди принцовете на Валгите да я хванат. Нокът погали врата ѝ и тя отскочи настрани. Падна в трупове на родителите си.

В този момент мракът я погълна и угаси изтощения ѝ пламък, като започна да се храни с безразсъдната ярост, накара я да излезе от бариерата. Тук, в мрака, тишината бе абсолютна и вечна. Можеше да почувства как Валгите кръжат около нея, гладни и пълни със студена и древна злоба. Очакваше да изсмучат живота ѝ мигновено, но те само си стояха в тъмното, търкаха се в нея като котки и така, докато не се образува слаба светлина и тя не се озова между двете легла. Не можеше да отклони поглед, не чувстваше нищо, освен гадене и паника, които се надигнаха в нея. А сега... сега...

Макар тялото ѝ да стоеше неподвижно в леглото, гласът на Нехемия прошепна:

— *Страхливка.*

Селена повърна. Дрезгав смях прозвуча около нея. Тя се изправи и се отдалечи от леглото на Нехемия. Тогава се озова в море от червено... червено, бяло и сиво, и...

Оказа се като призрак в кревата на родителите си, където бе и преди десет години, събудила се между трупове, докато слугинята крещеше. Чувахе крясъците ѝ и сега. Пронизителни. Безкрайни.

— *Страхливка.*

Селена падна на пода, истински, гладък и студен, точно както го помнеше. Нямаше къде другаде да иде. Това бе спомен, а не истински неща.

Опря длани в дървото и сподави писъка си.

— *Страхливка.*

Гласът на Нехемия отново изпълни стаята. Селена стисна очи и каза на стената:

— Зная. Зная.

Не се възпротиви, когато студените завършващи с нокти пръсти я погалиха по бузата, по челото и раменете. Един от ноктите срязва плитката ѝ и я накара да се обърне. Не се възпротиви, когато мракът я погълна в дълбокото.

* * *

Мракът нямаше начало и край.

Това бе бездната, която я преследваше от десет години, и тя бе пропаднала в нея, бе я приела.

Нямаше звук, само смътно усещане, че напредва към дъно, което може би не съществува или означава окончателния ѝ край. Може би принцовете на Валгите я бяха погълнали и я бяха превърнали в черупка. Може би душата ѝ бе пленена тук завинаги, във вечния мрак.

Може би това беше адът.

* * *

Чернотата започна да се вълнува, пълна със звуци и цветове, покрай които премина. Преживя всеки образ, всеки спомен бе по-лош от предишния. Ужасеното лице на Каол, когато разбра каква е, обезобразеното тяло на Нехемия, последният разговор с приятелката ѝ и ужасните неща, които ѝ бе наговорила.

„Когато видиш трупите на хората си около теб, не идвай да ми ревеш на рамото.“

Предсказанието ѝ се бе сбъднало — хиляди роби на Ейлве бяха заплатили с живота си за храбростта да се разбунтуват.

Потъна във вихър от моменти, които доказваха, че приятелката ѝ е права. Съществуването ѝ бе безсмислено, петно върху света. Не заслужаваше изобщо да се ражда.

Това бе адът и изглеждаше като такъв. Видя кървавата баня, която бе създала, когато се бе развилняла в Ендовиер. Писъците на умиращите — мъжете, които бе съсякла — я разкъсаха като невидими ръце.

Заслужаваше точно това.

* * *

През първия ден в Ендовиер бе полудяла.

Полудя, когато спускането спря и се оказа съблечена и вързана между два окървавени кола. Студеният въздух ощипа голите ѝ гърди, но това не можеше да се сравнява с ужаса и агонията на изплющелия камшик...

Тя започна да се гърчи срещу въжетата, които я приковаваха. Нямахме време да си поеме въздух, преди камшикът да изплющи отново и да разцепи света като светкавица.

— Страхливка — изсъска Нехемия зад нея, докато камшикът плющеше. — Страхливка. — Болката я ослепи. — Погледни ме. — Не можеше да завърти главата си, нито да избяга. — *Погледни ме.*

Тя опъна въжетата, но успя да погледне през рамо.

Нехемия бе цяла, красива и недокосната, а очите ѝ пламтяха от омраза. Зад нея се появи Сам, висок и красив. Смъртта му бе подобна на тази на Нехемия, ала много по-лоша, проточена с часове. И него не бе успяла да спаси. Когато принцесата положи железния камшик в ръцете му, той я заобиколи и остави камшика да се развие до каменистата земя. Селена се изсмя тихо.

Приветства болката с разтворени обятия, когато той си пое въздух, дрехите му се размърдаха и изплющя с камшика. Железният връх я разкъса и я повали.

— Отново — изграчи думата Селена. — *Отново.*

Сам се подчини. Чуваше се само ударът на кожа в мокра плът, докато Сам и Нехемия се редуваха. Зад тях се появи колона хора, които чакаха разплата за това, което не бе успяла да направи. Толкова много хора, чиито животи бе отнела или не бе успяла да спаси.

Отново.

Отново.

Отново.

* * *

Не бе излязла през бариерата с очакването да победи принцовете на Валгите.

Бе излязла по същата причина, заради която се бе прекършила в Ендовиер.

Ала принцовете още не я бяха убили.

Бе почувствала удоволствието им, докато молеше да я бичуват. Това бе същността им. Смъртната ѝ плът не означаваше нищо за тях — агонията бе това, което си струваше. Щяха да измъкват това от нея завинаги, да си я пазят като домашен любимец.

Нямаше кой да я спаси, никой, който да навлезе в тъмнината им и да оцелее.

Един по един преровиха спомените ѝ. Тя ги нахрани, даде им всичко, което искаха, и нещо повече. Ровеха по-назад и по-назад в годините и потънаха с нея в мрака. Не ѝ пукаше.

Не бе погледнала принца в очите с очакване да види изгрева отново.

* * *

Не знаеше колко дълго време е пропадала с тях.

Но внезапно чу рев под себе си — ледена река. Шепоти и мъгли се надигнаха, за да ги посрещнат.

Не, не се надигаха. Това бе дъното. Краят на бездната. А може би и нейният. Най-последно.

Не знаеше дали Валгите съскат от гняв, или от удоволствие, когато бяха блъснати в ледената река на дъното на душата ѝ.

Пристигането му бе отбелязано с трюмпети. Последвани от тишина, когато хората на Оринт изпълниха улиците, водещи до белия дворец. Това бе първият слънчев ден от няколко седмици. Снегът по калдъръмените улици се бе стопил, макар във вятъра да се носеше още слаб полъх на зима, достатъчен, че кралят на Адарлан и цялата му огромна група да са облечени в кожи, покриващи броните им.

Знамената им в златно и алено обаче се вееха на силния вятър, а златните им дръжки сияеха ярко като броните на носещите ги, които вървяха в края на групата. Тя гледаше как приближават от един балконите на тронната зала. Едион бе до нея и не спираше да обсъжда конете, броните, оръжията, както и самия крал на Адарлан, който яздеше най-отпред на огромен боен кон. Зад него имаше пони, яздено от по-малка фигура.

— Сополивият му син — каза й Едион.

Целият замък бе притихнал. Всички се суетяха нервно наоколо. Баща й бе изключително нервен на закуска, майка й — разсеяна, а целият двор — настръхнал и много по въоръжен от нормалното. Само вуйчо й си бе същият — Орлон й се бе усмихнал днес, бе казал, че изглежда много добре в синята си рокля и със златната корона и бе подръпнал една от скоро оформените й къдрици. Никой не й бе казал защо е нужно това посещение, но тя знаеше, че е важно, понеже дори Едион бе облечен с чисти дрехи, носеше корона и имаше нов кинжал, който подхвърляше във въздуха.

— Едион, Елин — изсъска някой от вътрешността на стаята. Това бе лейди Мериън, най-добрата приятелка и прислужница на майка й. — Елате на подиума.

Зад симпатичната жена надничаше чернокосата глава на дъщеря й Елида. Момичето бе прекалено тихо и крехко, та Елин да се занимава с нея. А бавачката й лейди Мериън непрестанно гушкаше дъщеря си.

— Миши топки — изпсува Едион. Мериън пламна от гняв, ала не го смъмри. Това бе доказателство, че днешният ден е различен, дори опасен.

Стомахът ѝ се сви. Накрая обаче последва лейди Мериън и кацна до малкия си трон, разположен до този на баща ѝ. Едион я следваше по петите и застана до нея, изпълнал рамене и вдигнал глава. Вече неин защитник и воин.

Целият Оринт притихна, когато кралят на Адарлан влезе в планинския дом.

* * *

Тя мразеше краля на Адарлан.

Той не се усмихна. Нито когато влезе в тронната зала, за да поздрави родителите и чичо ѝ, нито когато представи големия си син, престолонаследника Дориан Хавилиард, нито даже когато влязоха в голямата зала за най-огромния пир, който бе виждала. Бе я погледнал само два пъти досега — първият път, когато се запознаваха и задържа погледа си върху нея толкова дълго, че баща ѝ бе настоял да разбере какво толкова интересно има в дъщеря му и целият двор се бе напрегнал. Това обаче не го бе накарало да сведе поглед. Мразеше белязаното му жестоко лице и козината, с която се бе наметнал, мразеше начина, по който пренебрегваше тъмнокосия си син, застанал като красива кукличка до него с маниери толкова елегантни и изящни, че движенията на бледите му ръце напомняха летенето на малки птички.

Кралят я бе погледнал втори път, когато тя застана на масата, на няколко стола от него, обкръжена от лейди Мериън и Едион. Под роклята на лейди Мериън имаше кинжали — знаеше го, защото непрекъснато се удряше в тях. Лорд Кал, съпругът на лейди Мериън, седеше зад съпругата си, целият напрегнат.

Елида, заедно с останалите си деца, бе изпроводена по стълбите. Само Елин, Едион и принц Дориан бяха допуснати тук. Едион се пъчеше от гордост и едвам сдържа яда си, когато кралят на Адарлан я погледна отново, все едно можеше да види костите ѝ.

След това кралят потъна в разговор с родителите и чичо ѝ, а също и с останалите благородници в двора, които бяха насядали около кралското семейство.

Знаеше, че придворните не поемат никакви рискове, когато тя, родителите или чичо ѝ са наоколо. Дори сега видя как по време на разговорите очите на най-близките приятели на баща ѝ шарят към прозорците и вратите.

Останалата част от залата бе пълна с гости от Адарлан и другите от двора на Орлон, заедно с някои богати търговци от градове, които искаха да имат контакти с новата империя. Вниманието ѝ обаче бе привлечено от принца, който изглеждаше напълно пренебрегнат от краля и собствените си придворни, натикан в ъгъла близо до нея и Едион.

„Храни се толкова красиво“ — помисли си тя, докато го наблюдаваше как реже печеното си пиле. И парченце не паднаше настрани, и троха не се търкулваше по пода. Тя имаше добри маниери, за разлика от Едион, който беше безнадежден случай. Чинията му бе пълна с кокали и навсякъде около него имаше трохи, дори по нейната рокля. Тя го бе изритала заради това, но вниманието му бе изцяло привлечено от кралското семейство на масата.

Затова и тя, и престолонаследникът бяха пренебрегнати. Отново погледна към момчето, което май беше на нейната възраст. Кожата му бе бяла, а черната коса — грижливо сресана. Сапфирените му очи се вдигнаха от чинията, за да срещнат нейните.

— Храниш се като изискана дама — каза му тя.

Той сви устни и бузите му пламнаха. Куин, капитанът на стражата на вуйчо ѝ, се задави, докато отпиваше от водата си.

Принцът погледна към баща си — който все още разговаряше с вуйчо ѝ, — преди да отговори. Не търсеше одобрението му. Беше го страх.

— Храня се като принц — отвърна тихо.

— Няма нужда да режеш хляба си с нож и вилица — заяви тя. Главата леко я заболя, след което усети прилив на топлина. Не обърна внимание. Залата бе гореща, тъй като по някаква причина бяха затворили прозорците.

— Тук на север — продължи тя, когато ножът и вилицата на принца останаха на мястото си върху покривката — няма нужда да си толкова официален. Нямаме обичай да се правим на важни.

Хен, един от хората на Куин, се закашля нарочно на няколко метра от нея. Сякаш можеше да го чуе как казва „според накъдрената

госпожичка, която заплашва, че ще ни одере живи, ако ѝ оцапаме рокличката“.

Тя хвърли сърдит поглед към Хен, след което върна вниманието си на чуждоземния принц. Той отново се бе съсредоточил в храната, все едно очакваше да го пренебрегнат и в останалата част от вечерта. Изглеждаше ѝ толкова самотен, че каза:

— Ако искаш, мога да стана твоя приятелка.

Никой от мъжете около тях нито се изкашля, нито каза нещо.

— Имам си приятел — вирна брадичка Дориан. — Един ден той ще е лорд на Аниел. Той е най-добрият воин на света!

Тя се съмняваше, че това твърдение ще хареса на Едион, но братовчед ѝ остана съсредоточен в яденето си. Съжали, че си е отворила устата. Дори безполезният чужд принц си имаше приятели. Главоболието ѝ се усили. Тя отпи от водата си. Водата винаги охлаждаше пламъците в нея.

Главоболието ѝ обаче се усили рязко, докато протягаше ръце към чашата си.

— Принцесо? — каза Куин. Той винаги забелязваше пръв тези неща.

Тя премигна. Черни петна избиха пред очите ѝ. Ала болката спря.

Не, не спря. Само направи пауза. След която... удари право между очите ѝ и стегна главата ѝ, сякаш се опитва да влезе вътре. Елин потърка чело. Гърлото ѝ се стегна. Тя се протегна към водата, сещайки се за успокоителния ѝ хлад, точно както я бяха учили придворните и учителите ѝ. Но магията бушуваше в стомаха ѝ. Пламтеше. Всеки пулс на болка я правеше по-лоша.

— Принцесо! — повтори Куин.

Тя се изправи на крака и коленете ѝ се огънаха. Чернотата в погледа ѝ се усили с всеки удар на болката и тя се олюля. Отдалече, все едно се намираше под вода, чу как лейди Мериън вика името ѝ. Прислужницата се протегна към нея, ала тя искаше хладния допир на майка си.

Майка ѝ се обърна от мястото си с изопнато лице. Златните обеци отразиха светлината. Тя протегна ръка и я извика при себе си:

— Какво има, Огнено сърце?

— Лошо ми е — отвърна тя. Едвам изговори думите. Стисна облечената в кадифе ръка на майка си, за да се успокои и за да не поддадат краката ѝ.

— Какво не е наред? — попита майка ѝ и постави ръка на челото ѝ. Изкриви лице от тревога, след което погледна към баща ѝ, който наблюдаваше от стола си до краля на Адарлан.

— Гори цялата — прошепна тя. Внезапно лейди Мериън се появи зад нея. Майка ѝ вдигна очи. — Нека лечителят отиде в стаята ѝ.

Мериън веднага излезе с бързане през страничната врата.

Не ѝ трябваше лечител. Тя стисна ръката на майка си, за да ѝ каже това. Но магията се надигна и тя не можа да продума. Майка ѝ изсъска, след което отстъпи назад. От мястото, където бе стиснала роклята ѝ, се издигаше пушек.

— Елин...

Главата я заболя още по-силно. А после...

Нещо в мозъка ѝ се завъртя. Червей на мрака, търсец път навън. Магията ѝ започна да бушува в опитите си да излезе, да гори, да спаси и двете, но...

— Елин...

— Излез — изграчи тя, хванала се за слепоочията, докато отстъпваше от масата. Двама от чуждестранните лордове хванаха Дориан и го изведоха от стаята.

Магията ѝ се надигна като жребец, когато червеят увеличи натиска.

— Елин! — Баща ѝ вече бе на крака и с изваден меч. Половината от останалите също се бяха изправили, но тя вдигна ръка да ги спре. Да ги предупреди.

Изригнаха сини пламъци. Двама души се приведоха навреме, за да ги избегнат, всички други скочиха на крака, а опразнените им столове се подпалиха.

Червеят щеше да се слее с ума ѝ и никога да не я пусне. Тя се хвана за главата, а магията ѝ запищя, толкова шумно, че можеше да разруши света. След това самата тя пламна, жива колона от тюркоазен огън. Зарида, а тъмният червей продължи да дълбае стените на ума ѝ.

Над собствения си глас, над виковете в залата чу как баща ѝ извиква заповед към майка ѝ, която бе на колене, протегнала ръце към нея:

— Направи го, Евалин!

Колоната пламък се нажежи до такава степен, че хората започнаха да бягат. Очите на майка ѝ срещнаха нейните, пълни с отчаяние и болка.

След това я заля стена от вода. Прикова я към камъните, нахлу в гърлото и очите ѝ, задави я. Вече нямаше въздух за пламъка, само вода и ледена прегръдка.

Кралят на Адарлан я погледна за трети път.

И се усмихна.

* * *

Принцовете на Валгите изпитваха удоволствие от този спомен, от ужаса и болката ѝ. Докато се спряха да му се насладят, Селена разбра истината. Онази вечер кралят на Адарлан бе използвал силата си срещу нея. Родителите ѝ нямаше как да знаят кой е отговорен за тъмния червей, който бе изчезнал веднага щом тя бе изгубила съзнание. Нямаше как да знаят, че червеят е човекът, седнал до тях.

Четвъртият принц, живеещ в Нарок, се появи, за да каже:

— Войниците почти превзеха тунела. Бъдете готови да се придвижите скоро. — Почувства как той надвисва над нея и я наблюдава. — Намерихте ми награда, която ще заинтересува господаря ми. Не я похабявайте. Само си хапнете от нея.

Тя се опита да се ужаси — да изпита нещо, каквото и да е, при мисълта за това къде ще я отведат, но не почувства нищо, когато принцовете измърмориха съгласието си. Споменът продължи.

* * *

Майка ѝ смяташе, че това е нападение от Майев, грубо напомняне за дълга, който имаше към нея. Трябваше да я накара да се почувства уязвима. В часовете след това Елин се отпусна в ледената баня до спалнята си и използва елфическите си уши, за да подслуша родителите си и придворните им, които разговаряха в гостната на имението.

Трябваше да е Майев. Нямаше кой друг да направи подобно нещо или да знае колко пагубна ще е такава демонстрация пред краля на Адарлан, който и без това ненавиждаше магията.

Не искаше да приказва, дори след като се възстанови дотолкова, че да може да ходи, говори и да се държи като принцеса. Настоявайки, че нормалността ще помогне, следващия следобед майка ѝ я накара отиде на чай с принц Дориан. Внимателно я наблюдаваха и пазеха, а Едион стоеше между тях. Когато свършените маниери на Дориан му изневериха и той разля чай върху новата ѝ рокля, тя се наслади на добро шоу, докато Едион го заплашваше, че ще го набие.

На нея обаче не ѝ пукаше за принца, за чая или за роклята. Едвам стигна спалнята си, а през нощта сънува червея, нахлул в ума ѝ. Събуди се с писъци и пламъци в устата.

Призори родителите ѝ я изведоха от замъка и се насочиха към имението им на два дни разстояние оттам. Лечителят каза, че чуждестранните им гости вероятно ѝ бяха причинили твърде голям стрес. Той предложи на лейди Мериън да я отведе, но родителите ѝ настояха те да го сторят. Вуйчо ѝ одобри това. Кралят на Адарлан явно нямаше желание да остане в замъка, ако магията ѝ вилнееше неконтролирана.

Едион остана в Оринт, а родителите ѝ обещаха, че той ще се върне, когато тя отново е добре. Елин знаеше, че е заради неговата безопасност. Лейди Мериън отиде с тях и остави съпруга си и Елида в двореца. Пак за тяхна безопасност.

Тя бе едно малко чудовище. Кое то трябваше да удържат и наблюдават.

Родителите ѝ спореха първите две нощи в имението, а лейди Мериън остана да ѝ прави компания. Четеше ѝ приказки, решише косата ѝ, разказваше ѝ за дома си в Перант. Мериън бе работила като перачка в двореца от дете. Но когато Евалин пристигнала, бяха станали приятелки, най-вече защото принцесата бе изцапала любимата риза на новия си съпруг с мастило и искала да го изчисти, преди той да забележи.

Евалин скоро направи Мериън своя придворна, а после лорд Локан се върна от патрула си на южната граница. Красивият Кал Локан, който някак бе станал най-мърлявият човек в замъка и постоянно се нуждаеше от съветите на Мериън как да махне различни

петна. Който един ден поиска слугинята, едно незаконнородено дете, да стане негова съпруга и господарка на Перант, второто по големина господарство в Терасен. Две години по-късно тя го дари с Елида, наследница на Перант.

Елин обожаваше историите на Мериън. Те я крепяха през следващите няколко дни, когато зимата бе сковала света и караше имението да скърца.

През онази нощ, когато майка ѝ влезе в спалнята, къщата отново скърцаше от вятъра. Стаята далеч не бе така величествена както тази в двореца, но си я биваше. Прекарваха тук само лятото, тъй като стените на къщата бяха прекалено тънки за зимата, а пък пътищата — прекалено опасни. Това, че бяха дошли...

— Още ли не си заспала? — попита майка ѝ.

Лейди Мериън стана от леглото. Каза няколко топли думи и излезе, като се усмихна и на двете. Майка ѝ седна до нея на матрака и прошепна над главата ѝ:

— Съжалявам. — За кошмарите, в които се бе давила, потъвайки в ледената вода. — Толкова съжалявам, Огнено сърце.

Тя притисна глава в гърдите на майка си и се наслади на топлината.

— Още ли те е страх да заспиваш?

Тя кимна и се притисна по-силно.

— В такъв случай имам подарък за теб. — Когато не помръдна, майка ѝ попита: — Не искаш ли да го видиш?

Тя поклати глава. Не искаше подаръци.

— Но той ще те пази от злото. Винаги.

Тя вдигна глава и видя как майка ѝ се усмихва и вади тежка златна верижка с кръгъл медальон изпод нощницата си, за да ѝ го подаде.

Елин погледна към Амулета, а после, ококорила очи, и към майка си.

Амулетът на Оринт. Най-ценното притежание на дома им. Кръглият му диск бе с размера на дланта ѝ, а на небесносинята повърхност бе изобразен бял елен от рог, дар от Господаря на гората. Между извитите му рога имаше пламтяща корона от злато, безсмъртна звезда, която бдеше над тях и сочеше пътя към Терасен. Познаваше всеки сантиметър от амулета, бе прокарвала пръсти по него безброй

пъти и бе запомнила формата на символите, нарисувани на гърба му. Символи на странен език, който никой не можеше да си спомни.

— Когато беше във Вендлин, татко даде това за теб. Да те пази. — Усмивката остана. — А преди това вуйчо му го даде на него, когато навърши пълнолетие. Това е дар, който се дава на членове от семейството, които се нуждаят от напътствията му.

Бе твърде смаяна, за да възрази, когато майка ѝ ѝ постави амулета. Той увисна почти до пъпа ѝ. Топла и приятна тежест.

— Не го сваляй никога. Не го губи. — Целуна я по челото. — Носи го и знай, че си обичана, Огнено сърце, че си в безопасност, че ето тази сила...

Тя постави ръка на сърцето ѝ. — ... Само тя има значение. Където и да идеш, Елин — прошепна, — колкото и далеч да е, сърцето ти ще те отведе до дома.

* * *

Бе изгубила Амулета на Оринт. Същата тази нощ. Не можеше да го понесе. Опита се да помоли принцовете на Валгите да я отърват от мъките ѝ, като я изсмучат цялата, ала тук нямаше глас.

Часове след като получи Амулета на Оринт от майка си, бурята връхлетя.

Това бе буря на неестествена чернота. Почувства я като ужасяващо чудовище, което натиска ума ѝ. Родителите ѝ останаха в несвяст заедно с всички останали в имението, макар въздухът да се изпълни от странна миризма.

Притисна Амулета до гърдите си, когато се събуди в пълен мрак. Гръмотевици отекваха навън. Помоли се на който бог чуваше. Амулетът обаче не ѝ даде сила или кураж. Остана си свита в стаята на родителите ѝ, черна като собствената ѝ, освен прозореца, който хлопаше на плющия дъжд и вятър.

Дъждът се бе просмукал навсякъде, но те бяха уморени от грижите за нея и от тревожността, която се мъчеха да прикрият. Затова затвори прозореца вместо тях и се сви във влажното им легло, така че да не ги събуди. Те не се протегнаха към нея, не попитаха какво не е

наред. Леглото бе толкова студено — повече от нейното. Смърдеше на мед и желязо. Вонята не ѝ хареса.

Когато се събуди от писъка на слугинята, миризмата бе навсякъде.

Лейди Мериън бе влязла с очи, ококорени, но ясни. Не погледна към мъртвите си приятели, а отиде право до леглото и се приведе през трупа на Евалин. Придворната бе малка и с нежни кости, но някак я вдигна от родителите ѝ, притисна я силно и я изведе от стаята. Малкото слуги в имението бяха изпаднали в паника и търсеха помощ, която бе на поне ден от тях. Неколцина избягаха. Лейди Мериън остана.

Остана и я изкъпа, като ѝ помогна да свали студената окървавена нощница. Не разговаряха. Дори не опитаха. Лейди Мериън я изкъпа, а когато бе суха и чиста я отнесе в студената кухня. Остави я на дългата маса, напъха я под една завивка и запали огнището.

Този ден Елин не проговори. Нямаше какво да каже. Дори да простене.

Един от малцината останали слуги нахлу, за да извика в празната къща, че Орлон също е загинал. Убит в леглото си по същия начин. Лейди Мериън излезе от кухнята с оголени зъби, преди мъжът да успее да влезе. Не слушаше, докато жената не му удари един шамар и не го изпрати да потърси помощ — истинска, а не под формата на безполезни новини.

Семейството ѝ бе избито. Нямаше връщане от смъртта, а родителите ѝ... Какво бяха направили слугите с техните... техните...

Трепереше толкова силно, че завивката падна. Не можеше да спре зъбите си да тракат. Бе чудо, че остана на стола. Това не можеше да бъде истина. Бе нов кошмар. Щеше да се събуди, баща ѝ щеше да я погали по косата, майка ѝ щеше да я чака усмихната. Щеше да се събуди в Оринт и...

Топлата завивка се уви отново около нея, а лейди Мериън я прибра в скута си и я разлюля.

— Зная. Няма да си тръгна. Ще остана с теб, докато пристигне помощ. Утре ще са тук. Лорд Локан, капитан Куин, твоят Едион... всички ще са тук още утре. Може би дори на сутринта. — Ала лейди Мериън също трепереше. — Зная — повтаряше тя отново и отново, — зная.

Огънят угасна заедно с риданията на Мериън. Зачакаха прегърнати на онзи кухненски стол зората и другите, които може би щяха да помогнат.

Отвън се чу тропане на копита. Леко, но светът бе така притихнал, че успяха да чуят самотния кон. Все още бе тъмно. Лейди Мериън огледа кухненските прозорци и се заслуша в коня, който бавно стъпваше наоколо, докато...

Скриха се под масата, а Мериън я притисна до замръзналия под и я покри с деликатното си тяло. Конят се отпрати към притъмнелия вход на къщата.

Входът, защото... кухненската светлина подсказваше, че вътре има някого. Входът бе по-добър за промъкване... за да довършат започнатото от миналата нощ.

— Елин — прошепна Мериън. Малките ѝ силни ръце намериха лицето ѝ, принудиха я да погледне към пребледнелите като сняг черти, към кървавочервените устни. — Чуй ме, Елин. — Мериън се бе задъхала, ала гласът ѝ някак остана равен. — Ще бягаш към реката. Помниш ли пътя до моста?

Тесният въжен мост над клисурата над бушуващата река Флорин. Тя кимна.

— Браво на момичето ми. Прекоси моста. Помниш ли празната ферма надолу по пътя? Скрый се там. Не излизай. Не оставяй да те види непознат. Дори ако кажат, че са ти приятели. Чакай придворните. Те ще те намерят.

Тя отново трепереше. Мериън обаче стисна раменете ѝ.

— Ще ти спечеля колкото време мога, Елин. Каквото и да чуеш, каквото и да видиш, не поглеждай назад. Не спирай, докато не си намериш скривалище.

Тя поклати глава. Плачеше беззвучно. Предната врата изскърца и някой бързо влезе вътре.

Лейди Мериън измъкна кинжала от ботуша си. Той светна на бледата светлина.

— Кажа ли ти да бягаш, бягай, Елин! Разбираш ли ме?

Не я разбираше и не искаше да я разбира, но кимна.

Лейди Мериън я целуна по челото.

— Кажу ми на моята Елида — изхлипа, — кажи ѝ, че я обичам много.

Меки стъпки долетяха от предната част на къщата.

— А сега бягай — избута я Мериън в нощта.

Вратата зад нея се затвори. Тя остана сама в студения тъмен въздух и близо до дърветата, които водеха към моста. Затича се. Краката ѝ бяха като от олово, голите ѝ нозе се одраха. Но стигна дърветата, когато от къщата се чу трясък. Хвана се за едно дърво, коленете ѝ се подгънаха. Видя лейди Мериън на отворения прозорец, застанала пред огромен закачулен мъж. Бе извадила кинжали, ала ръцете ѝ трепереха.

— Няма да я намериш тук.

Мъжът отвърна нещо, което накара Мериън да отстъпи към вратата. Не за да бяга, а за да я препречи.

Бе толкова мъничка, особено срещу него.

— Тя е едно дете! — изкрещя Мериън. Никога не бе чувала такъв вик. Пълен с гняв, отвращение и отчаяние. Мериън вдигна кинжалите си, точно както нейният съпруг ѝ бе показвал отново и отново.

Трябваше да помогне, не да се крие сред дърветата. Бе се научила да държи нож, а също и малък меч. Трябваше да помогне.

Мъжът се стрелна към Мериън, но тя отскочи, а после нападна, като размахваше кинжалите и хапеше.

Тогава обаче нещо се случило — по такъв начин, че тя разбра, че няма връщане назад нито за нея, нито за лейди Мериън. Мъжът сграбчи придворната и я хвърли към масата. Чу се пукот на кости, а после мечът му се спусна към главата ѝ. Пръсна кръв.

Знаеше достатъчно за смъртта. Разбираше, че ако ти отрежат главата, всичко свършва. Знаеше, че лейди Мериън, която бе обичала съпруга и дъщеричката си толкова много, си бе отишла. Това се наричаше саможертва.

Тя побягна. Сред голите дървета, през храсталаците, които разкъсваха дрехите и косите ѝ. Мъжът дори не прикри звука от стъпките си, а отвори вратата на кухнята, яхна коня си и препусна подире ѝ. Тропотът на копитата бе толкова силен, че отекна в цялата гора. Все едно конят бе чудовище.

Спъна се в един корен и падна на земята. Реката, придошла от топящите се снегове, ревеше в далечината. Бе толкова близо, но... глезенът ѝ поддаде — бе се оплел. Дръпна коренищата, които я бяха

хванали. Покапа кръв. Когато нищо не стана, тя заби нокти в калната земя. Пръстите ѝ пламнаха.

Чу се изтегляне на меч от ножница. Земята се разтърси от тропота на копитата на коня.

По-близо.

И още по-близо.

Саможертвата бе била напразна.

Това мразеше повече от самата смърт. Че саможертвата на лейди Мериън беше станала напразна. Тя задраска по земята и задърпа коренищата, а после...

Мънички очи блеснаха в тъмното, малки пръстчета разплетоха корените. Кракът ѝ се измъкна и тя се изправи. Нямаше възможност да благодари на Малките хора, които вече бяха изчезнали. Можеше само да бяга, макар и на куц крак. Мъжът бе толкова близо. Орловата папрат шумолеше в краката ѝ, ала тя знаеше пътя. Бе идвала тук толкова много пъти, че мракът не бе пречка.

Само трябваше да стигне моста. Конят му не можеше да пресече, а тя бе достатъчно бърза, за да го надбяга. Малките хора можеха да ѝ помогнат отново. Само трябваше да стигне моста.

Дърветата свършиха, ревят на реката стана оглушителен. Бе толкова близо. Повече чу и усети, отколкото видя как конят му излиза от дърветата зад нея, а мечът му изсвистява, за да отсече главата ѝ.

Двете перила на моста сияеха в безлунната нощ. *Мостът*. Бе стигнала. Деляха я метри. Няколко крачки...

Топлият дъх на коня облиза врата ѝ, когато тя се метна напред и падна на дървените дъски.

Падна.

Не бе пропуснала.

Той бе срязал моста.

Това бе последната ѝ мисъл, докато се носеше надолу толкова бързо, че дори не можа да извика, преди да се озове в ледената вода.

Точно както в кошмарите си.

* * *

Моментът.

Този момент, в който лейди Мериън бе избрала последната надежда на кралството пред себе си и пред съпруга си и дъщеря си, които напразно щяха да я чакат да се завърне.

Този момент бе прекършил всичко, което Елин Галантиус бе и можеше да бъде.

Селена лежеше на земята — на дъното на света, на дъното на ада. Това бе моментът, срещу който не можеше да се изправи. Срещу който не бе дръзвала да се изправи.

Дори тогава бе разбрала на каква саможертва е свидетел.

След като падна във водата, имаше и още. Но тези спомени бяха неясни, смес от лед, черна вода и странни светлини, а после не помнеше нищо, докато Аробин не се бе привел над нея на обраслия с тръстики бряг, някъде далеч. Събуди се в странно легло в студен замък. Амулетът на Оринт бе потънал в реката. Каквато и магия да бе притежавал, каквато и защита да ѝ бе давал, с нея бе свършено през онази нощ.

Следваше процеса на извайването на страха, гнева и отчаянието в нещо друго. После бе омразата — омразата, която я бе съградила, която я бе движила, която бе потиснала спомените в гроб, който никога не бе посмявала да отвори. Бе използвала саможертвата на лейди Мериън, за да се превърне в чудовище, почти толкова лошо, като онова, убило самата лейди Мериън и собственото ѝ семейство.

Затова не смееше да се върне у дома. Затова не можеше да го стори.

Не бе проверявала кой е загинал през онези седмици на кланета или през годините след това. Знаеше, че лорд Локан е екзекутиран. Куин и хората му — също. И толкова много от онези деца... светлинки, които бе трябвало да опази. Тя ги бе провалила.

Селена се притисна в земята.

Това не бе успяла да каже на Каол, на Дориан или на Елена. И когато Нехемия уреди собствената си смърт, за да я накара да действа... това бе поредната безсмислена саможертва.

Оказа се, че не може да потъне в земята. Под нея нямаше нищо. Нямаше къде да се скрие от тази истина.

Не знаеше колко дълго е лежала на дъното, но най-накрая принцовете на Валгите започнаха отново, сенки на омраза, които вървяха от спомен на спомен, все едно обираха огризките от пир. Тук

хапнат, там пийнат. Дори не я поглеждаха. Бяха спечелили. Бе доволна от това — нека вземеха каквото искат. Нека Нарок я отведеше в Адарлан. Нека я хвърлеше в краката на краля.

Но тогава чу шумолене на крака и малка и гладка ръка посегна към нея. Това не бе ръката на Каол, на Сам или дори на Нехемия. Не техни бяха и тъжните тюркоазени очи.

Опряла буза в мъха, младата принцеса от миналото ѝ — Елин Галантиус — протягаше ръка.

— Ставай — каза тихо тя.

Селена поклати глава.

Елин се протегна към нея, за да прекоси границата в основата на света.

— Ставай.

Това бе обещание за по-добър живот, по-добър свят.

Принцовете на Валгите се сепнаха.

Бе пропиляла живота си, както и саможертвата на Мериън. Онези изклани роби го доказваха. Тя не бе отишла там навреме.

— Ставай — каза някой зад младата принцеса. Сам. Стоеше точно така, че да може да го види, и се усмихваше леко.

— Ставай — обади се гласът на жена. Нехемия.

— Ставай. — Два гласа едновременно. Родителите ѝ. Лицата им бяха сериозни, ала очите им светеха. С тях бе и чичо ѝ, сложил короната на Терасен върху сребристата си коса.

— Ставай — каза ѝ нежно той.

Един по един, те изникнаха от мъглата като сенки. Лицата на хората, които бе обичала с огненото си сърце. Накрая дойде лейди Мериън, усмихната зад съпруга си.

— Ставай — прошепна тя. Гласът ѝ бе пълен с цялата надежда на света, за дъщерята, която никога повече нямаше да види.

Мракът потрепери.

Елин застана до нея с протегнатата ръка. Принцовете на Валгите се обърнаха. Докато демоните се движеха, майка ѝ пристъпи напред. С лице, коса и тяло, толкова подобни на нейните.

— Ти си едно разочарование — изсъска тя.

— Ти си всичко, което мразих на света — скръсти ръце баща ѝ.

Чичо ѝ, все още с еленовата корона, отдавна станала на пепел:

— По-добре да беше умряла, вместо да позориш паметта ни и да предадеш народа си.

Гласовете се сляха в едно.

— Предателка. Убийца. Лъжкиня. Крадла. Страхливка.

Отново и отново се гънеха, досущ както червея на краля на Адарлан.

Кралят не го бе сторил само с цел да се предизвика суматоха и да я нарани. Искаше да раздели семейството им, да ги изведе от замъка, да снесе обвиненията от Адарлан, да направи нещата да изглеждат като друг вид атака.

Тя се бе обвинявала, че ги е отвела до имението, за да ги убият. Но кралят бе планирал всичко, всеки дребен детайл. Освен това, че тя ще оцелее. Може би защото силата на Амулета наистина я бе спасила.

— Ела с нас — прошепна семейството ѝ, — ела с нас във вечния мрак.

Те се протегнаха към нея с разкривени и потънали в сенките лица. И все пак дори изкривените от омраза лица... тя продължаваше да обича. Нищо, че я презираха, макар да я болеше от това. Обичаше ги толкова, че съскането заглъхна и те изчезнаха като дим и оставиха само Елин, легнала до нея както през цялото време.

Погледна към лицето на Елин, което някога бе носила, към протегнатата ѝ ръка, малка и без белези. Тъмнината на Валгите потръпна.

Под нея имаше здрава земя, мъх и трева. Това не бе адът, а земя. Земята на нейното кралство, зелена, планинска, непоклатима като народа ѝ. *Нейният* народ.

Народът, който чакаше десет години. Можеше да види покритите със снегове Еленови рога, плетеницата на Оуквалдския лес и... Оринт, града на знанията и светлината, някога колона на силата, неин дом.

Отново щеше да стане такъв. Нямаше да допусне тази светлина да угасне.

Щеше да изпълни света с нея, с тази светлина и с дарбата си. Щеше да освети мрака така ярко, че всички, които са ранени, изгубени или пречупени, да намерят пътя. Фар за всички, потънали в бездната. Чудовище не можеше да победи друго чудовище, а само да го замени. Светлината единствена можеше да прогони мрака.

Не се страхуваше.

Щеше да претвори света наново, за тях, за тези, които обичаше с това славно горящо сърце — свят така брилянтен и цветущ, че когато отново ги срещне в отвъдното, да не се срамува. Щеше да го построи за своя народ, за всички, които бяха оцелели и които нямаше да изостави. Щеше да им създаде кралство, каквото никога не бе имало, дори това да отнемеше живота ѝ.

Тя бе тяхната кралица. Не можеше да им даде нещо по-малко.

Елин Галантус ѝ се усмихна, все още с протегнатата ръка.

— Изправи се — рече принцесата.

Селена се протегна през земята между тях и докосна с пръсти ръката на Елин.

И се изправи.

Барьерата падна.

Тъмнината обаче не мина през граничните камъни, а Роуан, удържан от Гавриел и Лоркан на тревата пред крепостта, разбра защо.

Съществата и Нарок бяха уловили много по-ценна плячка от полуелфите. Удоволствието от това да се хранят с нея бе нещо, на което смятаха да се наслаждават много дълго време. Всичко останало отиваше на втори план. Сякаш бяха забравили да продължат, хванати в опиянението на пиршеството.

Зад Роуан битката не спираше вече двайсет минути. Вятърът и ледът не можеха да помогнат срещу тъмнината, макар Роуан да бе хвърлил и двете към нея веднага щом барьерата бе паднала. Отново и отново, само и само да разкъса вечния мрак и да види какво е останало от принцесата. Дори когато чу топъл и мек женски глас, който го вика в тъмното. Гласът, който се мъчеше да забрави вече векове наред, а сега го разкъса.

— Роуан — промърмори Гавриел и стисна ръката му. Започна да вали. — Нужни сме на полуелфите вътре.

— Не — изръмжа той. Знаеше, че Елин е жива, понеже през всички тези седмици бяха дишали ароматите си, бяха се свързали. Тя бе жива, но може би я измъчваха или се разлагаше. Затова Гавриел и Лоркан го държаха. Иначе щеше да хукне към мрака, където го викаше Лирия.

Заради Елин обаче трябваше да се измъкне.

— Роуан, останалите?

— *Не.*

Лоркан изруга на плющенето на проливния дъжд.

— Глупако, тя или е мъртва, или ще умре скоро. Но може да спасиш други животи.

Исправиха го на крака и започнаха да го дърпат надалече от нея.

— Ако не ме пуснеш, ще ти откъсна главата — изръмжа той на Лоркан, командира, който му бе предложил група воители за другари тогава, когато си нямаше нищо и никого.

Гавриел отмести поглед към Лоркан в някакъв тих разговор. Роуан се напрегна и се приготви да ги прогони. Те щяха по-скоро да го повалят в несвяст, отколкото да го пуснат сам в мрака, където виковете на Лирия се бяха превърнали в писъци за милост. Това не беше истина.

Елин обаче бе истинска, а животът ѝ биваше изсмукван през всеки миг, в който го държаха тук. Всичко, което му трябваше, за да ги повали в несвяст, бе Гавриел да свали вълшебния щит, който беше вдигнал срещу силата на Роуан в мига, в който го бе съборил. Трябваше да влезе в тъмното и да я намери.

— Пуснете ме — изръмжа отново.

Тътен разтърси земята и те замръзнаха. Под тях се надигаше някаква огромна сила, бегемот от дълбините. Обърнаха се към тъмнината. Роуан можеше да се закълне, че вижда златисто сияние в нея, което после изчезва.

— Невъзможно! — пое си рязко въздух Гавриел. — Тя изгоря!

Роуан не смееше да мигне. Изгарянията ѝ винаги бяха причинени от самата нея, вътрешна бариера, породена от страх и желание за нормалност, която ѝ пречеше да приеме истинската дълбочина на силата си. Създанията се хранеха от болка, ужас и отчаяние. Ами ако... ами ако жертвата се освободеше от тези чувства? Ако ги прегърнеше?

Вместо отговор от стената тъмнина изригна пламък. Огънят се развихри, изпълни дъждовната нощ, ярък като червен опал. Лоркан прокле, а Гавриел вдигна допълнителни щитове от собствената си магия. Роуан не си направи труда.

Не се възпротивиха, когато той се измъкна от хватката им и стана на крака. Пламъкът дори не докосна косата или главата му. Мина над него, славен, безсмъртен и неразрушим.

А там, отвъд камъните, застанала между две от създанията, бе Елин, със странен символ на челото. Косата ѝ се вееше около нея, вече по-къса и ярка като огъня ѝ. Златните ѝ очи светеха като сияен пламък.

Двете същества се стрелнаха към нея, а мракът около тях се завъртя.

Роуан направи цяла една крачка, преди тя да протегне ръце и да хване създанията за свършените лица. Дланите ѝ запушиха отворените им усти и тя рязко издиша.

Все едно вля огън в ядрата им. Пламъците изригнаха от очите, ушите и пръстите им. Създанията дори не можаха да изпищят, докато

се превръщаха в пепел.

Свали ръце. Магията ѝ грееше толкова силно, че дъждът ставаше на пара, преди да я докосне. Като оръжие, току-що излязло от наковалнята.

Роуан забрави за Гавриел и Лоркан и се стрелна към нея. Златните, червените и сините пламъци извираха от тялото ѝ, от тази огнена наследница. Най-накрая тя го забеляза и се усмихна леко. Като кралица.

Ала в тази усмивка имаше умора. Светлата ѝ магия потръпна. Зад нея Нарок и оцелялото създание — това, което ги бе срещнало в горите — прибираха тъмнината в себе си, като че се готвеха за атака. Тя се обърна към тях и се олюля. Кожата ѝ бе пребледняла. Те се бяха нааяли от нея, а тя бе изцедена от разкъсването на братята им. Този път наистина щеше да изгори, окончателно и безвъзвратно.

Стената от чернота се наду за последен удар, който да я размаже. Тя обаче остана права — златиста светлина в мрака. Роуан разбра какво трябва да стори. Вятърът и ледът нямаше да помогнат, но имаше и друг начин.

Роуан извади кинжала, поряза дланта си и изтича през порталните камъни.

* * *

Тъмнината укрепна. Тя знаеше, че ще я нарани. Че ще убие и нея, и Роуан, когато се спуснеше над тях. Но отказа да избяга от нея.

Роуан я стигна, окървавен и задъхан. Тя не го оскърби с молбата да бяга, а той протегна кървавата си длан. Предложи си силата си сега, когато тя наистина бе напълно изчерпана. Тя знаеше, че ще стане. Подозираше го от известно време. Те бяха *каранам*.

Бе дошъл за нея. Задържа погледа му, когато сграбчи собствения си кинжал и срязва дланта си точно над белега, който си бе оставила на гроба на Нехемия. И макар да знаеше, че той може да разчете думите на лицето ѝ, го попита:

— До края?

Той кимна и тя сля ръката си с неговата. Кръв до кръвта, душа до душата. Другата му ръка я обгърна плътно. Стиснаха ръце, а той

прошепна в ухото ѝ:

— Ти също си моя, Елин Галантиус.

Вълната мрак се спусна към тях с рев, за да ги погълне.

Ала това не бе краят. Поне не и *нейният*. Бе оцеляла след загубата, болката и мъчението, бе преживяла робията, омразата и отчаянието. Щеше да премине и през това. Нейната история не бе история на тъмнина. Не се боеше от спускащия се мрак, не и с такъв воин до себе си, не и след храбростта, която този истински приятел ѝ вдъхваше. Приятел, който ѝ показва, че животът в крайна сметка не е толкова ужасен, не и когато е с него.

Магията на Роуан се вля в нея, стара, странна и тъй мощна, че коленете ѝ омекнаха. Ала той я задържа с непоколебимата си сила, а тя обузда дивата му енергия, когато той свали най-скришните си бариери и се сля с нея.

Черната вълна не бе паднала дори наполовина, когато те я разбиха със златната светлина и оставиха Нарок и оцелелия принц зяпнали.

Тя не им позволи отново да призоват тъмнината. Призова силата от бездънния кладенец на Роуан, издърпа пламъка и светлината, жаравата и топлината, сиянието на хиляда изгрева и залеза.

Валгът искаше слънчевата светлина на Ерилея, нея щеше и да си получи.

Нарок и принцът запищяха. Валгът не искаше да си отива, те не искаха всичко да приключи, след като толкова години бяха чакали да се върнат на този свят. Ала тя натъпка светлината в гърлата им и изгори черната им кръв.

Хвана се за Роуан и скръцна със зъби срещу звуците. Настъпи рязка тишина и тя погледна към Нарок, който беше останал неподвижен и я наблюдаваше. Черно копие се стрелна към главата ѝ — за миг ѝ предложи още едно видение. Не спомен, а поглед към бъдещето. Звуците, миризмите и образите бяха тъй истински, че само ръката на Роуан я задържа в този свят. След това видението си отиде, а светлината продължи да свети и да ги обгръща.

Накрая светлината стана непоносима и тя я наложи над двамата Валги, които паднаха на колене. Вкара я във всяко тяхно тъмно ъгълче. Можеше да се закълне, че чернотата в погледа на Нарок отстъпва, за да

разкрие човешки кафяви очи, пълни с благодарност, пък макар и светнали само за миг, преди демонът и Нарок да изгорят.

Оцелелият принц на Валгите отстъпи само с две крачки, преди да го последва. Отиде си с беззвучен писък на съвършеното лице, когато бе изпепелен.

Щом светлината и пламъците отстъпиха, от Нарок и Валгите останаха само четири нашийника от Камъни на Уирда, които изпускаха пара на влажната трева.

Няколко дни след непростимото зверско клане на роби Сорша завършваше писмото до приятелката си, когато някой почука на вратата на кабинета ѝ. Тя подскочи и надраска центъра на страницата.

Дориан подаде глава ухилен, но усмивката му угасна, щом видя писмото.

— Дано не те прекъсвам — каза той и затвори вратата. Когато се обърна, тя смачка съсипаната хартия и я изхвърли в кош за боклук.

— Съвсем не — каза тя и сви пръсти, когато той зарови лице във врата ѝ и я прегърна през кръста. — Някой може да ни види!

Той я пусна, но очите му светнаха по начин, който ѝ каза, че когато останат сами тази нощ, може и да не е толкова лесен за убеждаване. Тя се усмихна.

— Направи го отново — изпъшка той.

Сорша пак се усмихна и направо се разсмя. Изглеждаше учуден, когато тя попита:

— Какво?

— Това е най-красивото нещо, което съм виждал — отвърна той.

Трябваше да сведе поглед, да намери какво да прави с ръцете си. Работеха заедно в тишина, както имаха навика да правят сега, когато Дориан бе научил пътя към работния ѝ кабинет. Харесваше му да ѝ помага с отварите на другите пациенти.

Някой се изкашля от прага и те се изправиха. Сърцето на Сорша скочи в гърлото. Не бе забелязала как вратата се отваря, нито пък капитана на стражата, който сега стоеше на нея.

Капитанът влезе вътре, а Дориан се напегна зад Сорша.

— Капитане — попита тя, — трябва ли ви помощта ми?

Дориан не каза нищо. Лицето му бе необичайно мрачно. Красивите му очи бяха напегнати и натежали. Прокара топла ръка през кръста ѝ и я отпусна върху гърба ѝ. Капитанът тихо затвори вратата и се заслуша в коридора отвън, преди да заговори.

Изглеждаше дори по-мрачен от принца. Широките му рамене бяха сякаш изгърбени под невидима тежест. Златистокафявите му очи

обаче бяха ясни, когато срещнаха тези на Дориан.

— Беше прав.

* * *

Каол предполагаше, че е цяло чудо, че Дориан се съгласи на това. Скръбта на лицето му тази сутрин му бе подсказала, че може да попита и че той ще се съгласи.

Дориан накара Каол да обясни всичко и на двамата. Това бе цената му. Дължаха му истината. Дължаха го на жената, която заслужаваше да разбере какво рискува.

Каол тихо обясни всичко — магията, Знаците на Уирда, трите кули. Сорша не се усъмни в думите му. Запита се дали тя се ядосва, че не ѝ е казал по-рано. Не разкри нищо, не и при лечителското си обучение за самоконтрол. Принцът обаче я наблюдаваше и разбра. Целуна Сорша, преди да си тръгне, и промърмори нещо в ухото ѝ, което я накара да се усмихне. Каол не очакваше да намери Дориан така щастлив с лечителката. Сорша. Бе срамота, че научава името ѝ чак днес. От начина, по който Дориан я погледна, по който тя го погледна... зарадва се за приятеля си, че я е намерил.

Когато Дориан излезе, Сорша остана усмихната въпреки това, което беше научила. Усмивката ѝ наистина бе невероятна. Озаряваше цялото ѝ лице.

— Смятам — каза Каол и Сорша се обърна с вдигнати вежди и готова за работа. — Смятам — повтори той и се усмихна леко, — че кралството има нужда от лечителка за кралица.

Тя не му се усмихна, както се бе надявал. Вместо това стана необяснимо тъжна, когато се върна към заниманията си. Каол напусна, без да продумва за експеримента с Дориан — единствения човек в замъка, а може би и в света, който можеше да му помогне. Който можеше да помогне на всички.

Селена бе казала, че Дориан има груба сила, сила, която можеше да се оформи така, както той пожелае. Това бе едничкото нещо, подобно на силите на Ключовете — нито добро, нито зло. А кристалите, за които Каол веднъж бе чел в книгата за магии на Селена, бяха добри проводници за магия. Не бе трудно да купи няколко от

пазара. Всеки — дълъг колкото пръста му, бял като току-що навалял сняг.

Всичко бе почти готово, когато Дориан най-после пристигна в един от тайните тунели и седна на земята. Свещи горяха около тях. Каол обясни плана си, докато изсипваше последната редица червен пясък — от Червената пустош, твърдеше търговецът — между трите кристала. Стоящи на равно разстояние един от друг, те оформяха фигурата, която Муртауг бе нарисувал на картата на континента. В центъра на триъгълника имаше малка купа вода.

Дориан го прикова с поглед.

— Не ме обвинявай, ако се счупят.

— Имам и други.

Не бе излъгал. Наистина бе закупил няколко кристала.

Дориан се загледа в първия.

— Значи искаш просто да... фокусирам силата си върху него.

— След това нарисуй линия до следващия кристал, после към следващия. Представи си, че целта ти е да замразиш водата в купата. Това е всичко.

— Това дори не е заклинание — повдигна вежда принцът.

— Направи го за мое удоволствие — отвърна Каол. — Нямахте да те моля, ако това не бе единственият начин. — Той потопи пръст в купата вода и я накара да забълбука. Нещо в стомаха му нашепна, че заклинанието не се нуждае от нищо повече, освен сила и воля.

Въздишката на принца изпълни коридора, като отекна в камъните и сводестия таван. Дориан погледна към първия кристал, който грубо представяше Рифтхолд. Минути не изпита нищо. Но после се изпоти и преглътна няколко пъти.

— Ти...

— Добре съм — изпъшка Дориан. Първият кристал засия в бяло. Светлината стана по-ярка. Дориан се изпоти и започна да стене, сякаш изпитваше силна болка. Каол щеше да го накара да спре, когато към следващия кристал светна лъч — толкова бързо, че почти не се усети, освен по помръдването на пясъка. Кристалът светна отново и се появи втора линия, водеща на юг. Пясъкът отново се размърда от вълната.

Водата остана течна. Третият кристал засия и последната редица завърши триъгълника, като накара и трите кристала да светнат за миг.

А после — бавно и с тихо пукане водата замръзна. Каол отстъпи назад от ужас. Контролът на Дориан бе нараснал.

Кожата на принца бе бледа и потна.

— Така го е направил, нали?

— Преди десет години — кимна Каол — с тези три кули. Били са построени години по-рано, така че това да се случи точно когато нашественическите армии са готови, никой да не отвърне на удара. Заклинанието на баща ти трябва да е много по-сложно, за да замрази магията напълно, но на принципно ниво е сходно с това.

— Искam да видя къде са кулите. — Каол поклати глава, но Дориан го сръза: — Вече ми каза всичко останало. Покажи ми проклетата карта.

С едно махване на ръката — като бог, който разрушава свят, — Дориан събори кристала и освободи силата му. Ледът се стопи, а водата се размърда с пляскане в купата. Просто така. Каол премигна.

Ако успееш да съборят дори една от кулите... Бе голям риск. Трябваше да са сигурни, преди да действат. Каол извади картата, по която Муртауг бе рисувал. Картата, която не смееше да остави никъде.

— Тук, тук и тук — посочи той към Рифтхолд, Амарот и Нолл. — Това са местата, на които са построени кули. Наблюдателни кули, но еднакви — от черен камък, с гаргойли...

— Искаш да ми кажеш, че часовниковата кула в градината е от тях?

— Така мисля — отвърна Каол, без да обръща внимание на невярващия смях на приятеля си.

Принцът се приведе над картата и постави ръка на пода. Прокара линия от Рифтхолд до Амарот, а после от Рифтхолд към Нолл.

— Северната линия минава през Ферианската падина, южната минава право през Морат. Казал си на Едион, че според теб баща ми е изпратил Роланд и Калтейн към Морат заедно с други благородници, които притежават магия в кръвта си. Какъв е шансът това да е просто съвпадение?

— Ферианската падина... — преглътна Каол. — Селена ми каза, че имало плющение на криле в Падината. Нехемия й разкрила, че разузнавачите й не се връщали, сякаш нещо се мъти там.

— Две места, където кралят отглежда армиите си, каквито и да са те. Вероятно точи от тази сила, за да поддържа връзка между тях.

— Три. — Каол посочи към Мъртвите острови. — Имаме доклад, че нещо странно се е мътило там... и е било изпратено във Вендлин.

— Но баща ми изпрати Селена... — Принцът изруга. — Няма ли начин да ги предупредим?

— Вече опитахме.

— Значи работиш с тях — изтри потта от челото си Дориан — и си на тяхна страна.

— Не. Не зная. Просто споделяме информация. Но това е информация, която помага на нас. И на теб.

Очите на Дориан изстинаха. Каол направи гримаса от хладния вятър.

— Та какво смяташ да направиш? — попита Дориан. — Да събориш часовниковата кула?

Да съборят кулата бе началото на военни действия. Щяха да застрашат живота на прекалено много хора и нямаше да има връщане назад. Не искаше да споделя наученото дори с Едион и Рен, от страх какво могат да направят. Нямаше да се поколебаят да я изпепелят и може би да убият всички в замъка.

— Не зная. Не зная какво да направя. Прав беше за това.

Искаше да каже нещо повече на Дориан, но дори дребните разговори го измъчваха. Бе близо до намирането на кандидат, който да го замести като капитан на стражата, и всяка седмица изпращаше още куфари към Аниел. Едвам гледаше към хората си. Що се отнася до Дориан... много неща имаше между тях.

— Сега не му е времето — прошепна Дориан, все едно прочел мислите му.

Каол преглътна.

— Искам да ти благодаря. Знам какво рискуваш...

— Всички рискуваме по нещо.

Малко бе останало от приятеля, с когото бе израснал. Принцът погледна към джобния си часовник.

— Трябва да вървя. — Дориан се отправи по стълбите. По лицето му не бе изписан страх или съмнение, когато каза: — Днес ми каза истината, затова и аз ще го сторя. Дори отново да сме приятели, не бих искал да се върна към състоянието отпреди. Към човека, който бях

преди. А това... — Той посочи с брадичка пръснатите кристали и купата вода. — То е промяна за добро. Не се бой.

Излезе, а Каол остана със зяпнала уста, без да може да каже каквото и да е. Бе прекалено смаян. Думите на Дориан не бяха на принц.

А на крал.

Селена спа два дни.

Почти не помнеше какво се е случило, след като бе изпепелила Нарок и принцовете на Валгите, макар да имаше смътното усещане, че хората на Роуан и останалите са опазили крепостта. Бяха загубили само петнайсет души, тъй като войниците не бяха искали да избият полуелфите, а да ги оставят на Валгите, които щяха да ги отвлекат в Адарлан. Няколко часа след като затвориха победените войници в тъмниците, установиха, че те всички са мъртви. Бяха си носили отрова — и явно не желаеха да бъдат разпитвани.

Селена се бе проснала окървавена в леглото, като се бе намръщила на косата си, достигаща сега само до раменете заради остриите нокти на принцовете. След това заспа дълбоко. Когато се събуди, кръвта бе почистена, войниците — погребани, а Роуан бе скрил четирите нашийника от Камъни на Уирда някъде в гората. Щеше да ги отнесе и изхвърли в морето, ала тя знаеше, че бе останал да се грижи за нея — а и не вярваше приятелите му да направят нещо различно от това да ги предадат на Майев.

Когато тя най-накрая се събуди, другарите на Роуан си тръгваха. Бяха останали да помагат за ранените, ала само Гавриел си направи труда да ѝ благодари. Тя и Роуан излязоха на разходка в гората (едвам го принуди да я пусне от леглото), когато минаха покрай русокосия мъж, мотаещ се около черната порта.

Роуан се напегна. Бе я попитал директно какво е станало, след като приятелите му са пристигнали, дали някой от тях се бе опитал да помогне. Опитва се да избегне въпроса, но той настояваше. Накрая му каза, че само Гавриел бе показал такава склонност. Тя не обвиняваше мъжете — те не я познаваха и не ѝ дължаха нищо, а и Роуан бе вътре, подложен на риск. Не знаеше защо това има такова значение за него. Той ѝ каза, че не е нейна работа.

Гавриел обаче ги очакваше на черната порта. Предвид каменното лице на Роуан, тя се усмихна и за двамата им, когато приближиха.

— Мислех, че вече ще си си тръгнал — каза Роуан.

Жълтеникавокафявите очи на Гавриел блеснаха.

— Близнаците и Вохан тръгнаха преди час, а Лоркан още призори. Прати ти много поздрави.

Роуан кимна по начин, който подсказваше, че е наясно с факта, че Лоркан не е направил нищо такова.

— Какво искаш?

Не бе сигурна дали двамата имат едно и също разбиране за значението на думата *приятел*. Гавриел обаче я огледа от глава до пети, а после се обърна към Роуан и каза:

— Внимавай, като срещнеш Майев. Дотогава ще сме пратили докладите.

Изражението на Роуан не се подобри.

— Лек път — каза той и продължи по пътя си.

Селена остана да огледа елфическия воин. В златистите му очи се четеше тъга. Той бе роб на Майев също като Роуан. И все пак ги бе предупредил. Заради кръвната клетва Майев можеше да го принуди да разкрие всеки детайл, включително този момент, и да го накаже заради него.

Ала за приятеля си...

— Благодаря — каза тя на златокосия воин. Той премигна и Роуан замръзна. Ръцете я боляха отвътре навън, а раните по порязаната ѝ ръка бяха превързани и все още чувствителни, ала тя все пак я протегна към него. — За предупреждението. И че се поколеба онзи ден.

Гавриел погледна ръката ѝ за миг, преди да я стисне с изненадваща нежност.

— На колко години си? — попита той.

— На деветнайсет — отвърна тя и той въздъхна с тъга, облекчение или по малко от двете. Каза ѝ, че това прави магията ѝ дори по-впечатляваща. Тя се запита дали да му сподели прякора, с който го наричаше, но вместо това му намигна. Роуан се мръщеше, когато го настигна, ала не каза нищо.

Когато се отдалечи, Гавриел промърмори:

— Късмет, Роуан.

* * *

Роуан я отведе до горско езеро, което не бе виждала досега. Бистрата вода се пълнеше от прекрасен водопад, който сякаш танцуваше на слънчевата светлина. Селена седна на една широка, огряна от слънцето скала, свали ботушите си и нави крачоли, за да натопи крака във водата. Направи гримаса от болката в мускулите и костите си. Роуан се намръщи, ала тя го изгледа кръвнишки, за да не ѝ каже да се връща в леглото.

Когато краката ѝ докоснаха езерото и музиката на гората потъна в двамата, Роуан заговори:

— Това, което се случи с Нарок, не може да остане скрито. Щом светът узнае, че Елин Галантиус се е изправила срещу Адарлан, те ще разберат, че си жива. Кралят ще узнае, че си жива и къде си. Че не смяташ да се криеш. Ще те преследва до края на дните ти.

— Приех това от мига, в който излязох от бариерата — каза тихо тя и ритна във водата. Мехурчетата се разпростряха по повърхността ѝ. Движението предизвика болка в опустошеното ѝ от магията тяло и тя изсъска.

Роуан ѝ подаде меха си, който носеше, но не бе докоснал. Тя отпи малко и установи, че в него има от обезболяващата отвара, с която се наливаше от сутринта.

— Късмет, Роуан — бе казал Гавриел на приятеля си. Идваше денят, в който и тя щеше да се сбогува с него. Какви ли щяха да са думите ѝ на раздяла? Дали щеше просто да му пожелае късмет? Искаше ѝ се да може да му даде нещо повече — защита срещу кралицата, която го държеше на къса каишка. Окото на Елена бе с Каол, а Амулетът на Оринт — би му го предложила, ако не го беше изгубила. Наследница или не, щеше да е по-спокойна, ако знаеше, че е защитен.

Амулетът, украсен със свещения елен от едната страна... и знак на Уирда от другата.

Селена спря да диша. Спря да вижда принца до себе си, чу как гората около нея пее. Терасен имаше най-славния двор на света. Никога не бяха нападани, никога не бяха завладявани, бяха станали тъй могъщи, че всяко кралство знаеше каква грешка ще е да ги предизвикат. Владетелите им бяха неподкупни. Знанията на цяла Ерилея се намираха във великата им библиотека. Те бяха фар, който събираше най-смелите и дръзките при себе си.

И така разбра къде е бил третият и финален Ключ на Уирда. Бе висял на врата ѝ през нощта, в която падна в реката. Бе висял на врата на всеки неин предшественик, като започнеше от самия Бранън, който бе спрял в храма на богинята слънце, за да вземе медальона от Върховната жрица на Мала, а после бе унищожил мястото, за да попречи на останалите да проследят стъпките му.

Небесносиният медальон със златния слънчев елен, коронован с безсмъртен пламък. Еленът на Мала, носителката на огъня. След като напуснал бреговете на Вендлин, Бранън бе откраднал същите елени от Терасен и ги бе отнесъл в Оуквалд. Бе поставил третата част от Ключа на Уирда в Амулета и така и не бе казал никому какво е сторил с него.

Ключовете на Уирда сами по себе си не бяха добри или лоши — зависеше как ги използват носителите им. На вратовете на кралете и кралиците на Терасен един от тях бе ползван за добро хилядолетия наред, макар това да не се знаеше.

През нощта, в която падна в реката, я бе защитил. Неговите знаци бяха блестели в ледените дълбини, все едно ги бе призовала с виковете за помощ. Ала тя бе изгубила Амулета на Оринт. Той бе паднал в реката. Или...

Не.

Не бе паднал, иначе тя нямаше да стигне брега. Нямаше да оцелее в часовете след това. Студът щеше да я довърши. Знаеше, че е бил с нея, когато...

Аробин Хамел ѝ го бе взел. Бе го крил през всички тези години. Награда, за чиято сила не бе и подозирал.

Трябваше да си го върне. Да му го вземе и да направи така, че никой да не узнае какво има вътре. Ако успееше да го вземе... Не смееше да мисли толкова надалече.

Трябваше да побърза към Майев, да научи каквото може и да се върне у дома. Не в Терасен, а в Рифтхолд. Трябваше да се изправи срещу човека, превърнал я в оръжие, унищожил част от живота ѝ и доказал, че е най-голямата заплаха за нея.

— Какво има? — попита Роуан.

— Третият Ключ. — Тя изруга. Не биваше да казва никому. Ако някой узнаеше... щяха да идат право в Рифтхолд и в Асасинската крепост.

— Елин. — Болка ли имаше в очите му, страх ли, или и двете? —
Кажи ми какво си научила.

— Не й докато си заклет в нея.

— Това е *завинаги*.

— Знам.

Роуан бе роб на Майев, даже по-лошо. Трябваше да се подчинява на всяка нейна заповед, колкото и лоша да е.

Той се приведе напред и потопи ръка във водата.

— Права си. Не ми казвай нищо.

— Мразя това — въздъхна тя. — Мразя и нея.

Тя отклони поглед към Голдрин, изоставен на скалата зад тях. Бе му разказала историята на оръжието тази сутрин, докато яде като за трима елфи. Роуан не изглеждаше много впечатлен и когато му показва златния пръстен, който бе намерила в ножницата, той каза само:

— Дано ти влезе в употреба.

Дано наистина. Тишината, която се издигаше между тях обаче, бе непоносима. Тя се прокашля. Може би не можеше да му каже истината за третия Ключ, но щеше да му каже нещо друго.

Истината за нея самата. Цялата. След всичко, което бяха преживели, искаше само...

Подготви се.

— Не съм разказвала никому за това. Никой в света не го знае. Но е част от мен. — Тя премигна, за да прогони паренето в очите си. — Време е да го разкажа.

Роуан се облегна на скалата.

— Едно време — каза тя на него, на света и на себе си, — дълго преди земята да стане на пепел, имало принцеса, която обичала кралството си. Много.

И тъй тя му разказа за принцесата с огнено сърце, за великото кралство на Севера, за падението му и за саможертвата на лейди Мериън. Това бе дълга история, Селена понякога млъкваше и плачеше. Тогава той се привеждаше да избърше сълзите й.

Когато приключи, Роуан просто й даде още от отварата. Тя му се усмихна, а той остана загледан за дълго в нея, преди също да се усмихне, по начин, по който досега не го бе правил.

Дълго време останаха притихнали. Тя не знаеше защо го прави, ала задържа ръка пред себе си с длан, насочена към водата.

Бавно и с люшкане капка с размера на топче за игра се издигна към дланта ѝ.

— Неслучайно ти липсва инстинкт за самосъхранение, ако това е цялата ти водна дарба. — Но Роуан я перна по брадичката и тя разбра, че е наясно какво означава, че е призовала дори една капка в ръката си. Почувства как майка ѝ се усмихва от небето.

Ухили се на Роуан през сълзи и запрати капката към лицето му.

А той я хвърли в езерото. Миг по-късно я последва вътре със смях.

* * *

След седмица за възвръщане на силите, тя и останалите ранени полуелфи се възстановиха достатъчно, за да посетят празненството, организирано от Емрис и Лука. Преди да слязат към него с Роуан, Селена погледна към огледалото... и спря на място.

По-късата коса бе най-малката промяна в нея.

Сега имаше цвят, очите ѝ бяха ясни и ярки и макар да бе възстановила теглото си, изгубено през зимата, лицето ѝ бе по-слабо. В отражението се усмихваше жена, красива заради белезите и несъвършенствата, показващи, че е оцеляла, красива заради това, че усмивката е истинска. Усети как отдавна забравена радост припламва в сърцето ѝ.

Тази нощ танцува, а на следващата сутрин разбра, че моментът е настъпил.

Когато двамата с Роуан се сбогуваха с останалите, тя спря в началото на гората и огледа порутената каменна крепост. Емрис и Лука ги чакаха пред дърветата с бледи на утринната светлина лица. Старецът вече бе натъпкал чантите им с припаси, но въпреки това даде топъл хляб на Селена и я погледна в лицето.

— Ще отнеме време — каза тя, — но ако... *когато* върна кралството си, полуелфите винаги ще имат дом там. А вие двамата, както и Малакай, ще имате място в моя дом, стига да искате. Като мои приятели.

Очите на Емрис светнаха, той кимна и стисна ръката на Лука. Младежът, избрал да запази спечеления в битка белег на лицето си, я

зяпна ококорен. Част от сърцето ѝ се сви заради сянката в погледа му. Селена знаеше, че измяната на Бас ще го преследва дълго време. Ала тя му се усмихна, разроши косата му и се нахрани да тръгва.

— Майка ти щеше да се гордее с теб — рече Емрис.

Селена постави ръка на сърцето си и се поклони в благодарност.

Роуан се прокашля и тя ги дари с последна усмивка за сбогом, преди да последва принца в гората, по пътя към Доранел и кралица Майев.

— Бъди готов да тръгнеш за Сурия след два дни — нареди Едион на Рен, когато се събраха в полунощ в апартамента, в който Рен и Муртауг бяха останали. Все още не подозираха чий е. — Излез през южната порта. В този час е най-малко проверяваната.

Бяха минали седмици от последната им среща и три дни от неясното писмо, което бе пристигнало за Муртауг от Сол от Сурия — покана от стар приятел за посещение. Думите бяха толкова прости, че разбраха как младият лорд намеква за интерес към „възможността“, спомената от Муртауг в предишното писмо. Оттогава Едион бе разучил всеки път на север, като изчисляваше местонахождението и движенията на всеки легион и гарнизон. След още два дни дворът може би щеше да започне отново да се събира.

— Защо тогава чувството е все едно бягаме? — попита Рен, като спря обичайното си крачене напред-назад. Младият лорд на Олсбрук се бе излекувал и бе превърнал част от хола в свое лично помещение за тренировки, в което да възстанови силите си. Едион се питаше колко ли очарована ще е кралицата от това.

— Ами, защото *бягаш* — измърка Едион и отхапа от една от ябълките, които бе взел на пазара за Рен и стареца. — Колкото по-дълго останеш тук, толкова по-голям риск има да те намерят и всичко да се провали. Прекалено си разпознаваем, повече работа ще свършиш в Терасен. Няма да се пазаря, тъй че не си прави труда да отговаряш.

— Ами ти? — попита Рен капитана, който бе седнал на обичайния си стол.

Каол се намръщи и отговори тихо:

— След няколко дни се връщам в Аниел.

За да изпълни сделката, в която бе продал свободата си, за да изведе Елин във Вендлин. Ако Едион се оставеше да мисли прекалено дълго за това, щеше да се почувства зле. Не че харесваше капитана. Дори не го уважаваше. Всъщност съжаляваше, че Каол го е видял на онова стълбище да страда за смъртта на народа си в трудовите лагери. Но ето че бяха тук. Нямаше връщане назад.

— Като наш шпионин? — спря Рен, за да погледне капитана.

— Ще ви трябва вътрешен човек, все едно дали съм в Рифтхолд, или Аниел.

— Имам си вътрешни хора — отвърна Рен.

— Не ме интересува, Рен — махна с ръка Едион. — Просто се подготви да вървиш и спри да ме тормозиш с безкрайните си въпроси. — Ако трябваше, щеше да го върже за коня.

Едион се канеше да се извърне, когато по стълбите отекнаха стъпки. Всички извадиха мечове, вратата се отвори и Муртауг се появи задъхан на прага. Очите на стареца бяха ококорени, а устата му се отваряше и затваряше. Зад него не се виждаше заплаха по стълбите, не изглеждаше като да го преследват. Едион обаче остана с изваден мач и се премести за по-добра позиция.

Рен изтича до Муртауг и го прегърна през рамо. Старецът обаче заби пети в килима.

— Тя е жива — каза той на Рен, на Едион и на себе си. — Наистина.

Сърцето на Едион прескочи един удар. После пак запулсира и пак спря. Той бавно прибра меча и си наложи да се успокои, преди да каже:

— Изплю камъчето, старче.

Муртауг премигна и се разсмя задавено.

— Жива е! Във Вендлин!

Капитанът приближи. Едион щеше да го последва, ако краката му не бяха омекнали. Щом Муртауг бе научил за нея...

— Кажи ми всичко — нареди капитанът.

— Целият град говори за това — поклати глава той, — хората са излезли по улиците.

— Давай по същество — сопна се Едион.

— Легионът на генерал Нарок наистина е стигнал Вендлин — рече Муртауг. — Никой не знае как или защо, но Елин е била там, в Камбрийските планини, и го посрещнала в бой. Казват, че през цялото това време се е крила в Доранел.

„Жива — повтори си Едион. — Жива, а не мъртва след битката, дори ако Муртауг бърка детайлите.“

Старецът се бе ухилил.

— Убила е Нарок и хората му. Спасила мнозина с магията си. Казват, че владеела огъня със сила, невиджана от времената на самия Бранън.

Сърцето на Едион се сви до такава степен, че го заболя. Капитанът просто гледаше към стареца.

Това бе послание за целия свят. Елин бе воин, способна да се бие както с меч, така и с магия. Бе спряла да се крие.

— Тръгвам на север още днес. Това не може да чака — обърна се Муртауг към вратата. — Преди кралят да попречи на новините да се разпространят. Трябва да съобща вестите в Терасен.

Последваха го по стълбите, към склада отдолу. Дори отвътре елфическият слух на Едион долови нарастващото напрежение по улиците. В мига, в който влезнеха в двореца, щеше да трябва да преценяват всяка своя стъпка, всяка своя дума. Отсега нататък много хора щяха да го държат под око.

Елин, неговата кралица. Едион бавно се усмихна. Кралят никога нямаше да разбере кой всъщност я е изпратил във Вендлин. Че неговият собствен шампион е унищожил Нарок. Малцина знаеха за недоверието, което семейство Галантиус изпитваше към Майев, затова Доранел беше в очите им добро скривалище да отгледаш млада кралица през всичките тези години.

— Изляза ли от града — рече Муртауг, докато вървеше към коня в склада, — ще пратя ездаци към всичките ни контакти във Фенхароу и Мелисанде. Рен, ти остани тук. Аз ще се справя със Сурия.

Едион стисна рамото на стареца.

— Кажи на Гибелния легион да се крие, докато се върна, но нека връзката за припаси с бунтовниците остане отворена. На всяка цена!

Не пусна Муртауг, докато възрастният човек не кимна.

— Дядо — каза Рен и помогна на мъжа да се качи на седлото, — нека аз ида.

— Тук ще стоиш — нареди Едион и Рен настръхна.

— Събери каквато информация можеш и после ще дойдеш при мен, когато съм готов — промърмори старецът в съгласие.

Едион не даде време на Рен да откаже, а отвори вратата на склада за Муртауг. Студен нощен въздух влезе вътре и се смеси с шумотевицата от града. Елин го бе сторила, Елин бе предизвикала това

вълнение. Жребецът удари с копито и изпръхтя. Муртауг щеше да се отдалечи в галоп, ако капитанът не бе скочил да хване юздите му.

— Ейлве — прошепна Каол. — Кажи и на хората от Ейлве. Да не се предават. Да са готови. — Може би от светлината, а може би и от студа, но Едион можеше да се закълне, че в очите на капитана плуват сълзи. — Кажи им, че е време да отвърнат на удара.

* * *

Муртауг Олсбрук и ездачите му разпространиха новините като пожар. По всеки път, по всяка река, на север, юг и запад, през сняг, дъжд и мъгла, копитата на конете им отекнаха във всяко кралство. И от всеки град, от всеки хан, след всяка среща, тръгваха нови ездачи.

И така, докато не остана непокрыт път, докато не остана човек, който да не знае, че Елин Галантус е жива и готова да се изправи срещу Адарлан.

През Планините на Белия зъб и Рюн, по пътя към Западната пустош и червенокосата кралица, която управляваше от рушация се замък. Към Пустинната земя и крепостта в оазиса на Тихите асасини. Конски тропот отекна по пътищата на целия континент, та чак до Банджали и речния дворец на краля и кралицата на Ейлве, все още носещи траурни дрехи.

„Не се предавайте“ — казаха ездачите на света.

Не се предавайте.

* * *

Дориан никога не бе виждал баща си толкова ядосан. Тази сутрин двама министри бяха екзекутирани. Единственото им прегрешение беше, че бяха опитали да го успокоят. Цял ден след новините за стореното от Елин във Вендлин баща ѝ все още кипеше от гняв и търсеше отговори.

На Дориан щеше да му е смешно — бе в стила на Селена да се завърне по такъв начин, — ако не бе толкова ужасен. Бе начертала

граница. Нещо повече, бе победила един от най-смъртоносните генерали на краля.

Никой, правил това, не бе оцелявал. Никога.

Някъде във Вендлин приятелката му променяше света, изпълняваше обещанието, което му бе дала. Не го бе забравила, нито него, нито останалите тук.

Когато намереха начин да унищожат кулата и да освободят магията от игото на баща му, тя щеше да разбере, че и те не са я забравили. Че *той* не я е забравил.

Затова Дориан остави баща си да беснее. Стоеше на съвещанията и потисна ужаса и погнусата си, когато кралят прати трети министър на гилотината. Заради Сорша, заради обещанието да я опази в безопасност и заради това, че някой ден нямаше да има нужда да крие кой е и какъв е. Запази маската си, предлагаше банални съвети какво да правят с Елин и се преструваше. За последно.

Когато Селена се върнеше, както се бе заклела...

Щяха да променят света заедно.

На Селена и Роуан им отне цяла седмица да стигнат до Доранел. Пътуваха през сурови и неприветливи планини, където дивите вълци на Майев ги наблюдаваха денем и нощем, а после слязоха в тучната долина през гори и поля. Въздухът ухаеше на подправки и на магия.

Колкото по юг пътуваха, толкова повече се вдигаше температурата, но ветровете пречеха да стане неприятно горещо. След време видяха в далечината красиви каменни селища. Роуан обаче продължи да я води право напред и така докато не изкачиха един скалист хълм и Доранел не се ширна пред тях.

Дъхът ѝ секна. Дори Оринт не можеше да се сравнява с него. Неслучайно бе наречен Градът на реките — бе построен от бели камъни върху огромен остров в центъра на още няколко реки. Там, където притоците на околните хълмове и планини се смесваха, водата беснееше. В северния край на острова реките преминаваха в могъщ водопад, а основата му бе така голяма, че мъглата се сливаше с ясният ден и караше куполите, перлените кули и сините покриви да блестят. В началото на града нямаше закотвени лодки, макар два елегантни каменни моста да прекосяваха реката. И двата бяха строго охранявани. По тях се движеха елфи с каруци, натоварени с всевъзможни стоки — зеленчуци, сено, вино. Някъде трябваше да има полета, ферми и градове, които да ги снабдяват. Подозираше обаче, че Майев има и много резерви.

— Предполагам, че обикновено прелиташ отгоре и не си правиш труда да ползваш мостовете — каза Селена на Роуан, който се мръщеше на града и не приличаше на воин, който се прибира у дома.

Той кимна разсеяно. През последния ден бе тих. Не бе груб, но бе станал мълчалив и разсеян, все едно издига отново стената между тях. Тази сутрин, когато се бе събудила в бивака им на хълма, го завари загледан в изгрева, сякаш разговаряше със света. Не бе имала смелостта да го попита дали се моли на Мала, носителката на огъня, и дали изобщо разговаря със слънчевата богиня. Но усети странно позната топлина в лагера. Можеше да се закълне, че магията ѝ скача

весело в отговор. Не си позволи да обмисля това, понеже последният ден и тя бе потънала в себе си. Събираше сили, проясняваше мислите си. Не бе имала възможност да говори много и дори сега ѝ бе трудно да се съсредоточи върху настоящето.

— Е — каза тя и въздъхна престорено тежко, като потупа дръжката на Голдрин, — нека видим обичната ми леля. Не бих искала да я карам да чака.

* * *

Стигнаха моста през нощта. Селена беше доволна от това — по-малко елфи видяха пристигането им, въпреки че криволичещите красиви улици бяха пълни с музиканти, танцьори и амбулантни търговци, които продаваха топла храна и напитки. В Адарлан също имаше такива, ала тук липсваха натискът на империята, мракът, студът и отчаянието. Майев не бе изпратила помощ преди десет години и докато елфите танцуваха и пиеха греяно вино, хората на Селена биваха избивани и изгаряни на клада. Знаеше, че вината не е тяхна, но докато вървеше през града към северната част на водопада, не можеше да си наложи да се усмихне на веселието.

Напомни си, че и *тя* бе танцувала и пила скрита, докато хората ѝ бяха страдали десет години. Не бе в позицията да се сърди на елфите или на когото и да е, освен на кралицата, която управляваше града.

Никой от стражите не ги спря, макар тя да забеляза сенките им по улиците и покривите, както и няколко лешояди, които кръжаха над тях. Роуан не им обърна внимание, макар тя да видя блясъка на зъбите му на златистата светлина от лампите. Явно и принцът не бе доволен от този ескорт. Колко ли от тях познаваше лично? С колко ли се бе бил рамо до рамо, колко ли бе водил в непознати земи? Нямахме и следа от приятелите му. Той не бе казал дали очаква да ги види, или не. Макар погледът му да сочеше право напред, тя разбра, че е наясно със стражите, които ги наблюдава, че чува всеки техен дъх.

Но в нея нямаше място за съмнение или страх. Докато вървяха, играеше с пръстена в джоба си, като го въртеше отново и отново. Напомни си за плана и за това, което трябваше да постигне, преди да напусне града. Тя бе толкова кралица, колкото и Майев. Суверен на

горди хора и могъщо кралство. Тя бе наследница от пепел и огън. Нямахме да се кланя на никого.

* * *

Бяха ескортирани до сияен дворец от бял камък, със сини завеси и подове от изящни мозайки, изобразяващи различни картини — от танцуващи девици до нощно небе. Реката течеше на малки поточета през сградата и понякога се събираше в басейни с цъфтящи през нощта лилии. Жасмин се увиваше около огромните колони, а от извитите тавани висяха лампи от разноцветно стъкло.

Достатъчно голяма част от двореца бе отворена за природните стихии, за да подсказва, че тук времето винаги е меко. Музика свиреше от далечни зали, ала бе лека и спокойна, в сравнение с тътена от звук и цветове в града отвъд гигантските стени на мраморния дворец.

Навсякъде имаше стражи. Криеха се от погледа им, ала тя ги надушваше с елфическите си сетива — стоманата и острия аромат на сапуна, който ползваха в казармите. Не бе толкова различно от стъкления дворец. Крепостта на Майев обаче бе изкована от камък. Навсякъде блед, полиран, блестящ. Знаеше, че Роуан има лични покои в двореца, както и че рода на Белия трън има няколко жилища в Доранел, ала не срещнаха негови роднини. По време на пътуването ѝ бе казал, че в семейството му има още няколко принцове, а братът на баща му ги управлява. За щастие на Роуан, чичо му имаше трима синове, което освобождаваше него от тежестта на наследството. Макар те да се бяха опитвали да използват позицията на Роуан, когато се пазаряха за власт с Майев. Интриги, според Селена не много различни от тези на кралските родове на Адарлан.

След дълго ходене в тишина Роуан я отведе на широка веранда, гледаща към реката. Бе достатъчно напрегнат, за да предположи, че чува и надушва неща, скрити за нея, ала не ѝ каза нищо. Водопадът отвъд двореца бучеше, макар и не толкова, че да удави разговора им.

В другия край на верандата върху каменен трон седеше Майев.

От двете ѝ страни бяха вълците близнаци, единият — бял, а другият — черен. Наблюдаваха пристигането им с лукавите си златни очи. Други нямаше. Не надушваше останалите приятели на Роуан,

когато минаха по покрития с плочки под. Съжали, че Роуан не я е оставил да се освежи в покоите му, но предполагаше, че срещата не е от този тип.

Докато вървяха към малкия подиум пред резбованите перила, Роуан бе редом с нея. Когато спряха, той падна на колене и сведе глава.

— Ваше Величество — прошепна.

Лея му дори не го погледна и не му позволи да се изправи. Остави го коленичил, насочи виолетовите си подобни на звезди очи към Селена и се ухили като паяк.

— Явно си изпълнила задачата си, Елин Галантиус.

Това бе поредният тест да види каква реакция ще предизвика името ѝ.

— Наистина — усмихна се тя в отговор.

Роуан остана със сведена глава, загледан в пода. Майев можеше да го остави коленичил и сто години, стигаше само да го поиска. Вълците до трона не мръднаха и на сантиметър.

Майев си позволи да погледне към Роуан и след това отново се усмихна на Селена.

— Признавам си, изненадана съм, че си спечелила одобрението му така бързо. Та — отпусна се Майев на трона, — покажи ми какво си научила през тези месеци.

Селена стисна пръстена в джоба си, без да свежда глава и на милиметър.

— Бих предпочела първо да науча какво си пазела в тайна досега.

— Не ми ли вярваш? — изцъка с език Майев.

— Не може да очакваш да ти дам всичко, което поискаш, просто тъй, без да знам, че ще изпълниш своята част от договорката.

Раменете на Роуан се напрегнаха, ала главата му остана сведена надолу.

— Ключовете на Уирда — присви очи Майев.

— Как могат да бъдат унищожени, къде се намират и какво още знаеш за тях.

— Не могат да бъдат унищожени. Може само да ги върнеш в портата.

Стомахът на Селена се сви. Тя вече знаеше това, но ѝ бе трудно да чуе потвърждението.

— Как да ги върна в портата?

— Не смяташ ли, че ако някой знаеше, вече щяха да са там?

— Каза, че знаеш за тях.

Тя се усмихна като пепелянка.

— *Знам.* Знам, че могат да се използват да твориш, да рушиш, да отваряш разломи между световите. Ала не и как да ги върна. Никога не научих как. Когато Бранън ги отнесе отвъд морето, не ги видях повече.

— Как изглеждаха? Какво бе *усещането* около тях?

Майев разтвори длан и се загледа в нея, сякаш можеше да види Ключовете там.

— Черни и лъщящи парчета, като от камък. Ала не са каменни. Не са от материал, идващ от тази земя или която и да е друга. Чувството е сякаш държиш живата плът на бог, диханието на всяко живо същество от всички светове наведнъж. Лудост и радост, ужас и отчаяние. Вечност.

При мисълта, че Майев е държала и трите Ключа макар и за кратко, Селена се ужаси до такава степен, че не си позволи да го осмисли, а просто попита:

— Какво още може да ми кажеш?

— Уви, помня само това. — Майев се облегна в трона си.

Трябваше да има *някакъв* начин. Не бе възможно да е изкарала всички тези месеци за едното нищо. Да я измамат *така*... Ала ако Майев не знаеше това, имаше други неща, които можеше да научи, нямаше да си тръгне с празни ръце.

— Какво можеш да ми кажеш за принцовете на Валгите?

За няколко мига Майев остана мълчалива, все едно мислеше дали има смисъл да казва повече, отколкото е обещала. Селена не знаеше дали иска да разбере защо кралицата отсъди в нейна полза.

— Ами да, шпионите ми ме информираха за присъствието им. — Майев замълча за момент. Несъмнено търсеше знанието в древните си спомени. — Има много и различни раси във Валг. Създания, които биха подплашили и най-лошите ти кошмари. Управяват ги принцове, изтъкани от сянка, отчаяние и омраза. Те си нямат тела, освен на тези, които са обсебили, и са малцина. Ала веднъж видях цял легион елфи погълнат за часове само от шестима.

Тръпки полазиха по гърба ѝ и дори вълците настръхнаха.

— Ала аз ги убих с огъня и светлината...

— Защо, мислиш, Бранън си спечели такава слава и цяло кралство? Той бе никой. Син, нежелан и от двамата си родители. Мала обаче го обичаше искрено и пламъците му понякога бяха достатъчно силни, че да държат Валгите настрана, докато успеем да призовем сила, която да ги отблъсне.

Селена отвори уста да попита още нещо, ала се спря. Майев не бе от онези, които даваха информация просто така.

— Нима Бранън не е крал по рождение?

— Нима никой не ти е казвал какво означава белега на челото ти? — килна глава Майев.

— Чух, че е свещен знак.

— Само заради основателя на кралството ви — светнаха весело очите на Майев. — Ала преди това беше едно нищо. Бранън бе роден със знака на копелето, който всяко нежелано и неприпознато дете притежаваше. То те прави нежелан и безименен. Всички наследници на Бранън, при все славния си род, се раждат с него. Знакът на безименния.

Той бе пламнал по време на дуела ѝ с Каин, пред самия крал на Адарлан. Цялата потрепери.

— Но защо засия, когато се бих с Каин и когато се изправих срещу принцовете на Валгите?

Беше сигурна, че Майев знае за сенчестото създание, загнездило се в Каин. Може би не бе принц на Валгите, а нещо достатъчно малко, че пръстенът на Уирда, който носеше той вместо нашийник, да го удържи. Бе разпознало Елена. „Бяхте доведени тук — всички вие. Всички играчи в една недовършена игра.“

— Може би кръвта ти е разпознала присъствието на Валга и е искала да ти подсказе нещо. А може да не означава и нищо.

Тя не мислеше така. Не и предвид вонята на Валга, проникнала в спалнята на родителите ѝ сутринта, когато бяха убити. Или асасинът беше бил обсебен, или бе знаел как да използва силите на Валгите, за да задържи родителите ѝ в несвяст, докато ги убива. Цялата тази информация трябваше да бъде подредена по-късно, когато Селена щеше да е далеч от Майев. Стига да я пуснеха да си тръгне.

— Само огънят и светлината ли могат да убият принцовете на Валгите?

— Те са корави създания, ала не непобедими — призна Майев.
— Начинът, по който кралят на Адарлан ги е подчинил с тези нашийници, върши работа. Върнеш ли се във владенията му, се опасявам, че това ще е едничкият начин.

Понеже в Адарлан магията все още бе блокирана от краля. Изправеше ли се срещу някой от принцовете отново, щеше да се наложи да го убие с меч или с ума си.

— Ако кралят наистина призовава Валги в армиите си, какво може да сторим, за да ги спрем?

— Кралят на Адарлан явно прави това, което аз никога не посмях, докато притежавах Ключовете. Без да държи и трите, той има ограничени възможности. Може да отваря за кратко портали между световите, колкото да пусне един принц да обсеби подготвеното тяло. Ала с трите ще може да отвори огромен портал, да призове всичките армии на Валгите и да поведе техните обсебващи принцове към смъртни тела... — Майев изглеждаше повече любопитна, отколкото ужасена. — Ако има трите Ключа, може и да не му трябват гостоприемници. Сред Валгите има безброй по-низши духове, които жадуват да се промъкнат в нашия свят.

— Значи ще му трябват безброй много нашийници.

— Няма, не и с трите Ключа. Контролът му ще е абсолютен. Не ще има нужда и от живи гостоприемници, само от тела.

Сърцето на Селена прескочи един удар, а Роуан се напрегна от мястото си на земята.

— Ще може да призове армия живи мъртъвци, обсебени от Валгите. Армия, която няма да има нужда да яде, спи или диша и ще плъзне като чума из твоя, а после и из други континенти. Може би и в други светове.

Затова обаче му трябваха и трите Ключа. Сърцето ѝ се сви, все едно въздухът, дворецът, реката и звездите се опитваха да я смачкат. Нямаше армия, която да спре такова нещо. Без магията бяха изгубени. Тя бе изгубена. Тя...

Спокойна топлина се уви около нея, все едно някой я бе прегърнал. Женствена, щастлива и безкрайно могъща.

„Гибелта още не е настъпила — сякаш ѝ прошепна присъствието. — Има още време. Не се поддавай на отчаянието.“

Майев я наблюдаваше с котешки интерес и Селена се запита дали тъмната кралица е усетила успокоителното древно присъствие. Селена обаче отново бе стоплена, а паниката си отиде. Макар прегръдката да изчезна, тя бе сигурна, че присъствието не е далеч. *Имаше* време. Кралят все още не притежаваше и трите Ключа.

Бранън ги бе притежавал, ала бе избрал да ги скрие, а не да ги държи заедно. Това се превърна в най-важния въпрос. Защо?

— Що се отнася до местонахождението на трите Ключа — добави Майев, — не зная къде са. Отнесоха ги отвъд морето, а през последните десет години не съм и чувала за тях. Кралят има поне един, може би и два. Третият обаче... — Тя я погледна отвисоко, ала Селена отказа да потрепери. — Ти имаш представа къде е, нали?

Тя отвори уста, ала пръстите на Майев стиснаха облегалката на трона, което накара Селена да погледне към камъка. Тук имаше толкова много камък — в двореца, в града... Думата, която Майев бе използвала по-рано...

— Нали? — настоя Майев.

Само камъни, нито следа от дърво, освен растенията и мебелите.

— Не — отвърна Селена.

— Кажи ми истината, Роуан — наклони глава Майев.

Ръцете му се свиха в юмруци, но той се изправи пред кралицата си и преглътна. Два пъти.

— Тя е открила загатката и знае, че кралят на Адарлан притежава поне единият от Ключовете, без да има представа къде го държи. Също така знае какво е сторил Бранън с третия и къде се намира той. Но не поиска да ми каже. — В очите му имаше ужас, а юмруците трепереха, сякаш невидима сила го бе принудила да изрече това.

Вълците само го наблюдаваха.

— Тайни ли пазиш, Елин? — изцъка Майев. — От собствената си леля?

— За нищо на света няма да ти кажа къде е третият Ключ.

— О, знам — измърка Майев и щракна с пръсти. Вълците се изправиха и се превъплътиха в най-красивите мъже, които Селена бе виждала. Воини със смъртоносна грация, единият светъл, а другият тъмен, и двамата съвършени.

Селена посегна към Голдрин, ала близнаците отидоха при Роуан, който не стори нищо и не се възпротиви, когато го хванаха за ръцете и го събориха на колене. Още двамина се появиха от сенките. Гавриел, чиито пъстри очи бяха съвсем празни, и Лоркан, който бе с каменно изражение на лицето. А в ръцете им...

При вида на обкованите с желязо камшици, които носеха, Селена забрави да диша. Лоркан не се поколеба да разкъса жилетката на Роуан, а след това туниката и ризата.

— Докато не ми отговори — каза Майев, все едно бе поръчала чаша чай.

Лоркан разви камшика, а железният му край изтрака по камъните. След това вдигна ръка. Грубото му лице бе безмилостно, капчица състрадание нямаше към приятеля в краката му.

— Моля ви — прошепна Селена.

Камшикът изпука и светът се разпадна на части, когато елфът се приведе под удара в гърба му. Изскърца със зъби, ала не извика.

— Моля ви — повтори Селена.

Гавриел удари тъй бързо, че Роуан имаше време само колкото да си поеме дъх. Нямаше жалост и по красивото лице на русокосия — следа не бе останала от мъжа, благодарил ѝ преди седмици.

— От теб зависи колко ще продължи това, племеннице — каза Майев.

Селена не посмя да отклони поглед от Роуан, който понесе бичуването както бе правил и преди — все едно знаеше колко болка може да очаква и си я разпределяше. Очите на приятелите му бяха мъртви, все едно и те бяха понасяли същото наказание.

Майев бе била Роуан и преди. Колко от белезите му бяха нейно дело?

— Спри! — изръмжа Селена.

— За нищо на света ли каза, Елин? Дори не и за принц Роуан?

Последва нов удар. Кръв плисна по камъните. А звукът от камшика... отекваше в кошмарите ѝ, смразяваше кръвта ѝ.

— Кажи къде е третият Ключ, Елин?

Удар. Роуан потръпна в желязната хватка на близнаците. Затуй ли се бе молил на Мала тази сутрин? Това ли очакваше от Майев?

Отвори уста, ала Роуан вдигна глава и оголи зъби. Лицето му бе изкривено от болка и гняв. Знаеше, че тя разчита думата в очите му, но

въпреки това я изрече:

— Недей.

Това непокорство наруши собствените ѝ забрани през последния ден — юздите, които бе сложила на собствените си сили. Плътна се към ядрото на магията си и издърпа колкото може повече.

Горещината бликна от нея и загоря камъните така бързо, че кръвта на Роуан стана на червена пара. Спътниците му изругаха и почти невидими щитове се вдигнаха около тях и господарката им.

Разбра, че златистото в очите ѝ е станало на жарава, понеже лицето на Майев бе пребледняло от погледа ѝ.

И тогава Селена подпали света.

Майев не гореше, нито пък Роуан и приятелите му, чиито щитове Селена разкъса с лекота. От реката около тях обаче излизаше пара, а из двореца и от града се разнесоха викове. Навсякъде имаше пламъци, които не горяха и не нараняваха никого, ала обгръщаха всичко. Целият остров бе увит в огън.

Майев се изправи и слезе от трона. Селена позволи малко повече горещина да се процеди през контрола ѝ върху пламъка, за да загрее кожата на леля ѝ. Изправи се срещу нея. Роуан висеше ококорен от ръцете на приятелите си, а кръвта му капеше по камъните.

— Нали искаше демонстрация? — каза тихо Селена. Пот потече по гърба ѝ, ала тя стисна магията с цялата си сила. — Само да поискам и градът ти ще изгори.

— Той е от камък — сопна се Майев.

— Ала народът му не е — усмихна се Селена.

— Невинни ли би избила, Елин? — разшириха се ноздрите на Майев. — Като нищо. С това се препитаваше, нали?

Усмивката на Селена не угасна.

— Опитай да ме притиснеш, лельо, и виж какво ще излезе. Но не желаете ли именно това? Не да овладее магията си, а да видиш колко съм силна. Не колко от кръвта на сестра ти тече във вените ми — от самото начало знаеше, че имам малко от силите на Маб. Трябваше ти да знаеш какво съм наследила от Бранън!

Пламъците се издигнаха, а с тях и виковете. На ужас, а не на болка. Пламъците нямаше да ранят никого, освен ако не пожелаеше. Усети, че чужда магия се надига срещу нейната и пробива силата ѝ, но огънят около верандата остана силен.

— Никога не си давала Ключовете на Бранън и не си пътувала с него и Атрил да ги вземеш от Валгите — продължи Селена и образува огнена корона около главата си. — Откраднала си ги. Искала си да ги задържиш. Веднага щом Бранън и Атрил узнали това, се изправили срещу теб. А Атрил... — Селена изтегли Голдрин, а дръжката му пламна в кървавочервено. — Любимият ти Атрил, най-добрият

приятел на Бранън... ти си го убила, когато се изправил срещу теб. Ти, а не Валгите. Толкова си била посрамена и опечалена, че точно Бранън ти е взел Ключовете. Не вражеска сила е унищожила храма на богинята слънце, а самият Бранън. Изгорил всяка своя следа, за да не можеш *ти* да го намериш. Оставил само меч в памет на приятеля си — в пещерата, в която самият Атрил извадил окото на онова нещастно езерно създание — и така и не ти казал. След като отплавал от тези брегове, не си посмяла да го последваш заради Ключовете, но и заради тъй силната му магия — *моята* магия.

Затова Бранън бе скрил Ключа в медальона на рода им. Да им даде допълнителна сила, не срещу обикновени врагове, а срещу Майев, ако тя решише да дойде за тях. Може би не бе върнал Ключа в Портите, понеже искаше да може да призове силите им, в случай че Майев решише да стане господарка на целия свят.

— Затова изостави земята си отвъд хълмовете да гние. Затова построи каменен град, обкръжен от вода. За да не могат наследниците на Бранън да се върнат и да те опекаат жива. Затова искаше да ме видиш, затова се пазари с майка ми. Да разбереш доколко съм опасна за теб. И какво ще стане, ако кръвта на Бранън се смеси с тази на Маб. — Селена разпери ръце, а Голдрин засия в едната от тях. — Ами, виж силата ми, Майев. Виж с какво сразих дълбокия мрак, виж какво бушува под кожата ми.

Селена въздъхна и угаси всички пламъци в града.

Силата не бе в могъществото или умението, а в контрола. В това да владее *самата себе си*. Знаеше отдавна колко мощен е пламъкът ѝ. Преди няколко месеца бе готова да убие и пожертва всичко и всички, за да изпълни клетвата си. Ала онова не бе сила. Бе гневът и болката на едно пречупено момиче. Сега разбра какво имаше предвид майка ѝ, когато я бе погалила в нощта, когато ѝ бе дала Амулета.

Когато светлините в Доранел угаснаха и светът потъна в мрак, Селена отиде до Роуан. Близнаците го пуснаха само като ги изгледа с оголени зъби. Гавриел и Лоркан не сториха нищо, а останаха с окървавени камшици, а Роуан се отпусна в нея, шепнейки името ѝ.

Светлините пламнаха. Майев остана на място. Роклята ѝ бе покрита със сажди, а лицето — мокро от пот.

— Ела тук, Роуан.

Роуан се напрегна и изпъшка от болка, ала тръгна с олюляване към подиума. Кръв прокапа от ужасните рани на гърба му. Селена щеше да повърне, ала продължи да се взира в кралицата. Майев даже не я погледна, когато изсъска:

— Дай ми този меч и се махай.

— Не мисля — поклати глава Селена. — Бранън го е оставил в онази пещера за този, който го намери. По правото на кръвта, огъня и мрака е мой. — Тя прибра Голдрин в ножницата. — Не е приятно, когато не ти дават това, което искаш, нали?

Роуан просто стоеше там с лице с наложена маска на спокойствие при все раните, ала очите му бяха пълни с печал. Приятелите му гледаха притихнали, готови да нападнат, стига Майев да им нареди. Нека се пробват.

— Горко ще съжеляваш за това — сви устни Майев.

Селена обаче отново тръгна към нея, хвана я за ръката и каза:

— Не мисля.

След това разкри ума си на кралицата.

Е, поне част от ума си — видение, което Нарок й даде, докато го изгаряше. Той бе знаел. По някакъв начин бе видял потенциала й, може би докато принцовете на Валгите ровеха из спомените й. Не бе бъдеще, издялано в камък, но тя не позволи на леля си да разбере това. Представи й спомена като истина, като част от план.

* * *

Ревът на тълпата отекваше оглушително по белите каменни коридори на кралския замък в Оринт. Повтаряха името й, почти го виеха. Елин. Тътен отекваше с всяка крачка, която правеше в потъмнялото стълбище. Голдрин тежеше на гърба й, а светлината на рубина му сияеше. Туниката й бе красива, ала проста, а металните ръкавици, въоръжени със скрити ножове, служеха колкото за украса, толкова и за смърт.

Стигна долния етаж и мина по него покрай високите мускулести воители, които дебнеха в сенките край портала. Те бяха нейните воители, нейните придворници — Едион и още неколцина, чиито

лица бяха скрити в сенките. Зъбите им блеснаха, когато ѝ се усмихнаха зверски. Този двор щеше да промени света.

Виковете се усилиха, а Амулетът подскочаше между гърдите ѝ при всяка крачка. Продължи да гледа напред с полуусмивка на лицето, преди да излезе на балкона. Виковете на тълпата пред двореца станаха неистови. Хиляди се бяха събрали по улиците и крещяха името ѝ. Младите жрици на Мала танцуваха на двора с тътена на името ѝ, потънали във фанатичен транс.

Със силата на Ключовете, които си бе спечелила, бе създавала армии, с които да прогони враговете си. Посевите бяха порасли, сенките бяха изчезнали. Бе вършила чудеса. Тя не бе човек, дори не и просто кралица.

Елин.

Възлюбена. Безсмъртна. Благословена.

Елин.

Елин Дивия огън. Елин Огненото сърце. Елин Носителката на светлината.

Елин.

Вдигна ръце и лице към слънчевите лъчи, а писъците им накараха Белия дворец да потрепери. На челото ѝ свещеният знак на Бранън засия в синьо. Тя се усмихна на своя народ и на своя свят, който щеше да завладее.

* * *

Селена се отдръпна от Майев. Лицето на кралицата бе пребледняло. Беше се хванала на лъжата и не бе прозряла, че видението е дадено на Селена като предупреждение за това в какво може да се превърне, ако намери Ключовете и ги задържи за себе си. Това бе последният дар от човека, който някога бе Нарок.

— Предлагам — каза тя на кралицата — да помислиш хубавичко преди да заплашваш мен или близките ми. Или преди да нараняваш Роуан отново.

— Роуан принадлежи на мен — изсъска Майев. — Ще правя с него каквото поискам.

Селена погледна към принца, който стоеше неподвижен. Очите му бяха помътнели от болка. Не от раните на гърба, а от раздялата, която приближаваше и двамата с всяка тяхна стъпка по пътя към Доранел.

Селена бавно измъкна пръстена от джоба си.

* * *

Не пръстена на Каол бе стискала през последните няколко дни, а простичкото украшение, останало в ножницата на Голдрин. Бе го крила през всичките тези седмици, бе карала Емрис да разказва приказка подир приказка за Майев, докато внимателно бе сглобила истината за леля си, само за този момент.

Когато Селена вдигна пръстена между пръстите си, Майев замръзна като мъртва.

— Мисля, че отдавна търсиш това — рече Селена.

— То не ти принадлежи.

— Нима? В крайна сметка аз го намерих. В ножницата на Голдрин, където Бранън го е оставил, след като го е взел от трупа на Атрил. Семейният пръстен, който той е щял да ти даде някой ден. Хиляди години са минали оттогава, а ти така и не си го намерила. Мисля, че се полага на мен. — Селена сви пръсти около украшението. — Но кой би повярвал, че си сантиментална?

Устните на Майев изтъняха.

— Дай ми го!

— Нищо няма да ти дам — изсмя се Селена.

Но усмивката ѝ помръкна. Лицето на Роуан зад трона на Майев остана неразгадаемо, когато се извърна към водопада.

Всичко това бе заради него. За Роуан, който знаеше кой меч е взела онзи ден в планинската пещера, който ѝ го бе дал в леда, за да се пазари за в бъдеще — едничката ѝ защита срещу Майев, стига да бе достатъчно умна, за да се сети. Осъзна какво е сторил — че е знаел за това винаги, — когато ѝ спомена пръстена преди седмици и ѝ разказа, че се надява тя да му намери приложение. Роуан не разбираше, че тя не иска да се пазари за власт, сигурност или бъдещ съюз.

Селена каза:

— Ала съм готова да сключа сделка. — Майев се намръщи и тя вирна брадичка. — Пръстенът на любимия ти. В замяна на свободата на Роуан.

Роуан се напрегна. Приятелите му насочиха погледи към нея.

— Кръвната клетва е вечна — каза Майев нервно. Селена не мислеше, че в този момент приятелите му дишат.

— Не ми пука. Освободи го. — Тя отново вдигна пръстена. — Или ще стопя този пръстен още сега.

Това бе голям риск. Седмици наред кроежи и тайна надежда. Дори сега Роуан не се извърна.

Очите на Майев останаха приковани в пръстена. Селена знаеше защо. Затова бе и дръзнала да рискува. След дълго мълчание роклята на Майев изшумоля, когато кралицата се изправи с пребледняло и изопнато лице.

— Много добре. И без това последните десетилетия компанията му ме отегчава.

Роуан се извърна към нея — бавно, като че не вярваше какво чува. Срещна погледа на Селена, а не на Майев. Очите му засияха.

— В името на кръвта ми, която тече в теб — рече Майев, — и не заради безчестие или измяна, те освобождавам, Роуан от рода на Белия трън. Кръвната ти клетва към мен вече не важи.

Роуан просто я зяпна, а Селена не чу останалото, което Майев изговори на Древния език. Роуан обаче измъкна кинжал и проля от кръвта си по камъните, каквото и да означаваше това. Не бе чувала кръвна клетва да се нарушава, но бе рискувала. Може би за пръв път в историята на света някоя се нарушаваше с такава чест. Приятелите му го гледаха изцъклени и притихнали.

— Освободен си от моята воля, принц Роуан от Белия трън — завърши Майев.

На Селена ѝ трябваше да чуе само това, за да подхвърли пръстена на кралицата. Роуан изтича към нея и постави ръце на бузите ѝ, след което опря чело в нейното.

— Елин — промълви той, не за да ѝ се скара или да благодари, а... да ѝ се помоли. — Елин — прошепна той отново и я целуна по челото, преди да коленичи пред нея.

Когато понечи да хване китката ѝ, тя се отдръпна назад.

— Свободен си. Вече си свободен.

Застанала зад тях, Майев ги наблюдаваше с вдигнати вежди. Но Селена не можеше да приеме, да се съгласи на това.

Кръвният обет водеше до пълно подчинение. Щеше да ѝ даде всичко. Животът, собствеността си, свободната си воля. Но лицето на Роуан бе спокойно, уверено. „Довери ми се.“

„Не искам да си мой роб. Не съм такава кралица.“

„Нямаш си придворни. В момента си сама, без земи и съюзници. Може и да те пусне да си тръгнеш днес, ала утре вече ще е подире ти. Знае колко могъща си станала. И колко могъщи сме заедно. Това ще я разколебае.“

„Не го прави. Всичко друго, но не и това.“

„Ти си моя, Елин. До края.“

Щеше да продължи да спори с него, ала странната женствена топлина, която бе усетила тази сутрин край лагерния огън, я прегърна, все едно да я увери, че е нормално да иска това толкова силно, че да я боли, да ѝ каже, че може да се довери на принца и — дори повече — на самата себе си. Затова, когато Роуан посегна към китката ѝ, не се възпротиви.

— Ще се измъкнем от това заедно, Огнено сърце — каза той и дръпна ръкава си, — заедно. — След това вдигна поглед от китката си. — Двор, който да промени света — обеща.

Тя закима и се усмихна, когато той извади кинжала от ботуша си и ѝ го предложи.

— Кажй го, Елин!

Без да смее да остави ръцете си да потреперят пред Майев и смаяните приятели на Роуан, тя взе кинжала и го вдигна над собствената си оголена китка.

— Роуан от рода на Белия трън, обещаващ ли да служиш в моя двор от този ден до деня на смъртта ти?

Не знаеше точните думи на Древния език, ала кръвната клетва не се даваше със засукани фрази.

— Заклевам се. До сетния си дъх и на оня свят. До край!

Щеше да спре, да го попита дали наистина иска това, ала Майев бе още там, като сянка, таяща се зад тях. Затова го бе сторил сега, за да не може Селена да възрази, да го разубеди.

Типично за Роуан. Тя се ухили, когато прокара кинжал по китката си и остави капка кръв по пода. След това му подаде ръка.

С изненадваща нежност, той взе китката ѝ в ръце и сведе уста до кожата ѝ.

За миг нещо ярко като светкавица мина между тях, а после се успокои — нишка, която се сплиташе все по-здро̀во с всяка глътка кръв, изпита от Роуан. Когато той вдигна глава с устни, блестящи от кръвта ѝ, погледът му бе светнал и твърд като стомана.

Нямаше думи, които да опишат това, което мина през тях в този миг.

Майев обаче ги освободи от задължението да си спомнят как се говори, като изсъска:

— След като успяхте да ме обидите още повече, сте свободни. Излизайте! Всичките!

Приятелите му изчезнаха за миг и потънаха в сенките, като отнесоха със себе си и проклетите камшици.

Селена помогна на Роуан да се изправи на крака и му позволи да изцери раната на китката ѝ, докато тези по неговия гръб се затваряха. Застанали рамо до рамо, те погледнаха отново към кралицата на елфите.

Ала видяха само как една бяла сова отлита в нощта.

* * *

Бързо излязоха от Доранел и не спряха, докато не намериха тих хан в малко полузабравено градче на няколко километра. Роуан не посмя дори да се върне в дома си, за да си събере вещите, а ѝ каза, че няма какво толкова ценно да взема. Приятелите му не дойдоха при тях, не опитаха да се сбогуват, когато двамата минаха по моста и изчезнаха в скритите от нощта земи отвъд. След часове на бягство Селена падна в леглото си и спа като заклана. Но призори помоли Роуан да извади иглите и мастилото от чантата си.

Изкъпа се, докато той приготвяше всичко, което му бе необходимо, и се изтърка с едра сол, докато кожата ѝ не започна да лъщи. Роуан не каза нищо, когато тя се върна в спалнята и само я погледна, когато свали роклята си и легна по корем гола до кръста на работната маса, която бе поръчал. Иглите и мастилото вече бяха на

масата. Бе навил ръкави до лактите, а косата му бе вързана назад. Така елегантните линии на татуировката му ставаха още по-видими.

— Поеми си дълбоко въздух — каза той. Тя се подчини и подпря ръце под брадичката си, докато играеше с огъня, завихряйки собствените си пламъци в жаравата. — Нахрани ли се добре, пи ли достатъчно вода?

Тя кимна. Бе погълнала цялата закуска, преди да иде в банята.

— Кажи ми, ако имаш нужда да станеш — каза той, след което я уважи, като не я предупреди за болката и не я попита дали е сигурна в решението си. Вместо това погали със сигурна ръка белязания ѝ гръб — като художник, който наблюдава платното. Прокара силните си белязани пръсти по всеки белег, а кожата ѝ настръхна.

След това започна да скицира знаците и така часове наред. След закуска бе подготвил няколко дизайна, които тя да одобри. Бяха толкова съвършени, все едно ги бе извадил от душата ѝ. Не се изненада.

След като свърши основата, остави я да иде до тоалетна, и скоро тя се върна по корем на масата, подпряла брадичка с ръце.

— Сега не мърдай повече. Започвам.

Тя изсумтя в знак на съгласие и се загледа в огъня, в жаравата, докато топлината на тялото му приближи нейното. Чу как си поема рязко дъх, а после...

Първата игла заболя. Мили богове, с желязо и сол здравата си болеше. Стисна зъби, овладя и прие болката. За такава татуировка се слагаше сол, бе ѝ казал Роуан — да напомня на носителката ѝ за болката. „Хубаво — успя само да помисли тя, когато болката плъзна в гърба ѝ. — Много добре.“

Когато Роуан направи следващата татуировка, тя отвори уста и започна своите молитви.

Бяха молитви, които трябваше да изрече преди десет години — поток от думи на Древния език, който разказваше на боговете за смъртта на родителите ѝ, на чичо ѝ, на лейди Мериън. Четири живота, изгубени за два дни. С всяко убождане от иглата на Роуан тя молеше безликите безсмъртни да отнесат душите на близките ѝ в техния рай и да бдят над тях. Разказа им, че го заслужават заради добрите дела, топлите думи и смелите подвизи, които бяха извършили.

Спираше само колкото да си поеме дъх и продължаваше да изрича молитвите, които дължеше като дъщеря, приятелка и наследница.

Роуан се трудеше с часове, движенията му потънаха в ритъма на думите ѝ. А тя пееше и се молеше. Той не проговори нищо, иглите и чукчето му бяха барабан за нейните молитви и сплитаха труда му. Не я оскърби с предложение за вода, когато гласът ѝ преградна до степен, че трябваше да шепти. В Терасен се пееше от изгрев до залез, с колене в чакъла, без храна, вода или почивка. Тук щеше да пее, докато татуирането завърши, а агонията в гърба ѝ бе нейната жертва към боговете.

Когато всичко приключи, гърбът ѝ болеше като одран. С мъка стана от масата. Роуан я последва до близкото нощно поле и коленичи с нея на тревата. Тя вдигна очи към луната и изпя последната свещена за дома ѝ песен — риданието на елф, закъсняло с десет години.

Роуан дори не продума, докато тя пееше с дрезгав глас. Остана на полето с нея до зори, постоянен спътник като татуировката на гърба ѝ. Три редици текст минаваха по най-големите ѝ белези — историята на любовта и загубата ѝ, изписани върху нея. Един ред за родителите и чичо ѝ, втори — за лейди Мериън, трети — за придворните и народа ѝ.

На по-малките белези бе изписала съдбите на Нехемия и Сам, обичните ѝ мъртви. Вече нямаше да ги държи заключени в сърцето си.

Вече нямаше да се срамува.

Военните игри започнаха.

На всички кланове на Железните зъби бе дадена почивка предишния ден, ала никой не се възползва от нея. Вместо това тренираха спускания за последно или преговаряха плановете и стратегиите си.

Официални лица и съветниците от Адарлан пристигаха вече дни наред, за да наблюдават игрите от върха на Северен зъб. Щяха да докладват на краля на Адарлан какви са вещниците и уивърните им, а също и кой е спечелил.

Когато преди седмица Абраксос мина през Прохода, Манон бе посрещната в Омега с усмивки и аплодисменти. Баба ѝ не се виждаше никаква, но това не бе изненада. Манон не бе постигнала нищо особено, а само това, което се очакваше от нея.

Нито видя, нито чу нещо за крочанската пленница в търбуха на Омега. Явно никой друг не знаеше нищо за нея. Изкуши се да попипа баба си, ала матроната не я бе извикала при себе си, а на Манон не ѝ се ядеше още бой.

Последните дни нервите ѝ бяха опънати. Клановете се бяха затворили в отделните си помещения и почти не си говореха. Каквото и единство да бяха показали в нощта, в която Абраксос премина изпитанието си, когато военните игри започнаха, бяха останали само вековното съперничество и кръвната вражда.

Игрите трябваше да се проведат във и около два високи върха, видими от Северен зъб, включително и в най-близкия каньон. Всеки от трите клана щеше да си има собствено гнездо на някой от близките планински върхове — истинско гнездо от съчки и клони. И в центъра на всяко имаше стъклено яйце.

Яйцата щяха да им донесат победа или поражение. Всеки клан трябваше да плени тези на двата вражески отбора, но и да остави защитнички на собственото си яйце. Печелеше кланът, взел две други яйца от гнездата на съперниците, където не можеха да ги нападат нито защитничките, нито останалите вражески сили. Ако някое яйце се

пръснеше, това означаваше незабавна дисквалификация за тази, в чиито ръце е било.

Манон постави леката си броня и кожата за летене. Имаше метал по китките, раменете и бедрата си — местата, където можеше да я удари стрела или меч, или да бъде ухапана от уивърн. Бе свикнала с тежестта и ограничените движения — Абраксос също, благодарение на тренировките, през които бяха минали Черноклюните през последните няколко седмици.

Имаха строги заповеди да не убиват или раняват останалите. Бе им разрешено да носят по две оръжия, затова Манон взе Ветросеч и най-острия си кинжал. Сенките, Астерин, Лин и двете близначки нарамиха лъкове. Вече можеха да стрелят от уивърните си, след упражнения, в които улучваха мишените право в десетката, докато летяха в каньоните. Астерин бе минала самодоволно през столовата тази сутрин, наясно с това, че е смъртоносна като дявол.

Всеки клан носеше ивици боядисана кожа на челото си — в черно, синьо и жълто. Уивърните бяха украсени по същия начин по опашките, шиите и страните. Когато сборищата полетяха, се събраха в небесата и се представиха заедно на малките смъртни в планините под тях. Тринайсетте летяха начело на Черноклюните в перфектна формация.

— Бедни смъртни глупци — промърмори Астерин, а вятърът донесе думите ѝ на Манон. — Не знаят какво отприщват.

Манон изсъска в знак на съгласие.

Летяха в отличен ред — Манон най-отпред, Астерин и Веста от двете страни зад нея, после в редици по три — Имоген, обградена от зеленооките демони, Гислейн, прикривана от Кая и Тея, двете Сенки и Лин, а най-отзад — Сорел. Таран, балансиран и безжалостен, способен да съкруши вражеските редици.

Ако Манон не ги повалеше, щяха да ги стигнат тежките мечове на Астерин и Веста. Ако и това не ги спреше, шестте по средата бяха смъртоносен капан. Повечето нямаше дори да доближат Сенките и Лин, които щяха да наблюдават със зорките си очи околностите. Или пък Сорел, която бе най-отзад.

Щяха да повалят враговете един по един, с ръце, крака и лакти там, където обикновено оръжията щяха да свършат работа. Целта бе да

си вземат яйцата, а не да убият останалите, напомняше тя отново и отново на Тринадесетте.

Игрите започнаха със звъна на мощна камбана някъде в Омега. Миг по-късно небесата избухнаха от криле, нокти и писъци.

Най-напред тръгнаха подир яйцето на Синьокръвните. Манон знаеше, че Жълтоногите ще тръгнат най-напред към гнездото на Черноклюните. Така и направиха. Манон даде знак на вещиците си и една трета от силите ѝ се върнаха назад зад бойните редици и вдигнаха стена от зъби и криле, в която Жълтоногите да се разбият.

Синьокръвните, които най-вероятно бяха планирали най-малко за сметка на различните си ритуали и молитви, също изпратиха силите си срещу Черноклюните, за да проверят дали с допълнителен натиск няма да пробият желязната им защита.

Още една грешка.

След десет минути Манон и Тринадесетте обградиха гнездото на Синьокръвните и стражата, която пазеше съкровището в него.

Чуха се виковете, ала не от Тринадесетте, които напредваха с каменни лица и блеснали очи, а от другите Черноклюни. Последната трета от тях се отскубна, направи кръг наоколо и се присъедини към Манон и връщащата се сила, за да разбият Синьокръвните и Жълтоногите, намиращи се между тях.

Вещиците и уивърните се спускаха и издигаха, но това бе колкото за показ, толкова и за победа. Манон не отстъпи и милиметър, докато нападаха отпред и отзад — въздушна маневра, която почти накара уивърните да хвърлят ездачите си от страх.

Бе създадена за това. Дори битките от метлите не бяха тъй бързи, брилянтни и смъртоносни. Щом се изправеха срещу враговете си с оръжия...

Манон се ухили, когато постави Синьокръвното яйце в гнездото на Черноклюните на плоския планински връх.

Няколко мига по-късно с Абраксос се плъзгаха обратно към боя, а Тринадесетте зад тях се регрупираха. Астерин, която единствена бе останала наблизо през цялото време, се хилеше като луда. И когато братовчедка ѝ и уивърнът прелетяха покрай Северен зъб и наблюдателите, златокосата вещица се изправи на седлото и скочи от крилото на звяра.

Жълтоногата вещица на уивърна отдолу не видя Астерин, докато тя не се присъедини към нея с ръка на гърлото ѝ там, където би притиснала кинжал. Дори Манон ахна от удоволствие, когато Жълтоногата вдигна ръце в знак, че се предава.

Астерин я пусна и също вдигна ръце, за да бъде хваната от ноктите на собствения си уивърн. След подхвърляне и ужасяващо падане Астерин се върна на седлото си и се спусна до Манон и Абраксос. Той игриво замахна към синия уивърн на Астерин с крило — жест на флирт, който накара женския уивърн да изцвърчи от удоволствие.

Манон повдигна вежди към Втората.

— Обучавала си се, като гледам.

— Не съм станала Втора, седейки си на задника! — ухили се в отговор Астерин.

След това отново се спусна, но в рамките на формацията, на един мах на криле разстояние. Абраксос изрева и Тринадесетте се събраха около Манон. Следваха ги четири сборища. Трябваше да вземат яйцето на Жълтоногите и да го сложат в гнездото на Черноклюните. И всичко щеше да свърши.

Заобикаляха биещите се вещици и когато стигнаха редиците на Жълтоногите, Тринадесетте се отдръпнаха и изпратиха останалите четири сборища зад тях напред като стрели. Така те пробиха бариерата и тогава Тринадесетте минаха напред.

Гнездото на Жълтоногите бе най-близо до Северен зъб. Пазеха го не три, а четири сборища. Голяма част от тях бяха останали назад. Вдигнаха се от гнездото — не поотделно, а заедно. Манон се ухили на себе си.

Тръгнаха към тях. Жълтоногите не отстъпиха...

Манон подсвирна. Двете със Сорел размениха позиции и сборището ѝ се раздели на три, както се бяха обучавали. Удариха редиците на Жълтоногите като едно същество, като всяко сборище се оказва смесено с непознати и уивърни, с които не бяха летели преди. Объркването се влоши, когато Тринадесетте се пръснаха сред тях. Раздадоха се заповеди, извикаха се имена, но въпреки това се възцари пълен хаос.

Приблжиха гнездото, когато четири Синьокръвни сборища се появиха от нищото. Водеше ги Петра, яхнала звяра си Кийли. Почти

падеше към гнездото, оставено открито, докато Черноклюните и Жълтоногите се бореха помежду си. Бе чакала за това като лисица в бърлогата си.

Влезе вътре, а Манон я последва със звучна ругатня. Блесна жълто и се чу писък на гняв. Манон и Абраксос отстъпиха, когато Искра профуча през гнездото и се блъсна право в Петра.

Двете наследници и техните уивърни склочиша нокти и започнаха да се носят надолу във въздуха, като се деряха и хапеха. От планината и от летящите вещици се разнесоха викове.

Манон се задъха, запази равновесие върху Абраксос и се спусна към гнездото, за да подпечата победата си. Бе готова да го пришпори за гмуркане, когато Петра изпищя. Не от гняв, а от болка.

Агонизираща болка, каквато Манон не бе чувала. Уивърнът на Искра бе склучил челюсти около врата на Кийли. Искра нададе триумфален вой, а мъжкарят ѝ разтърси Кийли. Петра се бе хванала отчаяно за седлото.

Сега бе моментът да сграбчи яйцето. Подкани Абраксос.

— *Давай* — изсъска тя и се приготви за спускането.

Абраксос не мръдна, а се снижи, загледан в това как Кийли се бори без резултат. Крилете ѝ едва плющяха, а Петра отново извика. Молеше Искра да спре.

— Сега, Абраксос! — пришпори го тя. Но той отново отказа да помръдне.

Искра излая заповед към уивърна си.

Звярът ѝ пусна Кийли.

* * *

Втори писък разтърси планината. Той идеше от Синьокръвната матрона, която извика, когато дъщеря ѝ започна да пада към скалите надолу. Другите Синьокръвни се завъртяха, ала бяха твърде далеч. Уивърните им не можеха да спрат фаталното спускане.

Абраксос обаче можеше.

Манон не знаеше дали е дала заповед, или си го е помислила, ала този писък, този майчин писък, какъвто не бе чувала никога, я накара да се приведе напред. Абраксос се спусна като падаща звезда с

бляскавите си криле към прекършения уивърн и все още живата вещица на гърба му.

Вятърът брулеше лицето и дрехите на Манон. Когато приближи, тя осъзна, че Кийли също все още диша. И все още се опитва да спаси вещицата на гърба си. Не себе си — знаеше, че всеки миг ще загине.

Петра бе припаднала, оплетена в седлото си, от налягането или от загубата на въздух. Висеше несигурно, въпреки опитите на Кийли с последните удари на сърцето си да направи кацането гладко и бавно. Крилете на уивърна се изкривиха. Изпищя от болка.

Абраксос профуча и разпери криле, като направи първо един, а после и втори преход. Каньонът приближаваше със страшна сила. Когато приключи второто спускане, толкова близо, че можеше да докосне кървавите люспи, Манон разбра.

Не можеше да спаси Кийли. Тя бе прекалено тежка, а той — твърде малък. Можеше обаче да спаси Петра. И той бе видял как Астерин прави скока. Манон трябваше да измъкне изпадналата в несвяст вещица от седлото.

Абраксос изрева на Кийли. Манон можеше да се закълне, че двата уивърна говорят на непознат език. Ревеше някаква заповед. Кийли направи последно усилие за ездачката си и се уравни в въздуха като площадка за кацане.

„Моята Кийли“ — бе казала Петра. С усмивка.

Манон си внуши, че прави това заради бъдещия съюз. И за шоуто.

Но всичко, което можеше да види, докато разкопчаваше хамутите, за да се изправи от седлото и да скочи от Абраксос, бе безкрайната любов в очите на умиращия уивърн.

Манон удари Кийли и звярът изпищя, но се задържа, когато вещицата балансираше срещу напора на вятъра на седлото, където висеше Петра. Ръцете ѝ бяха изтръпнали, а ръкавиците ги правеха дори по-непохватни, когато разсече с острие една след друга кожата. Абраксос изрева предупредително. Каньонът приближаваше.

Дано Тъмнината бъдеше милостива...

Манон освободи Петра. Синьокръвната наследница увисна като труп в ръцете ѝ, а косата ѝ я шибна през лицето като хиляда малки ножа. Уви парче кожа около себе си и Петра — веднъж, втори път. Върза го и прокара ръце между тези на Петра. Кийли остана стабилна. Каньонът се затвори около тях, всичко потъна в сянка. Манон изрева от тежестта, когато изтръгна вещицата от седлото и стремената. Скалите профучаха между тях, но сянка затъмни слънцето — Абраксос, който се бе спуснал към нея, малък и пъргав. Бе единственият уивърн, спускал се с такава скорост в каньона някога.

— Благодаря — каза тя на Кийли и изстреля себе си и Петра във въздуха.

Падаха около миг, прекалено бързо, но после Абраксос се появи с разперени нокти. Грабна ги и ги отнесе над ръба на каньона, високо във въздуха, в безопасност.

Кийли удари дъното на каньона с тътен, който отекна в планините, и не се изправи повече.

* * *

Черноклюните спечелиха военните игри, а Манон бе коронована за Водачка на крилото пред всичките натруфени и потни мъже на Адарлан. Тя обаче бе видяла лицето на баба си, когато свали Петра на наблюдателната площадка — видя отвращението, изписано върху него.

Манон пренебрегна Синьокръвната матрона, която бе паднала на колене от благодарност. Дори не видя Петра, докато се измъкваше. На

следващия ден се разнесе мътва, че Петра не може да стане от леглото си. Нещо в душата ѝ се прекършило със смъртта на Кийли.

Злощастен инцидент, причинен от неконтролируемите уивърни, бе казала матроната на Жълтоногите, а Искра ѝ пригласяше. Манон обаче бе чула заповедта ѝ за убийство.

Бе готова да я предизвика, но и Петра бе чула заповедта. Отмъщението се полагаше на нея.

Трябваше да остави вещицата да умре, ѝ бе креснала баба ѝ онази нощ и я бе зашлевявала отново и отново заради липсата на дисциплина, подчинение и жестокост.

Ала Манон не се извини. Не можеше да заглуши звука от удара на Кийли в земята. Малка част от нея, може би слаба и недисциплинирана, се зарадва, че животното не бе умряло напразно.

Манон получи похвала от всички останали и прие похвалите на всички прокълнати от боговете сборища, все едно от чия кръв бяха.

Водачка на Крилото. Повтори си го тихо, когато двете с Астерин, следвани от половината от останалите Тринадесет, приближиха столовата, където трябваше да се състоят празненствата.

Другата половина вече бяха там и търсеха възможни заплахи или клопки. Вече бе Водачка на Крилото и бе унизила Искра. Останалите щяха да са още по-свирепи. Щяха да искат да я победят и да вземат поста ѝ.

Тълпата бе весела, навсякъде блестяха железни зъби, а в чашите се лееше истинска прясна бира, донесена от отвратителните мъже от Адарлан. Манон получи една, а Астерин ѝ я взе, отпи малко и изчака за миг, преди да ѝ я върне.

— Биха те отровили — рече Втората и ѝ намигна, докато крачеха към предната част на залата, където я чакаха трите матрони. На игрите мъжете бяха направили малка церемония, ала тази бе за вещиците. За Манон.

Скри усмивката си, когато тълпата се раздели, за да я пусне.

Трите Върховни вещици седяха на импровизирани тронове, подобни на богато украсените столове, които бяха намерили. Когато Манон притисна два пръста в челото си, Синьокръвната матрона се усмихна. Жълтоногата не направи нищо, а баба ѝ, която седеше в центъра, се усмихна съвсем леко.

Като змия.

— Добре дошла, Водачко — рече баба й. Вещиците се развикаха, с изключение на Тринадесетте, които останаха сдържани и спокойни. Нямаше нужда да крещят. Те бяха безсмъртни, вечни и напълно смъртоносни.

— Какъв дар бих могла да ти дам, каква корона да положа на челото ти, та да почета това, което ще сториш за всички нас? — запита се баба й. — Имаш хубав меч, вярна дружина... — Тринадесетте си позволиха да се усмихнат. — Какво да ти дам, което още нямаш?

Манон сведе глава.

— Нищо не искам, освен честта, която вече си ми дала.

— А ново наметало? — изсмя се баба й.

Манон се изпъна. Не можеше да откаже, ала... това бе нейното наметало. Винаги бе било.

— Твоето е доста опърпано — продължи баба й, след което махна на някой в тълпата. — Ето го дара ни за Водачката на Крилото. Ново наметало.

Чуха се стенания и ругатни, ала тълпата ахна жадно и нетърпеливо, когато окована вещица с кафява коса бе замъкната от три Жълтоноги бабички и поставена на колене пред Манон. Ако съсипаните ръце, изпочупените пръсти, раните и изгарянията не подсказваха каква е, то кървавочервеното наметало го правеше.

Крочанската вещица вдигна очи, имащи цвета на току-що разорана земя, към Манон. Как можеше погледът й да блести така след ужасите по тялото й и как не се молеше за милост, Манон нямаше представа.

— Дар — каза баба й и протегна обкованата си в желязо ръка към крочанката, — достоен за внучката ми. Убий я и вземи наметалото.

Манон веднага разбра предизвикателството. И все пак изтегли кинжала. Астерин се приближи, без да изпуска от очи крочанката.

За миг Манон се загледа във вещицата, в своя смъртен враг. Крочанките ги бяха проклели. Бяха ги направили вечни изгнаници. Заслужаваха да умрат до последната.

Но не нейният глас изричаше тези думи в ума й. А този на баба й.

— Наслади се на момента, Манон — изгука баба й.

Крочанската вещица отново погледна към Манон и се изсмя задавено, въпреки напуканите си устни.

— Манон Черноклюна — прошепна тя по начин, който щеше да бъде мъркащ, ако зъбите ѝ не бяха изпочупени, а гърлото — ранено. — Познавам те.

— Убий кучката! — извика вещица от дъното на залата. Манон погледна към лицето на врага си и повдигна вежди.

— Знаеш ли как те наричаме? — Кръв покапа от устните на крочанката, когато те се разтеглиха в усмивка. Присви очи, сякаш се наслаждаваше. — Наричаме те Белия демон. В списъка си. Списъкът на чудовищата, които бихме убили на място, ако намерим. И ти... — Тя отвори очи и се усмихна триумфираща, непримирима, гневна. — Ти си на *първото място* в списъка. Заради всичко, което си извършила.

— Това е чест — отвърна Манон на крочанката и се ухили така, че да разкрие железните си зъби.

— Отрежи ѝ езика! — извика някой.

— Довърши я — изсъска Астерин.

Манон завъртя кинжала и го наклони така, че да прониже сърцето на крочанката.

Вещицата се изсмя, но звукът се превърна в кашлица, когато по пода пръсна синя кръв. Сълзи потекоха от очите ѝ и Манон видя дълбоките инфектирани рани на гърдите ѝ. Когато вдигна глава с кръв, оцапала краищата на устата ѝ, тя се усмихна отново.

— Гледай колкото искаш. Виж какво ми сториха сестрите ти. Сигурно им е голяма болка, че не успяха да ме пречупят до края.

Манон загледа съсипаното ѝ тяло.

— Знаеш ли какво е това, Манон Черноклюна? — попита крочанката. — Аз знам. Чух какво говорят за стореното от теб по време на игрите.

Манон не бе сигурна защо позволява на вещицата да говори, но и да искаше, не можеше да мръдне.

— Това — каза крочанката — е напомняне. Смъртта ми, *убийството* ми от ваша страна е да напомни. Не на тях... — Тя си пое дълбоко въздух и прикова Манон с очите си в цвят на почва. — А на теб. Напомняне за какво си направена. Те са те *направили* такава.

— Знаеш ли каква е голямата крочанска тайна? — продължи тя. — Голямата истина, която пазим от вас с цената на живота си? Не е

къде се крием, нито пък как да развалите проклятието. Вие знаете как да го сторите — знаете го пет столетия. Спасението ви е във вашите собствени ръце. Голямата ни тайна е, че ни е жал за вас.

Вече никой не говореше.

Крочанката обаче не сведе поглед от този на Манон, а Манон не удари с кинжала.

— Мъчно ни е за всяка от вас. За това, което правите с децата си. Те не са родени зли, ала вие ги карате да убиват, да измъчват, да мразят, докато в тях не остане нищо друго. Това е причината да си тук тази вечер, Манон. Защото си заплаха за чудовището, което наричаш своя баба. Заплаха е, че избра да проявиш милост и да спасиш живота на съюзничката си. — Тя опита да поеме въздух, а сълзите ѝ рукохна, когато оголи зъби. — Превърнали са ви в чудовища. *Превърнали, Манон! И на нас ни е жал за вас!*

— Достатъчно — излая матроната зад нея. Ала цялата зала бе притихнала и Манон бавно вдигна очи към баба си.

В тях видя обещание за насилие и болка, които ще последват неподчинението ѝ. А зад това грейше само удовлетворение. Все едно Черноключоната знаеше, че крочанката говори истината.

А очите на крочанката блестяха с дързост, която Манон не можеше да проумее.

— Направи го — прошепна крочанката. Манон се запита дали някой друг разбира, че това не е предизвикателство, а молба.

Отново наклони кинжала, като го въртеше в ръката си. Не погледна към крочанката или към баба си, или към когото и да е, когато стисна вещицата за косата и издърпа главата ѝ назад.

А след това ѝ преряза гърлото.

* * *

Манон бе седнала на едно плато в планините Рюн, а краката ѝ висяха от ръба на скалата. Абраксос се бе отпуснал на една страна и душеше цветята, цъфнали през нощта на пролетната ливада.

Нямаше друг избор, освен да вземе наметалото на крочанката и да постави старото си върху тялото, което падна, за да бъде разкъсано от насъбралите се вещици.

„Превърнали са ви в чудовища.“

Манон погледна към уивърна. Върхът на опашката му шаваше като на котка. Никой не бе забелязал, когато тя напусна празненствата. Дори Астерин пи от кръвта на крочанката и не видя как Манон изчезва в тълпата. Каза на Сорел, че ще види Абраксос. А третата по някакъв начин я остави да си тръгне сама.

Летяха, докато луната не се извиси и вече не можеше да чуе виковете и кикота на вещиците в Омега. Заедно седнаха на последната от планините Рюн. Тя се загледа в безкрайните поля между върховете и западното море. Неиде там, зад хоризонта, бе домът, който не познаваше.

Крочанките бяха лъжкини и обичаха да поучават. Вещицата вероятно бе харесала малката си реч. Последен подвиг.

„Жал ни е за вас.“

Манон потърка очи, опря лакти на коленете си и надникна в пропастта долу.

Не трябваше да обръща внимание на това. И нямаше, ако не бе погледът на Кийли, докато падаше, докато се бореше с последни сили да спаси своята Петра. Ако не бе крилото на Абраксос, пазило Манон от ледения дъжд.

Уивърните бяха създадени да убиват, да всяват ужас в сърца на враговете си, да разкъсват. И все пак...

И все пак. Манон погледна към обсипания със звезди хоризонт и остави лицето си на топлия пролетен вятър, доволна от спокойния силен спътник, застанал до нея. Бе странно. Да е благодарна, че някой друг го има.

А имаше и още едно странно чувство, което я притискаше, караше я да си повтаря сцените от столовата отново и отново. Не познаваше съжалението. Не и наистина.

Ала съжаляваше, че не знае името на крочанката. Че не знае кому е принадлежало новото наметало върху раменете ѝ, откъде е дошла носителката му, как е живяла...

И макар вечният живот да си бе отишъл още преди десет години, тази мисъл я накара да се почувства невероятно тленна.

Едион подсвирна тихо и предложи на Каол да си разделят бутилка вино на покрива на апартамента на Селена. Каол, на който не му бе до пиене, поклати глава.

— Съжалявам, че не съм бил там да го видя с очите си — усмихна се генералът като вълк — и съм изненадан, че не ме осъждаш за това, че го казвам.

— Каквито и същества да е пратил кралят с Нарок, не смятам, че са били невинни хора — отвърна Каол. — Не съм сигурен дали изобщо са били хора.

Бе го сторила. Бе направила такова изявление, че дни по-късно Едион продължаваше да празнува. Тихо, разбира се.

Тази вечер Каол бе дошъл с идеята да каже на Едион и Рен какво знае за заклинанието, което кралят бе използвал и как могат да го унищожат. Но още не го бе направил. Чудеше се какво би сторил Едион с това знание, особено след три дни, когато Каол замине за Аниел.

— Когато тя се върне у дома, ще трябва да се криеш в Аниел — рече Едион и отпи от бутилката. — Щом се разбере коя е била през всичките тези години.

Каол знаеше и вече се готвеше да изведе и Дориан и Сорша от замъка. Не бяха сторили нищо лошо, но бяха негови приятели. Ако кралят узнаеше, че Селена е Елин, щеше да е точно толкова смъртоносно, колкото и ако разбереше, че Дориан е магьосник. Когато тя се върнеше, всичко щеше да се промени.

А Елин щеше да се върне. Макар и не при Каол. Щеше да се върне в Терасен, при Едион, Рен и придворните, които се събираха в нейно име. Щеше да си отиде у дома, за да се вдигне на война, натоварена с отговорност за предстоящите кланета.

Част от него все още не можеше да осъзнае какво е сторила с Нарок. Това бе нейният боен вик, отекнал през морето. Не можеше да приеме, че в нея има такава кръвожадност и непоклатимост. Дори като Селена на моменти му бе трудно да я преглътне и бе отклонявал

поглед, ала като Елин... От мига, в който осъзна коя е, бе наясно, че Селена винаги би избирала него, Елин обаче — не.

И не Селена Сардотиен щеше да се върне на континента. Щеше да отнеме време, знаеше той — да спре да го боли, да я забрави. Но болката нямаше да е завинаги.

— Има ли нещо... — Едион стисна челюсти, все едно се чудеше дали да зададе останалата част от въпроса си, — което искаш да й кажа или да й дам?

Във всеки момент и по всяко време Едион можеше да избяга към Терасен и към кралицата си. Окото на Елена грееше на врата му Каол. Той почти се протегна към него. Ала не можеше да събере сили да й предаде това послание, нито да се откаже окончателно от нея. Още не. Така и не можа да се реши да каже ли на Едион за часовниковата кула.

— Кажи й — прошепна Каол, — че нямам нищо общо с теб, че почти не сме говорили. Нито пък с Дориан. Кажи й, че ми е добре в Аниел. Че всички сме в безопасност.

Едион остана смълчан и Каол стана да си върви. Тогава обаче генералът попита:

— Какво би дал само да я видиш отново?

Каол дори не се обърна.

— Вече няма значение.

* * *

Сорша подпря глава на мекото място между рамото и гърдите на Дориан и вдиша от аромата му. Той вече бе заспал дълбоко. Почти бяха избягали още тази нощ, ала тя се бе поколебала. Когато той попита дали е готова, глупашкото съмнение се появи отново. Искаше да каже „да“, но отвърна с „не“.

Лежеше будна, със свит стомах и напрегнат ум. Толкова много неща искаше да види и да направи заедно с него. Ала можеше да усети как светът се променя, как вятърът вее в друга посока. Елин Галантиус бе жива. Сорша бе готова да даде всичко на Дориан, но идващите седмици и месеци щяха да са достатъчно трудни за него и без да има да се притеснява за нея.

Ако капитанът и принцът вземеха решение да действат със знанието, което бяха придобили, и магията бъдеше отприщана... щеше да настане пълен хаос. След внезапното ѝ завръщане хората можеха да полудеят, както бе станало при изчезването ѝ. Не искаше да мисли какво би сторил кралят.

Ала каквото и да станеше утре, след седмица или догодина, тя бе благодарна. На боговете и на съдбата, че бе дръзнала да го целуне онази нощ. За малкото време, което ѝ бяха дали с него.

Все още мислеше за думите, които капитанът каза преди толкова седмици — че Адарлан има нужда от кралица като нея.

На Дориан обаче му трябваше истинска кралица, за да преживее това. Някой ден може би щеше да се изправи пред избора да го остави в името на висшето благо. Тя бе малка и страхлива. Не можеше да се опълчи дори на Амити. Как би могла да се бори за страната си? Не, не я биваше за кралица. Храбростта ѝ бе ограничена. Не можеше да предложи много.

Ала сега... е, имаше още малко време, в което да е егоистка.

* * *

Два дни Каол изготвяше плана за бягство, който трябваше да спаси Сорша и Дориан, а Едион му помагаше. Не бяха възразили, когато им обясниха. Даже в погледа на принца се прочете облекчение. Всички щяха да тръгнат утре, когато Каол се отправеше към Аниел. Това бе съвършеното оправдание да ги изведе от замъка — щяха да искат да придружат приятеля си за ден или два, преди да се сбогуват с него. Знаеше, че Дориан ще се опита да се върне в Рифтхолд — щеше да му се наложи да се пребори с него по този въпрос, ала и двамата бяха съгласни, че Сорша трябва да избяга. Някои от притежанията на Едион вече бяха в апартамента, където Рен продължаваше да събира припаси за всички им.

Просто за всеки случай. Каол бе предал официалните си предложения за свой заместник на краля. Решението щеше да бъде обявено официално на следващата сутрин. След всички тези години, след всички планове и надежди, при цялата работа, която бе свършил,

бе време да напусне. Не бе успял да остави меча на заместника си, както бе редно. Утре. Трябваше да преживее още само ден.

Нищо обаче не подготви Каол за призовката, която получи от краля на Адарлан. Трябваше да се срещне с него в личните му покои. Когато пристигна, Едион вече бе вътре, обграден от петнадесет стражи, които Каол не разпозна. Всички те носеха туниките с кралския уивърн на черен фон.

* * *

Не се мина много време и Дориан разбра, че Едион и Каол са извикани в личните покои на краля. Веднага щом чу, се затича. Ала не към Каол, а към Сорша.

Почти припадна, когато я намери в кабинета ѝ. Наложил си да остане силен, когато премина стаята и я хвана за ръката.

— Тръгваме веднага. Ще напуснеш замъка сега, Сорша.

— Какво е станало? — дръпна се тя назад. — Кажете ми какво...

— Тръгваме веднага! — изпъшка той.

— О, не мисля така — измърка някой от отворената врата. Той се обърна и видя старата лечителка Амители, кръстосала ръце и усмихната като змия. Не можеше да стори нищо, когато половин дузина непознати стражи се появиха зад нея. — Кралят държи да види и двамата ви в покоите си. Незабавно.

Едион вече си бе отбелязал всички изходи на съвещателната зала, разположена в един от високите етажи на стъкления замък. В момента се чудеше кои мебели може да използва за защита. Бяха му взели меча, когато дойдоха за него в покоите му, ала не го бяха оковали. Фатална грешка. Капитанът също не бе окован, глупаците даже го бяха оставили въоръжен. Той правеше всичко възможно да изглежда леко объркан, докато кралят го наблюдаваше от стъкления си трон.

— Каква интересна нощ. Шпионите ми съобщиха много любопитни неща — рече кралят, като местеше поглед от Едион към Каол, Дориан и жена му. — Нашият най-талантлив генерал е намерен да се промъква край Рифтхолд посред нощ, след като е изхарчил толкова много от златото ми за празненства, на които дори не присъства. И въпреки годините взаимна неприязън се е сдружил с моя капитан на стражата. В същото време синът ми... — Едион не завидя на престолонаследника за усмивката, която кралят му хвърли: — ... отново се занимава с простолюдieto.

— Мери си приказките, татко — изръмжа Дориан и си спечели уважението на генерала.

— Моля? — повдигна кралят дебелия си белязан вежда. — Научих, че с лечителката ти смятате да бягате от града. Защо ви е да правите нещо подобно?

Принцът преглътна, ала остана с високо вдигната глава.

— Понеже не мога да преживея и една минута повече в помийната яма, която наричаш двор.

Едион му се възхити пряко волята си. Не издаде нищо, след като кралят бе разкрил картите си. Умен, смел мъж. Но вероятно нямаше да успее да ги измъкне живи.

— Хубаво — отвърна кралят, — и аз така.

Махна с ръка и преди Едион да успее да извика предупреждение, стражите разделиха принца и момичето. Четирима хванаха Дориан, още двама принудиха с ритник в коленете Сорша да коленичи.

Тя изпищя, когато се удари в мраморния под, но после притихна — заедно с всички останали в стаята, — когато трети страж измъкна меч и го постави на нежния ѝ врат.

— *Да не си посмял* — изръмжа Дориан.

Едион погледна към Каол, ала капитанът бе замръзнал. Тези хора не бяха от неговите стражи. Униформите им бяха като на мъжете, преследвали Рен. Имаха същите мъртвешки очи и същата злоба, която го караше да съжалява, задето не е избил другарите им в онази уличка. Бе победил шестима без наранявания. Колко ли можеше да надвие сега? Погледът му се срещна с този на капитана, а Каол насочи своя към стража, хванал меча на Едион. Това трябваше да е от първите ходове — да намери на Едион меч, с който той да се бие.

Защото щеше да се стигне до бой. Или щяха да се измъкнат оттук със сила, или щяха да умрат.

— Бих подбирал следващите си думи внимателно, принце — рече кралят на Дориан.

Но Каол не смееше да започне битката, не и с този меч на врата на Сорша. Това бе първата цел — да измъкне момичето живо. После Едион. Кралят нямаше да убие Дориан, не и тук, не и по този начин. Едион и Сорша обаче трябваше да се измъкнат. Това не можеше да стане, докато кралят не изтеглеше стражата си.

— Пусни я и ще ти кажа нещо. — Дориан пристъпи към баща си с вдигнати длани. — Тя няма нищо общо с това, което мислиш, че е станало.

— А ти имаш ли? — продължи да се усмихва кралят. На малката масичка до него имаше кръг от познатия черен камък. От това разстояние Каол не можеше да го види ясно, ала въпреки това стомахът му се сви.

— Кажи ми, синко, защо генерал Ашривер и капитан Уестфол се срещат вече месеци наред?

— Не знам.

Кралят изцъка с език. Стражът надигна меча си да удари. Каол се стрелна напред, а Сорша си пое рязко въздух.

— Не, спри! — вдигна ръка Дориан.

— Отговори ми тогава.

— Това и правя, копеле скапано! Не знам защо се срещат!

Мечът на стража остана вдигнат, готов да се спусне, преди Каол да може и да мръдне.

— Знаеш ли, че вече няколко месеца в замъка ми има шпионин, принце? Някой, който снася информация на враговете ми и заговорничи с известен водач на бунтовниците?

По дяволите. Трябваше да има предвид Рен. Кралят знаеше кой е той. Лично бе изпратил онези хора да го заловят.

— Кажи ми кой е, Дориан, и ще те оставя да правиш каквото искаш с приятелката си.

Значи кралят не знаеше — дали той, Едион или и двамата се срещат с Рен. Нямаше представа колко много знаят за плановите му, за контрола му върху магията. Едион си стоеше със затворена уста, но изглеждаше готов за битка. Той, който бе живял толкова дълго без надежда, пазейки кралството си както може... точно той да не види кралицата, която толкова обичаше. Заслужаваше го, а тя заслужаваше да го има за придворен.

Каол си пое въздух, за да изрече думите, които ще го обрекнат.

Ала Едион го изпревари.

— Предател ли искаш? Шпионин? — изръмжа генералът и хвърли фалшивия си пръстен на пода. — Аз съм! Искаш да знаеш защо сме се срещали с капитана? Понеже глупавото момче, което си сложил на поста капитан, разбра, че работя с един от бунтовниците! И с месеци ме изнудваше за информация, която да снесе на татко си, за да може владетелят на Аниел да я размени с теб за услуга. И знаеш ли какво? — Едион се ухили, възпъщение на Северния вълк. Кралят не показва с нищо, че е изненадан от хвърлянето на пръстена. — Чудовищата ти ще горят в ада. Кралицата ми идва и тя ще набучи главата ти на кол пред този проклет от боговете замък. Нямам търпение да ѝ помогна да те заколи като шопар, какъвто си всъщност.

Сетне плю в краката на краля, точно върху фалшивия пръстен, който спря да се търкаля.

Безупречно изпълнение. Гневът, арогантността, триумфът. Но когато ги погледна, сърцето на Каол се сви.

Защото в мига, в който тюркоазените очи срещнаха неговите, в тях нямаше и следа от този гняв и триумф. Само съобщение за кралицата, която Едион никога нямаше да види. И нямаше думи, с които да опише това — любовта, надеждата, гордостта. Тъгата от това,

че никога няма да се запознае с жената, в която се е превърнала. Подаръкът на Едион за нея бе именно че спасяваше живота на Каол.

Каол кимна леко, понеже разбра, че не може да помогне. Не и докато проклетият меч висеше над шията на Сорша. После можеше да се бори, дори да им помогне да се измъкнат.

Едион не се възпротиви, когато стражите поставиха окови на китките и коленете му.

— Знаеш ли, винаги съм се чудил за този пръстен — рече кралят. — Разстоянието ли ми пречеше, или някаква сила на духа, която те защитава от изкушенията му? Ала все пак се радвам, че призна измяната си, Едион. — Кралят се усмихна и погледна към фалшивия черен пръстен. — Сега ще почакам. Месец-два, в случай че някои закъснели гости решат да дойдат за екзекуцията ти. В случай че в нечия красива женска глава влезе мисълта да те спаси.

Едион изръмжа. Каол сподави собствената си реакция. Може би кралят не бе имал доказателства срещу тях. Може би това бе капан, който да принуди Едион да си признае, понеже владетелят го познаваше достатъчно, за да разбере, че той ще жертва своя живот, а няма да остави невинен да умре. Кралят се наслаждаваше на капана, който бе поставил за Елин, макар това да му костваше ценен генерал. Щом тя узнаеше, че Едион е пленен и разбереше датата на екзекуцията... Щеше да се върне в Рифтхолд.

— Когато дойде за теб — обеща Едион на краля, — ще изстъргват останките ти от стената.

Кралят само се усмихна. След това погледна към Дориан и Сорша, които, изглежда, едва дишаха. Лечителката бе на пода и не смееше да вдигне глава, когато кралят постави огромните си ръце на коленете си и запита:

— Ами ти, девойче?

Тя потрепери и поклати глава.

— *Достатъчно* — ядоса се Дориан. Пот лъсна по челото му. Принцът направи гримаса от болка, когато желязото в кръвта му потисна магията. — Едион вече призна, сега вече можеш да я пуснеш.

— Да пусна истинския предател в замъка?

Сорша се разтрепери от думите на краля. След всичките години, в които бе останала невидима, след цялото обучение, първо от

бунтовниците във Фенхароу, а после връзките, с които бяха изпратили семейството ѝ в Рифтхолд... Всичко отиде по дяволите.

— Тя изпрати много интересни писма на приятеля ви. Аз дори нямаше да ги прочета — продължи кралят, — ако не бе оставила едничко в кошчето за боклук, където го намери наставницата ѝ. Виждаш ли, момичето ми, тъй както бунтовниците имате свои шпиони, аз имам мои. Веднага щом реши да използваш собствения ми син... — Тя можеше да усети как кралят ѝ се хили. — Колко от делата му предаде на бунтовните си приятели? Какви ли тайни си издавала през всичките тези години?

— Остави я на мира — изръмжа Дориан. И тя се разплака. Той все още я считаше за невинна.

Може би щеше да успее да се измъкне от това, ако истината го ужасеше, ако кралят видеше шока и погнусата в сина си. Затова Сорша надигна глава и, макар устните ѝ да трепереха, а очите ѝ да пареха, погледна краля на Адарлан.

— Ти съсипа всичко, което имах. Заслужавах това, което се задава — каза тя. След това погледна към Дориан, който наистина се бе ококорил с преbledняло лице. — Не трябваше да се влюбвам в теб. Ала го направих. Обичам те. Толкова много неща исках... да видим и да направим заедно.

Принцът просто се втренчи в нея, сетне стигна подиума и падна на колене.

— Назови цената си — каза той на баща си. — Ще сторя всичко, което изискаш от мен. Ала я пусни. Прати я в изгнание. Каквото и да е. Всичко. Ще го направя.

Тя започна да клати глава, опита се да намери думи, с които да му каже, че не го е предала, не и нейния принц. Кралят — да. От години докладваше какво прави, във всяко грижливо написано писмо към „приятеля“ ѝ. Ала не и Дориан.

Кралят се взря в сина си за дълго време. След това погледна към капитана и Едион, висок и притихнал. Два стълба на надеждата в бъдещето им.

След това отново погледна към сина си, коленичил пред трона заради нея, и отвърна:

— Не.

* * *

Не. На Каол му се стори, че не е чул думата, която разсече въздуха миг преди мечът на стража също да го направи. Само един удар. Толкова трябваше да отсекаат главата на Сорша.

Викът на Дориан бе най-ужасният звук, който Каол бе чувал в живота си. Дори по-лош от тежкото влажно тупване на главата ѝ, паднала на червения мрамор.

Едион започне да реве и да ругае към краля, мъчеше се да се измъкне от оковите си, ала стражите го отведоха настрани, а Каол бе твърде смаян, за да стори каквото и да е, когато тялото на Сорша падна на земята. А после Дориан, който не спираше да крещи, започна да лази в кръвта, за да стигне главата ѝ, все едно можеше да я постави обратно на мястото ѝ.

Все едно можеше да я събере.

Каол не успя да мръдне и мускул от мига, в който стража отрязва главата на Сорша до този, в който Дориан, все още коленичил в локва от кръвта ѝ, спря да крещи.

— Това чака изменниците — рече кралят в притихналата зала. Каол погледна владетеля, а после съсипания си приятел.

След което изтегли меча си.

— Стига, капитане — завъртя очи кралят. — Слабо ме вълнува благородството ти. Утре ще си вървиш у дома. Не напускай замъка обезчестен.

— Няма да си вървя в Аниел — остана с изваден меч Каол — и няма да Ви служа нито миг повече. В тази зала има само един истински крал. Винаги е било така. Но не той седи на трона.

Дориан замръзна.

Каол обаче продължи.

— На север има кралица. Тя Ви победи веднъж. Ще го направи отново. И отново. Понеже нещото, което тя и синът Ви въплъщават, е това, от което се боите най-много — надеждата. Нея няма да угасите, колкото и хора да убиете.

— Може би — сви рамене кралят, — но може да опитам, като започна от теб. — Той щракна с пръсти към стражите. — Убийте и него!

Каол се завъртя към стражите зад себе си и се приведе, готов да проправи кървава просека за себе си и Дориан. Тогава изщрака арбалет. Той осъзна, че в стаята има и други — скрити в невъзможно плътните сенки. Успя само да се завърти и да види как стрелата лети към него със смъртоносна точност.

И също как очите на Дориан се разширяват. Цялата стая потъна в лед.

* * *

Стрелата замръзна във въздуха и падна на пода, за да се разбие на стотина парчета.

Каол погледна с ням ужас към Дориан, когато очите на приятеля му засияха с плътен син блясък.

— Не го докосвай — изръмжа принцът.

Ледът плъзна по стаята, към краката на изненаданите стражи, над кръвта на Сорша. Дориан се изправи и вдигна ръце. Светлина лумна между пръстите му, хладен вятър развя косите му.

— Знаех какво притежаваш, момчето ми... — отвори уста кралят и се изправи. Дориан обаче махна с ръка и леден порив издуха владетеля. Прозорецът зад него се пръсна. Ураган зафуча из помещението и удави всеки друг звук.

Освен думите на Дориан, който се обърна към Каол с ръце и дрехи, подгизнали от кръвта на Сорша.

— Бягай. И когато се върнеш...

Кралят се изправи на крака, ала Дориан отново го повали с магията си. Сълзи капеха по окървавените му бузи.

— Когато се върнеш — каза принцът, — изгори това място.

Стена от мрак се стрелна към тях. Идваше иззад трона.

— *Върви!* — нареди Дориан и се обърна срещу силата на баща си.

Светлината изригна от Дориан и блокира вълната мрак. Целият замък потрепери.

Хората запищяха, а коленете на Каол се подгънаха. За миг се запита дали да не остане на място с приятелите си. Знаеше обаче, че това е поредният капан. Един за Едион и Елин, втори за Сорша. Този бе, за да извади силата на Дориан наяве.

Принцът го бе знаел. И въпреки това бе влязъл в него, за да може Каол да избяга — да намери Елин и да ѝ каже какво е станало днес тук. Някой трябваше да узнае. Някой трябваше да оцелее.

Той погледна към приятеля си, може би за последно, и каза това, което винаги бе знаел, от мига, в който срещна принца и узна, че той му е брат по душа:

— Обичам те.

Дориан просто кимна със светнали очи и за пореден път вдигна ръце към баща си. Брат. Приятел. Крал.

Нова вълна от силите на краля заля стаята, а Каол избута все още замръзналите стражи и избяга.

* * *

Едион узна, че всичко е отишло по дяволите, още щом замъкът се разтърси. Той обаче вървеше към тъмниците, окован от глава до пети. Изборът бе лесен. Когато се подготви да поеме вината и за двамата, той бе мислил само за Елин и това какво ще стане с нея, ако любимият ѝ умре. Дори да не го видеше, бе по-добре за него да загине, отколкото да трябва да ѝ обяснява защо нейния капитан го няма.

По звука изглеждаше, че принцът е обърнал вниманието на краля към себе си, за да може капитанът да избяга. Понеже нямаше начин да остави баща си ненаказан за смъртта на жената.

Затова Едион Ашривер се остави да бъде отведен в мрака. Не се помоли нито за себе си, нито за капитана. Боговете не им бяха помагали вече десет години. Нямаше да го сторят и сега.

Не го беше грижа, че ще умре.

Само му бе жал, че не я е видял. Поне веднъж.

* * *

Дориан се удари в мраморния под, където кръвта на Сорша вече се бе стопила.

Баща му бе изпратил цяла вълна ослепителен мрак в него. Тъмнината бе изпълнила устата и вените му, но дори докато крещеше, виждаше само как мечът разсича кожата, мускулите и костите ѝ. Ококорените ѝ очи, сияйната коса, блеснала на светлината, докато падаше заедно с главата.

Трябваше да я спаси. Но всичко бе станало прекалено бързо. Когато обаче стрелата полетя към Каол... тази смърт нямаше да може да понесе. Каол бе начертал границата. И Дориан реши да застане до него. Каол го бе нарекъл свой крал.

Затова не се уплаши да разкрие силата си пред баща си. Смъртта не го плашеше, стига да може да спаси приятеля си.

Силата се отдръпна и Дориан остана на камъните, повален и задъхан. Нищичко не му бе останало.

Каол си бе отишъл. Това бе достатъчно.

Протегна ръка към тялото на Сорша. Ръката му гореше. Може би я бе счупил, а може би силата на баща му го бе дамгосала. Въпреки това се протегна към нея.

Когато баща му се издигна над него, бе успял да придвижи ръката си на няколко сантиметра.

— Давай — простена Дориан. Давеше се в собствената си кръв и в боговете знаеха още какво.

— Не, не мисля — отвърна баща му и заби коляно в гърдите му. — Не такава е съдбата ти, сине мой. Талантите ти могат да ми бъдат доста полезни.

Нещо черно блесна в ръцете на баща му.

Дориан започна да се мята като дявол в ръцете на стражите, които вече го държаха, опита се да призове остатъка от силите си, когато баща му затегна нашийника на Уирда около врата му. Същият нашийник, който носеха съществата от Мъртвите острови, за които му бе разказал Каол.

Не.

НЕ!

Вече пицеше. Бе видял създаването в катакомбите. Знаеше какво е сторено на Роланд и Калтейн. Бе видял какво може да направи един най-обикновен пръстен. Цял нашийник обаче, без видима ключалка...

— Дръжте го здраво — излая баща му и го притисна по-силно с коляното си. Дъхът излезе от гърдите му, ребрата му пламнаха в агония. Дориан обаче не можеше да стори нищо. Замахна с ръка към единия от стражите, измъкна я и се протегна с рев.

Успя да докосне мъртвата ръка на Сорша точно когато хладният камък изщрака с леко съскане около врата му.

А после се разтвори в мрака.

* * *

Каол не спря да тича. Нямаше време да вземе каквото и да е, освен това, което вече носеше, когато влетя в покоите на Дориан.

Лапичка го чакаше вече цяла нощ. Той я взе на рамо и мина през стаята на Селена към тайния проход. Слязоха надолу и надолу, а кучето бе необичайно покорно.

Три тътена разтърсиха замъка, от камъните над главата му се посипа прах. Не спря да тича. Знаеше, че всеки удар означава, че Дориан все още е жив. Боеше се от неизбежната тишина.

Надежда. Това носеше със себе си. Надеждата за по-добрия свят, за който Едион, Сорша и Дориан се бяха жертвали.

Направи още една крачка, все още нарамил Лапичка.

Помоли се тихо на боговете за прошка, след което влезе в гробницата и взе Дамарис. Затъкна свещения меч в колана си и напъха няколко шепи злато в джобовете на наметалото си. И макар черепът на вратата да не мръдна, каза на Морт къде ще бъде.

— В случай че се върне. В случай че не знае.

Морт остана смълчан, но Каол имаше чувството, че слуша внимателно. Взе торбата с магическите книги на Дориан и Селена и излезе през тунела, който щеше да го отведе до канала. Няколко минути след това вдигна тежката желязна решетка. Светът навън бе тъмен и смълчан.

Отново взе Лапичка на ръце, след което прехвърли нея и себе си над стената в потока отдолу. Замъкът остана притихнал. Чуваха се писъци, ала зад тях дебнеше тишината. Не искаше да знае дали Дориан е жив, или мъртъв.

Дори не можеше да реши кое е за предпочитане.

* * *

Когато стигна до скрития апартамент, Рен крачеше напред-назад.

— Къде е...

Каол осъзна, че има кръв по себе си. Пръснала се от раната на Сорша. Не знаеше как намери думите, но разказа на Рен какво е станало.

— Значи оставаме само двамата? — попита тихо Рен. Каол кимна. Лапичка душеше апартамента. След кратка проверка реши, че не си струва да яде Рен, дори когато той предупреди, че кучето може да привлече нежелано внимание. Щеше да остане. Това не бе под въпрос.

По челюстта на Рен потрепна мускулче.

— Трябва да намерим начин да измъкнем Едион. Колкото се може по-скоро. Ние двамата. Ти познаваш замъка, аз имам връзките, ще намерим начин. — След това прошепна: — Каза, че момичето на Дориан е била лечителка?

Когато Каол кимна, Рен изглеждаше сякаш ще повърне, но попита:

— Сорша ли се казваше?

— Ти си приятелят, на когото е писала — въздъхна Каол.

— Искрах все повече и повече информация. — Рен скри лицето си и захлипа. Когато очите му най-после срещнаха Каол, бяха светнали от мъка. Рен бавно подаде ръка. — Двамата ще намерим начин да ги измъкнем. Както Едион, така и принца.

Каол не се поколеба и стисна ръката на бунтовника.

— Морат — повтори Манон. Чудеше се дали е чула правилно. — За битка?

Баба й се обърна от бюрото си и очите й засияха.

— Служим на херцога, както нареди кралят. Той иска Водачката на Крилото с половината вещици там незабавно. Останалите ще останат под командването на Искра да наблюдават севера.

— А къде... Къде ще си ти?

Баба й изсъска и се изправи.

— Много въпроси имаш, откакто стана Водачка на Крилото.

Манон сведе глава. Не бяха говорили за крочанката, ала тя разбра. Следващият път в краката й щеше да е една от Тринадесетте. Затова с поглед, сведен към земята, отвърна:

— Питам само защото не искам да се отделям от теб, бабо.

— Лъжкия. При това жалка. — Баба й се обърна към бюрото. — Тук ще си остана, но лятото ще дойда при теб в Морат. Имаме работа за вършене.

Манон вирна брадичка, а новото й червено наметало увисна около нея. Тя попита:

— Кога летим за Морат?

— Утре — усмихна се баба й, а железните й зъби блеснаха.

* * *

Дори скрит от покривалото на мрака, топлият вятър донесе мирис на свежа трева и разтопи реките, а единственото нещо, което го заглушаваше, бе плющенето на тежки криле, когато Манон поведе вещиците по склоновете на Северен зъб.

Останаха в сенките на планините, като разменяха местата си и се скриваха от поглед, за да попречат на възможните наблюдатели да установят колко точно на брой са. Манон въздъхна, а вятърът заглуши звука и развя дългото червено наметало на гърба й.

От двете ѝ страни бяха Астерин и Сорел, притихнали като останалите в дългите часове, през които бяха летели надолу по планините. Щяха да пресекат Оуквалдския лес там, където планините на Морат бяха най-близо, след което за остатъка от пътуването щяха да се издигнат над облаците. Невидяни и нечути — тъй бе повелил кралят да пристигнат в планинската крепост на херцога. Летяха цяла нощ над склоновете, бързи и гъвкави като сенки. Земята под тях потрепери.

Сорел наблюдаваше с каменно лице небесата около тях, ала Астерин се бе усмихнала леко — не с лудешката гримаса, обещаваща смърт, а спокойно. Да лети във въздуха — там бе мястото на всяка Черноклюна, там бе мястото и на Манон.

Астерин улови погледа ѝ и се усмихна дори по-широко, все едно зад тях нямаше сборище вещици, а на пътя им не ги чакаше Морат. Братовчедка ѝ обърна лице към вятъра и вдиша развълнувана.

Манон не допусна да се наслади на красивия вятър и на удоволствието, което той носеше. Имаше работа, както и всички останали. Манон не бе родена със сърце или душа, каквото и да твърдеше крочанката. Нито пък имаше нужда от такива.

След като свършеха работата си за краля и враговете му бѣдеха повалени в кръв, щяха да се върнат и да завладеят разбитото си кралство.

И тя най-после щеше да си отиде у дома.

Изгревът обagri река Ейвъри в златно, докато качулатият мъж се спускаше в плетеницата от пристанища, водеща към бордеите. Рибарите вече излизаха на работа, гуляйджии се прибираха от поредната дива нощ, а Рифтхолд все още спеше, без да е наясно със станалото през нощта.

Мъжът изтегли красивото острие, а орловата дръжка блесна на светлината на зората. За един дълъг миг остана загледан в меча, замислен за това, което някога бе символиизирал. Ала сега носеше друг меч, на древен крал, от времена, в които смели мъже бяха служили на благородни властелини, а светът бе процъфтявал.

Щеше да види как светът се преражда, дори да отнемеше последния му дъх. Макар вече да нямаше друго име, позиция или титла освен *клетвопрестъпник, изменник и лъжец*.

Никой не забеляза как мечът прелита над реката. Дръжката му хвана лъчите на слънцето и блесна като златен огън, преди да потъне в тъмните води завинаги.

Оказа се, че Роуан има много свободно тълкувание на подчинението, което изискваше от него кръвната клетва. По време на двете седмици пътуване до най-близкото пристанище на Вендлин той командваше Селена дори по-дръзко отпреди. Вярваше, че сега, когато е сред придворните ѝ, това му дава ненарушими права да се грижи за безопасността ѝ, сред които влизаше и това да е напълно информиран за всички нейни планове и движения.

Докато приближаваха края на калдъръмената улица и пристанището, тя се запита дали не бе направила грешка, че го върза за себе си. През последните три дни спореха какво да предприемат по-нататък — преди да се качи на борда на кораба, който бе наела да я върне в Адарлан.

— Този план е абсурден — каза Роуан за стотен път, като спря в сенките на кръчмата край пристанището. Морският въздух бе свеж, но хладен. — Самоубийство е да се върнеш там.

— Първо, ще се върна като Селена, не като Елин...

— Същата Селена, която не е свършила работата на краля и сега ще преследват.

— Кралят и кралицата на Ейлве вече трябва да са получили предупреждението.

Тя го бе пратила още първия ден в града, когато разследваше убийствата на онези нещастни хора. Бе почти невъзможно да изпратят писма до империята, но Вендлин си имаше начини. Що се отнася до Каол... това бе другата причина да е тук, на пристанището, готова да се качи на кораба.

Тази сутрин, когато се събуди, свали аметистовия пръстен от ръката си. Почувства се освободена, като последна сянка, вдигната от сърцето ѝ. Но между тях бяха останали неизречени думи. Трябваше да е сигурна, че той е в безопасност. И че ще остане така.

— Значи ще вземеш Ключа от стария си учител и ще намериш капитана. А после?

Какво покорство само!

— После отивам на север.

— И от мен се очаква да си седя на задника през следващите боговете знаят колко месеци?

— Трудно може да останеш незабелязан, Роуан — завъртя очи тя.

— Татуировките ти привличат внимание, косата, ушите, *зъбите*...

— Имам и друга форма.

— И, *както вече казах*, магията не работи там. Ще си пленен в нея. Чувала съм, че плъховете в Рифтхолд са вкусни и охранени, но готов ли си да изкараш четири месеца само на тях?

Той я изгледа кръвнишки, след което започна да изучава кораба, макар да бе сигурна, че снощи се е измъкнал от стаята им, за да свърши тази работа предварително.

— Заедно сме по-силни, отколкото разделени.

— Ако знаех, че ще си такъв трън в задника, нямаше да те оставя да дадеш тази клетва.

— Елин! — Поне не беше започнал да я нарича „Ваше Величество“. — Все едно дали си себе си, или Селена, те ще опитат да те намерят и убият. Вероятно вече са по петите ти. Трябва да стигнем Варес сега и да намерим роднините ти по майчина линия, рода Ашривер. Те сигурно имат план.

— Мога да взема Ключа на Уирда от Рифтхолд само с уменията на Селена.

— Моля те! — настоя той.

Ала тя вирна брадичка.

— Отивам, Роуан. Ще събера останалите си придворни — *нашите* придворни, — а после ще вдигна най-великата армия в историята на този свят. Ще поискам да ми върнат всяка услуга, която дължат на Селена Сардотиен, на родителите и на рода ми. А после... — Погледна през морето към дома. — После ще разтърся звездите. — Тя го прегърна, за да обещае. — Скоро ще те извикам. Времето не е далеч. Дотогава се постарай да бъдеш полезен.

Той поклати глава, но също я прегърна — толкова силно, че костите ѝ изпрацяха.

След това се отдръпна, за да я погледне.

— Може да ида и да помогна във възстановяването на Мъглив рид.

— Така и не ми каза — кимна тя — за какво се помоли на Мала в сутринта преди да влезем в Доранел.

За миг изглеждаше, че няма да ѝ каже. Ала после го стори.

— За две неща. Да преживееш срещата с Майев и да ти даде силата, от която се нуждаеш.

Ето откъде идеше странната утешителна топлина, присъствието, което я бе успокоило... слънцето, което я бе целунало по бузите, за да потвърди всичко. Цялата потръпна.

— Второто?

— Себична молитва на глупак.

Тя прочете останалото в очите му. *Беше се сбъднала.*

— Не е ли опасно за един леден принц да се моли на носителката на пламъците?

Роуан сви рамене и се усмихна хитро, докато избърсваше сълзата, прокапала по бузата ѝ.

— По някаква причина Мала си ме харесва. Смята, че двамата с теб сме опасна двойка.

Тя обаче не искаше да знае и да мисли за слънчевата богиня и нейните планове. Хвърли се към Роуан, вдиша от аромата му, запамети усещането за него. Първият ѝ придворен. От двора, който *щеше* да промени света, да го претвори наново. Заедно.

Когато нощта се спусна, се качи в камбуза на кораба заедно с останалите пътници. Това бе, за да не узнаят маршрута през рифовете. Отплаваха колкото се може по-тихо, а когато най-после я пуснаха от камбуза, тя се появи на палубата и погледна открития океан. Белоопашат ястреб летеше над главата ѝ и се сведе достатъчно ниско, за да я погали със звезднобялото си крило за сбогом, преди да се обърне с крясък към града.

Тя проследи белега на дланта си, символ на обета, който бе дала на Нехемия, сама в безлунната нощ.

Щеше да вземе първия Ключ от Аробин и да открие останалите, а после да ги върне в Портата. Щеше да освободи магията, да унищожи краля и да спаси народа си. Все едно колко невъзможно звучеше и колко време щеше да отнеме. Все едно колко далеч трябваше да стигне.

Вдигна лице към звездите. Тя бе Елин Ашривер Галантиус, наследница на два могъщи рода, защитница на славен народ и кралица

на Терасен.

Тя бе Елин Ашривер Галантус. И нямаше да се страхува.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга нямаше да съществува без приятелите ми. Особено без най-добрата ми приятелка, *каранам* и съюзник, Сюзан Денард. На нея съм най-голяма длъжница. За това, че с дни ме съветваше как да разкажа историята, че ме държеше за ръката, докато крачех из тъмните коридори на книгата, че ми казваше да не се предавам. Няма друг, на който тази книга да бъде посветена толкова силно, никой, който да ме вдъхновява и предизвиква по такъв начин. Благодаря ти, Сузи, че си приятелката, каквато мислех, че не може да има на този свят. Обичам те!

Огромни благодарности дължа на брилянтния и невероятно талантлив Алекс Брейкън, който ми даде ценна информация в милиарди мейли и ме подкрепяше по невероятен начин. Не мога да опиша колко съм благодарна за това, че пътищата ни се срещнаха преди всички тези години. Бе лудешко пътешествие.

Нищо от това нямаше да е факт без подкрепата на страхотния ми агент Тамар Риджински, който бе с мен от самото начало. Тази поредица е факт заради неуморната му работа. Горда съм, че мога да те нарека свой агент и още повече че мога да те нарека мой приятел.

Благодаря на страхотния световен екип на „Блумсбъри“ — как бих могла да опиша какво удоволствие е да работя с вас? Благодаря ви за всичко, което направихте за мен и „Стъкленият трон“. На редакторката ми Маргарет Милър — книгата щеше да е пълна каша без теб. На Кет Ондър, Синди Ло, Ребека Макнаеи — вие сте най-добрите. На Ерика Бармаш, Холи Баумщайн, Емма Брадшоу, Кейтлин Фарар, Кристина Гилбър, Кортни Грифин, Алис Григ, Натали Хамилтън, Бриджит Хартслър, Чарли Хейнс, Ема Хопкин, Линет Ким, Лизи Мейсън, Джена Поушъс, Емили Ритер, Аманда Шип, Грейс Уули и Брет Райт — благодаря ви от все сърце за здравата работа, за ентузиазма и отдадеността.

На отбора от „Аудибъл“ и разказвача на аудиокнигата „Стъкленият трон“ Елизабет Евънс — благодаря ти, че накара света на

Селена да оживее по нов начин, че ѝ даде глас. Благодаря и на Джанет Кадсауън, чиито изящни бижута по „Стъкленият трон“ спират дъха ми.

На прекрасната Ерин „Дерс“ Бауман, че не спираше да ме подкрепя и окуражава, за видеочатовете и епичните почивки, нямащи нищо общо с писането. Истинска героиня!

На Манди Хъбард, Дан Крокос, Биляна Ликич, Кат Занг и отбора на „Пъблишинг Кроул“ — че бяхте светлини в живота ми.

На родителите ми — моите първи фенове — за многото приключения, които често служеха за вдъхновение на тази книга. Благодаря ви за семейството, за любовта и подкрепата, за това, че препоръчват тази поредица на приятели и читателски клубове. Обичам ви. На прекрасната баба Кони — липсваш ми. Съжалявам, че не си с нас, за да прочетеш това.

На читателите, които взеха тази книга и подкрепиха поредицата. Нямам думи да изразя благодарността си. Благословена съм, че ви имам за фенове. Заради вас тежката работа си струва.

На кучето ми Ани — ти не можеш да четеш, макар че няма да се изненадам, ако всъщност можеш, но искам да напиша — за цяла вечност, — че си най-страхотното куче, което някой може да има. Благодаря за гушкането, за това, че сядаш в скута ми, когато се опитвам да пиша, и че имам с кого да си говоря цял ден. Съжалявам, че пускам музиката толкова шумно, когато се опитваш да спиш. Обичам си те и винаги ще си те обичам.

И на съпруга ми Джош. Споменавам те накрая, но защото си на първо място в сърцето ми. Винаги ще съм благодарна, че споделих това пътуване с теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.